

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 39
ΑΡΧ. 5

72
ΣΕΛ.

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΙΟ
Μπαρμπερίνα Κρίνα

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΔΗ

Πρωτοκυβερ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ■ ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 39 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ : ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1939

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΑ

Ἄς ἀφήσωμε κατὰ μέρος, τέλος πάντων, τὰ τρόφιμα. Ἡ Σαρακοστή δὲν καθιερώθη ἀπὸ τὰ μπακάλικά. Ἡ γεύσις μας μετὰ τὴς ἀπόκριθες δὲν περιορίζεται καθόλου στὴν πίκρα τῆς ἐλῆας καὶ στὴν ἀλμύρα τοῦ ταραμά.

Κυττάξτε μιὰ στιγμή τοὺς ἀνθρώπους ποὺ γλέντησαν στὸ χορὸ, νὰ ἰδῆτε τώρα μὲ τί καταγίνονται. Ἀλλὰ, κυττάξτε τοὺς προσεκτικώτερα, σὰς παρακαλῶ. Θέλω νὰ πῶ μπῆτε λιγάκι βαθύτερα μέσα τους.

Νά τοι : Ἀναπολοῦν πόνοους, μυρμηιάζουν καύμοους, ταχτοποιοῦν ἐντυπώσεις, αὐτοσυγκεντρώνονται σὸν ἀπολογισμὸ τῶν διασκεδάσεων. Προσπαθοῦν νὰ ξεδιαλύνουν τὸ καθαρὸν ἀπόσταγμα τοῦ αἰσθήματος. Καὶ ὡς γινόμενον τῆς ζάλης, μένει σὸν καθένα καὶ ἀπὸ μιὰ ἀνάμνησις, ἓνα σχῆμα μορφῆς ποὺ ἐκυριάρχησε τελικὰ στὴν καρδιά του ὡς ἐπαθλὸν τῆς ὅλης θορυβώδους κινήσεως. Μικρὰ εὖσομα λουλουδάκια μὲ λεπτὸ, σχεδὸν ἀνεπαίσθητο ἄρωμα καὶ συμπαθητικὸ συγκεχυμένον χρῶμα, ξεφυτρώνουν σὸν σκεδρωμένον κοῦτσουρο τῆς ὑπάρξεώς μας. Βλαστάρια τρυφερὰ φουντώνουν στὴν ξεραῖλα μας. Καὶ μαζὶ μὲ τὸ ἀνοιξιὰτικο μπουμπούκιασμα ὑπόσχονται νὰ δώσουν φύλλα καὶ καρπούς...

Εἶναι ἡ παντοτεινὴ, ἡ στερεότυπη Σαρακοστιανὴ συγκομιδὴ.

Ὅ,τι ἐσπείραμε μὲ τὴς χούφτες τοῦ κονφετι κάτω ἀπὸ πολύχρωμα φῶτα καὶ τὸ ἐποτίσαμε μὲ ἄφθονο κρασί, ἀρχίζει ἡ ὥρα ποὺ θὰ πετάξῃ ἀπάνω ἀπὸ τὸ χῶμα, καὶ ἐτοιμαζόμαστε νὰ τὸ δρέψωμε. Σὲ κοσμικὰ κέντρα καὶ σὲ μακρινὰς συνοικίες, σὲ δρόμους ποὺ θγάζουν στὰ ἐμπορικά, ὅλοισα μέσα ἀκόμα σὲ σπίτια ποὺ πρὸ ὀλίγου μόλις μάθαμε τὴ διεθυσί τους, θὰ δουλέψῃ σὸν ἐξῆς ἡ καλλιέργεια τῶν καινούργιων σχέσεων, ἡ συστηματικὴ ἀνάπτυξις τῶν τελευταίων γνωριμιῶν. Ὁ ἀνανεώσωμε κάποια φλογερὰ ματιὰ ποὺ διασταυρώθηκε μὲ τὴ δική μας σὲ μιὰ στιγμή ποὺ μιὰ χάρτινη σεφαντίνα υἱὸς ἔδενε, χωρὶς νὰ καταλαβαίνομε ὅτι μᾶς ἔδενε τόσο σφιχτὰ σὰν γλυκὰ δεσμά ποὺ κατόπιν δὲν θέλουν νὰ κοποῦν μὲ τίποτα.

Ἡ Ἀποκριὰ ἔκαμε περίφημα τὸ ἔργο της. Κι' ἀκολουθεῖ γιὰ νὰ τὸ ἀποτελειώσῃ μὲ τὴ σειρά της ἡ Σαρακοστή.

Τὰ ἐφήμερα καὶ τυχαῖα ζευγάρια τοῦ ταγκὸ συγοφθυρίζουν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὰ μοτίβα τῆς μουσικῆς στὴ μνήμη τους, ζωντανεῖουν μιὰ—μιὰ τὴς εἰκόνας ποὺ ἀντίκρυσαν τότε, καὶ κατόπιν ἐνσαρκιώνουν καθαρὰ καὶ σταθεροποιοῦν τὴς φευγαλέας προτιμήσεις τους. Ὁ πειρασμὸς ποὺ ξεχύθηκε μὲ ὅλα του τὰ θέληγτρα, συμπληρώνει, συλλογισμένος σὸν καρὲ τὴς σημειώσεως του. Θὰ δημιουργηθοῦν συναντήσεις, θὰ εἰπωθοῦν λογάκια, θὰ ἀνταλλαγθοῦν γράμματα, θὰ σκάσουν χαμόγελα, θὰ κυλίσουν δάκρυα. Τὸ σύμπλεγμα τῆς φιγούρας τοῦ χοροῦ θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ θ' ἀκίνητοποιηθῇ, χωρὶς τὰ τόσα φέματα ὀλόγυρα.

Θάρρη μὲ τὸ καλὸ καὶ τὸ Μεγαλοβδόμαδο καὶ τὸ θάρρος θάχῃ προχωρήσει ἔως τότε καὶ θὰ στερεώσουν τὰ πρωτόγαλτα θεμέλια σὸν περιβάλλον τῆς μοσχοβολημένης κατανύξεως μὲ τὴ θεία ὑποβολὴ τῶν Παθῶν. Οἱ Χαιρετισμοὶ τὰ σούρουπα, ὁ Ἐπιτάφιος μὲ τὴν ὀδικὴ τῆς διαδρομῆς, ἡ Ἀνάστασις ποὺ φωτίζει τὰ πρόσωπα μπροστὰ στὴς ἀναμμένες ἄσπρες λαμπάδες της. Καὶ σιγὰ—σιγὰ, τὸ καλοκαιράκι μὲ πλεγμένα στὰ μαλλιά σὲ στεφάνια ἀπὸ δροσάτα τριαντάφυλλα τὰ εἰδύλλια.

Τὸ ἔθιμο ἔχει κατὰ τὸ ἀνυπέρβλητο γιὰ τὴ φτωχὴ ἀνθρώπινη ἀντίστασι. Εἶναι ἡ Μοῖρα μας ποὺ τὴν ἀκολουθοῦμε μὲ πειθαρχικὰ βήματα δπου μᾶς γνέψῃ, ὅπου μᾶς δείξῃ, ὅπου μᾶς προστάξῃ νὰ στρέψωμε, ὅπου τῆς δουληθῇ νὰ βαδίσωμε, χωρὶς τὴν παραμικρότερη ἀντίρρηση ἀπὸ μέρους μας...

Κώστας Ἀθάνατος

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ...

ΕΚΕΙΝΟΣ:—Ὡστε μ' ἀγαπᾷς μέχρι θανάτου;

ΕΚΕΙΝΗ:—Ναί. Καὶ πότε θὰ πεθάνῃς;

ΠΩΣ;

Ὁ θαυματοποιός:—Δουτὸν, δὸν τώρα μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς.

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Καλλιτεχνικά νέα

★ Στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, έδημοσιεύθη το ιδρυτικόν της νέας εταιρείας «Ελληνική Παραγωγική Εταιρεία Κινηματογραφικών ταινιών» «Ε.Π.Ε.Κ.Τ.». Πρόκειται περί σοβαράς εταιρείας, ή οποία θ' άρχισή προσεχώς το γύρισμα της πρώτης της ταινίας επί ιστορικού θέματος.

—Τήν μουσικήν θά γράψη γνωστός μουσικοσυνθέτης, οι διάφοροι ρόλοι δέ θά ανατεθούν εις νέους ήθοποιούς κατόπιν άσπιτηράς επιλογής.

—Η σκηνοθεσία θ' άνατεθῇ εις σκηνοβήτην ειδικώς εκπαιδευθέντα στο έξωτερικόν, ή δέ φωνοληψία θά γίνη εν Ελλάδι. Το έργον θά προβληθῇ κατά τήν προσεχή χειμερινήν περίοδον.

★ Ο θίασος της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη θά αναβιβάσῃ προσεχώς το έργον του Ροτυμάνου θεατρικού συγγραφέως κ. Σόν Τζόρτζιο, πού φέρει τόν τίτλον «Νιουν-τούζια Σεβαστίτσα». Ο ίδιος συγγραφέας, πού θαυμάζει τήν μεγάλη μας καλλιτέχνηδα, θά παραστή αύτοπροσώπως τήν πρεμιέρα του έργου.

★ Ο συμπαθής καλλιτέχνης κ. Γιαννίδης είναι βαρειά άρρωστος. Εύτυχώς ότι τις τελευταίες ημέρες, μετά τήν μετάγγισιν αίματος πού του έγινε, ή κατάστασίς του έβελτιώθη αισθητώς.

★ Η κ. Μιράντα θά συνεργασθῇ με τήν αδελφήν της Άλκινη, ή δέ θίασος πού θά καταρτίσουν οι δύο αδελφές καλλιτέχνιδες άν τελικώς εϋδοθηούν οι διαπραγματεύσεις, με τόν χρηματοδότην, θά εμφανισθῇ τις ημέρες του Πάσχα.

—Εκτός του κ. Κώστα Μουσούρη, θά μετάσχουν στόν θίασον οι κ.κ. Τσαγανέας και Σπύρος Μουσούρης.

★ Το παιζόμενον υπό του θιάσου Κοτοπούλη έργον του νέου συγγραφέως κ. Α. Λιδωρίκη—περί του οποίου θά μιλήσωμε στο προσεχές—έδημιούργησε περιεργες παρεξηγήσεις.

—Τρεις θεαταί πράγματι, ένόμισαν ότι άνεγνώρισαν τήν «Αΐθουσαν Άναμονής» τους έαυτούς ταν και υπέβαλαν διαμαρτυρίας διότι σατυρίζονται. Έννοείται ότι ο συγγραφέας, παρέσχε πρὸς τούς διαμαρτυρούμενους, πού εινε γνωστότατοι άθηναϊκοί τύποι τήν διαβεβαίωσιν ότι... δέν είχε υπ' όψη του αύτούς όταν έγραφε το έργον του.

★ Λόγω αϊφνιδίας άσθενείας, οι δύο μεγάλες Γερμανίδες χορεύτριες Χέντι και Μάργκοτ Χαϊφνερ πού επρόκειτο νά δώσουν ένα ρεσιτάλ χορού στο «Βασιλικόν» ανέβαλαν τήν κάθοδό τους στις Αθήνας.

★ Μελετάται ή οργάνωσις της «Εορτής τών Ήθοποιών» ή οποία θά δοθῇ στο γήπεδον του Φαληρικού Ίπποδρόμου.

—Πρὸς τοϋτο συνητηθή προχθές ο έν τών ιδυνόντων τήν Εταιρίαν Ίπποδρομιών κ. Ρήξ, μετά του προέδρου του Σωματείου Ήθοποιών κ. Μ. Μυράτ.

★ Ο κ. Μακέδος έννοικίασε για τήν θερινήν περίοδον το θέατρον «Λυρικόν», στο όποιον έπαιξε περίσιν ο θίασος Κομνίνη—Μαυρέα. Το «Αθήναιον» θά λειτουργήσῃ έφέτος ως κινηματογράφος.

★ Στην «Ελευθέραν Σιγνήν» πού παίζει τώρα στις Σέρρας, προσελήφθη και ή κ. Μαρία Βεάκη, κόρη του μεγάλου μας ποωταγωνιστού.

Έβδομαδιαία άνασκόπησης υπό ΜΑΝΟΥ ΣΑΦΑΡΙΚΑ

★ Ο κ. Χάρρυ Μπώρ, δι' έπιστολής του πρὸς τήν κ. Μαρίκαν Κοτοπούλη, τής προτείνει νά μεταβῇ περί τις άρχάς του προσεχούς χειμῶνος στο Παρίσι, για νά πρωταγωνιστήσῃ μαζί του σ' ένα νέον έργον του Μωρίς Ροστάν, πού φέρει τόν τίτλον: «Ο κ. ντε Σαμπώρ, βασιλεύς της Γαλλίας».

—Η κ. Κοτοπούλη θά ύποδυθῇ τόν ρόλον της κ. ντε Σαμπώρ, κατ' επιθυμίαν και του ίδιου συγγραφέως, ο όποιος της άπηθύνη σχετικήν έπιστολήν, εκφράζων και όλον τόν θαυμασμόν του πρὸς τήν καλλιτεχνικήν ιδιοφυΐαν της μεγάλης Έλληνίδος ήθοποιού.

Το θέατρο

Ο ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΣ

Κωμωδία του Φράνς Κάρελ Έκερι
Θέατρον — θίασος Άργυροπούλου

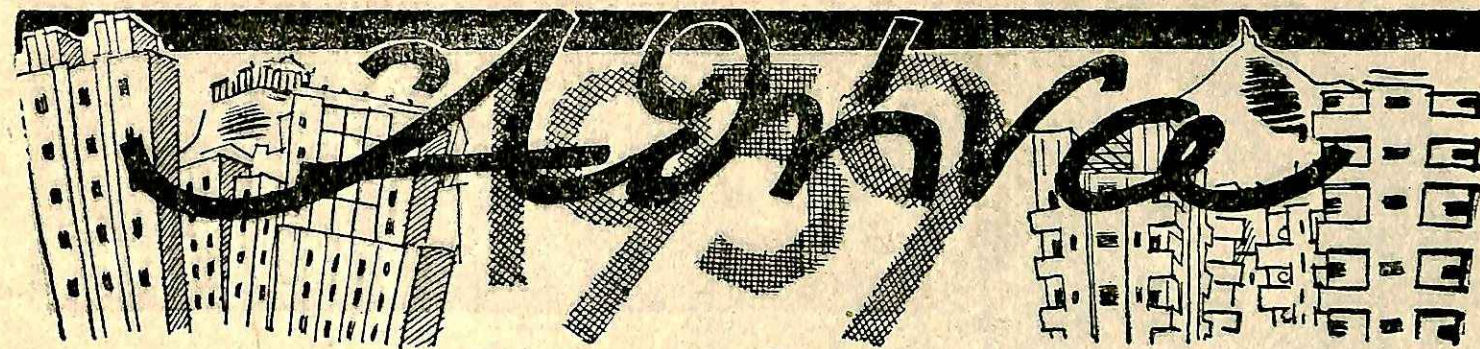
Ο κ. Β. Άργυρόπουλος υπέβληθῇ σέ μίαν άσκοπή, κατά τήν γνώμη μας, έργασία. Αύτός «Ο Άδικημένος» πού μας παρουσίασε, φαίνεται ότι όντως ήδικήθη κατά τήν μεταπαίσειν του και έγινε μία μετριωτάτη κωμωδία, πού δέν δικαιολογεί διόλου το άνέβασμά της.

Δέν γνωρίζομεν αν ο Βιεννέζος συγγραφέας Φράνς Κάρελ Έκερι, τόν όποιον το πρόβλημα μας τόν παρουσιάζει μάλιστα ως περίφημον, έδωσε στο έργο του τόν χαρακτηριστήρα της φάρσας, ένφ ή ύπόθεσις του περιείχε όλα τα στοιχεία μιάς λεπτής και ψυχολογημένης κομεντί. Κατά πάσαν πιθανότητα αι υπερβολαι και ο τόνος της «μπονονερί» πού έδόθη στην προχθεσινή παράστασι, έχει εγγυώριαν τήν προέλευσιν, άφείλεται δηλαδή στην ελληνική διασκευή και στο παίξιμο τών ήθοποιών, πού έδωσαν όλα τα δυνατά τους για νά προκαλέσουν το πλάτν γέλιο του κοινού, δίχως άλλωστε και νά το κατορθώσουν.

Ο Γαβρίλης Γκούστας, ένας ιδιόρρυθμος τύπος μορέμ, πού δέν έχει ιδέαν από επιχειρήσεις, πέφτει θύμα του γαμπρού του, πού κατορθώνει να τόν άπομακρύνῃ από το έργοστάσιον. Όταν όμως χάηη τα όλίγα χρήματα πού εισέπραξε από το μερίδιό του, επιστρέφει για νά ζητήσῃ το δικη του. Προσποιείται τόν θαύπλουτον, και επειδή ο γαμπρός εινε κατεστραμμένος, τόν εξαπατά άλλη μία φορά και τόν βάζει συνεταιρο και πάλιν στην επιχείρησι. Ο Γαβρίλης Γκούστας αντίλαμδάνεται πολύ άργά τήν νέαν άπάτην όταν πιά έχει υπογράψῃ το συμβόλαιον. Κατορθώνει όμως να συμβιβασθῇ με τούς πιστωτάς και χάρις στην δραστηριότητά του νά σώσῃ το έργοστάσιον από τήν χρεωκοπίαν.

Αυτή, με πολλή λίγα λόγια είναι ή ύπόθεσις του έργου, πού ήθελε προφανώς νά μας δείξῃ τήν μικρότητα, τήν ταπεινότητα και τήν άρπακτικότητα τών ανθρώπων πού έχουν ως φιλοδοξίαν της ζωής των τήν συσσώρευσιν του χρήματος. «Ανάμεσα σ' όλους τούς ήρωας του έργου, ένας είναι ο άφιλονερόης, ο τίμιος, ο Γαβρίλης Γκούστας, ο όποιος προσπαθεί νά μιμηθῇ και αύτός τας μεθόδους τών άλλων, για νά βρῇ το δικη του, αλλά δέν το κατορθώνει. Μένει κατά βάθος ο εύθδς άνθρωπος πού θά συγκρίνῃ στο τέλος τις παληανθρωπικές τών συγγενών του. Πιθανώτατα το έργον με τήν επικήν αύτήν μεταχείρησιν τών σφετεριστῶν της περιουσίας του ήρωος θέλει νά μας πῇ ότι ο χαρακτηριστήρ του ανθρώπου φτάνει για όλα, και ότι υπάρχουν οι καλοί και οι κακοί, οι άνιδιοτελείς και οι άρπαγες άνεξαρτήτως έργασίας, περιβάλλοντος και ήθικης. Και λέγομεν «πιθανώτατα» διότι όπως διεσκεύασθῃ και ιδίως όπως παρεστάθῃ το έργον δέν δείχνει τώρα τίποτε άπ' όλα αυτά. Διατηρείται με αδιαλλαξίαν στο έπίπεδον της φάρσας με τονισμένα τα στοιχεία του κωμικού σέ βαθμόν άνυπόφορο. Ο ίδιος ο κ. Άργυρόπουλος πού είναι ένας μεγάλος καλλιτέχνης ξεχνιέται σά πολλά σημεία, υπερβάλλει, επιθεωρησποιεί, και παρουσιάζει και τόν θίασόν του, πού ειναι γενικώς κακός, στόν κατήφορο.

Έξαιρέσιν τιμητικήν αποτελεί μόνον ή κ. Άννα Ρούσσου, λαμπρή καρατερίστα, ή οποία σ' έναν ρόλο πλουσίας και φιλαργύρου γυναίκας, υπήρξε πραγματικώς άπέροχη. Θά εξαίρεσωμεν επίσης τήν διδα Γιόδα Κούρη, συμπληρητικήν στόν ρόλο μιάς φιλόνης και άνόστης κοσμικής νέας, και τήν κ. Γιώταν Λάσκαρη, ή οποία—τό δηολογούμεν—αυτή τήν φορά δέν ήταν κακή.

Μιά ένδιαφέρουσα έμμετρη σατυρική περιγραφή του συνεργάτου μας

ΔΗΜ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

Λοιπόν, έτούτη τή φορά, μισοαστεία πάντοτε και μισοσοβαρά, με τρόπον, όμως, κοσμικόν, και διπλωματικόν, θά σάς μιλήσω για το «Ρέξ» και για το «Αττικόν», το «Ροζικλαίρ», το «Μάζεστικ», τόν «Κρόνον», τήν «Τιτάνια». Προβάλλουν φίλμ πολλών ειδών: και του σωρού και (σπάνια,

και σοβαρά, και εύθυμα και περιπετειώδη. μονόχρωμα, πολύχρωμα ή έλαφρώς ιώδη, φίλμ πού δέν τα χορταίνουν, πραγματικώς, τα μάτια, και φίλμ πού άποστέλλονται άμέσως στα κομμάτια!

Τάχετε δη, φαντάζομαι, και συνεπώς γνωρίζετε ότι σπανίως ένα φίλμ σπουδαίον ξεχωρίζεται, μέσα στο πλήθος τών κακών και σκαρτών ταινιών, τών στερουμένων και πλοκής, και στυλ και έννοιών. Θά πῇτε, δέν γυρίζονται» έξω και φίλμ καλά;

«Γυρίζονται». Άλλά, ούδεις πγαίνει άπ' έδώ, εκεί να τα διαλέξῃ, και προτιμῇ νά παίξῃ τόν «Στρατηγόν πού πέθανε άδόξως τήν αϋγή», άρκει από τα σύνορα πιδ έξω να μῇ βγῇ! Περί αυτού, άγαπητοί, κανείς μῇ άμφιβάλλῃ. Έμεις φωνίζομε τα φίλμ... γουρούνι στο τσουβάλι», γι' αυτό και συχνόδέπομε στόν Άθηνών τις σάλλες τοσαύτα... φίλμ—πρεμάλες! Μ' άκόμη ας μῇ ρίψωμεν και λίθον αναθέματος, γιατί αυτά, προοίμιον αποτελοῦν του θέματος πού αναπτύσσω τώρα.

(Περί του λίθου θά σάς πῶ όταν θάρθῃ ή ώρα...)

Δυό λόγια ήδη θάπρεπε νά πούμε για τις σάλλες. Υπάρχουν και πολλή μικρές, υπάρχουν και μεγάλες. (Ή σάλλα, αϊφνης, του «Παλλάς» δέν είναι τεραστία, καθώς και ή της «Ιριδος» πάρα πολύ άστεία;) Υπάρχουν σάλλες άφorges, σάλλες πολυτελείας, και σάλλες έμφανίσεως, πραγματικά, γελοίας, σάλλες πού διαθέτουνε καθίσματα περίφημα—είναι κομψόν συνδυασμός και γούστου άλλου τόσου—κι' αποτελοῦν έντρυφήμα για σέναν, άναγνώστα μου, και για τόν... έαυτό σου!

Σ' αυτές, λοιπόν, τις αίθουσες, καθένας μας θά τρέξῃ, και καταβάλλων τίμημα δραχμῶν εικοσιέξῃ, το φίλμ το προβαλλόμενον θά παρακολουθήσῃ, αν έχῃ τύχην νά βρεθῇ μιά θέσις νά καθήσῃ! Γιατί συμβαίνει, φίλτατοι, κι' αυτό πολύ συχνά: ή του ταμείου δεσποινίς, πολλές φορές ξεχνά,

κι' αφήνει περισσότερους νά μπουν, άπ' ό,τι πρέπει. Αυτό, ο εισερχόμενος πολύ άργά το βλέπει, έφ' ό και μένει όρθιος και συνεχώς ύβρίζει, και όσους έχει δίπλα του πολύ τούς έννευρίζει! Έν τέλει, κάπου κάθεται κι' αύτός, όπως κι' οι άλλοι και πρὸς το μέρος του «έκράν» στηλώνει το κεφάλι, όπόθεν έμπορεύονται πολλές άγάπης τόνοι... Ο δυστυχής ο θεατής τότε διαπιστώνει

—είναι κι' αυτή συγκίνησις άπ' τας πολύ όλίγας—πως ο έμπρός καθήμενος εινε τοσοῦτον γίγας, ώστε οι πίσω ασφαλώς, ή μάλλον όπωσδήποτε, νά μῇν μποροῦνε νά ιδούν, εις τήν όθόνην, τίποτε! Αυτό το πράγμα, βέβαια, καθόλου δέν τ' άρέσει, έφ' ό κι' αλλάζει θέσι...

Μά κι' άπ' τή νέα θέσι του, έντὸς όλίγου πεύγει. Γιατί... Διότι κάθισε κοντά σέ δύο ζεύγη, πού άσπασμοῦς άντήλασαν άθρόους εν τῷ σκότει, με τρόπον πού... του έρωγε του φουκαρά το σκούτι! («Ω! Είνε τόσον τρομερός, άγαπητοί μου φίλοι, ο θόρυβος πού προκαλοῦν τα τέσσερα τα χείλη, γι' αυτόν πού δίπλα κάθεται, παντέρημος και μόνος!

Αυτό αν το γνωρίζατε, ποτέ δέν θά έφέρεσθε τόσον άνοικτιμόνως, και τήν όρμήν σας, ασφαλώς, θά τήν περιωρίζατε...)

Φεύγει, λοιπόν, ο φουκαράς ο θεατής και πάλιν, μικράν από του έρωτος τήν τρυφεράν κραιπάλην, ψάχνει για νέον καθίσμα μέσα στα σκοτεινά!

Καί, τέλος πάντων, νά! Το βρίσκει και ξεπλώνεται εύρέως και άσμένως, σαν τόσην ώρα νάσκαθε και νάνα κουρασμένος! Βλέπων το φίλμ, τί έπαθε, λίγο πιδ πρίν, θυμάται, προσέχει, προσηλώνεται και, τελικώς, κοιμάται! (Είμαι ή μοίρα, δυστυχώς, τών θεατῶν πού πάνε στο σινεμά χωρίς αύτήν πού τόσον άγαπάνε, και όταν είναι δίπλα τους σάάκις σκοτεινιάζῃ, περί του φίλμ και τών λοιπών καθόλου δέν τούς νοιάζει!)

Αυτά, λοιπόν, παμφίλτατοι, περί τών σινεμά, όρθότατα, τετράγωνα, και άρεκτα όμά. Κι' ο λίθος—θα ερωτήσετε—ο λίθος τ' αναθέματος, πού άνεφέρθη εν αρχῇ αυτού έδώ τού θέματος; Άς τόν σκεπάσῃ και αύτόν διά παντός ή λήθη. Αύτῃν τήν τύχην, άλλωστε, δέν έχουνε οι... λίθοι...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ BIZANTINES ΜΟΡΦΕΣ

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Δυο αντίθετοι κόσμοι πού τούς χώριζε ένας μεσότοιχος

ΔΚΟΜΑ σήμερα, μετά χίλια και πλέον χρόνια, το ιδιωτικό δικαίον στον Κόσμο απονέμεται με βάση τη νομοθεσία που εφήρμοσε για πρώτη φορά τότε στο Βυζάντιο ο Αυτοκράτωρ Λέων ο Έκτος.

Πού γι' αυτό ακριβώς έπωνομάσθη και Σοφός. Κανένας άλλος Αυτοκράτωρ, προηγούμενος ή μεταγενέστερος, δεν απέκτησε ποτέ έναν τέτοιο τίτλο σαν κι' αυτόν.

Γιατί ο Λέων είχε σταλήθι στα σοβαρά να οργανώσει έσωτερικώς το κράτος του με τάξη και ρυθμό και να εφαρμόσει πειθαρχία στο κοινωνικό σύνολο. Συννοούσε, λοιπόν, κάθε πρωί και συνέτασσε διατάξεις που άπηγόρευαν και τιμωρούσαν κάθε παράβαση των πολιτών, ώστε να τους αναγκάσει με τη δύναμη της Έξουσας να γίνουν καλλίτεροι. Αί «Νεαρά» — έτσι λέγονταν οι νόμοι του — του Λέοντος έκανόνιζαν προβλεπτικά κάθε περίπτωση που μπορούσε να προκαλέσει διαφορές και ανωμαλίες μεταξύ των υπηκόων του.

Κρατούσε στο Παλάτι ένα μεγάλο διαμέρισμα, όλωσδιόλου ανεξάρτητο και χωριστό από τις αίθουσες και τους διαδρόμους της έθιμοτυπίας, ψηλά σαν σε δώμα, πλάι στη θάλασσα. Και τότε διαιρέσει σε δύο εξαιρετικά ευρύχωρα, άπεραντα, θολωτά δωμάτια, που συγκοινωνούσαν μεταξύ τους με μία μεσόπορτα. Ένας λεπτότατος τοίχος από τσατμά τα χώριζε και ήταν σκεπασμένος με πορφύρα, βαθεία βυσσινιά χρυσοκέντητη κι' από τις δυο μεριές. Εκεί μέσα του άρεσε να κλείνεσαι και σχεδόν επέρασε δλο τον καιρό της βασιλείας του.

Το ένα από τα δύο ήταν το γραφείο του, επιπλωμένο απλά και επιβλητικά από γνήσιο κατάρμαρο και στιλπνό έβενο. Απ' εκεί έβγαιναν αι «Νεαρά» που έξουσιαζαν τη Χριστιανική Οικουμένη με το αυστηρό τους περιεχόμενο.

Οι μεγιστάνες όταν εισχωρούσαν στο άδυτο της βασιλικής εργασίας έτρεμαν από σεβασμό. Και ο Λέων μακάριζε τον Αύθεντή του πού με το μεγάλο του μυαλό έφρόντιζε για την ευημερία του πληθυσμού.

Ο άνθρωπος όμως στη φύση του είναι πολυμερής και πολυσύνθετος. Και ο Λέων ο Έκτος, αν και σοφός, είχε κι' αυτός τα δικά του ελαττώματα και δεν μπορούσε να τα διορθώσει με κανένα νόμο απ' αυτούς που κατέβαζε το κεφάλι του για τη διόρθωση των ελαττωμάτων των άλλων.

Η ζωή του, είπαμε ήταν μοιρασμένη ανάμεσα στις δυο κάμαρες στην ιδιαίτερη πτέρυγα του ανακτόρου του. Και οι αξιωματούχοι της πολιτείας τον έβλεπαν πάντα μόνο στη μία απ' αυτές, όπου με συνέσει και σοβαρότητα συνετάσσοντο αι «Νεαρά». Αμα όμως έφευγαν αυτοί υποκλινόμενοι εύλαβως με λύσιμα της σπονδυλικής τους στήλης έως το πάτωμα, ή δική του σπονδυλική στήλη άρχιζε να γαργαλέ ακατανίκητα τον Αυτοκράτορα! Μόλις άνοιγε το πορτί του μεσοτοιχίου για να περάσει στο διπλανό θάλαμο, γινόταν εάφνου δλωσδιόλου άλλος άνθρωπος, σε άπιστευτο βαθμό άλλοιότιμος, έντελως άγνωριστος από τον πρίν αυτό του. Γιατί, χωρίς να

το καταλαβαίνει, είχε μεσα του δυο ζώες. Ήταν υπαρκτός δισυνδότης. Αντί των τιτλούχων, άρχιζαν να μπαϊνοβγαίνουν οι ευνοχοί με το πονηρό χαμόγελο των ύππτων τους υπηρεσιών. Αντί των σκέτων επίπλων από έβενο, στο δωμάτιο αυτό εκάγονταν μυρωδικά και ήσαν στρωμένα άφράτα από διαλεχτό μετάξι μαξιλάρια, στρώματα και σκεπάσματα. Ο Λέων έζωνε το βαρύ σπαθί του και κυκλοφορούσε με την ελαφρά άραχνούφαντη ρόμπα του. Και γινόταν ελαφρότατος και διαφανής και ο ίδιος. Αντί των «Νεαρών» της νομοθεσίας για τη σωτηρία του κόσμου, κουβαλιόνταν τσούρμιο άλλες... νεαρές, σερπετές και όλωζώντανες από τον ήμικοσμο για τις σαρκικές απολαύσεις του Αυτοκράτορος!

Και το χειρότερο, ότι συχνά ή δεύτερη αυτή κάμαρα τη νύχτα έξουδετέρωνε καταστρεπτικά κάθε τι πού την ήμερα είχε έμπνευσθη ή άλλη σεμνή κάμαρα! Ο Λέων ο Έκτος, άποσυρόμενος από τα κυβερνητικά καθήκοντα στο άργια της τρυφής έπαυε να είναι σοφός. Γινόταν ο δάσκαλος που δίδασκε και νόμο δεν εκράτει!

Μία παράδοση αντίθεσις δύο ριζικώς διαφορετικών πλάσμάτων χωρούσε ταυτοχρόνως στην άνεξιχνίαστη ίδιουσγκρασία του.

★
Ύπηρχε μεταξύ των πολιτικών συμβούλων της Αύλης εκείνον τον καιρό και κάποιος πατρίκιος πού έλέγετο Στυλιανός, άνθρωπος με τεράστια μόρφωση, νομοθέτης έακουστός, πού στον Ιππόδρομο τουχαν βγάλε παρασυρόκλι ο

ιαουτσας, κι' έτσι ήταν περισσότερο γνωστός.

Ο Ταούτσας αυτός άνεβαίνοντας από θέσι σε θέσι έφθασε να γίνει Συγκλητικός και άχώριστος σύντροφος του Αυτοκράτορος. Καταχθόνιος και σατανικός, ενώ συνειργάζετο με τον Λέοντα στο έβένινο γραφείο, αισθανόταν άκατανίκητη περιέργεια να μάθι τι ακριβώς ήταν το διπλανό δωμάτιο. Και σιγά-σιγά με διάφορα τεχνάσματα της πανουργίας του τα κατάφερε να έξοικειωθεί περισσότερο με τον έστεμμένον του Κύριον και να εισχωρήσει στις μυστικές διασκεδάσεις του. Μέθυσε μαζί του, κυλίστηκε κάτω στα παχειά ταπέτα, χειρονομούσε άκόλαστα στις όρχηστρίδες πού χορεύαν γυμνές, ποδοκροτούσε τρελλά λέγοντας χοντρά άστεία, και κέρδιζε όλοκληρωτικά την έμπιστοσύνη του εκθύλου «Ανακτος και σ' αυτή την πλευρά. Τόσο πού μία μέρα τόλμησε και να ρωτήσει τον Λέοντα:

—Και ή Αυτοκράτειρα, Μεγαλειότατε;

Ο βασιλεύς έμελαγχόλησε και τούρριξε μία παράξενη ματιά:

—Α! ή καυμένη ή Θεοφανώ — άπήντησε ο Λέων κουνώντας το κεφάλι του. Αύτη ήσυχάζει στα διαμερίσματα του θρόνου με τις θεραπεινίδες της. Μήπως μπόρεσε να μου δώση ένα παιδί να μένω μαζί της κι' εγώ; Έινε στείρα, δυστυχώς, και δεν θα μου κάμη διάδοχο!

Ο Στυλιανός ο Ταούτσας είχε μία κόρη πανέμορφη, τη Ζωή, και την είχε παντρεύει με κάποιον άνώτερο λειτουργό. Μία φοβερή ιδέα του πέρασε από το κεφάλι του. Την έ-

πιασε και της μίλησε. Κατά το σούρουπο ή Ζωή του Ταούτσα, στολισμένη στην έντέλεια, ώστε να λάμπουν όλα της τα θέλητρα όσο ποτέ, πήγε στο Παλάτι να βρή τον πατέρα της. Ο Στυλιανός την έμπασε στο έβένινο γραφείο, και λέγοντάς της να τον περιμένη λίγο, την παρουσίασε έτσι, σαν από τυχαία σύμπτωση στον Αυτοκράτορα. Ο Λέων την κύτταξε προσεκτικά. Ήταν όλοφάνερο ότι του άρεσε. Πατέρας και κόρη συνενώθηκαν άφωνα. Ο Ταούτσας προφασίστηκε ότι θυμήθηκε κάτι, βγήκε έξω και είπε ότι θα λείψη λίγα λεπτά. Ο Αυτοκράτωρ ρώτησε τη Ζωή για διάφορα πράγματα, στην άρχή τυπικά, ύστερα έγκαρδιώτερα, και τέλος, μένοντας όλομύναχος μαζί της γιατί οι θεράποντες ένας-ένας άπεσύρθησαν — της είπε:

—Γιατί, λοιπόν, ωραία μου δέσποινα, δεν έρχεσαι συχνότερα από δώ να βλέπης τον μονάρχη σου σαν πιστή και άφωσιωμένη του ύπηκοος;

Ο Ταούτσας ήρθε, παρέλαβε την θυγατέρα του, υπεκλήθησαν κι' έφυγαν. Η Ζωή έαναπήγε την επομένη, σε ώρα πού ο πατέρας της άπουσίαζε. Επίτηδες, φυσικά. Ο Λέων ένοιωσε μεγάλη χαρά. Τέλος πάντων, δεν πέρασε πολύς καιρός, και ο Στυλιανός ώρισθη μέγας μάγιστρος, δηλαδή Πρωθυπουργός, άνώτατος «Αρχων της Ιεραρχίας της Αύλης ευθύς μετά τον Αυτοκράτορα. Η Ζωή — ή μάλλον ή Ταούτσα, έτσι την έλεγαν κι' αυτή — είχε γίνει ή άδυναμία του Λέοντος. Ο δυστυχισμένος ο άντρας της πού άντελήθη τη μεταβολή στη ζωή... της Ζωής του και έφτασαν ως τ' αυτή του και ώρισμένοι φίθοροι, βρέθηκε ένα ξημέρωμα νεκρός στο κρεβάτι του. Η Ταούτσα τον είχε ποτίσει φαρμάκι από βραδύς για να μην προφτάση να διαμαρτυρηθί!

Έτσι, έλεύθερη πιά ή Ζωή Ταούτσα μπορούσε να κάμη την καριέρα της! Μοναχοκόρη του πανίσχυρου κυβερνήτου και άποκλειστική έρωμένη του Αυτοκράτορος — οι όρχηστρίδες είχαν άποκλεισθή — έβγαλε όνομα «άνδροφόνισσα» και γινόταν κάθε κέφι της στο Βυζάντιο...

Η καυμένη ή Αυτοκράτειρα Θεοφανώ έφθινε από τη μία μέρα στην άλλη υποβαίνοντας τις παραλυσίες του συζύγου της. Έπεχει-

ρησε κάποτε κάτι να του πη, μ' ένα διακριτικώτατο υπαινιγμό κάνοντας με νόμο της Ταούτσα ένα θλιβερό λογοπαίγνιο:

—Λέων, δεν καταλαβαίνεις, τάχα, πόσο ζημιώνει το γόητρο του στεμματος μας, ή άλλη σου εκείνη... ζωή;

Αλλά ο Αυτοκράτωρ δεν μπήκε στη συζήτηση. Σηκώθηκε δύσθυμος από το τραπέζι κι' έφυγε.

Στο μεταξύ βρήκε την Αυτοκρατορία μία πολύ δυσάρεστη περιπέτεια. Βούλγαροι έμποροι έγκατεστημένοι στη Θεσσαλονίκη παρακαλούσαν να τους δοθούν μερικά δικαίωματά επίσημου άναγνωρίσεως της επαγγελματικής των ιδιότητας. Και το πράγμα θα περνούσε άπαρατήρητο. Αλλά, ή Ζωή ή Ταούτσα μπήκε στη μέση άπρόοκλητη. Κάποιος Βούλγαρος πού πουλούσε γουναρικά, στην Κωνσταντινούπολι, δεν ένοιούσε να της κάμη έκπωση στα φώνια της. Κι' αυτή, ενώ της άρεσαν τα άκριβά λούσα, ήταν έξαιρετικά φιλοχρήματη. Από καρπύσιο, λοιπόν, έξηγρίωσε κατά των Βουλγάρων τον Λέοντα. Ο πατέρας της έβγαλε ένα διάταγμα και επέβαλε στους Βουλγάρους έμπορους της Θεσσαλονίκης να πληρώνουν διπλό τελωνειακό δασμό εισαγωγής! Ο Αυτοκράτωρ το υπέγραψε. Τόσο έπηγε ή Ζωή μόνη της στο κρεβάτι του. Ο χαγάνος των Βουλγάρων Συμεών το πήρε για βαρεία προσβολή. Κ' έκήρυξε τον πόλεμο. Η εισβολή όπηρε έφρικαστική! Τα χωριά της Θράκης έπυρπολήθησαν και οι Έλληνες χωρικοί έπέρασαν από λεπίδι κατά χιλιάδες. Το Βυζάντιον έθρήνησε!

Ο Στυλιανός Ταούτσας, άδιάφορος προς τα συμβάντα, συνέστησε στον Αυτοκράτορα ότι έπρεπε να βγη μία «Νεαρά» πού να μην επιτρέπη να ζή κανείς με γυναίκα χωρίς εύλογα νομίμους λόμους, οι παραβατές

του...

...

ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙ

ΜΑΛΛΙΝΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ

Πρωτότυπο ελληνικό διήγημα της

ΛΙΛΙΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

Η παιδική της ηλικία ήταν συνυφασμένη μ' ένα ζευγάρι μάλλινες κάλτσες. Κάτι χοντρές, καφετίες κάλτσες, με πλατειές ρίγες και παχύ άγριο χνούδι, που τοιμπούσε απελπιστικά τις γάμπες. Θυμώταν άκόμα, για χρόνια, την περιέργη κι άκατανόητη αίσθησι, που ένοιωσε όταν τις φόρεσε, για πρώτη φορά: της φάνηκε πως άκουμπούσε επάνω της κάτι, με τη γλοιώδη κρυάδα του νεκρού. Κι' έξηγοῦμαι. Οί κάλτσες αυτές πρὶν τις φορέση ἡ Μαρία, ἦσαν ιδιοκτησία της γρηῃς γιαγιάς της, και φυσικά (μὴ ἔχοντας ἄλλες) αυτές φορούσε σὰ σκελετωμένα της πόδια, τὴν ἡμέρα πού τὴν ἔρρηκαν νεκρή, σὰ σκαλοπάτια μιάς παληῆς ἐκκλησίας. Ἡ μάνα της Μαρίας, πρακτική γυναίκα, δὲν ἀποφάσιζε νὰ τις ἀφήσῃ νὰ πάνε χαμένες. "Ε, ἡ γρηῃ-Κωνσταντῖνα, ἄς παρουσιαζόταν καὶ ἐυπρόλητη μπροστὰ στὸν Πλάστη της. Θὰ πῆτε δὲν ἦταν εὐπρεπές, μὰ ὁ σκοπὸς ἦταν ἱερός, καὶ σίγουρα ὁ Γανάγαθος θὰ τῆς τὸ συγχωροῦσε. "Ενα ζευγάρι χοντρές μάλλινες κάλτσες, σὴν καρδιά τοῦ χειμῶνα, ὅταν τὸ κορίτσι σου γυρνᾷ ἐυπρόλητο μὲ ἐηλωμένα πασουμάκια, στοὺς δρόμους, δὲν εἶναι θέβαια πράγμα εὐκαταφρόνητο. Κι' ἡ ἀπόφασίς παρήκε. Κι' οἱ χοντρές μάλλινες κάλτσες μὲ τις πλατειές ρίγες, πέρασαν ἀπ' τὰ σκελετωμένα πόδια της γιαγιάς (μὲ τὸ ρυκνὸ, τεφρὸ δέρμα) σὲς λεπτοκοκκάλες γαμπίτσες τῆς ἐγγονῆς.

Ἡ Μαρία δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Για τίποτα ἄλλωστε δὲν ἔφερνε ποτὲ ἀντίρρηση ἡ Μαρία. Τὶς πρωτοφόρεσε σὴν κηδεῖα. Κι' ἀκολουθώντας μὲ σурτά θήματα τὸ φτωχὸ σανιδένιο φέρετρο, τῆς φαινόταν πὼς ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ἡ γιαγιά θὰ σηκώνοταν ἀγριωπῆ: θὰ τῖναζε

τὰ γυμνὰ πόδια ἔξω ἀπὸ τὴν κάσσα, καὶ θὰ ξεφώνιζε ξετρελλομένη: «Κλέφτρα! Δὸς μου τὶς κάλτσες μου!...»

Μὰ ὅλα αὐτὰ ἦσαν φαντασίες της. Ἡ γιαγιά, καρτερική σὲ θάνατό της, ὅπως ἦταν καὶ σ' ὅλη τὴ ζωὴ της, τραβοῦσε ἡσυχᾶ, μὲ τὰ μάτια κλειστά, πρὸς τὸ στερνὸ καταφύγιο, δίχως καμμιὰ διαμαρτυρία... Κι' ἡ Μαρία ἀπὸ πίσω... Ἦταν τότες 11 χρονῶν: "Ενα χλωμό, ψηλὸ πλάσμα, μὲ μάτια σκοτεινὰ, γεμάτα πυρετό, γιὰ νὰ νοιώσουν τὸν κόσμο. Κι' ἦταν τόσο μικρός, τόσο ταπεινός, τόσο ἀφάνταστα κακομοίρικος ὁ κόσμος τῆς Μαρίας...

★

Τέλος πάντων, οἱ κάλτσες τῆς μείνανε. Τὶς φόρεσε ὅλο τὸ χειμῶνα συνέχεια. Κι' ὅταν ἄλλα κορίτσια, λιγώτερο φτωχὰ ἀπ' αὐτήν, τὴ ρωτοῦσαν τάχα μὲ ἀπορία, τάχα μὲ οἶκτο: «Τόσο μικρή, γιατί φορᾷς μάλλινες μακρὺς κάλτσες;» Τους ἀπαντοῦσε ἡρεμα, μὲ τ' ἀγαθὸ ταπεινὸ βλέμμα τοῦ δαρμένου ζώου: «"Εχω ρευματισμούς, ὁ γιατρός εἶπε σὴ μάνα μου νὰ τις φορέω ὡς τὸν Ἀπρίλη».

Τρεῖς χειμῶνες, συνέχεια, φόρεσε ὡς τὸν Ἀπρίλη τὶς κάλτσες, ἡ Μαρία. Ἦξερε νὰ μαντάρη περιφημῶν, καὶ τῆς κράτησαν... Κι' ἔτσι ἐγέμισαν, μὲ τὴν παχιά χνουδάτη ὑπαρξί τους καὶ τὴ γλοιώδη νεκρὴ αἴσθησι, ὁλόκληρη τὴν παιδικὴ της ἡλικία... Τὴν ἡλικία, πού δὲν τῆς ἔδωσε καμμιὰ χαρά... πούτρεμε ἀπ' τὸ κρύο τὸ χειμῶνα (μόνο τὰ πόδια εἶχε ζεστά) κι' ἔσκαζε ἀπ' τὴν κάμα τὸ καλοκαίρι... Τὴν ἡλικία, πού στερήθηκε καὶ τὸ φῶς... Ἦταν νυχτιὲς πού

ψάχνε ἀδίκᾳ, μὲ λαίμαργα θλέμματα, τ' ἀδειανὰ ντουλάπια).

Δὲν ἔφτανε ἡ φτώχεια. Στους ἀπὸ κληροῦς ποτὲ μιά δυστυχία δὲν ἔρχεται μονάχῃ. Ἦρθε κι' ὁ χάρος. Πέντε φορὲς ὁ Μαῦρος Καβαλλάρης, ἀγριωπός, μπῆκε σὲ σπιτικό της. Τῆς θέρισε γονιούς, ἀδέρφια, ἐξὸν τῆ γρηῃς γιαγιάς, μὲ τὶς χοντρές μάλλινες κάλτσες...

"Εμεινε μονάχῃ της. Δίχως πόρους, δίχως φίλτρο, δίχως τίποτε... Κύτταξε γύρω της ξαφνιασμένη, γιὰ τὸ ἀπεραντὸ κενὸ πού τὴν ἐκύκλωσε ἄεφνα... Κι' ἔτσι, τράθηξε κι' αὐτὴ, ἀθελά της, μοιρολατρικά, σὰν νὰ μὴ μπορούσε νὰ γίνῃ ἄλλοιώς, τὸ δρόμο τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῆς ἀγάτης.

"Εγινε ὁμορφὴ ἡ Μαρία. Ἀφάνταστα ὁμορφὴ. Τὴ θαρτίσανε Μαριὸν κι' ἔπαψε νὰ φοράῃ χοντρές μάλλινες κάλτσες, ὅσο κι' ἂν ἔκανε κρύο... ὅσο κι' ἂν εἶχε τὸν πάγο σὴν καρδιά... Τώρα οἱ κάλτσες τῆς Μαριὸν (οἱ ἀραχνούφαντες, πού μόλις διακρίνονταν σὴν γάμπα) δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέση μὲ τὶς κάλτσες τῆς Μαρίας... Ἡ Μαριὸν δὲν ἦταν φτωχὴ πιά... Δὲν ἔτρωγε δυὸ φορὲς τὸ χρόνο κρέας, δὲν ἔψαχνε τ' ἀδειανὰ ντουλάπια, δὲν γυρνοῦσε πιά μὲ ἐηλωμένα πασουμάκια στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, δὲν ἔλεγε σὲς φίλενάδες της πὼς πασχεῖ ἀπὸ ρευματισμούς... Κι' ἄκόμα, τὰ μεγάλα σκοτεινὰ μάτια της δὲν κύτταζαν ἀνήσυχᾳ γύρω τους, γιὰ νὰ νοιώσουν τὸν κόσμο, τὸν μικρὸ κακομοίρικο κόσμο τῆς Μαρίας. Ἡ Μαριὸν ἔμαθε ὅσα δὲν ἤξερε ἡ Μαρία. Τὸν ἔμαθε πολὺ καλὰ τὸν κόσμο ἡ μικρούλα ἡ Μαριὸν. Τῆς ἔδειξε ὁλόκληρη τὴν ἀνθρώπινη κακία του, ὅλη τὴ μικρότητά του, καὶ σπάνια, πολὺ σπάνια, ἔτσι σὰν ἕνα ξεροκόμματο σὲ

ζητιάνο πού στέκει σὴν πόρτα σου, τῆς πέταξε καὶ λίγες στιγμὲς κρυφῆς κι' ἀφάνταστης χαράς. Καὶ δὲν ἔμεινε τίποτα πιά νὰ μάθῃ. Γνώρισε καὶ τὸν ἔρωτα, τὸν τρυφερὸ ἔρωτα τῶν δεκάξη χρονῶν. Μὰ καὶ τὸν μικρὸ ταπεινὸ ἔρωτα. Τὸν ἔρωτα τῆς δεκάρας. Μὲ τὰ θαρεῖα λαχανιάσματα, τὴ στυφὴ γεύσι σὰ χεῖλια, τοὺς ἰδρώτες σὴν ραχοκοκκαλιά, τὸ πικρὸ πρωτὸ ξύπνημα μὲ τὴν ξυγὶλα σὲ στόμα καὶ τὰ θαρεῖα, σκοτεινὰ θλέφαρα, πού δὲ θέλουν ν' ἀνοίξουν...

Κύλισε ἐπάνω σ' ἐξακύλινδρο ἀμάξι, μὲ τὸ κεφάλι ξαναμμένο ἀπ' τοὺς καπνοὺς τῆς σαμπάνιας. Λούστηκε σὰ γαλάζια νερά ξένων θαλασσῶν. Μέθυσε μὲ σπάνια πιότᾳ, σὲ μακρὺνές πολιτείες. "Εδωσε πολὺ καὶ πῆρε λίγο. Σπατάλησε καὶ σκόρπισε στὸν ἀνεμο ὁλόκληρη τὴν νεαρή ὑπαρξί της μὲ τὰ ξανθὰ τραγουδιὰ νειῶτα της, τὸ ὑπέρτατο ἀγαθό... "Ακουσε παράξενα τραγούδια σὲ τόπους ξωτικούς, γεύτηκε σπάνιους κι' ἐξαισιόσιους καρπούς σὲ ξένες χώρες. Καὶ τέλος, σὰν κούκλα, πολυπαιγμένη σὰ χέρια ἀδέξιων παιδιῶν, ἔπεσε καὶ τσακίστηκε. Τὸ ἀχυρένιο στήθος της, πού μ' ὅλα ταῦτα ἔκλεινε μιά μικρή, σὰν τοῦ πουλιοῦ, καρδιά, ραγίστηκε κι' αὐτό... Καὶ τότε εἶδε ξαφνιασμένη, πὼς ἀντὶς γι' ἀχυρὰ, ἄρχισε νὰ τρέχῃ αἷμα... Αἷμα καφετὸ καὶ κατὰκόκκινο, πούθαφε τὰ μεταξωτὰ σεντόνια καὶ τὶς πλούσιες νυχτικές της.

★

Κι' ἔφτασε σὴν στερνὴ της μέρα... Καὶ τώρα μπροστὰ σὰ θαμπὰ, γυαλένια μάτια τῆς σπασμένης κούκλας, περνάει (ἔτσι ὅπως σὰς τὴν εἶπα) ὁλόκληρη ἡ ζωὴ της. Ἀπ' τὸν καιρὸ πού φοροῦσε χοντρές μάλλινες κάλτσες, πού τῆς τοιμπούσαν ἀγριαὶς τὶς παιδικὲς της γάμπες... ὡς σήμερα... πού δερνόταν σὲ πλούσιο κρεβάτι τῆς πουλημένης γυναίκας... ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή, πού τὰ χέρια της ἔψαχναν νευρικά τὰ σεντόνια, ὅπως τὰ χέρια ὄλων τῶν μελλοθανάτων... Γιατὶ σήμερα θὰ πέθαινε ἡ Μαριὸν... Δίπλα της, ἀγωνιοῦσε μαζί της ὁ στερνὸς ἐραστής... ἕνας καλόκαρδος μεσόκοπος, παρῶλῃς, πού δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ «πὼς μπορεῖ νὰ πεθάνῃ μιά γυναίκα πού αὐτὸς ποθεῖ ἄκόμα τόσο τυραννικά τὸ κορμί της»! Πὼς μπορούσε νὰ πέθαινε ἡ Μαριὸν, ἀφοῦ αὐτὸς εἶχε τόσα λεπτά!...

Καὶ ξαφνικὰ τοῦ γεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν τελευταία της θέλησι, ὅσο τρελλή, ὅσο παράλογη κι' ἂν ἦταν.

— Πές μου... Πές μου... τί θέλεις νὰ σοῦ φέρω. Ζήτησέ μου ὅ,τιδήποτε, δὲν ὑπάρχει τίποτα πού νὰ τὸ ποθῆς καὶ νὰ μὴν μπορῶ νὰ σὸ δώσω. Ζήτησέ μου... Ζήτη μου κάτι...

"Ανοίγῃς τὰ χεῖλιά της, κόμπιασαν. Σὰ νὰ ζητοῦσαν νὰ θροῦν λέξεις πού ἦσαν καταχονιασμένες σὲ θολωμένο της μνημονικό. Στὸ τέλος τὰ κατάφερε, καὶ σιγὰ μὰ καθαρὰ, τὰ λόγια ἀντήχησαν:

— "Ενα ζευγάρι χοντρές μάλλινες κάλτσες!

— Μὰ πὼς! Κρυώνεις; Τὸ καλοριφέρ καίει. "Εχομε 28 βαθμούς. Τὰ σκεπάσματά σου εἶνε θαρεῖα. Μάλλινες κάλτσες! Τί νὰ τις κάνης;

— Ἀπ' τὶς πιὸ χοντρές, τὶς πιὸ

ποδότυχες, τὶς πιὸ φτηνές, ἐξακολοῦθησε ἡ σπασμένη φωνίτσα τῆς Μαριὸν, σὰ νὰ μὴν ἀκούσε καθόλου τὴν ἀπάντησι. Καὶ νᾶνε καφετιές, μὲ ἀραιὲς ρίγες, ἄγριο παχύ χνούδι, νὰ τοῦ γαρνισάξῃ τὶς γάμπες, σὰν τότες!... Τὶς θέλω... νὰ τις φορέσω!...

Τὸ πῆρε πὼς παραμυλοῦσε. Μὰ καθὼς ἦσαν τὰ στερνὰ της λόγια, ἡ στερνὴ της ἐπιθυμία, κι' ἐπειδὴ ὅσο περνοῦσαν οἱ θαρεῖες ὑστατες ὥρες, τόσο πὺ ἀνήσυχῃ γινόταν, ἔστειλε καὶ τὶς ἀγόρασε.

Ἡ μορφή της Μαριὸν φωτίστηκε σὰν τὶς ἀντίκρυσε... Τὶς πέρασαν σὰ πόδια της... Μιά γαλήνη χύθηκε σὰ γλυκὰ της χαρακτηριστικὰ κι' ἔτσι, σὴν τελευταία της ὥρα, ἡ Μαριὸν ξανάγινε Μαρία καὶ δέχθηκε χαμογελώντας τὸ Μαῦρο Καβαλλάρη, πού μπῆκε γιὰ στερνὴ φορά σὲ σπιτικό της.

Ἡ κηδεῖα ἔγινε φανταχτερή. "Α, ὁ πλούσιος ἐραστής, θὲς ἀπὸ ἀγάπῃ, θὲς ἀπὸ ἐπιθυμία, τῆς ἔκαμε μιά κηδεῖα πού χάλασε ὁ κόσμος!... Στὸ τελευταῖο της κρεβάτι ἡ Μαρία φόρεσε τὰ σπουδαιότερα λούσα. Φόρεμα ἀφάνταστης πολυτελείας, πλούσια διαμαντικά, σπάνια πανάκριβα λουλούδια ὁλόγυρα, καὶ μοναχὴ χτυπητὴ παραφωνία ἦσαν οἱ χοντρές μάλλινες κάλτσες. Μὰ κι' αὐτὲς σὲ τέλος κατὰφεραν νὰ τις σκεπάσουν μὲ τὰ σπάνια πανάκριβα λουλούδια...

★

Κι' ἡ Μαρία, ἔτσι παράξενα ντυμένη, ἐπρόβαλε δειλὰ μπροστὰ στὸν Ἀγιο Πέτρο... Τὴν ἐκύτταξε ἐκεῖνος ἀγριωπός. Τοῦ χτύπησαν ἄσχημα ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐπιδεικτικὰ λούσα... Γι' αὐτὸ κρατοῦσε σφιχτὰ κλεισμένη τὴν πλατεῖα Πύλη τοῦ Παραδείσου, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀφήσῃ νὰ μπῇ... Ἡ Μαρία κατάλαβε Ἀμίλητη, μὲ γοργὲς κινήσεις, ἄρχισε τότε νὰ θγάξῃ τοὺς πλούσιους καταρράκτες τῶν πετραδίων καὶ νὰ τοὺς πετᾷ σὲ κενό, ἀρ-

χίσε νὰ μαδάῃ τὰ λουλούδια, νὰ κομμάτιαζῃ τὸ πλούσιο φόρεμά της... Κι' ἔτσι κουρελιασμένη, ταπεινὴ, περῶνε ὕστερα, δείχνοντας μ' ἕνα πονεμένο χαμόγελο τὶς χοντρές μάλλινες κάλτσες, μὲ τὶς πλατειὲς ρίγες, πού μονάχα αὐτὲς εἶχαν μείνει ἀνέπαφες σὰ πόδια της.

Κι' ὁ Ἅγιος Πέτρος ἔνοιωσε καλὰ... Τὰ μάτια του τὴν κυττάζανε μὲ συμπόνια. Κατάλαβε πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ ἀμάρτησε πολὺ, μὰ καὶ πόνεσε πολὺ... Μὲ μιά μεγαλόπρεπη λοιπὸν χειρονομία, τῆς ἔδειξε τὴν Πύλη, πού μὲ τ' ἄλλο του χερί ἀμέσως τὴν ἀνοίξε διάπλατη.

Τὰ θλέφαρα τῆς Μαρίας ἐγέμισαν φῶς...

ΛΙΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΝΑΣ ΖΩΟΦΙΛΟΣ

"Ενας χωριὸς ἀπ' τὰ περὶχωμα τῶν Ἀθηνῶν παρουσιάστηκε τελευταίως σὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας Προστασίας Ζώων καὶ εἶπε στὸν ὑπάλληλο πού θοῖκε μπροστὰ του:

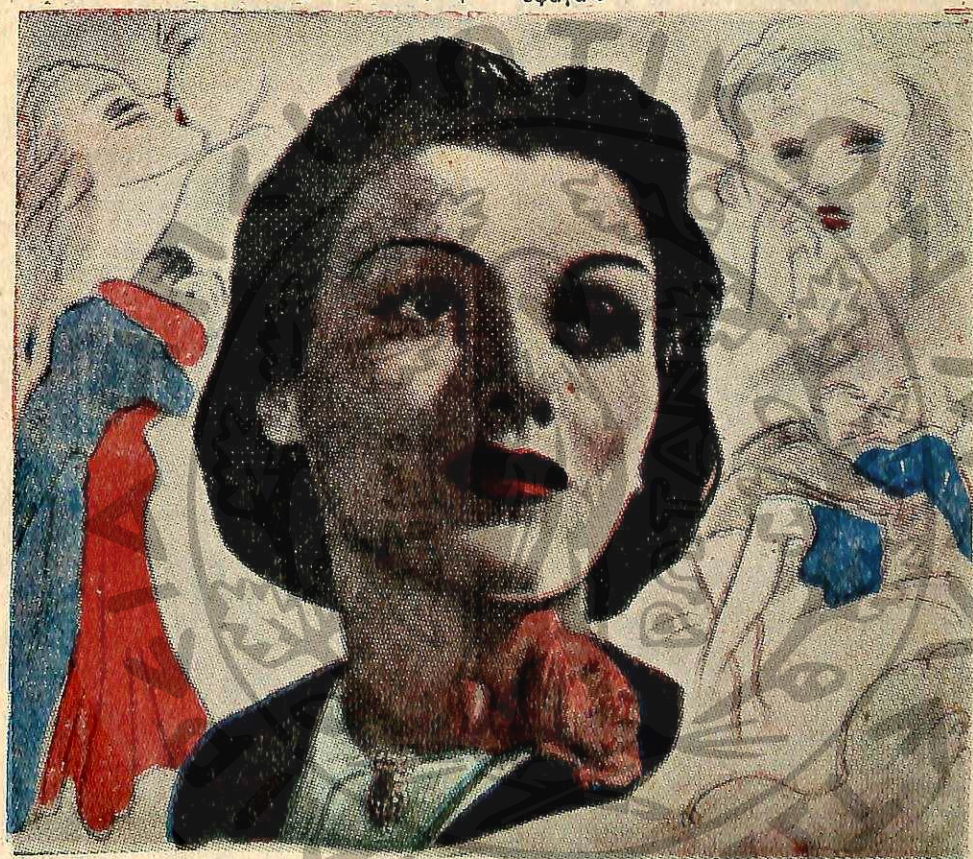
— Παρακαλῶ νὰ μ' ἐγγράψετε ὡς μέλος τῆς Ἑταιρίας εἰς ἐκδήλωσιν τῆς ἐγνωμοσύνης μου σ' ἕνα μικρὸ περιστέρι.

— Πολὺ εὐχαρίστως, κύριε. "Εχετε δώσῃς τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς πῆτε τούλαχιν σὲν τί ἔκαμε γιὰ σᾶς αὐτὸ τὸ περιστέρι γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ δημοσιεύσωμε μιά σχετικὴ σημείωσι σὴν μηνιαία ἐπιθεώρησίν μας;

— Τί ἔκαμε! Οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ, μὸς ἔσωσε τὴ ζωή!

— Ἀλήθεια; Καὶ πὼς αὐτό;

— "Α, εἶναι πολὺ ἀπλό: "Ἦμουν ἐτοίμος νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα. Τότε ἀκριβὲς θρέθηκε κοντά μου τὸ περιστέρι αὐτό. Τὸ ἔπιασα, τὸ ἔψησα καὶ τὸ ἔφαγα!

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕ ΦΟΣ

Ραλλού

ή άπισταρχή
αρχοντοπούλα

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.)

—Τό μίση πού χωρίζει τίς δυό μεγάλες ελληνικές οικογένειες, τού Φαναριώτου Βουγά, τιτλούχου τής 'Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, καί τών Πελοποννησίων Θεοχάρηδων, παλιών αγωνιστών τής 'Εθνικής 'Ανεξαρτησίας, παρσιδεται σάν ιερή παρακαταθήκη εκ μέρους τών Θεοχάρηδων από πατέρα σέ γιλι καί διατηρείται άσβεστο. Μιά μοιραία συμπτωσις όμως φέρει τίς δυό οικογένειες αντιμέτωπες: 'Ο γιλιός τού πρώην αξιωματικού καί δουλευτού Θεοχάρη, Κώστας γνωρίζεται μέ τήν κόρη τού Βουγά Ραλλού καί ένας έρωσ φλογερός ανάβει στίς ψυχές τών νέων. Μά άπειρα έμποδια παρουσιάζονται στά όποία ό μέν Κώστας επιμένει, ή Ραλλού όμως φαίνεται πώς κάμπτεται. Καί ένα θράδυ στή χορό τής Τουρκικής πρεσβείας, ό πρεσβευτής Φώτης Μπέης, ελάδελφος τής Ραλλούς, δείχνει καθαρά ότι θέλει νά τορπυλίση τόν αισθηματικό δεσμό τών νέων γιά λογαριασμό του. 'Εν τώ μεταξύ ή Σουζάννα, ή δασκάλα τής Ραλλούς παρηγορεί τόν Κώστα γιά τή στάσι τής μητροσις τού, πράγμα πού πάει νά εκμεταλλεθώ ό Φώτης. 'Ο μεγαλόσχημος αυτός Φαναριώτης πού φλέγεται από τόν πόθο νά κείνη γυναίκα τού τή Ραλλού, σέ τίποτε δέν διστάζει. Βάζει σ' έφορμωγή ένα ολόκληρο σύστημα ραδιουφωνιών γιά νά μεταδώσθ τώ ειδύλλιο τού Κώστα καί φαίνεται ότι δέν άποτυγχάνει στήν τακτική του αυτή. Σέ μία έπισκεψή του στή σαλόνι τού Βουγά ή Σουζάννα τόν παρακαλεί νά γράψη κάτι στή λεύκωμά τής).

Ένα άνάγνωσμα έρωτος, αουτοδυσίας καί ήρωϊσμών

Κατά διασκευήν
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

11ον

Συλλογίζεται ό Φώτης Μπέης μία στιγμή, έπειτα, κυττάζοντάς τήν κρύα, ειρωνικά, γράφει μέ σταθερό χέρι λίγα λόγια.

—Μεταξύ ποτηριού καί χειλέων, ύπάρχει ακόμα θέσις γιά δυστυχίαν.

Δαγκώνει τά χείλη τής καθώς διαβάσει τά λόγια αυτά ή κοπέλλα, καί φεύγει θυμωμένη.

Σέ λίγο σηκώνεται κι' ό Φώτης Μπέης.

—Φεύγεις; τόν ρωτάει ό Βουγάς.

—Ναι, νά πηγαίνω, κάνει άπλά ό διπλωμάτης. Αισθάνομαι σάν κουρασμένος, καί θά ήθελα νά κοιμηθώ νωρίς.

—'Αντί νά πύη όμως στήν πρεσβεία ό Φώτης Μπέης, τραβάει γρήγορα καί άποφασιστικά στά γραφεία μιάς έφημερίδος. Τά χείλη του είνε σφιγμένα, τά μάτια του σκληρά.

—'Ο κ. Διευθυντής; ρωτάει τόν θυρωρό.

Τόν περνάει στήν ιδιαίτερο γραφείο τού Διευθυντού. Κ' έκει κλείνόνται κάμπισή ώρα οι δυό άνδρες.

Όταν φεύγει από τά γραφεία τής έφημερίδος, ό διπλωμάτης φαίνεται ικανοποιημένος.

Τήν άλλη μέρα, πρωτ-πρωτ, χτυπάει τήν πόρτα τού Βουγά, καί δείχνει στόν ελάδελφό του, μέ ύφος λιημένο τάχα, τή γελοιογραφία πού δημοσίευσε ή έφημερίδα, καί πού παρίστανε τή Ραλλού ύφη, νά τή σέρνουν από τόν ένα μέρος ό Θεοχάρης κι' από τόν άλλο ό Φώτης Μπέης, ενώ ή Σουζάννα Ραμώ, τραβούσε τόν χέρι τού Θεοχάρη.

Γιά τή γελοιογραφία αυτή μιλήσαμε στήν αρχή τής διηγής μας καί τήν ξέρουν οι αναγνώσται μας. Ξέρουν επίσης πώς ακολούθησε ή μονομαχία μεταξύ γέρου Θεοχάρη καί

Ραλλού, μά είμαι δυστυχισμένη.

—'Ο Κώστας, φάνηκε σ' αυτή τή μονομαχία; ρωτάει ζωηρά ή Γαλλίδα.

—Καθόλου!, άποκρίθηκε ειρωνικά ό Βουγάς.

—Δυστυχισμένο παιδί!, λέει ή δεσποινίς Ραμώ μέ συμπόνια. Θά είναι τρελλός από τήν αγωνία.

—Παιδί; κάνει ειρωνικά ό Φώτης Μπέης. 'Αντρας είκοσιπέντε έτών, δέν θεωρείται παιδί σ' αυτές τίς περιστάσεις.

—Μά, τί νά κάνη; φωνάζει μέ έξαψη ή Σουζάννα. Αυτός είναι τόν αληθινό θύμα. Δέν έφταιξε σέ τίποτα. Στήν αρχή, θέλησε ό πατέρας τόν νά τού καταστρέψη τήν ευτυχία του. Τώρα, ποιός ξέρει, ποιός άτιμος άνθρωπος σκέφθηκε νά κόνη αυτή τήν αίσχρη δημοσίευσι στήν έφημερίδα.

Τά γαλανά τής μάτια καρφώνονται θυμωμένα στή σκοτεινή ματιά τού πρεσβευτού.

Αυτός χαμογελάει ψυχρά, καί λέει:—Μ' όλον τόν κόσμο είσαστε αου-

στηρή, έκτός μέ τόν Κώστα Θεοχάρη. Κι' όμως ή διαγωγή του, νά πούμε τήν αλήθεια, σ' αυτή τήν περίστασι, δέν είναι έν τάξει.

—Όταν γίνετε ελάδελφοι, τού διδάσκετε τούς κανόνες τής καλής διαγωγής, άποκρίνεται ζωηρά ή Σουζάννα.

—'Α, όχι, δεσποινίς, λέει ό Φαναριώτης, μέ ύφος παγωμένο. 'Εσείς είσαστε παιδαγωγός, κ' έσεις θά πείρεσέτε νά τόν διδάξετε καλύτερα... 'Ελπίζω νά σάς τώ αναθέσουν.

Τά μάτια τής Γαλλίδας άστράφτουν.

—'Αλήθεια, κύριε πρεσβευτά, φωνάζει θυμωμένη, είμαι παιδαγωγός, καί θά σάς δώσω κι' έσας ένα μάθημα. Στή Γαλλία οι άντρες σέβονται τίς γυναίκες. 'Ενών, καθώς βλέπω, στήν Τουρκία...

Γελάει κοφτά ό διπλωμάτης, σά νά διασκεδάξη.

—Μή θυμώνετε!, κάνει εθουμα, αν καί μ' άρέση νά βλέπω τίς γυναίκες θυμωμένες.

—'Εμένα όμως δέ μ' άρέσει νά μιλω μέ ανθρώπους σάν κι' έσας, φωνάζει έξω φρενών ή Σουζάννα, καί γυρίζοντας στή Ραλλού, πού σιγόκλαιγε άκόμα στήν αγκαλιά τού Βουγά, λέει:—

—'Ελα, Ραλλού, δέ νομίζεις πώς είναι καιρός ν' αφήσουμε μόνους τούς κυρίους;

—Μιά στιγμή, μία στιγμή!, κάνει ό Φώτης Μπέης. Τώρα τελειώσαν τ' άσεία, καί δέν πιστεύω νά μου κρατήσετε κακία γιά τ' άθωα μου πειράγματα. Τώρα έχω νά μιλήσω σοβαρά στόν ελάδελφό μου.

—'Εγώ πάντως, πηγαίνω, λέει ή δεσποινίς Ραμώ.

—Δέν υπάρχει λόγος, επιμένει ό πρεσβευτής. Είσαστε κι' έσεις μέλος τής οικογένειας, καί πρέπει ν' ακούσετε.

—'Οχι, δέν έχω τήν τιμή νά είμαι

μέλος τής οικογένειας!, λέει ή Σουζάννα κοφτά καί φεύγει.

—'Ο Φώτης Μπέης χαμογελάει καί πλησιάζει τόν Βουγά καί τή Ραλλού.

—Καί τώρα, πού είμαστε μόνοι, λέει μαλακά ό διπλωμάτης, θέλω νά μ' ακούσετε.

—Σ' ακούμε, αγαπητέ μου ελάδελφε!, λέει πρόθυμα ό Φαναριώτης.

—'Ο Φώτης Μπέης παίρνει τόν χέρι τής Ραλλούς.

—Δέν ξέρω αν μαντεύετε τί θέλω νά σάς πώ; ρωτάει σιγανά.

Κακκινίζει ή κοπέλλα, χαμηλώνει τά μάτια, μά δέν τραβάει τόν χέρι τής.

—'Όλα αυτά τά «τραγικά», λέει ό διπλωμάτης γελαστός, μου φαίνεται πώς προήλθαν από μία παρεξήγησι μόνον. 'Όλο αυτό τόν καιρό νομίζα πώς ή Ραλλού αγαπάει πραγματικό τόν Θεοχάρη.

Σταμάταει. Τόν χέρι τής κοπέλλας φτερουγίζει μέσα στή δική του, μά δέν τραβιέται πάλι.

—'Όσο νομίζα λοιπόν πώς τόν αγαπούσε αληθινά, δέν μπορούσα νά πώ τίποτα έγώ. Σήμερα όμως, έχω τήν πεποίθησι πώς τά πράγματα δέν είνε σοβαρά. 'Ενα παιδαίτικο, ρομαντικό ειδύλλιο, καί τίποτα πάρα πάνω. 'Ενα κουτό ειδύλλιο, πού τώ υπέθαλψε ή ρομαντική φαντασία τής δεσποινίδος Ραμώ.

Πάλι σταματάει. Περιμένει μία διαμαρτυρία τής κοπέλλας, ίσως... Μά αυτή, κόκκινη ως τ' αυτιά, μέ χαμηλωμένα μάτια, δέ λέει μιλιάν.

—Πάντως, ένα είναι θέθαιο, συνεχίζει ό διπλωμάτης ευχαριστημένος. Πώς πρέπει νά δοθώ τέλος σ' αυτή τήν κατάστασι. Αυό λύσεις ύπρχαν έως χθες. 'Η νά γίνουν οι γάμοι τού Κώστα καί τής Ραλλούς άμέσως, ή νά διακοπούν οι σχέσεις τους. 'Από σήμερα όμως, μου φαίνεται, πώς συμφωνείτε κι' έσεις, ότι υπάρχει πιά μόνον ή μία λύσι. Δέν είναι δυνατόν, δέν είναι ανθρώπινο, ν' αλληλοσκοτώνονται οι πατέρες τού πρωτ, καί νά παντρεύονται τά παιδιά τού θράδυ.

—Βέβαια!, ψιθυρίζει ένθαρρυντικά ό Βουγάς.

—Ευτυχώς, εσύ, αγαπητέ μου Μαλώλη, έκανες τόν καθήκον σου. Φέρηκες θαυμάσια. Ταπεινώσες τόν αντίπαλό σου, χωρίς νά χύσης τόν αίμα τού πατέρα ενός νέου πού λέει πώς αγαπάει τήν κόρη σου.

—Φέρθηκα όπως μου ύπηγόρευε ή συνείδησί μου νά φερθώ!, άποκρίθηκε άπλά ό Φαναριώτης.

—Περίφημα. Οι Θεοχάρηδες είνε ταπεινωμένοι. 'Ο κόσμος όμως, θά φλυρήσει. Καί τόνος τής Ραλλούς θά υπερβεί τήν ποιός ξέρει σέ τί σκοτεινές ιστορίες.

—Αυτό είναι τόν κακό!, άναστένανε ό Βουγάς.

—Πρέπει λοιπόν νά κλείσουμε τά στόματα. Κι' έγώ, ένα μόνο μέσον βλέπω...άλλά γιά νά γίνη αυτό, πρέπει νά είμαι θέβαιος πώς ή ελάδελφούλα μου, δέν άποκρούει κι' έντελώς τήν ιδέα νά γίνη κυρία πρεσβευτού...

—'Η Ραλλού, σηκώνει τά μεγάλα τημαύρα μάτια τρομαγμένη μία στιγμή. 'Ο Φώτης Μπέης, 'ης χαμογελάει γλυκά. Καί σέ λίγο τόν χαμόγελο φωτίζει καί τή δική τής παιδαίστικη φυσιογνωμία.

—'Ο Βουγάς γίνεται κατακόκκινος κι' αυτός από τή χαρά του.

Γελάει κοφτά. 'Ενα σύννεφο περνάει από τή φυσιογνωμία τού Φανα-

ριώτη.

Σφίγγει παράφορα τόν ελάδελφό του στήν αγκαλιά του, λέγοντάς:—

—Είσαι καλός συγγενής, Φώτη! Βέβαια, πρέπει μέ κάθε τρόπο νά κλείσουμε τά στόματα τού κόσμου. 'Εσύ μάς πρότεινες τόν ευγενικότερο τρόπο. 'Ιώρα, δέ μένει τίποτε άλλο παρά νά όρίσης τήν ήμερομηνία τού γάμου.

—'Η Ραλλού έχει τόν λόγο, λέει ό διπλωμάτης ήπιονικά.

—'Εγώ... τραυλίζει ή μικρή σαστισμένη... όχι... όποτε θέλετε...

—Τότε, φωνάζει κρυφά ό Φώτης, άς πούμε τήν άλλη Πέμπτη, ακριβώς σέ όκτώ μέρες.

—Κ' ή δεσποινίς Ραμώ; κάνει γελώντας ό πρεσβευτής. Μά τήν αλήθεια τή λυπάμαι, θά γίνη έξω φρενών.

—Είναι αλήθεια πώς είχε καύμο νά γίνη αυτός ό γάμος, λέει γελώντας κι' ό Βουγάς.

—Κι' όμως, κάνει άπλά τάχα ό Φώτης Μπέης, έγώ προβλέπω ότι θά παρηγορηθώ. 'Η μάλλον θ' αλληλοπαρηγορηθούν. Θά ιδήτε, πώς εορτάζουν μαζί.

—'Ενα σύννεφο σκέ ψευς σκεπάζει τόν πρόσωπο τού Φαναριώτη.

Τόν ίδιο σύννεφο σκεπάζει τά μάτια τής Ραλλούς. 'Ο καθάρως αυτός ό παινιγμός, γιά τήν αγάπη τής Σουζάννας πρós τόν Κώστα, πληγώνει καί τόν πατέρα καί τήν κόρη. Μά δέν είναι ή κατάλληλη στιγμή γιά νά λυθί αυτό τόν ζήτημα. Καί σάν έξυπνος άνθρωπος, ό Βουγάς, άποφεύγει τόν σκοπέλο.

—'Ας κάνουν ό,τι θέλουν, ψιθυρίζει καλόβολα τάχα. 'Εσεις, παιδιά μου, νά μου ζήσετε ευτυχισμένοι.

Τους αγκαλιάζει καί τούς δυό στοργικά. 'Αμέσως, φεύγει ό Φώτης Μπέης, πηδώντας από χαρά.

—Πατέρα, λέει ή Ραλλού τάραγμένη, θά σοο στείλω τή Σουζάννα, νά τής τώ άναγγείλης έσύ. 'Εγώ δέν έχω τόν θάρρος...

—Πές μου, Ραλλού, ρωτάει ό Βου-

—'Η Ραλλού άκούει όλημέρα στίς σκάλες έρεζε κι' έπεσε στήν αγκαλιά τού πατέρα τής.

γας τρυφερά. Είς' ευτυχισμένη;

Κρύβει ή κοπέλλα τόν κεφάλι τής στή στήθος τού πατέρα τής.

—Δέν ξέρω, ψιθυρίζει, μή μέ ρώτας. Κάτι φτερουγίζει μέσα μου. Δέν ξέρω όμως αν είναι λύπη ή χαρά. Τόν Κώστα τόν αγαπούσα. 'Αλλά, φαντάζομαι πώς καί τόν Φώτη, δέ θά τόν μισώ.

—Είσαι φρόνιμο κι' έξυπνο κορίτσι, λέει ό Βουγάς συγκινημένος, κι' ή μικρή φεύγει ταραγμένη.

—'Ελάτε, πέστε μου γρήγορα τά νέα, φωνάζει ή δεσποινίς Ραμώ όρμητικά, μπαινόντας στή γραφεία τού Βουγά. 'Αν κρίνω από τόν ύφος τής Ραλλούς, πρόκειται γιά σπουδαία πράγματα.

—'Αγαπητή μου Σουζάννα, λέει ό Φαναριώτης εθουμα, μου φαίνεται ότι σύντομα θά ονομάζεσαι κυρία Βουγά.

—Παντρεύονται λοιπόν, ό Κώστας κι' ή Ραλλού; φωνάζει ή Γαλλίδα εξαναμμένη.

—Παντρεύεται ή Ραλλού μέ τόν Φώτη Μπέη.

Τόν αίμα φεύγει από τά μάγουλα τής κοπέλλας. Τά μάτια τής γίνονται τελώρια, τά χείλη τής αναδεύονται, χωρίς ν' άρθρώσουν λέξι.

—'Ελα, μή ταραξέσαι, τής χαμογελάει ό Βουγάς. Μην είσαι φανταστική. 'Η αγάπη, γιά ν' άνθισι καί νά ευδοκιμήσθ θέλει ώρισμένες προϋποθέσεις. Κι' οι προϋποθέσεις αυτές έλειψαν από τή στιγμή πού πήρε ό γέρο Θεοχάρης τήν εχθρική αυτή στάσι. 'Η αγάπη τού Κώστα καί τής Ραλλούς ήταν καταδικασμένη. Εύτω, χωρίς πού τόν κατάλαβα τώρα, πριν παντρευτεί αυτόν ή κόρη μου. Γιατί, άργότερα θά γινόταν τραγωδία.

—'Εσείς φταίτε, έσεις τά σπρώξατε έτσι τά πράγματα, έκανε ή Σουζάννα πικρά.

—'Εσείς, έγώ φταίω, έγώ τάσπρωξα τά πράγματα, συμφώνησε καλόβολα ό Βουγάς. Είναι αλήθεια ότι γοητώσα γιά όλα αυτά. Καί τώρα, γυρεύω τήν άμοιδή τών κόπων μου.

Τήν κύτταζε στά μάτια.

—Ποιά άμοιδή; ρώτησε ή Γαλλίδα, κυττάζοντας λοξά.

—'Αχ, έλα, ποιηρό πλάσμα ψιθύρισε ό Φαναριώτης, πόνοντάς τής τόν χέρι.

—'Ερείς πολύ καλά τί έννοώ... 'Η Ραλλού παντρεύεται. 'Ερχεται ή σειρά μας.

—'Αφησε σάν άμυχο ή Σουζάννα τόν χέρι τής στή χούφτα του. 'Η φωνή τής άκούστηκε σέ λίγο, σά μακρινή!

—'Αλήθεια, λοιπόν, θέλετε σοβαρά νά μέ παντρευτείτε;

—Τί έρώτησις είναι αυτή; ρώτησε πειραγμένος ό Βουγάς. Δέν έχωμε συμφωνήσει.

—Γιά νά τηρήσετε τήν συμφωνία μας θέλετε νά παντρευτούμε;

—Σ' αγαπώ, τόν ξέρετε, ψιθύρισε θερμά ό Φαναριώτης. Περιμένω νά με κάνης ευτυχισμένον.

—Τόν πιστεύετε αυτό πού λέτε;

—'Αν τόν πιστεύω; Μ' όλη μου τήν ψυχή...

—'Αναστένανε ή Γαλλίδα βαθεία. 'Η φωνή τής άκούστηκε, πονεμένη:—

—'Αν τόν πιστεύετε έχετε άδικο...

—Δέν σέ καταλαβαίνω... ψιθύρισε ό Φαναριώτης χλωμός.

—Κι' όμως, σάς μιλω καθαρά...

—Θέλετε σίγουρα ν' άστετευθώ; άγαπητή μου Σουζάννα...

— Καθόλου δυστυχώς... Έκανε ή κοπέλλα μελαγχολικά. Είμαι θεθαία πώς αν παντρευτούμε, θαμάστε κι' οι δυο δυστυχισμένοι.
— Και γιατί έκανε χλωμός ο Φαναριώτης.
— Γιατί δεν σ'αγαπώ... ψιθύρισε ή Σουζάννα.
— Αυτό το ξέρω, είπε ψύχραιμα ο Βουγας. 'Ελπίζω όμως να μ' αγαπήσεις.

— Κύριε Βουγας, έκανε σοβαρά ή Γαλλίδα. Είστε ο άνθρωπος που έκριμα περισσότερο στον κόσμο. Μ' έσας μιλω έλεύθερα, κι' έχω πεποίθησι στην κρίσι σας. Κρίνετε λοιπόν μόνος σας. "Η μάλλον, να σ'α βοηθήσω εγώ. Γιατί με παντρεύεστε; Για τ'α πλούτη μου; "Οχι. Για ν' ανέλθετε στην κοινωνία; "Οχι. Τι όφελος περιμένετε από αυτό το γάμο; "Εγώ θα είχα να ωφεληθώ πολλά. Και πλούτη θ' αποκτούσα και κοινωνική θέσι και την αγάπη σας θα είχα. "Αλλ' έσείς γι' αντάλλαγμα δλων αυτών που μου προσφέρετε, δεν θάχετε ούτε την αγάπη μου. Σ'α αγαπώ σαν νάσαστε οικογενειακός μου φίλος, πατέρας μου. "Αλλά, σ'α φθάνει αυτό; Κι' έπειτα, κι' εγώ, μπορώ να σ'α έγγυηθώ ότι σ' έλη μου τη ζωή δε θα θελήσω να παίξω άλλο ρόλο, παρά το ρόλο μιας κόρης άφωτισμένης; Βλέπετε με τί ειλικρίνεια σ'α μιλω.

— Τό βλέπω, αποκρίθηκε ο Βουγας. "Αλλ' ένα πράγμα μου κάνει έντύπωσι. "Όλοι αυτοί οι φόβοι σου παρουσιάστηκαν έτσι ξαφνικά; Γιατί, αν δεν ξεχνάς, μου είχες δώσει το λόγο σου...

— Σ'α είχα δώσει το λόγο μου, σ'α είχα δώσει το λόγο μου... δεν το άρνούμαι, έκανε ή Σουζάννα, στενοχωρημένη. Στην άπελπισία του ο

άνθρωπος κάνει πολλά. "Εγώ, κύριε Βουγας, πέρασα τα νειάτα μου δυστυχισμένη. Συλογιζόμουν με τρόπο την ήμερα που θα παντρευόταν ή Ραλλού, και πού θάπρεπε να ξαναρχίσω εγώ τη θιοπάλη. Τότε ήλθε ή πρότασι σας. Μου φάνηκε σωτηρία.

— Κι' από τότε, τί μεσολάθεσε;
— Τίποτα. Μονάχα πιο ώριμη σκέψις.
— Τι σκέψις;
— Νά, σκέφθηκα πόσες προτάσεις είχα άπορρίψει ως τώρα.

— Προτάσεις;...
— Ναί. Χαρίς να είμαι ώραία, το ζωηρό μου ύφος τραβούσε τους άντρες. Μ' αγάπησε πρώτα ένας παπάς. Μούχωνε στίς τσέπες μου Ευαγγέλια, όπου σημείωνε τις τρυφερότερες περικοπές. Δεν τοούδωσα σημασία. "Επειτα ένας νεαρός άριστοκράτης — ήμουν μαθήτρια στην τελευταία τάξη... "Όλα μου τα βιβλία ήταν γεμάτα από τα ραβασάκια του. Τόν έβλεπα στο δρόμο κι' έσκαγα στα γέλια, κοροϊδευτικά. "Ενας άλλος ποιητής... μούλεγε πώς θέλει να με πάρη, γιατί τόν έμπνέω... Τό έργο που τού είχα έμπνέσει, σφυρίχτηκε κι' από τότες δεν τόν ξαναείδα. "Ενας στρατηγός στην ήλικία σας, μου πρόσφερε μιά θαυμασία κατοικία γι' αντάλλαγμα τής αγάπης μου. "Αντί γι' απάντησι, τού γύρισα την πλάτη. Βλέποντας σ'α, μιλω όπως θά μιλούσα σ' ένα παλιό, καλό φίλο. "Αφού λοιπόν απέφυγα τόσες φορές μιά φαινομενική ευτυχία, μόνο και μόνο έπειδή μου φαινόταν πώς δεν ήσαν αληθινή, τό θεωρώ άνόητο να δέσω τη ζωή μου με τη δική σας. Δεν είμαι πιασμένη για ευτυχία...

('Ακολουθεί)

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΟΝΤΑ

"Ο 372.809.505, ένας καλοδεμένος άνδρας ίσαμε 130 χρονών με άδρά χαρακτηριστικά, έκλεισε άπότομα τό βιβλίο που κρατούσε στα χέρια του, π' άφησε επάνω σ' ένα γυάλινο τραπέζακι που ήταν δίπλα στην άπό πεπιεσμένα δεινρόφυλλα σαλι-λόγκ του, και έσκασε στα γέλια:

— Χά! χά! "Ηταν πράγματι περίεργα όντα αυτοί οι καλοκάγαθοι πρόγονοί μας! έφώναξε.

— Τι έχεις πάλι και γέλας; άκούστηκε ή φωνή της 306.208.112 μιας νεαρής κασταλής γυναίκας, που ντυμένη στην πρωινή άπό τέλεατινη διαφανή φόρμα της, φαινόταν σαν άραμα στο άνοιγμα του τοίχου που άνοιξε άθόρβα στο πέρασμά της.

— Μά είναι να μη γελά! άπάντησε ή 372.809.505 καθώς σηκωνόταν όρθιος για να την υποδεχθί.

"Εκείνη προχώρησε ανάλαφρη προς τός τός μέρος του και, πλησιάζοντας

τό γυάλινο τραπέζακι, πήρε στα χέρια της τό βιβλίο που θρικόταν επάνω σ' αυτό.

— «Πώς μας έβλεπαν οι πρόγονοί μας πριν 1000 χρόνια. "Εκδοσις "Εταιρίας "Ανθρωπίνης "Εξελέως 2939» διάβασε μεγαλόφωνα κι' άφήνοντας τό βιβλίο στη θέσι του, έπρόσθεσε γελαστή: Στοιχηματίζω ότι κάτι τό παράξενο άνεκάλυψε πάλι εδώ μέσα.

— Μόνο παράξενο; έκανε ο 372.809.505 προσφέροντάς της ένα-ένα κύπελλο ευλόχμο κι' ένα πατάκι με ταμπλέτες καρτεϊνης. Σκέψου μονάχα ότι κατά τούς σεβαστούς μας προγόνους έσύ θα ήσαν αλήτη τη στιγμή... Μά στάσου καλύτερα να σου πω... Μά στάσου από μέσα, γιατί δεν θα με πιστέψης ότι κι' αν σου πω.

"Απλώς τό χέρι του, πήρε τό βιβλίο, έπάτησε μία μικρή προεσοχή κι' άμέσως ένα στενόμακρο φλοιόχαρτο άρχισε να ξετυλίγεται σιγά-σιγά από έναν μικρό κύλινδρο. "Όταν τό

ζετούλιγμα συνεχίστηκε λίγες στιγμές, τό σταμάτησε με την ίδια κίνησι και άρχισε να διαβάξη δυνατά:

«Οι άπόγονοί μας, που θα ζούν στο 2939 ή και 3939 θα είναι τυφλοί, διότι με την καταβαλλομένη προσπάθειαν εύθυγραμμίσωσ των όδων των μεγάλων πόλεων, θα μειωθί σημαντικώς ή προσπάθεια να διακρίνουν σέ μεγάλη άπόστασι κι' έτσι σιγά-σιγά τά μάτια θα περιέλθουν σ' άχρηστία και οι άνθρωποι θα τυφλωθούν...»

"Εκαμε πάλι τόν κύλινδρο να περιστραφή λίγες φορές, κι' ένω ή 306.208.112 ένοιωθε μιάν άνατριχίλα να διατρέχη τό κορμί της, ο σύντροφός της, συνέχισε:

«'Αλλά και δόντια, όπως και πόδια σχεδόν δεν θάχουν οι άπόγονοί μας, διότι όλα αυτά θα κατακτηθούν άτροφικά. Τά δόντια, έπειδή δεν θα τρέφονται, παρά μόνο με χημικές ουσίες, και τά πόδια, λόγω τού ότι μεταφερόμενοι διαρκώς με μηχανικά μέσα, θα ξεσηθηθούν να θαδίζουν...»

— "Αλλο τίποτε δεν λέει; ρώτησε ή 306.208.12 με φωνή που έτρεμε κάπως.

— Πώς! Μας άποζημιώνει πιο κάτω, γράφοντας: «'Αντιθέτως όμως, οι χωρίς μάτια και δόντια άπόγονοί μας, θα έχουν τεράστια και ίσχυροτάτη σέ όσφρησι μύτη που θ' άντικαθιστά τις άλλες άτροφικές αισθήσεις και τά άτροφικά μέλη τού σώματός τους, και αυτά τόσο μεγάλα, που θ' αναγκάζονται να τα διπλώνουν...» Αυτά λέει, κατέληξε ο 372.809.505. Πώς σου φαίνονται;

"Αντί όμως να τού άπαντήσει ή 306.208.112 πλησίασε τόν τοίχο, έπάτησε ένα μικρό κουμπάκι κι' άμέσως στο τετράγωνο που έλαμψε άπέναντί της διέκρινε τόν έαυτό της, ένα δροσερό όλο φυσική όμορφιά ροδοκόκκινο πρόσωπο που φωτιζόταν άπό δυο μεγάλα κατάμικρα μάτια κι' ένα γεροδεμένο χυτό κορμί, να της χαμογελά καθουχαστικά.

— 'Αλήθεια, είπε γυρίζοντας στον σύντρόφό της, και πώς τελειώνει τό βιβλίο αυτό;

— Νά σου πω! άπάντησε πρόθυμα ο 372.809.505 και άφού έκαμε τόν μικρό κύλινδρο να ξετυλιχθί ως τό τέλος, διάβασε: «... Και όταν οι άπόγονοί μας αυτοί θα φυλλομετρουν τά φωτογραφικά οικογενειακά άλμπουμ τους, έκπληκτοι θα λένε: "Τι περίεργα όντα που ήσαν οι πρόγονοί μας!»

— Νά και σέ κάτι που δεν είχαν άδικο, είπε ή 306.208.212. Πραγματικά περίεργα όντα ήσαν, για να σκέπτονται τέτοια πράγματα. Δεν μου είπες, όμως, ποιός τά έγραψε αυτά και τί ήσαν αυτοί;

"Ο 372.809.505 έκλεισε τό βιβλίο κι' άφού διάβασε άπέξω προσεκτικά, έλεγε:

— Κάποιος άπ' εκείνους που έλεγαν "Αγγλους, και ώνομαζόταν Πάρκερ. "Ηταν δέ ψυχολόγος και ψυχίατρος...

— Τι θά πη αυτό;
— Νά, ήταν ένας άπ' αυτούς που τούς έλεγαν γιατρούς και ή ειδικότης του ήταν να κάνει καλά εκείνους που έπασχαν διανοητικά...

— "Α! Γι' αυτό τά είχε γράψει αυτός... "Αλλά γιατί ο εύλογημένος δεν έθεράπευσε και τόν έαυτό του;

ΦΑΝ. ΠΑΝ.

«ΘΑ ΤΑ ΝΟΙΩΣΗ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑ ΣΑΣ ΧΕΡΙΑ»

(Στο νεκροταφείο, επάνω ή πώ έναν νεοσκαμμένο τάφο. "Ενας πρόχειρος ξύλινος σταυρός με τό όνομα τού πεθαμένου—άργότερα θα δάλουν κεί σταυρό από μαρμαρο. Μιά νέα γυναίκα με μαύρο φουστάνι και ένα πρόχειρο καπελλάκι στα πλούσια ξανθά μαλλιά της. Μένει έτσι όρθή και σκυφτή επάνω από τόν τάφο—τά μάτια της έινε κοκκινισμένα, μα όλο στεγνα αυτή τη στιγμή. Ξαφνικά, καθώς σηκώνει τά μανίκια, άντικρύζει μιάν άλλη γυναίκα που διευθύνεται προς τά εκεί. Ντυμένη στα μαύρα κι' αυτή, με μακρούς πλερέζες και μιάν άγκαλιά λουλούδια στα χέρια της. "Η πρώτη κάνει σαστισμένη βήματα πίσω, βήματα έμπρός, γυρνεί να άπομακρυνθί, μα ή άλλη έχει φτάσει πιά κοντά της).

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ (με φανερή προσπάθεια να φωνή ψύχραιμη): Μη φεύγετε..

Η ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ (σα στισιμένη, σά ντροπισμένη. Μπερδεύει τά λόγια της): Κυρία μου... με συγχωρείτε... Περνούσα τυχαία από 'δώ και... (άμηνανία. Μικρή σιωπή. "Απότομα): 'Αφήστε με να φύγω...

Η ΔΕΥΤΕΡΗ (με ειρωνεία, σχεδόν με χολή): Τόσο γρήγορα!.. Μόλις ήρθα!.. Πριν καλά—καλά σ'α δώ!.. Κι' είχα, έχετε, τόση έπιθυμία να σ'α γνωρίσω...

Η ΠΡΩΤΗ: 'Αφήστε με... (κάνει να φύγη).

Η ΔΕΥΤΕΡΗ (την πιάνει από τά χέρια. Τά δάχτυλά της χώνονται με σκληρότητα στη σάρκα της άλλης): Μά μην κάnete έτσι, σ'α λέω!..

Η ΠΡΩΤΗ (χωρίς να την κυττάξη στα μάτια. Τά λόγια της έινε μπερδεμένα): "Ημουν έντελώς περαστική... Δεν ξέρω κι' εγώ πώς στάθηκα... "Ετσι... τυχαία...

Η ΔΕΥΤΕΡΗ: Είναι συγγενής σας ο πεθαμένος;..

Η ΠΡΩΤΗ: 'Εμένα; "Οχι...

Πώς τό φανταστήκατε; (Μικρή, ελάχιστη σιωπή. "Η νέα γυναίκα, σά να παίρνη μιάν άπόφασι. Κυττάζει την άλλη κατάματα. "Αποφασισμένη πιά): Δουλόν, νά!.. Δεν πέρασα τυχαία όπως σ'α είπα. Ξέρω ποιά είσθε, καθώς με γνωρίσατε και σεις ποιά είμαι από την πρώτη στιγμή... Είσατε ή γυναίκα του. Κι' εγώ... εγώ... (την πιάνουν κλάματα, δεν μπορεί να προχωρήση).

Η ΔΕΥΤΕΡΗ: Νά, νά!.. Μιλήσατε σωστά. Σ'α γνωρίσα από την πρώτη στιγμή. Ξέρω άκόμα πώς έρχεστε εδώ κάθε μέρα...

Η ΠΡΩΤΗ (έκπληκτη): Με έχετε ξαναδεί; Με έχετε παρακολουθήσει άλλες φορές;

Η ΔΕΥΤΕΡΗ: "Οχι, μα ξέρω πώς έρχεστε. Πώς π ρ ε π ε ι

ΕΝΑΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

να έρχεσθε εδώ κάθε πρωί... Η ΠΡΩΤΗ (παρακλητικά): Κυρία...

Η ΔΕΥΤΕΡΗ: Σωπάτε... "Όταν έρχόμουν εδώ και σ'α είδα, σ'α γνώρισα, δίχως να σ'α έχω ξαναδεί άλλοτε. Κατάλαβα πώς είσατε σεις. "Εσείς που μου τόν πήρατε...

Η ΠΡΩΤΗ (ίδια παρακλητικά): Κυρία...

Η ΔΕΥΤΕΡΗ: "Ερχόμουν με την πρόθεσι να χώσω τά δάχτυλά μου στο λαιμό σας, στα μάτια σας, να σ'α πνίξω, να σ'α κάμω όσο κακό μπορούσα. "Όσο κακό μου έχετε κάνει και σεις. Μά, δεν ξέρω γιατί δεν έχω πιά την παραμικρή δύναμι να σ'α πελώξω. Ούτε να σ'α άγγίξω δεν μπορώ. Σ'α είπα πριν πώς ήξερα πώς έρχεσθε εδώ, στον τάφο του, κάθε πρωί. Δεν σ'α είχα δι' άλλοτε, ούτε και τό είχα φανταστή. Πέρασα από τό μυαλό μου αυτή ή ιδέα μόλις σήμερα, από την πρώτη στιγμή που σ'α είδα πάλι στο σταυρό. Δεν χωρούσε στο μυαλό μου πώς μπορούσατε να τόν θυμάστε άκόμα. Είχα φανταστή...

Η ΠΡΩΤΗ (την διακόπτει): Πώς ήμουν μιά παλαιογυναίκα να ταιριάζω τα νειάτα μου—όσο κι' αν τά έχουν χτυπήσει τόσες μπόρες. "Υστερα, θα μπορούσα να ζητήσω την καλή, την άνετη ζωή από κάποιον που θα μπορούσε να μου την εξασφαλίσω με τό παραπάνω. "Ο άνδρας σας δεν ήταν ούτε τό ένα ούτε τό άλλο... (Μικρή σιωπή). "Ηταν κάτι που ξεχωρίζει. Μου έδειξε τη στοργή και την τρυφερότητα που όλα τ' αγοράζει κι' όλα τά ξεπερνάει. "Ηρθε κοντά μου με την αγάπη. Και τόν αγαπούσα...

Και τόν ελάτρενα... "Ελεγα: Είναι τό άραξοβόλι που με περιμένει, έμένα, τη βάρκα, την άνεμοδαρμένη, τό πουλί τό ξεστρατισμένο. Κι' έγινε φωνή και λιμάνι ή άγκαλιά του. Ξεστάθηκε ή καρδιά μου κοντά του. Ξέρετε τί πάει να πη μιά καρδιά παγωμένη;

Η ΔΕΥΤΕΡΗ (με πίκρα): Που μπορώ να ξέρω εγώ... Η ΠΡΩΤΗ (μετανιωμένη): "Ω, συγχωρίστε με... Σ'α κάνω κακό... Πρέπει να σ'α κάνω πολύ κακό. Τό καταλαβαίνω. Τό κατάλαβα από την πρώτη κι' όλας στιγμής. Γιατί δεν μ' αφήσατε να φύγω...

Η ΔΕΥΤΕΡΗ: "Οχι... Μη φεύγετε... Μιλήστε...

Η ΠΡΩΤΗ: "Αφήνω την καρδιά μου να μιλήση. Κι' είσατε σεις που μ' άκούτε. Σεις που δεν θάπρεπε να έχετε μανίκια ούτε να με βλέπετε. Τό ήξερα πώς είνε παντρεμένος. Θα μπορούσα να τόν κάμω κι' όποτελα δικό μου. Μά, δεν έπρεπε. Συλλογίστηκε: "Εγώ, μπορούσα να ήμουν κι' ένα καπρίτσιο του...

Η ΔΕΥΤΕΡΗ: Σ'α αγαπώ σε...

Η ΠΡΩΤΗ: Μπορεί μιά μέρα να ξαναζητούσε σ'α. "Εγώ μπόρε να τού έδινα τό χάδι της στιγμής, τό πάθος, τη λησμονή. "Εσείς, έσείς θα είχατε τη στοργή, τό χάδι που σβύνει τις ρυτίδες. Που καλά—καλά δεν τις θρικόει όταν χαϊδεύη τό μέτωπο, γιατί τό δάχτυλο από τά χέρια τό είχαν γνωρίσει λείο κι' αλέκιστο από τόν πρώτο καιρό. Μπορεί καλά—καλά να μην άποπτεύθηκαν τις ρυτίδες του, να μην τις ένοιωσαν...

Η ΔΕΥΤΕΡΗ: Σ'α αγαπούσε... Αυτό ήταν όλο, τό παιδί πολύ... Πέθανε με τό όνομά σας...

Η ΠΡΩΤΗ: Στη δικιά σας άγκαλιά. "Ο θάνατός του ήταν τόσο ξαφνικός. Δεν τόν είδα, ούτε με είδε. "Ηρθε την ήμερα της κηδείας εδώ. Χάρηκα άνάμεσα στους άλλους. Κανείς δέ με γνώρισε, κανείς δεν άποπτεύθηκε την ύπαρξί μου. (Τό τέλος στη σελίδα 70)

ΑΛΚΗ Σ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

ΜΑΘΕ το βράδυ της Παρασκευής. Όλη την εβδομάδα το περιμέναμε. Η ευλάβειά μας διαποτίζει, άποψε, με τους λιθανωτούς της το σούρουπο...

Τί αιφνιδια θρησκομανία μάς κατέλαβε; Με λαχτάρα συγκεντρωθήκαμε ν' ακούσουμε τους «Χαιρετισμούς». Χείλη άθωα, αλλά και χείλη θαμμένα στη φλόγα της αμαρτίας, χείλη συνηθισμένα στην κακογλωσσία του σαλονιού ή σε άλλες ένοχες ασχολίες, αναδύνονται σιτών ψαλμό:

—Χαίρε, νύμφη ανύμφευτε!..

Οι άγαθοί ιερείς δοκιμάζουν έκπληξη. Υπό τους ιερούς θόλους των ναών συνωστίζεται άποψε ένας κόσμος, του οποίου ήταν άμφίβολη ή θρησκευτικότητα. Δεν διέλεπε; Ήλθε στην έκκλησία ή πελάτεια των σινεμά, των κοσμητών δεξιώσεων, των κέντρων διασκεδάσεως. Άπίστευτον!

Όχι όμως και δυσεξήγητον. Η εξήγησις της συρροής του πλήθους στους Χαιρετισμούς είναι απλή: Ζητήσατε τόν Ρωμαντισμόν...

Ένα ρωμαντικόν μυστήριον τελείται, την Παρασκευή το βράδυ, στους ναούς. Και οι καρδιές, σπεύδουν, σαν διψασμένα έλάφια, στην πηγή του αισθήματος. Πόσο πιο πολύ ρωμαντικοί είμαστε από όσο νομίζουμε!

Έμπροσς στο εικόνισμα το άπόδαθο, που το γλυνκάνει ή τρεμάμενη, μελιχρή άχνα του φωτός του καντηλιού, θλίβεται το δειλινό, όπως λέγει ο ποιητής, σαν μια «έλικη δέσση». Και μαζί του θλίβεται και ή ψυχή μας από τόν γλυκό πόνο της αγάπης. Δεν είναι ένα άπλο εικόνισμα Παναγίας αυτό εκεί στο βάθος. Είναι ή έρασμία μορφή της αιώνιας γυναίκας, προς την οποίαν ό έρωας μας φέρνει το «χαίρε» της λατρείας...

Ο Χριστιανισμός, όπως υποστηρίζουν πολλοί, έφερε την ρωμαντική κίνηση στην τέχνη και στη ζωή. Και αυτό έποδεικνύεται άληθινό, όταν σκεφθή κανείς ότι πριν από τόν Χριστιανισμό στην τέχνη ήταν άγνωστη ή γυναίκα.

Οι άρχαιοι συγγραφείς δεν την έπρόσεξαν σχεδόν καθόλου. Δεν την εξύμνησαν. Δεν την ανέβασαν σε βάθος λατρείας. Έπλασαν μιάν άπέραντη φιλολογία, από όποι λείπει το αίσθημα, το όποιον γεννά ή γυναίκα.

Ήλθε ό Χριστιανισμός και έγλύκανε την ψυχή του κόσμου, που την είχε ξεγράψει ή κλασσική τελειότης. Ο Χριστός απέδωσε τεραστίαν σημασίαν στο αίσθημα. Η Θρησκεία, που έθεμελιώσεν, ήταν ή θρησκεία του άγνού αισθήματος. Ήταν, λοιπόν, έπόμενο να καταστή ή γυναίκα το επίκεντρον μιάς νέας καλλιτεχνικής κινήσεως.

Ο ίδιος ό Χριστός άνυψωσε στις σφαίρες της άθανασίας ταπεινές γυναίκοι της Γαλιλαίας. Μία Μαρία Μαγδαληνή και μία Μάρθα έπληραν τις πρώτες θέσεις άνάμεσα στις άχραντες γιγάντες των ρόδων του Παραδείσου. Άργότερα φθάνουν κι' αόξάνουν την παρέα ή Βεατρίκη του Δάντη, ή Λάουρα του Πετράρχη, ή Γουλιέλμα του Σαίξπηρ, ή Τυτίκα του Ουγκώ. Η ρωμαντική κίνησις άρχισε χίλια έτη πριν, στις όχθες της λίμνης της Γαλιλαίας.

Ο θρησκευτικός, βυζαντινός μεσαίων περιέβαλε με φωτιστέφανο την γυναίκα. Έπληρε την μητέρα του Θεανθρώπου και την κατέστησε το κέντρον μιάς ύπεροχης, ρωμαντικής ποιήσεως. Τί άλλο είναι οι χαιρετισμοί, ειμή ένα λιανό ποίημα, πλημμυρισμένο από αγάπη και λατρεία προς την γυναίκα;

Έξακολουθείτε μήπως να έκπληττεσθε γιατί καταλύζον τούς ναούς την θραυιά των Χαιρετισμών και αυτοί που λίγο ενδιαφέρονται για την σωτηρίαν της ψυχής των; Δεν μάς τραβά ή μεταφυσική. Ούτε ό πόθος ήθικης τελειοποιήσεως. Άλλά μάς συγκεντρώνει—δίως τούς νέ

ους—στις έκκλησίες κάθε Παρασκευή με διάθεσις ειδυλλίου, που πλανάται, μαζί με τα έλαφρά νέφη του λιθανωτού, μπροστά στα εικονίσματα. Οι Χαιρετισμοί του βυζαντινού ύμνωδού γίνονται τραγούδι της καρδιάς μας, που φουσκώνει ήδονικά από το προαίσθημα της έρχομένης άνοιξεως.

Χαίρε δι' ής ή χαρά εκλάφει.

Χαίρε, δι' ής νεουργείται ή κτίσις

..Χαίρε, κλίμαξ Έπουράνιε, δι' ής κατέβη ό Θεός

Χαίρε γέφυρα μετάγουσα τούς εκ της γής εις (ούρανόν.

“Ω, ναί! Για σάς, δεσποινίς, είναι τα ώραία αυτά λόγια. Νοιώθω, δίπλα μου, την θερμή γοητεία της ύπάρξεώς σας και βρίσκω πόσο δίκιο έχει ό Έκκλησιαστής. Έσείς μπορείτε να γίνετε ή γέφυρα, για ν' άνεβή κανείς στον ουρανό της εύτυχίας. Έσείς είσθε εκείνη, που φέρνετε την λάμψιν της χαράς στη ζωή μας.

Η ποιήσις των Χαιρετισμών έγινε τρυφερή έξομολόγησις της καρδιάς μου. Μιά ήδονική νόρμη θαράνει επάνω μας. Δεν αισθάνεσθε κι' έσείς το ίδιο, δεσποινίς; Η συνειδησίς μου παρέλυσε. Δεν κυριαρχώ πιά στον έαυτό μου. Και δεν πρέπει να θεωρηθώ υπεύθυνος, αν το χέρι μου άπλωθ ή έγγίση το μπράστο σας. Κι' έσείς, επίσης, αν στηριχθήτε με μια μακαρίαν έγκατάλειψι έ πάνω μου, δεν θα κάμετε τίποτε το άταίριαστο μ' αυτήν την ειδυλλιακήν γοητείαν, μέσα στην οποίαν μάς έδύθησαν οι Χαιρετισμοί. Πιώς θα μάς πη, ότι διαπραττόμε μιάν άμαρτία;

Είθε να μη γνωρίζαμε τις γυναίκες, παρά μονάχα μέσα σε μιάν τέτοια αισθηματική ατμόσφαιρα. Είθε, τα θήλεια να ήσαν μονάχα τα πλάσματα ενός ρωμαντικού όνειρου και τίποτε άλλο.

Μακάρι να μπορούσαμε, να χαιρετίσαμε την γυναίκα με τα λόγια του θείου ύμνωδού. Να την άποκαλούμε πάντα «αγνήν μυστικής ήμέρας», να της λέμε ότι αυτή είναι το πλάσμα που μάς άνορθώνει μέχρι του Θεού, ότι αυτή είναι ό «πύρινος στύλος», που μάς οδηγεί μέσα στο σκοτάδι, ότι είναι ή σκέπη μας, «πλάτυτέρα νεφέλης» είναι το «δένδρον το άγλαδοκαρπόν», ό «κρατήρ, που μάς κερνά άγαλλισιν», το «λιμάνι» αυτόν που πλέουν μέσα στίς φουρτούνες του βίου.

Άλλ' ή ζωή δεν είναι ποιήσις. Δεν είναι μονάχα ώραίο ρωμαντισμός. Τί κρίμα, αλήθεια! Τί κρίμα, να μάς φορτώη ή ζωή στην πλάτη μερικές γυναίκες, που δεν έχουν καμμία σχέση με όσα ώραία λέγει ό συνθέτης των Χαιρετισμών! Για μιά τέτοιαν όλεθρία γυναίκα—και ποι δεν γίνεται σε ώρισμένες περιστάσεις όλεθρία;—θα έπρεπε να συνθέση κανείς άλλου είδους Χαιρετισμούς.

Δηλαδή, να της πη:

Χαίρε πύρινη στύλε, που με έκαψες τόν φουκαρά

Χαίρε, κρατήρ, που μάς κερνάς πίκρες.

Χαίρε, δι' ής ή χαρά μου έχει σβύσει.

Χαίρε, ύψος κακίας. Χαίρε, βάθος ύποκρισίας.

Χαίρε, για πάντα, χρυσή μου.

Δεν θα με ξαναδής!..

ΔΙΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑΙΣ

Τηλέμαχος Μεχρικειπάνος 'Ιωακείμ Τοσοδανάς

ΔΙΟΦΙΛΟΙ ΕΠΙΣΤΗΘΙΟΙ

Λεησάχος.

—Εγώ λέω, να πάμε να την δρούμε, έπρότεινε ό 'Ιωακείμ.

—Πού;

—Στο σπίτι της. Ξέρουμε την διεύθυνσί της.

—Τρελλάθηκες; Άφου είναι παντρεμένη. Δεν μάς είπε, ότι είναι γυναίκα του κ. Ένεσίδη, του ψυχιάτρου;

—Δεν έχει σημασίαν, Τηλέμαχε. Τους Τ ο λ μ ρ ο υ ς ή τύχη βοηθεί. Ο Τηλέμαχος έκαμφη.

★

Αίγο άργότερα, έμπαιναν στο σπίτι του κ. Ένεσίδη.

—Θέλωμε την κυρία, είπαν στην υπηρέτρια.

Ήλθε, σε λίγο, ή κυρία και, μόλις τούς είδα, άφησε μικρή κραυγή τρόμου.

—Α, Θεέ μου!.. Σεις είσθε;.. Πώς τολμήσατε!.. Ο άνδρας μου είν' εδώ.. Δίπλα, στο λατρείο του..

—Έπρεπε να σάς δώ, είτε με τρέμουσαν φωνήν ό Τηλέμαχος Μεχρικειπάνος και έδιπλώθη στα δύο, δια ν' άσπασθ ήν χείρα της Βαλεντίνης.

Έκείνη την στιγμή ένα φοβερό μουσι έπρόδωσε στο άνοιγμα της πόρτας. Ήταν ό σύζυγος.

—Ποιοί είναι οι κύριοι; ρώτησε με άγριο ύφος την γυναίκα του.

—Είναί.. δυο κύριοι, είτε εκείνη μη ξέροντας τί άλλο να πη.

—Γνωστοί σου;

—Ναί, λίγο γνωστοί μου.

—Και τί θέλουν;

Η κυρία δεν είχε τί να πη. Έσιωπούσε. Ο 'Ιωακείμ έβλεπε ότι έπληττε ή καταστροφή, και έδοκίμασε να πη κάτι σκεπτόμενος εν τώ μεταξύ να δώη καμιά πρόφασι.

—Ήρθαμε, κύριε Ένεσίδη, άκουσε να λέγρ, με τόν κύριο από δώ—και έδειξε τόν Τηλέμαχο—να.. πώς να σάς το πώ; Να αυτόσωμε, να..

—Α, κατάλαβα!.. Έκανε ό γιατρός.

—Τί καταλάβατε;

—Έννοια σας. Όλα θα διορθωθούν. Λοιπόν, πέστε μου, τί συμπτώματα παρουσιάζει;

—Πώς;

—Θέλω να μου πητε τί εκδηλώσεις έχει ή νευρασθένειά του;

—Ποιανού;

—Μά του κυρίου από δώ!

—Α, του Τηλέμαχου;

—Ναί. Τί συμπτώματα παρουσιάζει;

—Να σάς πώ.. Εύχαριστώ.. Στο δρόπο, όταν θαδίζη, άνοιγει κάτι θήματα.

—Καλά αυτό. Άλλο.

—Νά.. Είναι.. ψηλός.

—Άλλο. Άλλο..

—Τόν λένε Μεχρικειπάνο.. Και είναι!

—Συμπτώματα, κύριε μου, συμπτώματα, να μου πητε.

—Σαν τί δηλαδή.

—Αν έχη καμιά παραξενιά, καμιά «παλαδομάρτα», που λέμε.

—Παίξει στον λιπόδρομο.

—Άλλο..

—Άμα ιδή μικρό παιδί στο δρόμο, έννοσι να του δώση καρπαζιά ψηλοκρεμαστή..

—Α, ώραία! Αυτό ήθελα να μου πητε. Καί ό ντόκιος έδυσίθη εις σκέψεις.

Ο Τηλέμαχος δρήμε τότε την εύκαιρία, να ψιθυρίση στην κυρία Βαλεντίνη:

—Είδατε, τί τραβώ έξ αιτίας σας;

—Άλλα σάς άγαπάω..

Ο γιατρός κατί άποπτεύθη από αίτην την ψιθυριστή έξομολόγησι και άγρίεψε. Ο 'Ιωακείμ όμως δρήμε τρόπο να σώση την κατάστασι:

—Ξέρετε, είτε στο γιατρό, έχει και την ιδιοτροπία, να έρωτεύεται κάθε γυναίκα που βλέπει.

—Α, ώραία!, ανέκραξε ό κ. Ένεσίδης.

Κατόπιν έπηρε ιδιαιτέρως, στο άλλο δωμάτιο, τόν 'Ιωακείμ και την γυναίκα του και τούς είπε:

—Πρόκειται περί σπανίας φρενολογικής περιπτώσεως. Ο έξάδελφός σας, κύριε, έκαμε στρεφόμενος στον 'Ιωακείμ, πάσχει από ύπερφίλιον διέγερσιν του νευρολογικού συστήματος με υπεργροφίαν της ένοκαγκελικής συνισταμένης του ύποσυνειδήτου. Με καταλάβετε;

—Ατόνω—κάτω..

—Η θεραπεία είναι εύκολη. Θα τόν κάμωμε να δοκιμάση έναν μεγάλον σάβον, για να επανέλθ στην ίσορροπία της συγκερατμένης ψυχοσυνθέσεως. Με καταλάβετε;

—Σχεδόν..

—Θά τόν πείσωμε, τώρα δά, ν' άποπτονήση..

—Πώς;

—Στα ψέματα, φυσικά. Έσύ, Βαλεντίνη, θα υποκαθής ότι είσαι έρωτευμένη μαζί του και ότι έπειδή δεν μπορείς να ένώσετε την ζωή σας, θ' άποπτονήσετε μαζί. Έγώ θα σάς προσφέρω το δηλητήριο, δηλαδή ένα ποτήρι.. καθαρό νερό.. Συμφωνοί;

—Σύμφωνοι.

★

Έγέμισε ό γιατρός ένα ποτήρι νερό και έπληγαν όλο στο διαφανή δωμάτιο, όπου περίμενε άγωνιών ό Τηλέμαχος. Ο γιατρός τόν έπληττε και τόν έρώταξε:

—Όστε, άγαπάτε την γυναίκα μου, κύριε. Δεν είν' έτσι;

Ο Τηλέμαχος τάχως.

—Μην τό άρνείσθε. Ξανάπε ό γιατρός. Μοι τό έωολόγησε ή ίδια..

—Ο, Βαλεντίνη!.. ανέκραξε ό Τηλέμαχος. Έκαμε λοιπόν αυτήν την θυσίαν;

—Ναί, κύριε, συνέχισε ό γιατρός. Και τώρα έναπομένει να κάμετε και σεις μίαν

Θυσίαν.

—Καί την ζωήν μου είμαι πρόθυμος να προσφέρω... άνεφώνησε ο Τηλέμαχος... και έδοκίμασε να ύψωση την κεφαλήν, αλλά ή... όροφή του δωματίου—δωματίου μοντέρνας πολυκατοικίας—τόν άνεχαίτισε.

—Όραία, απήντησε ο γιατρός. Έγώ άρνούμαι το διαζύγιόν. Δέν σάς μένει, λοιπόν, παρά ν' αυτοκτονήσετε, μαζί με την Βαλεντίνη, αυτήν την στιγμήν! 'Ι-δού το δηλητήριο.

Ο Τηλέμαχος Μερχικειάνος έξάρωσε κατά μισό μέτρο.

—Ν' αυτοκτονήσωμε ;!, τραύλισε.

—Ναί, ν' αυτοκτονήσετε...

—Μά... Μά είμαστε νέοι ακόμη. Στην ηλικία του άνθους μας—πώς να πώ, στο άνθος της ηλικίας μας, έχουμε ζωή στα δικαιώματα—πώς να πώ, δικαιώματα στη ζωή.

Δέν ήξερε τί έλεγε, ό δυστυχής. —Τίποτε... Θ' αυτοκτονήσετε, έπέμενε ό γιατρός. Έμπρός, Βαλεντίνη! Πιές, πρώτη το μισό δηλητήριο.

—Μή!, εφώνασε ό Τηλέμαχος. Μή, Βοργία, μη δηλητηριάσεις την γυναίκα! Μή, Σαρδανάπαλε... μή, Νέφωνα... μη τέρας αποφύλιον.

—Πιές!... έπέμενε ό γιατρός.

Καί ή Βαλεντίνη ήπιε το μισό... νερό.

—Ω, Θεέ μου, Θεέ μου, Θεέ μου!, ανέκραξε τρίς ό άμοιρος Τηλέμαχος.

Καί έτρεξε και άρπαξε το ποτήρι με το μισό νερό.

—Πιέτο και σ' το υπόλοιπον!, εφώνασε με σκληρότητα ό γιατρός.

—Ναί, ρέ. Θά το πώ, απήντησε ό Τηλέμαχος. Τί την θέλω πιά τη ζωή;

Καί εις στιγμήν άπονενομένης τόλμης, άδειασε το ποτήρι.

Έστηρίχθη σ' μιιά γωνιά. 'Ιδρώς ά-γωνιάς έτρεχε από το μέτωπό του.

—Πεθαίνω !... Πού είσαι, 'Ιωακείμ;

Άγαπημένε μου φίλε, με χάνεις. Δός μου το χέρι σου!

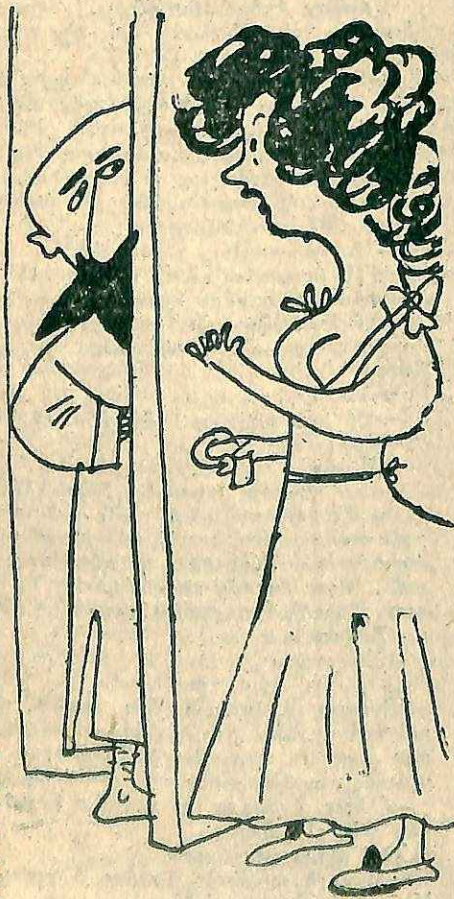
Ο 'Ιωακείμ έβγήκε από την γωνίαν, όπου είχε τρυπώσει για νά... γελάσει με την άνεσί του, και έπλησίασε τόν φίλον του.

—Κλαίς, 'Ιωακείμ; τόν ρώτησε ό Τηλέμαχος βλέπων τα μάτια του δακρυομέ-να από τ' πολλά... γέλια. Μην κλαίς, φί-λε μου. Βαλεντίνη, πού είσαι; Δέν σε βλέπω πλέον. Έθόλωσε το βλέμμα μου. Τό δηλητήριο μου θερίζει τ' σωθικά. 'Ι-ωακείμ, κούνησέ με. Θαρρώ ότι έπέθανα... Καί έπεσε λιπόθυμος.

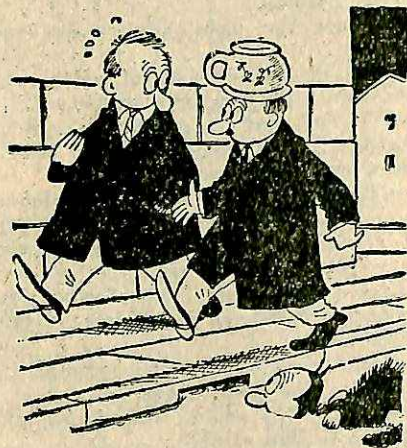
—Όταν ήμέατα ήταν, 'Ιωακείμ;

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΔΕΝ ΕΠΕΙΡΑΖΕ

—Μή μπαίνετε, κύριε, είμαι με το νυχτικό.
—Δέν πειράζει. Κι' εγώ είμαι το ίδιο.

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

—...μόλις άκουσα έναν ελαφρό θόρυβο κάτω άπ' το κρεβάτι, άρπαξα το καπέλλο μου και πε-τάχτηκα στο δρόμο.

ΠΟΙΟΣ ΟΔΗΓΕΙ

—'Η σύζυγός σου οδηγεί;
—Ναί. Δηλαδή, εγώ κρατώ το βολάν, αλλά έκείνη διατάσσει.

—'Αμ' τί ήταν, καυμένη!..

Οι δύο φίλοι, το βράδυ της ίδιας ήμέ-ρας, έπιναν σ' μιιά ταβέρνα έορτάζοντες την... διάσωσιν του Τηλέμαχου. Ένεθυ-μούντο όσα συνέβησαν τό πρωί στο ία-τρείο του Ένεσίδη και γελοούσαν με την καρδιά τους. 'Όσαν εύχαριστημένοι και για έναν άλλον ακόμη λόγον. 'Η Βαλεν-τίνη τούς έδωσε, όταν έφευγαν από τό ίατρείο, τό έξης σημείωμα:

«Αύριο, από τις 7 τό πρωί, μέχρι τις 9, ό σύζυγός μου θά λείπει. Νά έλθετε, άλλ', όχι και οι δύο. 'Ο ένας μόνον. Κανονίσα-τέ τα μεταξύ σας».

—'Εγώ έχω περισσότερα δικαιώματα, να πάω, είπε ό Τηλέμαχος. Έπαθα για χα-τήρι της τόσο λαχτάρα!..

Ο 'Ιωακείμ δέν μπορούσε να του φέρη αντίρρηση. 'Αλλά, έσκέπτετο πώς να του την σκιάση του φίλου του, για νά πάη αθ-τός στο ραντεβού.

Ήπιαν μέχρι άργά την νύχτα. Καί μέ-θυσαν για καλά. Δέν έγύρισαν στα σπίτια τους, αλλά έπήγαν να κοιμηθούν σ' ένα ξενοδοχείο.

—Ένα δωμάτιο με δυό κρεβάτια, εί-παν σ'όν ξενοδόχο.

—Δυστυχώς δέν έχω, απήντησε ό ξενο-δόχος. 'Ο ένας θά κοιμηθ'ι μόνος του σ' ένα δωμάτιο μ' ένα κρεβάτι. Κι' ό άλλος θά κοιμηθ'ι μαζί με έναν άλλον κύριο, με έναν άράπη.

—Άράπης είναι; ρώτησε ό 'Ιωακείμ.

—Ναί.

—'Εσ'θ θά κοιμηθ'ης με τόν άράπη, Τη-λέμαχε. 'Εγώ δέν κοιμάμαι με άράπιδες...

—Καλά, απήντησε ό πάντοτε βολικώς Μερχικειάνος.

Έπ'ήγαν στα δωμάτιά τους.

—'Εμένα, είπε ό Τηλέμαχος σ'όν ξενο-δόχο, να με ξυπνήσης στις έφτά παρά τέ-ταρτο. 'Ακουσες;

—Μάλιστα, κύριε.

—'Εμένα, τού είπε ιδιαιτέρως ό 'Ιωα-κείμ, να με ξυπνήσης στις έξη.

—Μάλιστα, κύριε.

Στις έξη ό 'Ιωακείμ ήταν στο πόδι. 'Ο Τηλέμαχος κοιμόταν ακόμη. Θά μπορού-σε, λοιπόν, να πάη πρώτος αυτός στο ραν-τεβού. Ναί, αλλά σ'ε λίγο θά κατέφθανε και ό Τηλέμαχος. Καί θά τόν άρχιζε στις καρπαζιές. Πώς να τόν άποφύγη; Νά τόν δέση στο κρεβάτι του; 'Αδύνατον. 'Ε-σκέφθηκε λοιπόν, έξ άφορηής τού άράπη, πού κοιμότανε στο ίδιο δωμάτιο με τόν φίλο του, την έξης κοινηριά:

—Θά τόν μουντζουρώσω τόν Τηλέμαχο, είπε μέσα του, να μ'ην μπορέ ή πάη την ώρα πού πρέπει στη Βαλεντίνη. Είχε ιδ'η επάνω τό τραπέζι ένα κοντι-θερνίμι για τ'α παπούτσια, τό πήρε, έμπή-κε στο δωμάτιο του Τηλέμαχου και τόν έκαμε κι' εκείνον... άράπη. Καί έφυγε για τό ραντεβού...

Στις έφτά παρά τέταρτο ήλθε ό ξενο-δόχος. Έπλησίασε στο κρεβάτι του Τη-λέμαχου και τόν έσκούνησε.

—'Ε, κύριε, ξυπνήστε!

—Καλά, καλά, απήντησε μέσα από τ'α σεντόνια ό Τηλέμαχος.

Ο ξενοδόχος έφυγε. Καί ό Τηλέμαχος σηκώθηκε. Ζαλισμένος ακόμη από τό με-θύσι, έπ'ήγε να πλυθ'ι. Πλησιάζοντας όμως σ'όν καθρέφτη, είδε τ'α μούτρα του κατά-μαυρα.

—Βοέ τόν άνόητο τόν ξενοδόχο!, έπι-θύρισε. 'Αντί να ξυπνήση έμένα, έξύπνη-σε... τόν άράπη.

Ξανάπεσε στο κρεβάτι του και έξύ-πνησε στις δώδεκα.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

ΕΝΑ ΝΕΟΝ «ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ»

ΕΝΑ παλαιό γνωμικό έλεγε: «Πές μου με ποιόν π'ας για νά σου πώ ποιός είσαι»... Καί ένας άμε-ρικανός καθηγητής, ό Ουίλλιαμ Μπλέικ, πού άνεκάλυψε μιιά νέαν θε-ωρία για τό βάδισμα, τό μετέτρεψε ως έξης: «Πές μου πώς περπατάς, να σου πώ ποιός είσαι».

Ο 'Αμερικανός καθηγητής έπ'ήρε ως βάσιν τ'α δακτυλικά άποτυπώμα-τα. 'Εφ' όσον τ'α δακτυλικά άποτυ-πώματα ενός άνθρώπου δέν μοιάζουν με κανενός άλλου, έσκέφθηκε, έτσι και κάθε άνθρωπος θά είναι διαφορε-τικός σ'ε όλα και καθ' όλα από τούς άλλους.

Πιθανόν να σ'ας φαν'ι λιγάκι περί-εργο αυτό. 'Αλλά ό Μπλέικ υποστη-ρίζει ότι από τόν τρόπον με τόν ό-ποιον βαδίζει ένας άνθρωπος ή στέ-κεται όρθος, μπορεί κανείς περιφη-μα να μαντέψη τις ιδιότητές του, τις διαθέσεις και γενικώς τόν χαρα-κτήρα του.

σία έγκληματολογικής σημάσεως τών 'Ηνωμένων Πολιτειών. 'Ετσι οι άνθρωποι δέν θά μπορούν και τόσο εύκολα να κρύβουν τόν χαρακτήρα και τ'α αισθήματά τους.

Οι πίνακες αυτοί του Μπλέικ θά είναι χρήσιμοι και γι' αυτούς πού πρόκειται να παντρευτούν, γι' αυ-τούς πού θέλουν να διαλέξουν έναν καλό φίλο έκ του ασφαλούς και σ' ό-σους πρόκειται να προσλάβουν ένα συνεταίρο ή έναν υπάλληλο.

Όταν λοιπόν ένας νέος παρουσια-στή για νά ζητήση εις γάμον μιάν νέαν, οι γονείς της τελευταίας αυ-τής, πριν από κάθε τί άλλο, καλά θά κάμουν να εξετάσουν πώς περπατάει και πώς χειρονομεί. Τ'α δ'ε γελαστά πρόσωπα και τ'α λιγωμένα μάτια δέν θά εξαπατούν πιά κανέναν.

Ο ΕΓΩΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ

Στην εποχή μας, πού δέν είναι και τόσο εύκολο να μ'ην πέση κανείς θύ-

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ

Ο Μπλέικ άδιαφορεί τελείως για την έκφρασι του προσώπου. Σχετι-κώς μάλιστα υποστηρίζει τ'α έξης: «Τό ανθρώπινο πρόσωπο είναι ό ά-πατηλότερος καθρέφτης της ψυχής και αυτό πού λένε μερικοί, ότι τ'α μάτια φανερώνουν τ'α αισθήματα του καθενός δέν είναι καθόλου σωστό. 'Ο άσημότερος άστυνομικός και ό ά-κέρτερος άνακριτής θά σ'ας πούν ότι ένας πραγματικός έγκληματίας ξέρει και κρύβει τ'α συναισθήματά του, εις τρόπον ώστε ή έκφρασις του προσώπου άπολύτως τίποτε δέν φανερώνει. Τ'α πόδια όμως και τ'α χέρια προδίδουν όλες τις ιδιότητες του άτόμου».

Κατά την γνώμη, λοιπόν, του κα-θηγητού αυτού, μπορεί κανείς να τροποποιήση την έκφρασι του προ-σώπου του, αλλά είναι έντελώς άδύ-νατο να κάμη τό ίδιο για τό βάδι-σμα και τις χειρονομίες.

Βασισμένος στις θεωρίες αυτές ό καθηγητής Μπλέικ καθήρισε με-ρικούς πίνακας, τούς όποιους άρχι-σε κι' όλα να χρησιμοποιή ή ύπηρε-

μα μιιάς άπάτης, καλόν θά είναι τουλάχιστον να γνωρίζουμε τούς εγωϊ-στάς.

Οι πίνακες του καθηγητού Μπλέ-ικ μ'ας λένε άμέσως: «Όσοι βαδί-ζουν με τις μύτες των ποδιών γυρι-σμένες προς τ'α έξω και τ'α χέρια κρέμονται μακριά από τό σώμα, εί-νε φοβεροί εγωϊστές».

Όσοι, έν'ω άνακρίνονται ή άκού-νε μιάν όμιλία στέκονται έντελώς άκίνητοι, χωρίς να κάνουν τόν πα-ραμικρό μορφασμό, είναι ψεύτες και άπατεώνες, άνθρωποι δηλαδή πού κρύβουν συστηματικά την αλήθεια.

Όσοι έχουν τό στήθος προς τ'α μέσα και τ'α πόδια επίσης, είναι άν-θρωποι πάντα άησυχολημένοι, πού ένδιαφέρονται μόνον για τις υποθέ-σεις των, μετριοπαθείς και πάντα στενοχωρημένοι.

Όσοι περπατούν άνοίγοντας τ'α πόδια ή τ'α τινάζουν δεξιά και άρι-στερά, με άκανόνιστες κινήσεις των χεριών, είναι άσταθείς και άκατά-στατοι, άνθρωποι τέλος πάντων τούς όποιους δέν πρέπει να έχη κανείς στενοχωρημένην.

Όσοι περπατούν λίγο λοξά, σ'αν

να έπρόκειτο να περάσουν από μιιά στενή πόρτα, είναι γενικώς άνθρωποι μεθοδικοί, λίγο φιλάργυροι, άλλα τίμιοι και άξιοι έμπιστοσύνης. Γενι-κώς δ'ε, όσον μικρότερος είναι ό χώ-ρος επάνω σ'όν όποιον βαδίζει ένας άνθρωπος, όσον δηλαδή πλησιάζει τό ένα πόδι προς τό άλλο βαδίζοντας, τόσο περισσότερο είναι δειλός και δέν έχει την απαραίτητη αυτοπε-ποίθησι για νά τραβήξη μπροστά στη ζωή.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Έκείνοι πού είναι τυχεροί, τόσο στις έπιχειρήσεις όσο και σ'όν έρω-τα, έχουν ένα περπάτημα ειδικό και μιάν στάσι πού ξεχωρίζει έντελώς από τις άλλες.

Οι άνθρωποι αυτοί στέκονται πάν-τα εύθυνοι με άνοιχτά τ'α πόδια, τούς άγκώνες προς τ'α έξω, τούς ώ-μους ψηλά και τό στήθος προτετα-μένο. Τό παρουσιαστικό και ή όλη στάσις τούς φανερώνουν ανθρώπους με άυτοπεποίθησι και άπολύτως Ικα-νοποιημένους από τόν έαυτό τους.

Όσοι όμως έχουν τούς άγκώνες

και τ'α πόδια προς τ'α μέσα, φανε-ρώνουν άδυναμία χαρακτήρος και έλλειψιν άποφασιστικότητας. 'Η αντί-θετη στάσις είναι δείγμα ύπερο-ψίας.

Όσοι βαδίζουν κουνώντας τ'α χέ-ρια νευρικά και άκανόνιστα, είναι άσφαλώς προδοίται. Καί αν δέν έκα-μαν ακόμα καμμιαν προδοσίαν, ση-μαίνει ότι δέν τούς παρουσιάστηκε ακόμη ή εύκαιρία.

Έκείνοι πού χειρονομούν χωρίς λόγο και χωρίς αίτια, είναι ματαιό-δοξοι και γενικώς άνθρωποι με με-γάλα λόγια, από τούς όποιους δέν πρέπει να περιμένη κανείς τίποτε τό θετικό.

Οι πίνακες αυτοί του Μπλέικ είναι άπειροι και περιλαμβάνουν όλους τούς τρόπους του βαδίσματος και ό-λες τις χειρονομίες, δηλαδή όλους τούς ανθρώπινους χαρακτήρες. Έ-χουν, βέβαια, και εξαιρέσεις, όπως όλοι οι κανόνες, αλλά ό έφευρέτης τούς είναι άπολύτως βέβαιος ότι θά συντελέσουν σημαντικά στο να γίνη ή ανθρωπότης τελειότερη άπ' ό,τι είναι σήμερα.

Α. ΒΕΡΑΝΣ

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟ-

ΓΟΥΜΕΝΑ.— Λίγο μετά την παράδοσι του Γεζίντ και των οπαδών του στα στρατεύματα του συνταγματάρχου Φερνάντο ντ' Αλμπάντα, κατέβησαν στον καταυλισμό, μαζί με τον στρατηγό Αλγουστίνιο ντε Μίντζια και ο Μέγας Ιεροεξεταστής ντε Ριβιέρα, ό όποιος εξεμάνη έναντιόν του Φερνάντο, διότι υπέγραψε συνθήκην με τον Γεζίντ, που παραιτούσαν τον Γεζίντ και επέτρεψαν στους Μαυριτανούς επαναστάτες ν' ανακηρύξουν ανεξόχλητοι προς τα παράλια. Ο ντ' Αλμπάντα απάντησε ότι εξετάζει ανωτέραν διαταγήν και ότι εφ' όσον υπέγραψε την συνθήκην αυτή ώφείλει να παραμένη Ιερά και σεβαστή.

— Όποιος υπερασπίζεται τους εχθρούς της Πίστης και της Πατρίδος μας είναι κι' αυτός εχθρός, φώναξε παράφορα ο Ιεροάρχης κι' εκάλισε τους στρατιώτες του Φερνάντο και του ντε Μίντζια να παρακούσουν αυτούς άρχηγούς τους και να ύποταχθουν στις διακεί του θελήσει).

11ον

Απήτησεν ακόμα απ' αυτούς να συλλάβουν χιμόν τον Φερνάντο Ντ' Αλμπάντα, τον όποιο κατηγορούσε ως φίλον των εχθρών της Ισπανίας, και τό κατώρθωσεν. Επρόκειτο λοιπόν ο Φερνάντο να μεταφερθή στις φυλακές της Ιεράς Εξετάσεως στη Μαδρίτη, ενώ ο Γεζίντ με τους λαπούς συντρόφους του μετεφέρθη στη Σαραγόσα όπου δεν είναι δύσκολο να καταλάβη κανείς ποιά τύχη τούς περίμενε. Ο Πετράλβη κατώρθωσε να ξεφύγη τη τελευταία στιγμή κι' έπήρε τό δρόμο της Παμπελόν, γιατί είχε πληροφορηθή ότι ο βασιλεύς επρόκειτο να ταξιδεύση εκεί, και ήταν θέβαιος πώς ο Πικουίλλο θα τον συνώδευε.

—Και τώρα ο καιρός είναι πολύτιμος, είπε τελειώνοντας την αφήγησί του. Σκέψου πώς θα μπορέσουμε να σώσωμε τον Γεζίντ και τον Φερνάντο που τόσο μάς έβοήθησε.

Χωρίς να χάση καιρό ο Πικουίλλο, έγκατέλειψε τον φίλο του κι' άμέσως έσπευσε να συναντήση τον βασιλέα στον όποιον και παρέστησε πόσο άδικο θα προξενούσαν σ' αυτόν οι άσύστηροίτες του Ντε Ριβιέρα. Συγχρόνως δέ του έτόνισε ότι ποτέ, θέβαια, ή Αϊζά δεν θα συγχωρούσε τον θάνατο του άδελφού της Γεζίντ.

Ο βασιλεύς έσπευσε να γράψη στον Μέγαν Ιερα-

ζεταστήν, ότι επιθυμούσε οι αιχμάλωτοι να παραμείνουν στην ακρόπολι της Σαραγόσας και διέταξε να φέρουν άμέσως στην Ταμπελόν τον Γεζίντ καθώς και τον Φερνάντο Ντ' Αλμπάντα περί της τύχης των όποιων αυτός και ο πρωθυπουργός του θα άποφάσιζαν.

Ο Ριβιέρα ήναγκάσθη να ύπακούση με μεγάλη του λύπη και διέταξε την μεταφορά του Γεζίντ και του Φερνάντο στην Παμπελόν, όπου όμως αυτός έφθασε, άρκετες μέρες προητέρω, απ' αυτούς κι' απ' τον βασιλέα.

Αρχισε να μιλή κάθε μέρα στη Μητρόπολι μπρός σέ πλήθος φανατικών οπαδών του, που τον έλάτρευαν ως άγιο, και κατώρθωσε να έξάψη σέ τέτοιο βαθμό τό μίσος του λαού έναντιόν των Μαυριτανών, ώστε τό πλήθος, όταν έμαθε την άφιξη του Γεζίντ έτρεξε στην πόλι της Σαραγόσας με τέτοιες έχθρικές διαθέσεις, που μόλις και μετά μεγάλου κόπου κατώρθωσαν να τον σώσουν απ' τα νύχια του οι κλητήρες της Ιεράς Εξετάσεως που τον συνώδευαν. Την επομένη έφθασε στην Παμπελόν κι' ο βασιλεύς με τον πνευματικό του και την ακολουθία του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ

Η ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

Η κόμησσα Ντ' Άλτα-μέρα που στό μεταξύ αυτό είχεν άντιληφθή ότι δημι-

ουργός της συμφοράς της ήταν ο πνευματικός του βασιλέως Λουδουβίκος Άλτα, έστρεψε έναντιόν του όλον της τό μίσος. Συνεδέθη λοιπόν με τον Μέγαν Ιεροεξεταστήν Ριβιέρα, που ποτέ δεν είχε συχωρήσει τον Πικουίλλο διότι έδέχθη να θάπτισθ ή απ' άλλους κι' όχι απ' αυτόν όταν ήταν Αρχιεπίσκοπος της Βαλένταιας κι' έζητησε να ένώσουν τις προσπάθειές τους για την καταστροφή του πνευματικού του βασιλέως.

Την ίδια μέρα της άφίξεως του Φιλίππου, ο Μέγας Ιεροεξεταστής, έκραυνοβολούσε από του άμβωνος της Μητροπόλεως τις άδελφές εκείνες που εθεήλωνουν τον Ιερό χώρο του μοναστηριού των, διά της παρουσίας σ' αυτό άλλωθρήσκων, ύπονωών τας την Κάρμεν, που ως ήγουμένη της μονής Αναλήψεως, φιλοξενούσε στό μοναστήρι της την δούκισσα Ντε Σανταρέμ και τις γυναίκες της ακολουθίας της. Ο λαός, με ψιθυρισμούς δυσαρσεκείας φάνερωσε πόσο συμμερίζονταν την άγανάκτησι του Ιεροάρχου.

Η κόμησσα έξ άλλου, άνέθεσε σ' ένα πιστό ύπρέτη της να εύρη μερικούς ανθρώπους Ικανούς να έξάψουν τα πνεύματα του θρησκολήπτου πλήθους και να δημιουργήσουν ταραχές σέ άρισμένη στιγμή, που θα χρειάζονταν. Και ο ύπρέτης αυτός έπρομήθευσε στην κόμησσα δτι ακριβώς χρειαζόταν: Έναν πλοίαρχο, του όποιου τό καράβι έναυάνησε, κα-

θώς της είπε, ενώ μετέφερε εξορίστους στό παράλια της Άφρικής και τον όποιον τό Κράτος δεν ήθελε ν' άποζημιώσει.

Ο δυσαρσετημένος πλοίαρχος αυτός δεν ήταν άλλος από τον περίφημο Ζουάν Μπατίστα, τον ληστή που τόσες φορές θρέθηκε στό δρόμο του Πικουίλλο και που τώρα με προθυμία θα δεχόταν να ύπηρετήση την κόμησσα, άφου μάλιστα επρόκειτο να πολεμήση μία ακόμα φορά έναντιόν του μισητού του Πικουίλλο και της δουκίσσης Ντε Σανταρέμ.

★

Από τις διαθέσεις του όχλου και την ψυχράν ύποδοχην του βασιλέως, ο Πικουίλλο δεν άργησε να καταλάβη ότι θα είχε να παλαίση πολύ για να έπιτύχη την σωτηρία του άδελφού του. Γι' αυτό ύπηγόρευσε στον κόμητα Ντ' Ουζέντ, που είχε φθάσει στό μεταξύ αυτό κι' αυτός στη Παμπελόν, την παρακάτω έπιστολή προς τον Μέγαν Ιεροεξεταστήν:

«Πανιερώτατε,

Ο Ντόν Φερνάντο ντ' Αλμπάντα, άξιωματικός του βασιλέως, δεν ύπάγεται στην δικαιοδοσίαν του Ιεροδικείου. Στην Α. Μεγαλειότητα και τούς συμβούλους της άπόκειται ν' άποφασίσουν περί της τύχης του καθ' όσον μάλλον ένήργησε συμφώνως με τις διαταγές τις όποιες έλαβε παρά των άνωτέρων του. Εύαρσετηθήτε λοιπόν να διατάξετε την άπόλυσίν του εκ των φυλακών μόλις λάβετε την παρούσαν μου».

Ο Πικουίλλο έστειλε άμέσως τό γράμμα αυτό στον Ριβιέρα και ο ίδιος πήγε να συναντήση τον βασιλέα.

Ο Φιλίππος, άνυπόμονος να δη την άγαπημένην του, παρεκάλεσε τον Πικουίλλο να πάη τό ίδιο έκείνο θράδυ στό μοναστήρι της Αναλήψεως, να συναντήση την άδελφή του και να προσπαθήση να την πείση ν' άσπασθ ή τον χριστιανισμόν, για να μπορέση να γίνη σύζυγός του βασιλέως. Ο Πικουίλλο όπε σκέθη στον Φιλίππον ότι τό θράδυ θα πήγαινε να έπισκεφθ ήν Αϊζά, και να της μιλήση σχετικώς. Μόλις όμως άρχισε να

νυκτώνη κι' ο Πικουίλλο έτοιμαζόταν να έκτελέση την ύπόσχεσί του, άκούσθη καν φωνές στην πόλι που όλοένα μεγάλωναν ενώ συγχρόνως άρχισαν να χτυπούν οι καμπάνες των εκκλησιών.

Τί τρέχει; ρώτησεν ο βασιλεύς έναν ύπρέτην, που φάνηκε να έρχεται προς αυτόν.

Μεγαλειότατε, μι ά μεγάλη πυρκαϊά στό μοναστήρι της Αναλήψεως.

Ο βασιλεύς άφισε μι φωνή τρόμου και έπεσε στό κάθισμά του χωρίς να μπορέση να πή λέξει. Μόλις όμως πέρασε ή πρώτη συγκίνησις έστρεψε τά μάτια του να δη τον πνευστηριού άκολουθούμενη άπό τις μοναχές. Όταν ο όχλος είδε να πλησιάζουν τά νεαρά και άγνά εκείνα πλάσματα με τά όλόλευκα ράσα τους ένοιωσε να τον κυριεύη ένα αίσθημα σεβασμού κι' όλες οι φωνές έπαυσαν με μιές.

Ο ΜΠΑΤΙΣΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙ

Ενώ τό δειλινό εκείνο ή Αϊζά καθόταν μαζί με την Κάρμεν στό κελλί της τελευταιας και μιλούσαν για την παρουσία του βασιλέως και του Πικουίλλο στη Παμπελόν, άκούσαν μι ά θή ανθρώπινω φωνών που όλο και πλησίαζαν προς τό μοναστήρι.

Η Ζουανίτα έτρεξε σέ λίγο και τούς είπε ότι φαινόταν άπειρο πλήθος από μακρυά που άνέβαινε τό λόφο του Αγίου Χριστοφόρου, όπου ήταν κτισμένο τό μοναστήρι της Αναλήψεως.

Και πράγματι σέ λίγο ή άνθρωπαθάλασσα κείνη έφθασε μπροστά στους τοίχους του μοναστηριού κι' άκούγονταν τώρα καθαρά οι φωνές του πλήθους:

—Ανοιξτε! ανοιξτε! Μην άνοιξτε! Σας τό απαγορεύω, είπεν ή Κάρμεν στις μοναχές που φοβισμένες ήρθαν να ζητήσουν οδηγίες.

—Ας μάς πούν πρώτα τι θέλουν.

—Νά σας τό πω έγώ, φώναξε ή κόμησσα Ντ' Άλτα μέρα, που έμπαινε κείνη τη στιγμή στό κελλί της άνεψιφής της. Ο όχλος της Παμπελόν ζητεί να του παραδώσης τις αϊρετικές, που είχες την άπρονουσία να φιλοξενήσης στό μοναστήρι σου.

—Ποτέ! φώναξε ή Κάρμεν και ώρθώθηκε μπρός από την Αϊζά και την Ζουανίτα, έτοιμη να τις προστατεύση με θυσιά της ζωής της.

—Μην ξεχνάς όμως, είπεν ή κόμησσα, ότι ο όχλος όταν έκμαν ή είναι Ικανός τά πάντα να καταστρέψη και δεν έχεις θέβαια τό δικαίωμα να έκ-

θέσης σέ παρόμοιο κίνδυνο τις άδελφές του μοναστηριού, του όποιου είσαι ήγουμένη.

Η κυρία κόμησσα έχει δίκην, άδελφή μου, είπε ή Αϊζά. Η φιλοξενία που μάς πρόσφερε, δεν πρέπει να θλάψη τις άθώες αυτές άδελφές. Και γυρίζοντας στη Ζουανίτα:

—Ελα, είπε, πάμε να παραδοθούμε στον όχλο.

—Αδύνατον! Μην τις άφήσετε να βγούν! φώναξε ή Κάρμεν τρελλή από την άπελπισία της. Φέρτε μου γρήγορα την έπίσημη στολή της ήγουμένης.

Και ή Κάρμεν άφου φόρεσε την στολή της κατέθηκε στην αύλη του μοναστηριού άκολουθούμενη άπό τις μοναχές.

Όταν ο όχλος είδε να πλησιάζουν τά νεαρά και άγνά εκείνα πλάσματα με τά όλόλευκα ράσα τους ένοιωσε να τον κυριεύη ένα αίσθημα σεβασμού κι' όλες οι φωνές έπαυσαν με μιές.

Η Κάρμεν πλησίασε την καγκελλένια πόρτα και ρώτησε:

—Τί θέλετε; Τί ζητάτε από μάς;

—Νά μάς παραδώσετε τις αϊρετικές που έχετε κρυμμένες στό μοναστήρι, έφώναξε ο Ζουάν Μπατίστα. Πρέπει να θανατωθούν.

—Δεν άνήκει σέ μάς να τις κρίνουμε, Άπεναντίας είναι καθήκον μας να τις υπερασπισθούμε άφου έξή-

τησαν την φιλοξενία μας.

—Πρέπει να φοβάσαι την όργη μας!

—Ιερισσότερο φοβούμαι την όργη του Θεού μου.

—Αν άρνηθης να μάς τις παραδώσης, εκθέτεις τη ζωή σου στό θάνατο.

—Κι' αν σας τις παραδώσω έκθέτω την ψυχή μου στην Κόλασι.

—Θά τις πάρουμε και διά της θίας εν άνάγκη! φώναξε ο ληστής, ενώ με τά χέρια του έσειε δυνατά την καγκελλόπορτα.

Ο πρώτος που θά τολμήση να παραβιάση τό Ιερόν αυτό άσυλον θα είναι καταραμένος και σ' αυτή τη ζωή και στην άλλη! φώναξε σαν θεόπνευστη ή Κάρμεν.

Ο όχλος άκούοντας τά τρομερά αυτά λόγια ώπισθοχώρησε φοβισμένος.

—Λοιπόν, φώναξε τότε με θυμό ο ληστής, βλέποντας πώς ο λαός ήταν έτοιμος να τον έγκαταλείψη, δεν θα πατήσωμε τό πόδι μας στό μοναστήρι, άφου είναι Ιερόν άσυλον, θα θρούμε όμως τον τρόπο ν' αναγκάσωμε τούς αϊρετικούς να βγούν από κεί και να πέσουν στό χέρι μας.

—Ναι, ναί! φώναξε τώρα ο λαός που του άρεσε αυτή ή λύσις.

★

Άμέσως τότε ο Ζουάν Μπατίστα και οι σύντροφοί του έτρεξαν σ' ένα σιδηρουργείο που ύπήρχε εκεί κοντά κι' έγύρισαν σέ

λίγο με άναμμένους πυρσούς, τούς όποιους έρριψαν άπάνω στη στέγη κι' απ' άνοικτά παράθυρα του μοναστηριού. Καθώς δέ φυσούσε εκείνη την ώρα ένας ισχυρός άνεμος, ή πυρκαϊά άναψε από πολλές μεριές του κτιρίου συγχρόνως και οι φλόγες έξωσαν τό μοναστήρι. Τρομαγμένες οι μοναχές άρχισαν να χτυπούν τις καμπάνες ζητώντας βοήθεια.

Στό μεταξύ αυτό ο Πικουίλλο που έμαθε τη συμφορά, δεν έτρεχε, πετούσε προς τον λόφο και δεν στάθηκε παρά μόνον άφου πλησίασε και είδε τό φρικτό θέαμα.

Οι δυο πλευρές του μοναστηριού που ήσαν κατά μέγα μέρος εύλινες, όπως και τά περισσότερα σπίτια της Παμπελόν, είχαν σχεδόν καη όλότεια.

Οι μοναχές που έβλεπαν πια τον κίνδυνο να καούν ζωντανές άρχισαν να σκαρφαλώνουν στους τοίχους και να πηδούν έξω από την αύλη, ενώ τό πλήθος τις ύπεδέχτο με σέβας.

Μέσα σ' εκείνη τη φρίκη ο Ζουάν Μπατίστα, με μάτια που πετούσαν φωτιές από τό μίσος, περίμενε να δη την δούκισσα Ντε Σανταρέμ, που δεν είχε φανή ως τότε, όπως δεν είχε φανή ούτε ή Κάρμεν.

Η κόμησσα Ντ' Άλτα μέρα έφυγε από τις πρώτες και θρυσκόταν τώρα πολύ μακριά από τον κίνδυνο της φωτιάς.

—Εξαφνα, μέσ' απ' τις φλόγες, φάνηκε να προχωρή μι ά νέα, σαν τρελλή άπό τον τρόπο με φορέματα μισοκαμμένα.

—Α! να και ή Ζουανίτα, φώναξε γελώντας ο πλοίαρχος, που άναψε τόσες φωτιές στη ζωή της, φωτιές σαν κι' αυτή που δεν μπορεί να σβύση.

—Μονάχα τις αϋξάνουν! άκούστηκε μι σιγανή φωνή δίπλα του και συγχρόνως ο ληστής ένοιωσε να του μπηγούν ένα στίλετο στό πλευρό του.

Κι' άμέσως εκείνος που τον χτύπησε, άρπάζοντας την Ζουανίτα στην άγκαλιά του και παραμερίζοντας τον κόσμο με τό άλλο χέρι που κρατούσε τό ματωσμένο στίλετο, χάθηκε μέσ' στό σκοτάδι.

Εκείνη τη στιγμή φάνηκε ο Πικουίλλο που προχωρούσε κρατώντας ένα μεγάλο σταυρό στό χέρι κι' άκολουθούμενος από πλήθος λογαφύρων και πολιτών.

(Ακολουθεί)

—Ναι, θά σοι πω την αλήθεια, είπε ή Κάρμεν πέφτοντας στην άγκαλιά της Αϊζας. Άγαπά πάντα τον Φερνάντο ντ' Αλμπάντα.

Αυτοί που κυνηγούν τις χίμαιρες

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΧΩΡΙΣ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΑΙ, ιδεολόγοι, κερδοσκόποι, πειραταί και ποιηταί, ευγενείς και πληβείοι, οι βασιλείς που δεν έμειναν στο θρόνο τους παρά μόνον μια ώρα ή λίγα χρόνια, οι κυνηγοί μιας χιμαίρας, που κατώρθωσαν για μια στιγμή να την κάμουν πραγματικότητα, άποτελούν, ολόκληρη λεγεώνα. Οι άλλοι, αυτοί που κατώρθωσαν να ιδρύσουν μια δυναστεία, έβγαζαν από την κατηγορία αυτή και πέρασαν στην ιστορία. Ήταν ζήτημα τέ-

Ο λοχίας Μερσίν, «Βασιλεύς του Τονκίνου».

χνης ή ικανότητας; Ποιός ξέρει! Ίσως και τα δύο...

“Ας αναφέρουμε ένα παράδειγμα: “Αν ο περίφημος εκείνος άπατεών που λεγόταν Θεόδωρος Νιούχωφ κατώρθωσε ν’ αναγνωρισθί βασιλεύς της Κορσικής, σήμερα ή ιστορία δεν θα μιλούσε γι’ αυτόν με τόσην περιφρόνησι. Άλλά δεν τ’α κατάφερε. Και τελείωσε άθλιέστατα τη ζωή του σ’ ένα προάστειο του Λονδίνου, έπειτα από μια πολύμηνη φυλάκισι για χρέη.

ΕΝΑΣ ΟΥΓΓΡΟΣ... ΕΜΙΡΗΣ

“Όταν άρχισε ο Ίταλο-Αιθιοπικός πόλεμος, άπέθανε ένας Ούγγρος, που είχε παίξει θαυμάσια τόν ρόλο του βασιλέως και είχε κρατήσει ως τ’ τέλος της ζωής του τόν τίτλο του “Εμίρη. Ήταν ο “Εμίρης της Σομαλίας και τόν τίτλο αυτόν του τόν έδωσε ο ίδιος ο Μουλλά.

“Ο “Εμίρης αυτός, Σουλεϊμάν “Ιγκερ, τώως ά-

ξιωματικός του Αυστριακού στρατού, που έτέθη στην υπηρεσία τών Τούρκων, τούς οποίους άγαπούσε από κληρονομικότητα, είχε πολεμήσει με τόν Μουλλά στο Σουδάν. Με Ρεϊγτάκτ ηγ.υευσήδ ό,ήεχί δέδóθη 61-γλ τ’α έλαβε μέρος σ’ε πολλές άλλες έκστρατείες, έπηρε μόνος του άπειρα αξιώματα, ως που έγινε και βασιλιάς.

“Επειτα, έπροσάθησε ν’α έλκύση την προσοχή του πολιτισμένου κόσμου στη χώρα όπου έβασίλευε, κι’ εκάλεσε μίαν έπιστημονική άποστολή στη Σομαλία είχε δ’ε διπλωματικές σχέσεις με τόν Μενελίκ. Στο τέλος όμως φαίνεται πως τ’α θάρ’εθηκε όλ’ αυτό και άποσύρθηκε στόν πύργο του, στο Ναγκυθάραντ της Ούγγαρίας, όπου και άπέθανε.

Χώρες, τίς όποιες δεν είνε εύκολο ν’α έπισκεφθί κανείς, γιατί βρίσκονται πολύ μακριά και άπαιτούν τεράστια έξοδα για

Ο κόμης Μπενγιόβσκι, βασιλεύς της Μαδαγασκάρης.

ν’α κατακτηθούν, έβαλαν πάντα σ’ε πειρασμό τούς μεγάλους τυχοδιώκτες.

Γι’ αυτό, μερικοί άπ’α τούς άπέθαναν με τόν τίτλο του βασιλέως, αλλά φτωχοί και έγκαταλειμμένοι, έν’ω κάποια Μεγάλη Δύναμις εξακολουθούσε ν’α θεωρή κτημά της την χώρα όπου έβασίλευαν.

“Ένας από τούς θλιβερούς εκείνους βασιλείς της κακής ώρας ήταν και ο Γάλλος Τουνάν, ό όποιος με την βοήθειαν τών Ιθαγενών της Γης του Πυρός έπηρε μόνος του τόν τίτλο

του βασιλέως της Παταγωνίας και της Άραουκάινας. Στο τέλος όμως άναγκάστηκε ν’α εγκαταλείψη τ’ο βασιλείό του, τόν θρόνο και την πορφύρα και ν’α έπιστρέψη στην πατρίδα του, έλεεινός και άξιοδάκρυτος, για ν’α πεθάνη μέσα σ’ ένα λαϊκό ύπνωτήριο τών Παρισίων

ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΣ

“Η Γαλλία έδωσε άρκιτούς από τούς μεγάλους αυτούς τυχοδιώκτες και όνειροπόλους, που έγιναν βασιλείς έστω και για μια ήμερα.

“Ο Πινέλ, ό Λεμπωντύ, ό Μπετενκούρ, ό Μερσίν είνε οι διασημότεροι άπ’α τούς. Και άρχαιότερος είνε ό κόμης ντε Μπετενκούρ, που αυτόανекηρύχθη βασιλεύς τών Καναρίων Νήσων.

Είνε γνωστή ή έξωφρενική προσπάθεια του Ζάκ Λεμπωντύ, που δεν ήξερε πως διαφορετικά ν’α χρησιμοποιήση τ’α πολλά του έκατομμύρια και έγινε βασιλεύς της Σαχάρας. Με τ’ο σπαθί στο χέρι ύπερήσπισε τ’ο βασιλείό του στο πεδίο του διεθνούς δικαίου και έφαντάστηκε ύτι θα μπορούσε ν’α συγκεντρώση στην άπέραντη “Αφρικανική έρημο πιστούς ύπηκόους, δημιουργώντας έτσι ένα νέο “Εθνος. “Ετσι έσπατάλησε τ’α έκατομμύριά του, τ’α όποια θα μπορούσε ν’α χρησιμοποιήση καλύτερα.

“Ο Φίλιππος Πινέλ, ένας τύπος λαθρεμπόρου και πειρατού, άνθρωπος, δηλαδή, του σχοινιού και του παλουκιού, κατώρθωσε ν’α μαζέψη γύρω του άποφοίτους τών κατέργων και, κατά τ’α τέλη του περασμένου αιώνας, ν’α καταλάβη τ’ο νησί “Εκρεχού, ν’α ιδρύση ένα Νορμανδικό βασιλείο και ν’α

Ο “Αμερικανός Χίκετ, βασιλεύς της Τρινιντάδ.

φορέση στέμμα.

“Η “Αγγλία ύποδέχτηκε με συγκαταβατική άδιαφορία την τολμηρήν αυτή χειρονομία του Πινέλ και ή βασίλισσα Βικτωρία, που έπαιρνε όλα τ’α ζητήματα από την καλή τους όψι, έστειλε σ’αυτόν, τόν τώως πειρατήν πρεσβευτάς και δώρα. “Η βασίλειά του Πινέλ έκράτησε έως τ’ο 1883 υπό την σκιάν του βρετανικού λέοντος, ως που μια μέρα ό βασιλεύς αυτός έσαρώθηκε από τ’ο νησί σάν κοινός τυχοδιώκτης.

“Ο χειρότερος όμως άπ’α όλους αυτούς τούς βασιλείς του γλυκού νερού, ό πιο άσυνείδητος, πραγματικός τυχοδιώκτης, άνθρωπος που είχε πουλήσει την ψυχή του στόν διάβολο, ήταν ό Γάλλος λοχίας Μερσίν.

“Από άπλους στρατιώτης που ήτο στο Τονκινόν, κατώρθωσε με διάφορες άπάτες ν’α καταλάβη τ’ο κυβερνείο και ν’α στεφθί βασιλεύς της Γαλλικής αυτής άποικίας με τ’ο όνομα Μάριος Α’. “Η τόλμη, ή πονηρία και ό ύπουλος χαρακτήρας του έμειναν παροιμιώδη. “Ετσι κατώρθωσε έπί έναν όλόκληρο χρόνο ν’α κοροϊδεύη την Γαλλία και ν’α κρατήσει τόν θρόνο, τόν όποιον μόνος του κατεσκεύασε στο Τονκινόν.

ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ

“Αξιοθρήνητη ήταν μια παρόμοια προσπάθεια την όποιαν έκαμε σ’α 1893 ένας “Αμερικανός.

“Ο άνθρωπος αυτός που ήθελε ν’α γίνη βασιλεύς μόνο και μόνο για ν’α κάμη λεφτά, έστέθηκε στο νησί Τρινιντάντ. “Ηταν άρκετά νέος άκόμη, τόν έλεγαν “Αρντεν Χίκετ και άνήγγειλε τη στέψη του στις μικρές και τίς μεγάλες Δυνάμεις.

Συγχρόνως όμως έκυκλοφόρησε και μίαν έγκύκλιο που έλεγε, ότι ως βασιλεύς της Τρινιντάντ, ήταν διατεθειμένος ν’α άπονήμη παράσημα όλων τών Ιπποτικών ταγμάτων του νησιού του, έπί πληρωμή!

Φαίνεται όμως ότι οι φιλόδοξοι εκείνοι που είνε διατεθειμένοι ν’α πληρώσουν όσα όσα για ν’α παρασημοφορηθούν, είνε πολύ λιγώτεροι από όσους έφантаζόταν ό “Αμερικανός βασιλεύς. “Ετσι ή έπιχείρησις έχρεωκόπησε και ό Χίκετ άναγκάστηκε ν’α αλλάξη έπάγγελμα.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Ντροπή σου!

“Η νέα του άρπαξε έαφνικά τ’ο περίστροφο από τ’ο χέρι.

Αυτός έσήκωσε τ’ο κεφάλι έαφνιασμένος.

— Είσαι τρελλός!... “Ενας νέος στην ηλικία σου και με τέτοιο ώραίο πρόσωπο, έπιτρέπεται ν’α θέλγης ν’αυτοκτονήσης;

“Ο Λουί Ντορμέ, έσχασε πρόσ στιγμή την αυτοκτονία του κι’ άναρωτήθηκε ποιό ήταν ωραιότερο, τ’ο δικό του πρόσωπο ή τ’ο πρόσωπο τού κοριτσιού που τόν είχε σώσει την τελευταία στιγμή.

— Καμιά έρωτοδουλειά, άσφαλώς! είνε εκείνη με κάποιαν δυσπιστία, κρύβοντας τ’ο περίστροφο μέσα στην τσάντα της.

— “Α, όχι!...

Είχε δίκιο!... Πώς ήταν δυνατόν ν’α τερματίζη τη ζωή του για μια γυναίκα ένας νέος σάν τόν Λουί;

— Τότε, γιατί, νεαρέ μου;

“Εκείνη ήταν πιο μικρή άπ’αυτόν. “Εσκυψε τ’ο κεφάλι του για ν’α μ’αν άντικρύση τ’α σαγηνευτικά εκείνα μάτια.

— Χωρίς δουλειά... χωρίς λεφτά... και γεμάτος χρέη! ψιθύρισε.

— Δεν ντρέπεσαι! έπανελάβε ή νέα. “Ακούς εκεί σ’ε τέτοια ηλικία και με τέτοιον ύπεροχο καιρό ν’α έρχεται σ’αυτή τη μαγευτική γωνιά του πάρκου για ν’αυτοκτονήση!...

— Και τί θάκανες έσύ, μικρή μου; ρώτησε εκείνος, χαμογελώντας.

— “Ω, Θεέ μου!... Τί ωραίος που είνε σάν χαμογελά... Γέλασε, λοιπόν, άκόμη, τρελλόπαιδο!...

— “Ελα, σήκω! τού είνε, παίρνοντας τον από τ’ο μπράτσο.

— Πού πάμε;

— Τί σ’ε μέλλει; Πάντως όχι στόν άλλον κόσμο...

“Ο Λουί Ντορμέ σήκωσε τ’ο κεφάλι άποφασιστικά, “Αλήθεια... Τί τόν έμελλε; “Ο,τι δήποτε άλλο, από τη σφαίρα τού μπράουνινγκ, θ’α ήταν προτιμότερο.

— “Αλήθεια, πώς σ’ας λένε; μουρμούρισε παραξενεμένος.

— “Σας; “Οχι δά! “Οπως δήποτε, με λένε Γκαμπύ...

Είχαν φτάσει στη λεωφόρο. “Εκείνη έφώναξε ένα ταξί. Μπήκαν μέσα.

— Στο Φονταινεμπλώ!

δίεταξε.

— Στο Φονταινεμπλώ; ρώτησε κατάπληκτος ό Λουί. Τί τρέλλαι! Θ’α πλήρωσης ένα σωρό λεπτά, Γκαμπύ...

— Λεπτά! έκαμε εκείνη κι’ ένας μορφασμός περιφρόνησεως έδίπλωσε τ’α ύπεροχα χείλη της. Εύτυχώς, είνε ή μόνη σκέψις που δεν θ’α με θασανίση ποτέ... “Ο μπαμπάς μου έχει τόσα πολλά!... “Ακουσε μικρή μου...

— Προτιμώ ν’α με φωνάζης Λουί Ντορμέ...

— Λουί... Δός μου μίαν ύπόσχεσι... Πές μου πως δεν θ’α θελήσης πιά ν’αυτοκτονήσης... Χωρίς τού-λάχιστον, ν’α μου τ’ο πής;

Την έκύτταξε προσεκτικά. Γιατί ν’α του μιλά με τόση στοργή, με τόση συγκίνησι, σάν ν’α τόν έγνωρίζε χρόνια; Και γιατί, άραγε, της άπήντησε αυτός τόσο άυθόρμητα;

— Σού τ’ο ύπόσχομαι, Γκαμπύ μου... “Ω! Παρντόν!...

— Γκαμπύ μου!... Ξαναπέστο, Λουί...

— Γκαμπύ μου!... Χρυσή μου Γκαμπύ!...

Τ’ο αυτοκίνητο έτρεχε όλοταχώς. Τ’ο ταξίμετρο έδειχνε τώρα τριψήφιον αριθμό! Τί σημασία όμως είχαν τ’α χρήματα; “Ο μπαμπάς της είχε τόσα πολλά χρήματα! — έτσι δεν είχε τη;

“Ο Λουί πέρασε τ’ο μπράτσο του επάνω από τόν ώμο της.

— Γκαμπύ μου!... Γλυκό μου άγγελούδι...

— Λουί!...

“Επαψαν ν’α μιλούν. Για γλώσσα τους τώρα είχαν τ’α μάτια. “Αλήθεια, θ’α μπορούσαν ν’α όνομασθούν «τ’ο ζευγάρι με τ’α όμορφα μάτια». Τόσο γλυκό ήταν τ’ο θέλημα και τών δύο τους. “Υστερα και τ’α μάτια τους έπαψαν ν’α μιλούν, ίσως γιατί είχαν δακρύσει. Μυστήριο της αγάπης; “Αρχίζει με δάκρυα και τελειώνει με δάκρυα. “Ενώσαν τ’α χείλη τους σ’ ένα φίλι, που κράτησε ως τ’ο Φονταινεμπλώ.

“Όταν γύρισαν στο Παρίσι, ήσαν ήδη ένωμένοι για όλη τους τη ζωή, τρελλοί ό ένας για τόν άλλον. “Εκείνη άνήγει την τσάντα της για ν’α πληρώση χωρίς ψευτομετριο-

φροσύνη, χωρίς την φριχτή αυτή συνήθεια των γυναικών να δίνουν με τρόπο τα χρήματα στον άνδρα, για να φανή ότι πληρώνει αυτός.

Το βλέμμα του Λουί έπεσε μέσα στην τσάντα της. Αλήθεια, το κορίτσι εκείνο ήταν πλούσιο. 'Η τσάντα της είχε τουλάχιστον δέκα χιλιάρικα.

Δεν μπορούσε, βέβαια, να ξέρη ο Λουί πώς ή Γκαμπύ ντε Σαμφόρ, ήταν κάθε άλλο, παρά πλούσια. 'Οτι τα χρήματα εκείνα που είχε αντιπροσώπευαν όλη της την περιουσία και τα είχε πάρει από ένα οικόπεδο που είχε πουλήσει ακριβώς εκείνο το απόγευμα. 'Η Γκαμπύ έδούλευε ως υπάλληλος σε μια Τράπεζα κι' έπαιρνε τρεις χιλιάδες τον μήνα.

Έτσι ο νέος έδεχτηκε τα χρήματα που του έδωσε εκείνη, όταν χωρίστηκαν—κάπου δυο χιλιάδες φράγκα.

—Τί σημασία έχουν τα χρήματα; Έλεγε εκείνη. Μόλις θρής δουλειά και παντρευτούμε, θα σβύσουν τα χρέη σου...

Βλέπονταν πάντα στο μοιραίο πάρκο που είχαν γνωρίστη. 'Ο Ντορμέ επέμεινε να μάθω το σπίτι της, για να περνά να την βλέπη στο παρθέρο, να την κοιτάει μέσα του. (Πού να πάη, βέβαια, ο νους του για γραφείο;). Αυτή όμως δεν δεχόταν με κανέναν τρόπο.

—'Οχι, όχι... 'Αργότερα Λουί... Είπε τόσο συγκινητικός ο τρόπος της γνωριμίας μας! Καλλίτερα να βλεπώμαστε εδώ.

Οι μέρες όμως περνούσαν κι' ο Ντορμέ δεν έβρισκε δουλειά, Γινόταν ολοένα πιο μελαγχολικός.

—'Ω! αγάπη μου! 'Αγάπη μου! 'Ικέτευε με αγωνία ή Γκαμπύ. Μην κάνης έτσι... 'Ελα, χαμογέλασε λίγο με το γλυκό σου χαμόγελο. 'Η αγωνία της ήταν διπλή. 'Αγωνιούσε για τον αγαπημένο της, φοβόταν μήπως έκανε πάλη κανένα άπονηνομένο διάδημα, μολοντί το περίστροφο του βρισκόταν πάντα στην τσάντα της.

'Αγωνιούσε όμως και για τον εαυτό της. Είχε δοθεί για όλα της τα χρήματα. 'Υστερα προεξώφλησε ένα μισθό της. 'Υστερα πήρε δάνειο από την Τράπεζα. 'Αργότερα δανειστηκε δεξιά και αριστερά. Και ωστόσο ο Λουί δεν έβρισκε δουλειά.

—'Αχ. Θεέ μου!... 'Αν τουλάχιστον έβρισκε αυτός εργασία!... 'Αν τον (Τό τέλος στη σελίδα 66)

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΝ ΛΑΟΥ

ΝΕΥΚΗ ΤΕ ΜΟΡΑΝ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗ. 'ΟΥΜΕΝΑ.—'Αποφασισμένος ο Γκοντράν ντ' 'Ωμόν ν' 'αποφύγη μία για πάντα τους συχνούς εκδασμούς του παλαιού Μπρικού, στον οποίο είχε αναθέσει άλλοτε να κλέψη απ' την οικογένεια Μενιέ την τότε μικρούλα Τζέννη, πήγε ένα βράδυ και τον συνήγαγε στην ταβέρνα «Το τριχρόμο Κανόνι» κι' εκεί του πρότεινε να του δώσει χίλια φράγκα από τον όρον να υπογράψη μία δήλωση που θα του υπαγόρευε αυτός. 'Ο Μπρικού έδεχθη και ο Γκοντράν άρχισε να του υπαγορεύη μία παράξενη δήλωση σύμφωνα με την οποία ο παλαιόπολης ώμολογούσε ότι είχε φονεύσει τον πρώην αστυνομικό κλητήρα Μαρσουλίν. Λίγο όμως πριν υπογράψη τη δήλωση αυτή ο Μπρικού κύταξε κατάματα τον Γκοντράν και του είπε ότι τότε μόνον θα την υπέγραφε αν του έδιδε προκαταβολικώς το ποσόν των χιλίων φράγκων. 'Αμέσως τότε ο συνομιλητής του του έβαλε με τρόπο στο χέρι ένα τραπεζογραμμάτιο των χιλίων φράγκων που είχε θυάλει από την τσέπη του).

11ον

Ταχύς όμως σαν αστραπή ο Μπρικού μόλις υπέγραψε, άρπαξε με το ένα χέρι το τραπεζογραμμάτιο, ενώ με το άλλο ζητούσε ν' άρπάξη το σημειωματάριο.

'Ο Γκοντράν ήταν προφανώς προετοιμασμένος για το πρόδοιό αυτό γιατί αμέσως κατέβασε βαρύ το χέρι του πάνω στον παλαιόπολη και του άρπαξε το σημειωματάριο.

'Ολα αυτά έγιναν τόσο γρήγορα, ώστε σέ διάστημα λιγώτερο των πέντε δευτερολέπτων, ο Γκοντράν σηκώθηκε και εξαφανίστηκε, αφήνοντας τον άνθρωπό του κατάπληκτο και άκίνητο.

το σαν ναχε κεραυνοβο... ή.

Χάρις στις προφυλάξεις που είχε πάρει ο εκατομμυριούχος, κατώρθωσε σύντομα ν' απαλλαγη απ' τις απαιτήσεις του Μπρικού.

Κι' επειδή πολλές φορές ο παλαιόπολης δοκίμασε να ανανέωση τις ένοχλητικές του απαιτήσεις σε μία του επίσκεψη, ο Γκοντράν του έδήλωσε κατηγορηματικά ότι στην περίπτωση που θα επέμενε να τον ενοχλή, δεν θα έδισταζε να βάλη σ' ένα φάκελλο, με τη διεύθυνσι του Εισαγγελέως, την τόσο κατηγορηματική δήλωσι που είχε υπογράψει ο παλαιόπολης.

'Από τότε ο Μπρικού δεν είχε παρουσιασθή πιά μπροστά στον εκατομμυριούχο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

ΤΑ ΝΕΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΓΚΟΝΤΡΑΝ

'Όταν λοιπόν ύστερα από τόσα χρόνια ο Γκοντράν ξανάβρε στην εργασία της κ. Μπουστέλ, την κόρη του κόμητος Ντε Μοράν, κατάλαβε αμέσως ότι ο παλαιόπολης δεν του είχε πη την αλήθεια και ότι θέλησε να τον εκδικηθή.

'Επρεπε λοιπόν με κάθε θυσία τώρα, να ξαναβρής τον Μπρικού.

Για την εκτέλεσι του σχεδίου που είχε καταστρώσει του χρειαζόταν ένας άνθρωπος στον οποίο να μπο-

ρούσε νάχη απόλυτη έμπιστοσύνη και πεποίθησι.Και σαν τέτοιος δεν του φαινόταν άλλος απ' εκείνον που με τη δήλωσί του, κρατούσε την τύχη του μέσ' τα χέρια του.

Και με την πεποίθησι πως θα κατανικούσε χωρίς πολλούς κόπους τους δισταγμούς που μπορούσε νάχη ο παλαιόπολης, το ίδιο εκείνο βράδυ απέφασισε να πάη προς αναζήτησίν του.

Και μεταμφιεσμένος πάντοτε σε μισομεθυσμένον εργατικόν ο Γκοντράν έφθασε τα μεσάνυχτα σχεδόν στη γνωστή ταβέρνα του «Τριχρόμου Κανονιού» όπου δεν άργησε ν' ανακαλύψη πάντοτε άποτραβηγμένον μόνον σε μία γωνιά, τον παλιό του συνεργάτη.

—'Ηλθα για σένα.. άρχισε ο Γκοντράν, μόλις κάθισε πλάϊ του και τούδωσε να καταλάβη ποιός ή-ταν.

—Για να μου κάμετε κανένα μισροδάνειο;

—Ναί και όχι!

—Προτιμώ το ναί!

—Αυτό εξαρτάται, μονάχα από σένα.

—Τί πρέπει να κάμω;

—Νά μου πής τί έκαμες την...

—Τήν;... ποιά; ρώτησε ο Μπρικού, κάπως ανήσυχος.

—Τη μικρή...

—Τη μικρή ή του Μπορντώ;

—Ναί!

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

—Μπα! Το ξέρετε καλό...

θα σου χρειασθούν...

—Πολύ καλά, δέχομαι! Μόνο θα διευθύνετε το γράμμα...

—Πόστ-ρεστάντ, αν θέλεις.

—Όχι, κάθε άλλο, διάβολε!... Αυτό μόνον αρκεί για να παραπέσει... Θα γράψετε στο φάκελλο: «Κύριον Μπατίσταν Παργκαρ, δόδος Νεκροταφείου, εις Σαντ Ουέν». Μετά θα προσθέσετε: «Για τον κύριον Μπρικο».

—Συμφωνώ! Θα γίνει όπως το θέλεις.

—Αφού είναι έτσι κι είμαστε σύμφωνοι σ' όλα, δεν έχετε παρά να εκπληρώσετε την υπόσχεσή σας, είπε ο Μπρικο και συγχρόνως έτεινε το χέρι του.

—Όχι ακόμα, έκαμε ο Γκοντράν, πρέπει πρώτα να βγούμε απ' εδώ μέσα.

—Πάντοτε δύσπιστος, λοιπόν;

—Πάντοτε φρόνιμος! Απήντησε ο Γκοντράν με σταθερή φωνή.

—Ας το δεχθούμε κι αυτό, μολοντί δεν είναι και τόσο εύκολο πράγμα όσο το νομίζεις.

—Επειδή όμως ο Γκοντράν επέμενε, ο Μπρικο άναγκάστηκε να υποκύψει στην άπαιτησή αυτή του συνενόχου του και ύστερα από λίγα λεπτά κατόρθωσαν να βρεθούν έξω από το σκοτεινό εκείνο υπόγειο.

Μόλις βρέθηκαν σ' ένα στενό δρομίσκο ο Μπρικο είπε στον σύντροφό του ρίχνοντας φοβισμένες ματιές γύρω του.

—Πρέπει να χωρισθούμε, έδω, γιατί δεν έφερε κανείς τί γίνεται...

—Επειτα τείνοντας, το χέρι του, πρόσθεσε:

—Αν δεν μου τὰ δώσετε τώρα, δεν θα μου τὰ δώσετε ποτέ...

Ο Γκοντράν ξεπλήρωσε την επιθυμία του συνενόχου του, βάζοντας του στο χέρι την προκαταβολή που του είχε υποσχεθεί για το αντίτιμο του έγκληματος.

—Τώρα, έκαμε ο Μπρικο κατευχαριστημένος, άς τραβήξωμε καθένας το δρόμο του.

Μόλις όμως έκαμε ν' απομακρυνθή ο Γκοντράν τον σταμάτησε με μιὰ χειρονομία:

—Περίμενε λίγο, του είπε.

—Τί θέλεις να μου πης πάλι; Έκαμε ο Μπρικο.

—Μου είπες να σου στείλω ένα γράμμα...

—Με το χαρτί... διέκοψε ο Μπρικο.

—Ακριβώς!

—Λοιπόν, ναι, «Ξενοδο-

χείο το Συναπάντημα, δόδος Νεκροταφείου στο Σαντ - Ουέν».

—Τι κατάσταση είναι αυτό;... Κανένα καπηλειό βέβαια;

—Και είναι και δεν είναι!... Δηλαδή βρίσκεις εκεί τους καλύτερους μεζέδες, κρασί μαύρο απ' το καλύτερο, ό,τι θές... Ομπάρμπα Παργκαρ βλέπετε, ο καταστηματούχος, ξέρει τη δουλειά του όσο λίγοι άλλοι... Κι' αλήθεια έκαμε ξαφνικά ο παλαιόπώλης, μπορείτε και μόνος σας να το διαπιστώσετε αυτό. 'Αντί να μου στείλετε το γράμμα με το ταχυδρομείο δεν έχετε παρά να μου φέρετε ο ίδιος τη δεύτερη προκαταβολή... Χωρίς να λογαριάσωμε ότι αυτό θάταν και το φρονιμώτερο, γιατί έτσι δεν διακινδυνεύουμε τίποτε.

Ο Γκοντράν σκέφθηκε λίγες στιγμές και

—Μπορεί να γίνει κι αυτό, απήντησε στο σύντροφό του.

—Λοιπόν, καλή αντάμωσι!

—Καλήν αντάμωσι!

Η ΝΕΑ ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΝΤ'ΩΜΟΝ

Από την περίφημη συζήτηση που είχε γίνει μεταξύ του Γκοντράν και της κόρης του για την Τζέννη, δεν ξανάγινε πιά λόγος για την νεαρή εργάτρια της κ. Μπαστέλ.

Η Λευκή Ντ'Ωμόν είχαν αποφασίσει να αναμείνουν το αποτέλεσμα της σχέσεως που της έκαμε ο πατέρας της, πριν προκαλέσει κατηγορητική έξηγησι πάνω στα σχέδιά της για τον γάμο της με τον Μαρσιάλ.

Παρ'όλα αυτά όμως δεν είχε παύσει να τηρήται ε- νήμερη για κάθε τι που έκανε ο δικηγόρος.

Κι' έτσι χάρις στις πληροφορίες που της έδινε ο θυρωρός Σιμόν, η Λευκή ήξερε ότι ο Μαρσιάλ διατηρούσε το φοιτητικό του δωμάτιο και ότι αν δεν κοιμώταν εκεί πιά, τούλάχιστον περνούσε απ' εκεί κάθε μέρα, κι' αυτό σ' ώρι- σμένες, πάντα τις ίδιες, ώρες.

Ός τότε η Λευκή δεν βρήκε τίποτε το έκτακτο σ' αυτό, εφόσον μάλιστα ομπάρμπα Σιμόν την είχε βεβαιώσει, ότι ο δικηγόρος δεν δεχόταν ποτέ κανέναν στο δωμάτιο του, ούτε άνδρες ούτε γυναίκες κατά την έκφραση του γέ- ρου θυρωρού.

Η φαντασία όμως της νεαρής άριστοκράτιδος έρ- γαζόταν ακατάπαυστα πά-

νω στο σημείο αυτό και επί τέλους άρχισε ν' αναρωτιέται σε ποιά τάχα ά- νάγκη άποκρινόταν ή μυστηριώδης αυτή διαγωγή του Μαρσιάλ, του να έξα- κολουθή δηλ. να κρατά έ- να δωμάτιο απ' το οποίο περνούσε ώρισμένη μόνον ώρα της ημέρας...

—Και όμως θα το μά- θω κι' αυτό! είπε μέσα της η Λευκή.

Για να φθάσει δε στο σκο- πό της δυο τρόπους σκέφθη- κε ή αντάξια κόρη τοῦ Γκοντράν:

Ο πρώτος ήταν στο να κατασκοπεύη τον νεαρό δι- κηγόρο με πρόσωπο της έμπιστοσύνης της.

Ο δεύτερος, ο και τολ- μηρότερος ήταν στο να πα- ρουσιασθή ξαφνικά στην κατοικία του Μαρσιάλ, τη στιγμή που ο νέος θα βρι- σκόταν εκεί.

Πριν όμως αποφασίσει ποιόν απ' τους δυο τρόπους θ' ακολουθούσε η Λευκή Ντ'Ωμόν σκέφθηκε να δώ- σι στον εαυτόν της όλο τον καιρό να σκεφθή. Κι' από τότε άλλαξε ξαφνικά τις καθημερινές της συνή-θειες κι'άντί να κάμει τους τακτικούς περιπάτους της έμεινε κλεισμένη στο μέ- γαρό της.

Εξ άλλου, σάν νάπαίξε κάποιον προσχεδιασμένο ρό- λο άρχισε να δείχνεται πο- λυ έπιφυλακτική όταν βρι- σκόταν μπροστά στον Μαρ- σιάλ.

Κάθε φορά που ο δικη- γόρος παρουσιαζόταν στο μέγαρο Ντ'Ωμόν, κι' αυτό συνέβαινε συχνά, τον δεχόταν ως προστατευόμε- νο του πατέρα της, ως οι- κογενειακό φίλο, αλλά δεν άφηνε ποτέ να φανή τίπο- τε που ν' άφωρούσε τη συ- ζήτηση που είχαν κάμει την ημέρα που είχαν συ- ναντηθή στο δάσος της Βουλώνης.

Φαίνόταν πως είχε ξεχά- σει ολότετα τη σκηνή έ- κείνη ή ότι είχε αλλάξει γνώμη στο μεταξύ.

Προσποιώταν μάλιστα τόσο πολύ ώστε κατάπλη- κτος ο Μαρσιάλ για την μεταβολή αυτή άρχισε να κατηγορή τον εαυτό του και έπιζητούσε ευκαιρία για να δικαιολογηθή απέ- ναντι της Λευκής για τη στάση που είχε τηρήσει τό- τε και για τὰ λόγια που της είχε πη όταν άκουσε την άπότομη και παράδο- ξη πρότασι που του είχε κάμει.

Σιγά - σιγά έγκατέ- λειψε την στάση της ψυ- χρής ευγενείας που τηρού- σε ως τότε στις μετά της δεσποινίδος ντ'Ωμόν σχέ-σεις του και ξανάρχισε να δείχνη την όλο σεβασμό

οικειότητα που έδειχνε ά- πέναντί της πριν από τὸ παράδοξο εκείνο έπεισό- διο.

Φυσικά σ' όλα αυτά πρ- ατεύοντα ρόλο έπαιζε πάν- τα ή πανουργία της Λευ- κής που καθώς είχε κατα- λάβει πόσο στενωχωρούσα ή σκηνή εκείνη του δά- σους, τον νεαρό δικηγόρο του είπε μιὰ μέρα με χα- μόγελο:

—Ξέρετε, κύριε Μαρσι- άλ, ότι είσθε ή επιεικία προσωποποιημένη, και ότι αυτό είναι πολὺτιμο προ- τέρημα για έναν άνθρωπο που είνε έκτεθειμένος ν'ά- κούη, από άπλη άβρότητα, τις φλύαρες παραδοξολο- γίες μερικών δεσποινίδων;

Ο ύπαινιγμος ήταν φα- νερός και ο Μαρσιάλ που δύσκολα μπόρεσε να μὴ κοκκινίση, προσπάθησε να χαμογελάση.

Και καθώς ή δεσποινίς Ντ'Ωμόν, με κίνησι προ- σποιητής άφελείας του έ- τεινε το χέρι της, ο νε- αρός δικηγόρος έφίλησε με σεβασμό τὰ δάχτυλα της κόρης του προστάτου του, εις ένδειξιν συμπιλιώσεως.

Την ημέρα εκείνη ο Μαρ- σιάλ ένοιωσε τον εαυτό του, τελείως άνακουφισμέ- νο από την ήθικη στενα- χώρια που δοκίμαζε.

Το φαινόταν ότι ή αὐ- θόρμητη, όπως την ένόμι-ζε εκείνη συμπιλιώσις με- γάλωνε κατά ένα βαθμό περισσότερο τον έρωτά του προς την Τζέννη.

Και έτρεχε να ξαναδῇ την εργάτρια, που τώρα συνήθιζε να την περιμένη τὸ βράδυ κατά την έξοδό της από τὸ εργοστάσιο. μόνο και μόνο για να την χαιρετά από μακριά, ὡ- σπου την έβλεπε να συναν- τᾷ τον πατέρα της, που δεν παρέλειπε ποτέ να πη- γαίνη να την παίρνη από τη δουλειά της.

Το φαινόναν ακόμα ή με τόση άνυπομονήσια ά- ναμενομένηώρα ότι άργοῦ- σε γιατί τώρα ο Μαρσιάλ δεν άρκείτο πιά στη συνηθι- σμένη παντομίμα για να έκφραση στη Τζέννη, τη μεγάλη του αγάπη, αλλά περίμενε να βρῇ την κα- τάλληλη στιγμή, για να προβῇ στα διαβήματα που σχεδίαζε.

Τη φορά αυτή πράγματι θά πήγαινε να συναντήση τη Τζέννη, για να της πη άνεπιφύλακτα, τὰ δσα τό- σο καιρό της έλεγαν σιω- πηλά τὰ βλέμματά του, δ- ταν κάθε πρωί, πριν φύγη ή Τζέννη για τὸ εργοστά- σιο τηρζεστελλε σιωπηλάχα- ρετίσματα άνάμεσ'από τις κουρτίνες του παραθύρου του,

(Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΓΚΡΑΝΑΤΑ

Η μητέρα της επέμενε, σώνει και καλά, να την άρραβωνιάση με τον Εὐγένιο. 'Αλλ' ή Άννα-Μαρία δεν ήταν καθόλου εύχαριστη- μένη με τον ντροπαλό και ψυχρό έ- κείνον άρραβωνιαστικό, που δεν της είπε ποτέ ότι την αγαπάει. Και έ- πρεπε να μεσολαθήσουν όλα τὰ μέ- των δύο οικογενειών, για να την πεί- σουν.

Τώρα ήταν ένα χρόνο άρραβωνια- σμένοι, αλλά για γάμο δεν γινόταν άκόμη λόγος. Ο Εὐγένιος δεν μιλού- σε από άβουλία, ή Άννα-Μαρία έπειδή ήθελε να παρατείνη όσο τὸ δυνατόν περισσότερο αυτή την κατά- στασι και οι συγγενείς έπειδή ένόμι- ζαν ότι σ' αυτή την ηλικία είναι ά- κόμη νωρίς να παντρευτή κανείς.

Η Άννα-Μαρία θρήκε πολλές ευ- καιρίες για να γνωρίση καλά τον άρ- ραβωνιαστικό της. Ήταν λοιπόν θέ- βαιη για την αγάπη του, για την κα- λωσύνη και άλλες άρετές του, αλλά δεν ήταν ο τύπος που της άρεσε. Έ- κείνη, τον άντρα τὸν ήθελε πιο τρυ- φερὸ και ολιχνητό.

Κάποτε, σὲ μιὰ δεξίωσι, που έγνώ-

ΠΟΣΟ ΕΙΧΑ ΑΠΑΤΗΘΗ

ρισε τον λογιστή Μπολάτι, σὲ μιὰν ώρα που έμενε μα- του, τον θρήκε πολύ συμπαθητικόν. Αυτὸς μάλιστα!

Ήταν άντρας με τὰ όλα του!

Σὲ μιὰν ώρα, ο Κάρλο Μπολάτι έκαμε όσα ο Εὐγένιος δεν μπόρεσε να κάμει μέσα σ' ένα χρόνο. Βρήκε τις ώραιότερες φράσεις για να της πη ότι είναι όμορφη, χαριτωμένη, κομψή, έξυπνη και μορφομένη, για να της πη πως την έθαύμαζε και ότι θά ήταν ο ευτυχέστερος άνθρωπος του κόσμου αν μπορούσε να την συ- ναντήση πάλι και να περάση μαζί της μιὰν ώρα τόσο εύχάριστη σάν κι' αυτήν που έκόντευε τώρα να τε- λειώση.

Η Άννα-Μαρία κεντήθηκε από τον πειρασμό να του δώση ένα ραντεβού. 'Αλλά δεν τὸ έκανε, γιατί έκαταλά- θαινε πως ήταν άπρεπο για ένα κο- ρίσσι καλής οικογενείας και αν τὸ μάθαινε ο πατέρας της!...

Η τύχη όμως της έφερε πάλι κον- τὰ, σ' ένα σπίτι φιλικό, όπου της τὸν παρουσίασαν έπισήμως.

Όταν ήρθε ή ώρα να φύγη, ο Μπολάτι προσεφέρθηκε άμέσως να την συνοδέψη ως τὸ σπίτι της. Δεν ήταν σωστό, αυτήν την ώρα, να γυ- ρίση μιὰ δεσποινίς στους δρόμους, κατάμονη.

Στὸ δρόμο, ο Κάρλο Μπολάτι της έκαμε κανονικὴν έξομολόγησι και κατάρθωσε να της άποσπάση ένα ραντεβού. 'Ετσι άρχισαν να συναν- τώνται δυο φορές την εβδομάδα σ' ένα μικρὸ έξοχικό κέντρο, όπου δεν υπήρχε κίνδυνος να τὸς δῇ κανείς.

Εὐθὺς έξ άρχης έκατάλαθαν ότι ο ένας ήταν πλασμένος για τὸν άλλον. 'Αλλά για γάμο δεν έμιλούσαν άκό- μη, έπειδή ο Κάρλο δεν είχε ακόμα παρουσιασθή έπισήμως στους δικούς της, είτε έπειδή ο μισθός του στην Τράπεζα όπου εργαζόταν δεν ήταν άκόμη άρκετὸς για να συντηρή- ση οικογένεια.

Η Άννα-Μαρία κατάρθωσε να κρύψη απ' όλους τὸ γλυκὸ μυστικό της. Ούτε ο Εὐγένιος δεν είχε κατα- λάθει άκόμη ότι ή άρραβωνιαστικία του δεν τὸν σκεφτόταν καθόλου.

Μὰ ή Άννα - Μαρία παρακαλου- σε τὸν Θεὸ να τὸ καταλάβη μόνος του.

Κάποτε την έβασάνιζε κάποια τύ- ψις για τὸ κακό που θά έκανε στον Εὐγένιο. 'Αλλά έζούσε σὲ μιὰν ατμό- σφαιρα ονείρου κι' ευτυχίας, και οι θλιβερές σκέψεις έφευγαν μπροστά στις γλυκειές έντυπώσεις που της ά- φηνε ο άλλος έπειτα από κάθε ραν- τεβού.

Μιὰ μέρα, ωστόσο, έντελως ξαφνι- κά, όλη της ή ευτυχία γκρεμίστηκε, τὰ όνειρά της έσβησαν, ή χαρά της ζωής της έγινε μικρὸ φάρμακί.

Εκείνη την ημέρα, που ο Κάρλο έγιώραζε κι' αυτή πήγε στο ραντε- βού για να τὸν εὐχρηθῇ τὰ χρόνια

πολλά, τὸν θρήκε πολύ νευρικόν και ανήσυχο. Τὸν έρώτησε με τρόπο τι είχε και αὐτὸς της απήντησε πρώτα με κάτι ύπεκφυγές. 'Επειτα όμως, δ- ταν εκείνη επέμενε, της απήντησε μ' ένα μικρὸ χαμόγελο στα χείλη:

— Ξέρεis, θρήκα εκείνη τη μελα- χροινούλα για τὸν όποιον σου μίλησα προχτές...

— Λοιπόν; έμυρμούρισε με κόπο ή Άννα-Μαρία.

— Λοιπόν... Είχαμε τσακωθῇ πέ- ρσι, έτσι, από μιὰ ιδιοτροπία δική της. 'Αλλά πάντα αγαπιώμαστε...

Η Άννα-Μαρία τινάχτηκε έπάνω, κατάρχλωμη, τρέμοντας.

Και έφυγε τρέχοντας σχεδόν, αν και τὰ πόδια της έτρεμαν και τὰ μά-τια της είχαν θολώσει.

«Πόσον είχα άπατηθῇ!, έμυρμού- ρισε. Και αὐτὸς σάν τὸς άλλους!... Και πως μου τᾶπε, ο άνανδρος!... Μιὰ μελαχροινούλα, αἱ; Και σ' έμέ- να, που είμαι ξανθή, μούλει πάντα

ότι οι μελαχροινές δεν τὸν άρέσουν. Πρὸς χάριν του λοιπόν έκόντευα να χάσω τὸν Εὐγένιο που είναι τόσο κα- λός; Όχι, δεν πρέπει να τὸ πάρη ά- πάνω του! Θα πάρω τὸν Εὐγένιο και θά τὸν στείλω πρόσκλησι για τὸ γάμο. 'Ετσι θά τὸν κάνω να σκάσει!»

Και πράγματι, έπειτα από ένα μῆ- να, παντρεύτηκε τὸν Εὐγένιο.

★

Είχαν περάσει σχεδόν δυο χρόνια από τότε. Η Άννα-Μαρία ήταν ευ- τυχημένη με τὸν άντρα της. Και ή χαρά της μητρότητας έφερε νέα πηγή ευτυχίας στο σπίτιάκι τους. Τὸν Κάρ- λο Μπολάτι τὸν είχε τελείως ξεχάσει, όταν τυχαίως άκουσε να γίνεται λό- γος γι' αὐτόν.

Μιλούσε ένας φίλος του άνδρός της και τὸν άνέφερε ως υπόδειγμα μεγα- λοφυχίας και αὐταπαρνήσεως.

Φαντασθῆτε, έλεγε, ότι ήταν τρελ- λὰ έρωτευμένος με μιὰ δεσποινίδα, που τὸν αγαπούσε κι' αυτή, αν και οι δικὸι της την είχαν άρραβωνιάσει με έναν άλλον, πλουσιώτερό του. Όταν τᾶμασε αὐτό, καθώς και ότι ο άρρα- βωνιαστικός της αγαπημένη- του ήταν χρυσὸς άνθρωπος και άρκετά...

...οις, ώστε να μπορέση να της ίκανο- ποιήση κάθε επιθυμία, ενώ αὐτὸς δεν είχε παρά έναν ξερό μισθό, βρήκε τη δύναμι ν' απομακρῇ τη γυναίκα που αγαπούσε, λέγοντας ότι δεν την αγα- ποῦσε πιά, για να την πάρη ο άλλος.

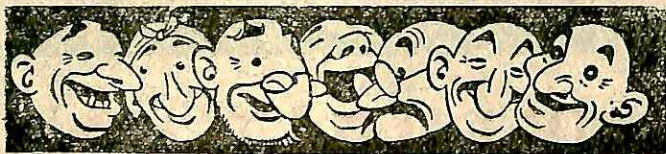
— Τέτοιοι άνδρες είνε πολὺ σπᾶ- νιοι ο, μὴναι! είπε άποφθεγματικά ο Εὐγένιος συγκινημένος.

Η Άννα-Μαρία είχε χλωμιάσει...

«Πόσο είχα άπατηθῇ!», έσκέφθηκε μονάχα.

Και από την ημέρα εκείνη αγάπη- σε πιο πολὺ τὸν άνδρα της και ένοιω- σε την ευτυχία να της πλημμυρίζη περισσότερο την καρδιά.

ΜΑΡΙΟ ΓΚΡΑΝΑΤΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΛΥΤΟΣ

Το παιδάκι της κυρίας Σαρέλ αρρώστησε ξαφνικά κι' έκάλει γιατρό, ο οποίος και έφθασε λαχνιασμένος, μόλις έλαβε το επείγον τηλεφώνημα.

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Περάστε γιατρέ μου, περάστε... "Αχ, αυτός ο μικρός μου, από το πρωί, το χρυσό μου, πέφτει διαρκώς...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Πέφτει, είπατε;

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Διαρκώς, από το πρωί, γιατρέ μου...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Περίεργο, πόσων ετών είναι;

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Μόλις ξεκλείσει τα τεσεράμισι...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Καλά, πώς τώπαθε αυτό;

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Σας όρκι, ζομαι γιατρέ μου, πώς ούτ' εγώ δεν μπόρεσα να καταλάβω. Χθές το βράδυ ήταν πολύ ευδιάθετο κι' έτρεχε και πηδούσε σαν κατουκάκι σε όλα τα δωμάτια. Σήμερα το πρωί τον έντυσα μόνη μου, όπως πάντα, του φόρεσα τις κάλτσες, τα παπουτσάκια και τέλος το πανταλονάκι. Άλλα μόλις έκαμε να προχωρήσει ένα βήμα, μπάμ! κάτω!... Τον σήκασα και πάλι ξανάπεσε. Τον σηκώνω πάλι, αλλά που να σταθί! Αυτό έγινε έξη ήφτά φορές συνεχώς. Τέλος πάντων, γιατρέ μου, από το πρωί δεν κάνει άλλο παρά να πέφτει!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Περίεργο, πολύ περίεργο αυτό!... Μπορώ να ιδώ τον μικρόν;

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Βέβαια, ά-μέσως! (Βγαίνει και επιστρέφει σε λιγάκι, κρατώντας το παιδί στην αγκαλιά της).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ωραίο παιδάκι, καλοθρεμμένο!... Για βάλτε το να περπατήσει, σας παρακαλώ. (Η μητέρα έκτελει την παραγγελία του γιατρού και το παιδί πέφτει πάλι).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ακούω, ά-μέσως! (Βγαίνει και επιστρέφει σε λιγάκι, κρατώντας το παιδί στην αγκαλιά της).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ωραίο παιδάκι, καλοθρεμμένο!... Για βάλτε το να περπατήσει, σας παρακαλώ. (Η μητέρα έκτελει την παραγγελία του γιατρού και το παιδί πέφτει πάλι).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ακούω, ά-μέσως! (Βγαίνει και επιστρέφει σε λιγάκι, κρατώντας το παιδί στην αγκαλιά της).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ωραίο παιδάκι, καλοθρεμμένο!... Για βάλτε το να περπατήσει, σας παρακαλώ. (Η μητέρα έκτελει την παραγγελία του γιατρού και το παιδί πέφτει πάλι).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ακούω, ά-μέσως! (Βγαίνει και επιστρέφει σε λιγάκι, κρατώντας το παιδί στην αγκαλιά της).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ωραίο παιδάκι, καλοθρεμμένο!... Για βάλτε το να περπατήσει, σας παρακαλώ. (Η μητέρα έκτελει την παραγγελία του γιατρού και το παιδί πέφτει πάλι).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ακούω, ά-μέσως! (Βγαίνει και επιστρέφει σε λιγάκι, κρατώντας το παιδί στην αγκαλιά της).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ωραίο παιδάκι, καλοθρεμμένο!... Για βάλτε το να περπατήσει, σας παρακαλώ. (Η μητέρα έκτελει την παραγγελία του γιατρού και το παιδί πέφτει πάλι).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ακούω, ά-μέσως! (Βγαίνει και επιστρέφει σε λιγάκι, κρατώντας το παιδί στην αγκαλιά της).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ωραίο παιδάκι, καλοθρεμμένο!... Για βάλτε το να περπατήσει, σας παρακαλώ. (Η μητέρα έκτελει την παραγγελία του γιατρού και το παιδί πέφτει πάλι).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ακούω, ά-μέσως! (Βγαίνει και επιστρέφει σε λιγάκι, κρατώντας το παιδί στην αγκαλιά της).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ωραίο παιδάκι, καλοθρεμμένο!... Για βάλτε το να περπατήσει, σας παρακαλώ. (Η μητέρα έκτελει την παραγγελία του γιατρού και το παιδί πέφτει πάλι).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ακούω, ά-μέσως! (Βγαίνει και επιστρέφει σε λιγάκι, κρατώντας το παιδί στην αγκαλιά της).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ωραίο παιδάκι, καλοθρεμμένο!... Για βάλτε το να περπατήσει, σας παρακαλώ. (Η μητέρα έκτελει την παραγγελία του γιατρού και το παιδί πέφτει πάλι).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ακούω, ά-μέσως! (Βγαίνει και επιστρέφει σε λιγάκι, κρατώντας το παιδί στην αγκαλιά της).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ωραίο παιδάκι, καλοθρεμμένο!... Για βάλτε το να περπατήσει, σας παρακαλώ. (Η μητέρα έκτελει την παραγγελία του γιατρού και το παιδί πέφτει πάλι).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ακούω, ά-μέσως! (Βγαίνει και επιστρέφει σε λιγάκι, κρατώντας το παιδί στην αγκαλιά της).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ωραίο παιδάκι, καλοθρεμμένο!... Για βάλτε το να περπατήσει, σας παρακαλώ. (Η μητέρα έκτελει την παραγγελία του γιατρού και το παιδί πέφτει πάλι).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ακούω, ά-μέσως! (Βγαίνει και επιστρέφει σε λιγάκι, κρατώντας το παιδί στην αγκαλιά της).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ωραίο παιδάκι, καλοθρεμμένο!... Για βάλτε το να περπατήσει, σας παρακαλώ. (Η μητέρα έκτελει την παραγγελία του γιατρού και το παιδί πέφτει πάλι).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ακούω, ά-μέσως! (Βγαίνει και επιστρέφει σε λιγάκι, κρατώντας το παιδί στην αγκαλιά της).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ωραίο παιδάκι, καλοθρεμμένο!... Για βάλτε το να περπατήσει, σας παρακαλώ. (Η μητέρα έκτελει την παραγγελία του γιατρού και το παιδί πέφτει πάλι).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ακούω, ά-μέσως! (Βγαίνει και επιστρέφει σε λιγάκι, κρατώντας το παιδί στην αγκαλιά της).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ωραίο παιδάκι, καλοθρεμμένο!... Για βάλτε το να περπατήσει, σας παρακαλώ. (Η μητέρα έκτελει την παραγγελία του γιατρού και το παιδί πέφτει πάλι).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ακούω, ά-μέσως! (Βγαίνει και επιστρέφει σε λιγάκι, κρατώντας το παιδί στην αγκαλιά της).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ωραίο παιδάκι, καλοθρεμμένο!... Για βάλτε το να περπατήσει, σας παρακαλώ. (Η μητέρα έκτελει την παραγγελία του γιατρού και το παιδί πέφτει πάλι).

λές μικρέ μου, που σε πονάει;

Ο ΜΙΚΡΟΣ.—Πουθενά κύριε...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Απόψε κοιμήθηκες καλά;

Ο ΜΙΚΡΟΣ.—Μάλιστα κύριε, πολύ καλά...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Και σήμερα το πρωί είχες όρεξη να φας;

Ο ΜΙΚΡΟΣ.—Μάλιστα, κύριε...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—(Με σοβαρότητα).—Βέβαια! Πρόκειται περί παραλύσεως! "Επρεπε να το είχα καταλάβει άμέσως...

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Πώς;.. Πα-

ΜΑΞ και ΑΛΕΞ ΦΙΣ ΣΕΡ

"Ένα... άστραπιαίο διηγηματάκι

ΤΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

—... "Αν δεν μ' αφήσετε να σας εξηγήσω, αν δεν μ' αφήσετε να σας πω λίγα λόγια, κύριε άστυνόμε, ποτέ δεν θα κατορθώσω να φέρω εις φώς την αλήθεια...

—Τι αλήθεια και εξαλήθεια! "Επρεπε να ντρεπείσαι! Σας φαίνεται σοβαρό, στην ηλικία σας, να γυρίζετε στους δρόμους ντυμένος παλιάτσος;

—Μεφιστοφελής, κύριε Άστυνόμε!...

—Παλιάτσος! Και τα μουδιά, για να μη σας κλείσω στο κρατητήριο...

—Υπ' αυτήν την άπειλή, ο 'Ιάκωβος Πέρσης, ο γνωστός έμπορος, που τον συνέλαβαν οι άστυφύλακες έπειδή «γύριζε στους δρόμους της πρωτεύουσής με κοστούμι καρναβαλιού», σαρακοσιτάκτα, σκέφτηκε να σιωπήσει. Κάθησε σε μία καρέκλα και με αξιοπρέπεια σήκωσε τα πανταλόνια του και την κόκκινη μπέρτα του!

—Ακουσε κι' άλλα έγκώμια, όχι και τόσο ευχάριστα, και τέλος ο άστυνόμος του επέτρεψε να μιλήσει.

—Φοβούμαι, κύριε άστυνόμε, ότι η ψυχή μου είνε δηλητηριασμένη...

—Δεν σε δικαιολογώ, βλέποντάς σε σ' αυτή την κατάσταση!...

—... Δηλητηριασμένη όχι μόνον για τα λεφτά που μοι έκλεισαν, αλλά για την

ράθυσι... "Αχι! Θεέ μου! (Σηκώνει τα χέρια προς τον ουρανό και το παιδί σωριάζεται κάτω).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Δυστυχώς, κυρία μου! Είνε τελεία πα-

ράθυσις των κάτω άκρων. "Εξ άλλου έπρεπε να το καταλάβετε και μόνη σας από την τελεία άναισθησίαν που θα έχουν τα πόδια του παιδιού. (Λέγοντας αυτά, πλησιάζει τον μικρό και ετοιμάζεται να του ταιμπήρη τα πόδια για ν' αποδείξει στη μητέρα του πως δεν του πονούν καθόλου. Ξάφνου όμως φωνάζει): "Α, αυτό τι πιά!... Μά, κυρία μου, τι καθόσατε και μου λέτε πως το παιδί έχει παράλυ-

σιν; Δεν βλέπετε λοιπόν; Η ΜΗΤΕΡΑ (κατάπληκτη).—"Εγώ, γιατρέ μου;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Βέβαια!.. Νά, γιατί το παιδί δεν μπορεί να σταθί στα πόδια του: του έχετε θάλει και τα δυο πόδια στο ένα μπατζάκι του πανταλονιού!

—Μά για ποιόν λέτε; —Μά... για εκείνον! Για ποιόν πρέπει να μιλώ; Τον παληάνθρωπο! Που ήλθε στο κατάστημά μου, έρριξε μία ματιά στα θεατρικά κοστούμια που νοικιάζω και πουλώ και διάλεξε το κο-

στούμι αυτό που φορώ, λέγοντάς μου πως ήταν ζωγράφος κι' ήθελε να ντύση ένα «μοντέλλο» του. Με ρώτησε την τιμή του. «Τε-

τρακόσιες δραχμές» του είπα. «Ακριβό» μου άπήντησε. Πές και πές συμφωνή-

σαμε στις τριακόσιες πενήντα δραχμές. Και τη στιγμή που θα το πλήρωνε, μου έ-

πρότεινε: «Θά θέλατε να το φορέσετε; Θάθελα να ιδώ αν είνε όπως το θέλω...».

Τι τα θέλετε, κύριε άστυνόμε... Είμαι έμπορος και πρέπει να ικανοποιώ τις παραγγελίες των πελατών μου!

—Πολύ καλά... Τελειώ-

—Πότε, πήγα πίσω από ένα παραβάν και ντύθηκα. "Ενψ όμως κυτταζόμενος στον καθρέφτη, είδα μέσα σ' αυτόν ότι ο πελάτης μου είχε άπλώσει τα χέρια του σ' ο ταμείο μου. Πήδησα σαν τσακάλι, τον κυνήγησα, αλλά εκείνος, πιο ταχύς από μένα, μούφυγε... Δεν ήξερα που κατευθύνθηκε. "Αρχισά κι' εγώ να τρέχω σαν τον δαιμονισμένο...

—Όταν με συνέλαβαν οι άστυφύλακες και μ' έφεραν εδώ. Λέτε πως δεν είνε σοβαρό για έ-

ναν έμπορο... Μά, για πέστε μου: τι θέλατε να κάνω;

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

λα αυτά εξ αίτίας εκείνου του παληανθρώπου, εκείνου του λωποδύτη...

—Μά για ποιόν λέτε; —Μά... για εκείνον! Για ποιόν πρέπει να μιλώ; Τον παληάνθρωπο! Που ήλθε στο κατάστημά μου, έρριξε μία ματιά στα θεατρικά κοστούμια που νοικιάζω και πουλώ και διάλεξε το κο-

στούμι αυτό που φορώ, λέγοντάς μου πως ήταν ζωγράφος κι' ήθελε να ντύση ένα «μοντέλλο» του. Με ρώτησε την τιμή του. «Τε-

τρακόσιες δραχμές» του είπα. «Ακριβό» μου άπήντησε. Πές και πές συμφωνή-

σαμε στις τριακόσιες πενήντα δραχμές. Και τη στιγμή που θα το πλήρωνε, μου έ-

πρότεινε: «Θά θέλατε να το φορέσετε; Θάθελα να ιδώ αν είνε όπως το θέλω...».

Τι τα θέλετε, κύριε άστυνόμε... Είμαι έμπορος και πρέπει να ικανοποιώ τις παραγγελίες των πελατών μου!

—Πολύ καλά... Τελειώ-

—Πότε, πήγα πίσω από ένα παραβάν και ντύθηκα. "Ενψ όμως κυτταζόμενος στον καθρέφτη, είδα μέσα σ' αυτόν ότι ο πελάτης μου είχε άπλώσει τα χέρια του σ' ο ταμείο μου. Πήδησα σαν τσακάλι, τον κυνήγησα, αλλά εκείνος, πιο ταχύς από μένα, μούφυγε... Δεν ήξερα που κατευθύνθηκε. "Αρχισά κι' εγώ να τρέχω σαν τον δαιμονισμένο...

—Όταν με συνέλαβαν οι άστυφύλακες και μ' έφεραν εδώ. Λέτε πως δεν είνε σοβαρό για έ-

ναν έμπορο... Μά, για πέστε μου: τι θέλατε να κάνω;

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

—Πότε τον έφεραν εδώ; —Χθές το βράδυ.

ΤΟΝ ΠΑΛΗΟΝ ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ ΚΑΙΡΟΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΣΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ...

—Και γιατί δεν με είδοποιήσατε άμέσως;

—Δεν το θέλησε ο 'Ιδιος. "Όταν συνήλθε, για να μάς πη τ' όνομά του, μάς έθεσε όρο, να μη σας είδοποιή-

σωμε. Δεν ήθελε να σας λυπήσει. Είχε σκοπό να σας είδοποιήσει ότι έπληγε ταξίδι για λίγες μέρες.

—Το καμμένο μου το παιδί!

—Άλλα μην άνησυχείτε, κυρία, προσέθεσε ο υπάλληλος, ενώ έπληγιαν προς τον θάλαμο, όπου νοσηλευό-

ταν ο αυτόχειρ. "Η άδελφή του, την όποιαν είχε, φαίνεται, είδοποιήσει ο γιός σας, ήρθε χθές άργά τη νύχτα και τον περιποιήθηκε, όπως θα τον περιποιώσατε κι' έσείς. "Η καμμένη ή κόρη σας! Είχε τρέξει σι' άστυνομικά τμήματα, σ' άλλα νοσοκομεία, μέχρις ότου τον βρήκε εδώ.

—"Η κόρη μου; "Εκαμε με έκπληξη ή κυρία Εύγενίδου. Ποιά κόρη μου;

—Αυτή που ξενύχτησε απόψε κοντά στο γιό σας. Δεν έκλεισε μάτι ούτε για ένα λεφτό. Και τώρα κοντά του είναι...

—Για ποιά κόρη μου μιλάτε, κύριε; Ξανάπε με μεγαλύτερη έκπληξη ή μητέρα του Στράτου. "Εγώ δεν έχω καμιά κόρη.

—Δεν έχετε κόρη; Τότε ποιά είναι αυτή ή νέα; Μας είπε ότι είναι άδελφή του...

—Ψέματα...

—Περίεργο!

"Εν τω μεταξύ είχαν φθάσει στο θάλαμο. "Ανοιξε ο υπάλληλος την πόρτα και μπήκαν όλοι μέσα. "Αντί-

κρυσαν, έσπλωμένοι σε μία κλίση, κάτωχρον, σαν νεκρό, το Στράτο. Πλάι στο μαξιλάρι του καθόταν μία νέα και του έκανε άέρα. "Εστρεψε το πρόσωπό της προς αυτούς που έρχονταν. Τα μάτια της ήσαν κόκκινα από την άπνία. "Ιχνη δακρύων διακρίνονταν στα μάγουλά της. "Αντελήφθη ότι έρχονταν ή μητέρα του Στράτου, σηκώθηκε και τραβήχθηκε με σεβασμό στη γωνία.

"Η μητέρα έπεσε με όλοφουμούς στο κρεβάτι του παιδιού της.

"Αφο έπέρασε ή πρώτη συγκίνησης, ο Στράτος παρεκάλεσε, με σθεσμένη φωνή, να τον αφήσουν μόνον με τη μητέρα του. "Όλοι βγήκαν από τον θάλαμο, πλην της νέας, που έμενε ακίνητη, σιωπηλή και θλιμμένη, στη γωνία...

—Γιατί, παιδί μου, τώκανες αυτό; Γιατί;

—Με συγχωρείς, μητέρα. Τώρα μετανόω κι' εγώ για ό,τι έκαμα...

"Αλλά μην άνησυχής. Όλα πιά πάρα-

σαν. Τώρα είμαι εύτυχισμένος, μητέρα. "Η εύτυχία είναι πιά κοντά μου.

Και έστρεψε το βλέμμα του προς την νέα.

—Ποιά είναι ή κοπέλλα; ρώτησε ή κυρία Εύγενίδου.

—Είναι ή νέα που άγαπώ περισσότερο από τη ζωή μου.

από τον θάλαμο. "Εξω περίμεναν οι άλλοι.

— Λοιπόν; ρώτησε ο υπάλληλος του νοσοκομείου. Ποιά είναι αυτή η νέα;

— Κόρη μου είναι, απήντησε η κυρία.

— Μά έσεις είπατε, ότι δεν έχετε κόρη..

— 'Από σήμερα έχω..

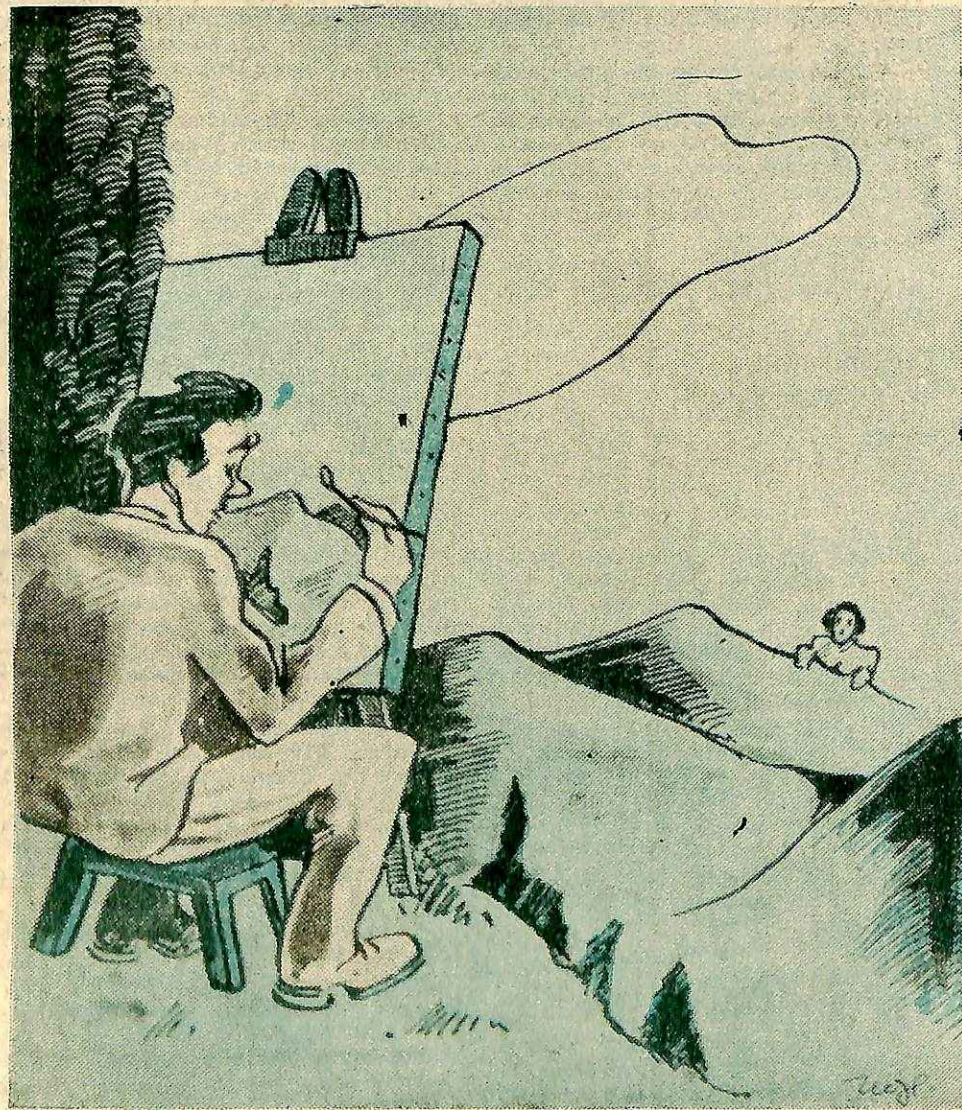
✱

"Υστερα από λίγη ώρα, ο γιατρός απεφάνθη ότι ο Στράτος μπορούσε να μεταφερθῇ στο σπίτι του. Στηριζόμενος στο μπράτσο της μητέρας του και της αγαπημένης του, βγήκε στην έξοδο και ανέθηκε στο άμαξι, που περίμενε. Μαζί του έκάθισαν και οι δυο γυναίκες. Και το άμαξι ξεκίνησε.

'Από την μικρή πορτούλα έβριζε ο Στράτος μιά τελευταία ματιά στο Νοσομείο, όπου την τελευταία στιγμή ο θάνατος τον άφησε και τον παρέδωσε στα χέρια της ζωής και της ευτυχίας. Στην πρόσοψη του κτιρίου είδε γραμμένα τα θεία λόγια του Χριστού: «Ταύτα έντέλλομαι υμίν, ίνα αγαπάτε άλλήλους».

Νά, τί οδηγεί στην πλήρη ευτυχία και στην αληθινή ζωή: 'Η αγάπη. 'Η αγάπη οδηγούσε και εκείνο το θράδυ θριαμβευτικά το άμαξι του ζεύγους των έρωτευμένων προς την ευδαιμονία.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Μέσ' από την άβυσσο...

Ένα αισθηματικό αριστουργηματάκι του
ΠΑΟΛΟ ΤΕΛΙΟ

Ε διάλεγε πάντα τους πιο απότομους γκρεμούς: ήταν ζωγράφος των άβυσσων. Κι' εκείνο τα απομεσήμερο, αφήφώντας τον ήλιο, είχε αναρριχηθῇ με τα πινέλλα και το καθαλλέτο του ως την κορυφή του βουνού.

'Από το χέλιος του θαράθρου ήθελε να βρῇ νέα παγινίδια του φωτός, να ζωγραφίσῃ τὸ νερό που κατακυλούσε αφρίζοντας από τους θράχους κι' έσχημάτιζε κάτω μιά γαλάζια γραμμή.

"Όταν έτοποθέτησε τὸ σκίτσο του επάνω στο καθαλλέτο και αφού τὸ παρέβαλε με την άσύγκριτη ὡμορφιά του τοπίου, διέκρινε μιά κοριτσίστικη μορφή στο αντικρινὸ χέλιος της άβυσσου. "Ένα προσωπάκι που είχε τὴ σφραγίδα της άπελπισίας, ένα προσωπάκι τόσο ὡραίο κι' έκφραστικό, πὸ ὁ καλλιτέχνης διέκρινε άμέσως τὸ πρωτότυπο ἑνὸς άθανάτου αριστουργήματος. 'Ο ήλιος

πέφτε κάθετα στους δώμους της, τὰ μάτια της έγέμιζαν σκιά κι' έκαναν πὸ τραγική τὴ φυσιογνωμία της.

"Όλα ήταν άσύγκριτα σ' αὐτήν την ὄπτασία. Καί μονάχα ἡ άβυσσος τὸν εχώριζε απ' αὐτήν. 'Εκείνη δὲν φαινόταν νὰ τὸν βλέπῃ, θυθισμένη καθὼς ήταν στην τραγική της άποφασί.

'Ο καλλιτέχνης εξέχασε τὸν πινάκα που είχε άρχισμένον. "Άρπαξε τὰ πινέλλα του και άρχισε νὰ ζωγραφίσῃ τὸ θεῖο, τὸ ὑπέροχο εκείνο προσωπάκι. Καί ήθελε, τὸ ακούσιο εκείνο μοντέλλο νὰ μὴν ξυπνήσῃ ἀπὸ τὸ ὄδυνηρό του ὄνειρο πὸν τοῦ χυνε στο πρόσωπο μιάν έκφρασι τόσο συγκινητική, με τις ρυτίδες γύρω ἀπὸ τὸ στόμα και τὴν άπελπισία τῶν μεγάλων ματιῶν της πὸν κυττούσαν τὸ βάραθρο σάν μιάν ἀπολύτρωσι.

Τὸ μοντέλλο εκείνο διατηρούσε κατὰ τρόπον άπίστευτο τὴν πόζα του και δὲν μπορούσε καν νὰ ὑποπτευθῇ τὴν ἔμπνευσι πὸν είχε μεταδώσει στὸν αντικρινὸν καλλιτέχνη.

Τὸ τραγικό της πρόσωπο και μέρος τοῦ κορμοῦ, σάν ἔλκυόμενα ἀπὸ τὴν άβυσσο, έσκυθον διαρκῶς πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ τὰ χέρια ἀπλωνόταν ἐπάνω στὸν γκρεμό, σάν νάθελαν ν' άρπαχτοῦν ἀπὸ κάπου.

"Εξαφνα ὅμως, προσέχοντας ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ ζωγραφίσῃ τὴν έκφρασι εκείνου τοῦ προσώπου παρὰ νὰ αναλύσῃ τὴν αγωνία του, έκατάλαβε τις τραγικές διαθέσεις τοῦ μοντέλλου, πὸν ήθελε νὰ πέσῃ στο θάραθρο. Καί δὲν μπόρεσε νὰ μὴν ανατριχιάσῃ.

—Μά αὐτὴ πρόκειται νὰ πέσῃ! ἐφώνασε. Θά γκρεμιστῇ στην άβυσσο! Πῶς νὰ τὴν ἔμποδίσω;

Καί, τρομοκρατημένος ἀπὸ τὴ σκέψι αὐτὴ, ὁ καλλιτέχνης ἐφώνασε:

—Σταθῆτε, γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ! 'Εκείνη δὲν ἀπήντησεν, άποφασισμένη νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σκοπὸ της.

Καί αὐτὸς, καθὼς τὸν εχώριζε ὅλο τὸ πλάτος τοῦ γκρεμοῦ, ήταν καταδικασμένος νὰ γίνῃ ακούσιος θεατὴς μιάς αὐτοκτονίας. 'Επανέλαβε τὴν άπελπισμένη του παράκλησι:

—Μά γιά σταθῆτε, πρὸς Θεοῦ, τί έχετε;

"Ένας λυγμός τοῦ ἀπήντησε. —Με συγχωρεῖτε, δεσποινίς, ἀν δὲν έσκέφθηκα άμέσως νὰ σὰς ἔμποδίσω, νὰ σὰς σώσω...

—Νά με σώσετε; Τί άστεῖο!..

—'Εδῶ ὅμως ὄχι!... Εἶνε τρέλλα αὐτὸ πὸν κάνετε!.. Καί μπροστά μου, σὰς τὸ ἀπαγορεύω! Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ ἐκμεταλλεύεσθε τὴν άβυσσινά μου, πὸν δὲν μπορῶ νὰ τρέξω κοντὰ σας, νὰ σὰς ἔμποδίσω. Γιά σταθῆτε!... Καί ἀν δὲν κατορθώσω νὰ σὰς πείσω... 'Ο έρωτας, βέβαια...

'Εκείνη και πάλι δὲν ἀπήντησε.

—Ν' άπελπιστῆτε τόσο πολὺ γι' αὐτόν, γιά ἕναν άντρα!... Σὰς ἀπάτησε μήπως, σὰς ἐξέχασε; 'Αλλά πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ξεχάσῃ κανείς ἕνα τέτοιο προσωπάκι; Μιλήστε, λοιπόν! Θέλω νὰ σὰς ξαναφέρω τὴν ἔμπιστο σύνη στὴ ζωή. Μὴ σκεφτόσαστε πιά τὰ τρομερά αὐτὰ πράγματα!... Καί εἰσαστε μόλις εἴκοσι χρονῶν, έχετε τὴν ήλικία πὸν συγκεντρώνει ὅλες τις ἐλπίδες!

—'Όλες τις άπελπισίες! ἔμουρμούρισε αὐτὴ.

—Μὴ βλαστημάτε! Γιά μιάν έρω-

τικὴν άπογοήτευσί... Εἶνε ντροπὴ νὰ λέτε τέτοια πράγματα... 'Αλλῶς τε μπορεῖτε νὰ παλαίψετε άκόμα, και στο τέλος νὰ νικήσετε...

—'Όχι! 'Όχι!...

—Μήπως πέθανε;

—'Όχι!

—Τότε, λοιπόν;... Καμμιὰ παρεξήγησις; Κανέναν καυχας; Καμμιὰ προδοσία; Δὲν θαρρεύστε! Περιφρονεῖ κανείς και ξεχνάει. 'Ο θάνατος δὲν εἶνε ἐκδίκησις!

—Δὲν ξέρετε σεῖς... Πρέπει νὰ πεθάνω!

Τὸ σῶμα της φαινόταν σάν νὰ εἶχε άρχίσῃ νὰ πέφτῃ στην άβυσσο.

—Μά τί πρέπει νὰ σὰς πῶ γιά νὰ σὰς μεταπείσω, νὰ μὴν κάμετε αὐτὴ τὴν τρέλλα; Νά σὰς ὑποσχεθῶ, νὰ ὀρκιστῶ ὅτι θά σὰς ξαναφέρω τὸν ἔμπιστο σιμά σας; Θά θάλω τὰ δυνατόν μου, σὰς τ' ὀρκίζομαι, και θά τὰ καταφέρω. Σταθῆτε, λοιπόν, περιμένετε νάρθῶ κοντὰ σας...

'Ακούοντας τὰ παρήγορα λόγια του, εκείνη φάνηκε σάν άρπαγμένη ἀπὸ μιά τρελλήν ἐλπίδα: προτοῦ πεθάνῃ νὰ ἴδῃ γιά τελευταία φορὰ τὴ μορφή εκείνου γιά τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ θυσιαστῇ.

Καί ὁ ζωγράφος εξακολούθησε νὰ τὴν ἱκετεύῃ:

—Δυὸ λεπτά, μονάχα δυὸ λεπτά! Μὴ μοῦ ἀφήσετε τὴν τύψι ὅτι δὲν ἐπροσπάθησα νὰ σὰς σώσω! ἴην τὸ κάνετε αὐτὸ ἐδῶ, μπροστά στὰ μάτια μου! Σταθῆτε, θάρθῶ άμέσως!... Προσέχετε, τὰ πόδια σας! Θά γλυστρήσετε... Πρὸς Θεοῦ! Δὲν θέλω νὰ ἴδῶ τὸ φρικτὸ αὐτὸ θέαμα!... Σταθῆτε!

Καί ἔφυγε τρέχοντας. Πὸν ἐπῆγε;... Τὴν ἐπρόφθασε; Τὴν έσωσε;.. Ποῖος ξέρει!...

✱

'Ο ήλιος εἶχε δύσει. 'Ακούστηκαν ἕνα τρέξιμο και ἕνας κρότος ἀπὸ πέτρες τοῦ ἐπεφταν, γκρεμίζονταν... Μιά κραυγὴ... Νάταν κρυγὴ θριάμβου ἡ άπελπισίας;

'Εβράδυνασε... Τὸ σκοτάδι έσκέπαξε τὰ πάντα στο άγριο εκείνο μέρος.

'Η νύχτα και ἡ σιγὴ κρατοῦσαν καλὰ τὸ μουσικὸ τους...

✱

Στὴν ἄκθεσι Ζωγραφικῆς βρισκόταν και ὁ περίφημος πινάκας πὸν παρίστανε τὴν νέα τὴ στιγμή πὸν ἐπρόκειτο νὰ πέσῃ στὸν γκρεμό. "Όλοι τὸν εθαύμαζαν και τὸν εσχολίαζαν εὐνοϊκά. 'Ο τίτλος του ήταν «'Ολοκαύτωμα». 'Αθανάτο αριστοῦργημα, σφραγισμένο με τὰ σημάδια τοῦ πόνου και τῆς αγάπης.

"Ένας νέος κοντοστάθηκε, σάν γοητευμένος ἀπὸ τὸ ἀπαράμιλλο ἐκεῖνο προσωπάκι. Καί άρχισε νὰ κυττάῃ ακούραστα τὴν λατρευτὴν εἰκόνα. Μιά ρυτίδα τοῦ αὐλάκωσε τὸ μέτωπο. Γιατί; Γιατί ήρθε σ' αὐτὴν τὴν 'Εκθεσι, ἐνῶ συνήθως δὲν πηγαινε ποτὲ σὲ τέτοια μέρη;

Εἶχε λάβει μιάν ἀνώνυμη πρόσκλησι... Τώρα φαινόταν καθλωμένος μπροστά στην θεῖαν αὐτὴν ὄπτασία. 'Ηταν κατάπληκτος ἀπ' αὐτὸ πὸν ἐβλέπε μπροστά του. Κι' ἕνα φρικτὸ μαρτύριο άρχισε ν' ἀπλώνεται μέσα του. Μιά άπέραντη τύψις ὡς ἀνάνυχα. Θά ήθελε νὰ φωνάξῃ,

νὰ θροντοφωνήσῃ τὴν άπελπισία του στο άνώνυμο εκείνο πλήθος. 'Αλλά ἔμενε θουδός, με τὰ μάτια καρφωμένα στο «'Ολοκαύτωμα».

'Ο καλλιτέχνης στεκόταν πίσω του. Κάτι τοῦ εἶπε. Καί τὰ λόγια του τὸν ἔκαναν νὰ τιναχθῇ ὡς ἐκεῖ πάνω.

—Ναί, αὐτὴ εἶνε! Αὐτὴ πὸν τὴν ἐσπρώξατε στὸν θάνατο! Πὸν τὴν ἐζωγράφισα προτοῦ προσφέρῃ τὴν ὁμορφιά και τὴ δροσιά της στοὺς θράχους τοῦ γκρεμοῦ! Κλάψε τὴν πεθαιμένη σου άγάπη, άμυαλε, κλάψε ἀφροῦ ἐν τὴν έσκότωσες!

—'Όχι, δὲν εἶνε ἀλήθεια! Πῆτε μοῦ ὅτι δὲν εἶνε ἀλήθεια! Δὲν πέθανε!... 'Ημουν τρελλός!... Τὴν άγαπῶ άκόμα, τ' ὀρκίζομαι, τὴν άγαπῶ!...

'Η φωνὴ τοῦ ζωγράφου ἔγινε τάραι πὸ ἀπαλὴ, πὸ γλυκεῖα.

—Πές το τῆς ἴδιας, ἀν εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὴν άγαπᾷς άκόμα! Τὸ γλύτωσα τὸ ζωντανὸ αριστοῦργημα, εἶνε δικό σου... Καί άγάπα τὴν, άγάπα τὴν ὅσο μπορεῖς γιά τὸ ἀξίζει!

✱

Μέσα στο νυκτικὸ δωμάτιο ήταν κρεμασμένο τὸ «'Ολοκαύτωμα». Τὸ αριστουργηματικὸ εκείνο ἔργο ἀνῆκε τώρα σ' αὐτὴν πὸν τὸ ἐνέπνευσε. Καί κάθε θράδυ, γονατιστὴ μπροστά στὸν ὑπέροχον πινάκα πὸν εἶχε μεταβληθῇ σὲ θεῖαν εἰκόνα, οἱ νεόνυμφοι προσεύχονταν γιά τὸν καλὸ καλλιτέχνη πὸν τοὺς ἔνωσε — γιά τὸν δημιουργὸ τῆς αγάπης.

ΠΑΟΛΟ ΤΕΛΙΟ

ΠΛΗΡΗΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

✱Τὰ μαῦρα, κατάμαυρα μάτια δείχνουν φλογερὴ και περιπαθὴ ἰδυσσυγκρασία. Τὰ βαθυγάλανα μάτια φανερώνουν φιλόστοργη και ἀπλή φύσι, ἐχθρὰν τῆς ψευτιάς.

✱ Τὰ καθαρῶς μπλε με γλυκεῖαν ἀπόχρωσι μάτια προδίδουν ἀξιαγάπητον και εὐθυμον χαρακτήρα, εἰλικρινῶς προσηλούμενον στοὺς ανθρώπους.

✱Τὰ μπλε ὡρὰ με χάλκινη ἀντανάκλασι και συχνὸ ἡμικλείσιμο μάτια, δείχνουν ἐγωῖσμό και προσοποίησι.

✱Τὰ γλαυκά μάτια δείχνουν χαρακτήρα πὸν εὐκολα λυγίζει στίς κακές περιστάσεις τῆς ζωῆς.

✱ Τὰ γκριζὰ μάτια, με ἐναλλασσόμενες ἀντανάκλασεις στίς ὁποῖες ἐπικρατοῦν οἱ μπλε και πορτοκαλλιοὶ χρωματισμοί, εἶνε ἐκεῖνα τῶν ποῶν ἡ έκφρασις προδίδει μεγάλην διάνοιαν.

✱ 'Η κίτρινη ἀπόχρωσις φανερώνει τὴν ἀστάθεια. 'Εάν τὸ πρᾶσινο ἐπικρατῇ, μπορεῖ νὰ εἰμαστε βέβαιοι ὅτι τὸ πρόσωπο με τὰ μάτια αὐτὰ εἶναι φιλάρεσκο και ὀλίγον εἰλικρινές.

✱ Τὰ μάτια με ἀβέβαιες ἀποχρώσεις ἀνῆκουν σὲ ἀδιάφορους και ἀδύνατους χαρακτήρες.

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ)

—Η 'Ελέγκω, θανάσιμα προσβεβλημένη, για την απίστία του άρραδωνιστικού της 'Αβδελ Κερίμ, αφού τον έπεσκέφθηκε στην ύπνοια φυλακή του όπου τον είχε κλείσει ο αδελφός της, ο Νότης κι' αφού είδε μάστιγ' έζητησε απ' αυτόν να λησμονήσει την έρωμένη του φεύγει απειλώντας, ότι θα έκδικηθ' σκληρά την αντίληψη της. Και πράγματι, δεν άργησε να συναντήσει την άλμια Φατιμά. Την παρασύρει με δόλο σ' ένα σκοτεινό δάσος, όπου την βέβαιε στον κορμό ενός δένδρου και την αφήνει εκεί να την κατασπαράζουν τ' άγρια. Μια θύαση έμφανίζεται και πλησιάζει το θύμα, την όμορφη άλμια. Η Φατιμά αφήνει μια σπαρακτική κραυγή και λιποθυμεί. Έν τώ μεταξύ η 'Ελέγκω φεύγει με σκοπό να εξαπατήσει στην φυλακισμένα άρραδωνιστικού της που μέσα στον ύπνο του τάφο άγωνίζεται να βρή τρόπο να δραπέτευση. Ο δυστυχής τρέμει την έκδικηση της 'Ελέγκω εις βάρος της άλμιας. Προσπαθεί να βρή τρόπο να δραπέτευση από τη φυλακή του και τέλος μη μπορώντας άλλοιώς, κατορθώνει να φύγει σκωτώνοντας τους γρουρούς του, μέσα από μια μυστική σινοά. Τρέχει ξετρελλαμένος να βρή την Φατιμά. Μα σάν κεραυνός στο δρόμο του έμφανίζεται η 'Ελέγκω που μόλις πρό όλίγου είχε δώσει στο δέντρο τη Φατιμά. Η 'Ελληνίδα στο αντίκουμά του ξεσπάει σε κροστές, τον άγκυλιάζει, πέφτει γονατιστή μπροστά του να ξαναγυρίσει σ' αυτήν και να λησμονήσει την άλμια. μ' αυτός την σπρώχνει μακριά του, την καταριέται και τρέχει σάν τρελλός στο σκοτεινό δάσος.

Σε κάποια στιγμή μια κραυγή σπαρακτική φτάνει στ' αυτιά του: Τρέχει προς τα εκεί και μένει κεραυνωμένος αντικρίζοντας δεμένη σ' ένα δέντρο τη Φατιμά έτοιμη να την κατασπαράξουν τ' άγρια θηρία.

—Εσύ άγαπημένη μου, φώναξε ο 'Αβδελ Κερίμ, και τρέχει κοντά της).

11ον

—Όχι, δεν όνειρεύεσαι, Φατιμά. Είμαι εγώ, ο 'Αβδελ Κερίμ, και έφθασα εγκαίρως για να σκοτώσω αυτήν την συχαμένη θύα που έτοιμαζόταν να σε κατασπαράξει.

Η Φατιμά έκανε μια κίνηση τρόμου.

—Άχ, ναί... θυμάμαι! είπε, Είχε ανέβει στους ώμους μου και με κυττούσαν άγρια, δείχνοντας τα φοβερά της δόντια. Τι τρόμο που πήρα, τί αγωνία που έδοκίμασα!

—Μα ποιά τέρας σ' άφησε δεμένη εδώ ανάμεσα στα θηρία; Πές μου ποιάς ήταν για να το φάω την καρδιά και να το πιω όλο το αίμα!

—Εκείνη η 'Ελληνίδα, η 'Ελέγκω! έκανε η Φατιμά τοέμοντας απ' το κακό της. Μ' έδεσε, μ' έμαστιγώσε κι' έπειτα μ' άφησε μόνη. Άν ήξερες πόσο

32

δπλα η έβσηθούσαν τους συναδέλφους των για να φορέσουν τον γυλιό.

Τα κανόνια τα έλυναν και τα φόρωναν σε μολάβια ή σε καμήλες, τα όλογα τα σέλωναν θιαστικά, τα πότιζαν και τα έτοιμαζαν για μια μεγάλη πορεία.

Άμέσως έκαταλάβαινε κανείς ότι οι Αιγύπτιοι έσήκωναν απ' εκεί την κατασκήνωσι. Τη νύχτα είχαν φθάσει ενισχύσεις από το Χαρτούμ και ο Νταφάρ πασάς διέταξε να έτοιμαστούν για να φύγουν, προκειμένου να συναντηθούν με τον υπόλοιπον στρατό που ήταν υπό τις διαταγές του Χιζ και του 'Αλαντίν πασά.

Τη στιγμή που ήταν μεγαλύτερη η κίνηση, ένας άνθρωπος τυλιγμένος σ' έναν μανδύαν μπεντουίνου, που του άφηνε ακάλυπτα μονάχα τα μάτια, έμπηκε στην κατασκήνωσι σχεδόν χωρίς να τον αντίληφθ' κανείς.

Ο άγνωστος έσταμάτησε για μια στιγμή μπροστά σε κάτι καμήλες που είχαν γονατίσει κι' έπεριμέναν να φορτωθούν, έκύτταξε με προσοχή προς όλες τις διευθύνσεις σάν να ζητούσε κάποιον γνωστόν του και μετά έπροχώρησε πάλι.

Με ένα περπάτημα σχεδόν λαθραίο έπέρασε θιαστικά απ' τις σκηνές των αξιωματικών και του έπιτελείου, σκεπάζοντας με τον μανδύα και το κεφάλι του, κι' έσταμάτησε μπροστά στην σκηνή του Νταφάρ πασά, πάνω στην όποιαν έκυμάτιζε η αιγυπτιακή σημαία.

—Άλτ! του φώναξε ο σκοπός που στεκόταν στην είσοδο.

Ο άγνωστος έδειξε το πρόσωπό του κι' επέταξε ένα τάλληρο. Τότε ο σκοπός τραθήχτηκε κατά μέρος παρουσιάζοντας όπλα, αλλά με κάποιον έκπληξι και τρόμο.

—Μη φοβόσαι και δεν είμαι φάντασμα! του είπεν ο άγνωστος χαμογελώντας. Πότε φεύγει ο στρατός; —Μετά δύο ώρες, απάντησε ο σκοπός.

—Με ποιόν είνε ο Νταφάρ πασάς; —Με τους αξιωματικούς του έπιτελείου του.

—Πήγαινε να του πής ότι θέλω να του μιλήσω άμέσως, αλλά να είνε μόνος.

Ο σκοπός έφώναξε ένα συνάδελφό του, του παρέδωσε το όπλο κι' έχάθηκε μέσα στη σκηνή. Ύστερα από λίγο ξαναβγήκε με τρεις αξιωματικούς.

—Σας περιμένει, είπε. Ο άγνωστος έμπηκε στην σκηνή και βρήκε τον Νταφάρ πασά όρθον μπροστά εις ένα τραπέζακι γεμάτο χάρες.

Ο πασάς όπισθοχώρησεν έντρομος όταν ο άγνωστος άφησε τον μανδύαν του να πέση.

—Νότη! έφώναξε σχεδόν με τρόμο. Μα δεν είνε δυνατόν!

—Ναί, εγώ είμαι ο Νότης, Νταφάρ πασά, απάντησε ο Ρωμηός. Ο Νότης που όλοι τον νομίζουν νεκρόν μέσα στα δάση του Νείλου.

—Μα πώς βρίσκεσαι ζωντανός; Μοδ είπαν ότι ο 'Αβδελ Κερίμ σ' έσκότωσε με το σπαθί του και ότι έπεσε σ' ένα έλος βαθύ.

—Είνε αλήθεια, απάντησε ο Νότης. Άλλά έμείς οι Έλληνες είμαστε έφτά ψυχοί.

—Δεν καταλαβαίνω όμως πώς αναστήθηκες.

—Δεν είνε δύσκολο να το μάθης, πασά μου. Όταν ο 'Αβδελ Κερίμ με άφησε στο έλος δεν είχα άκομψεψυχήσει, Ένας μπεντουίνος που πέρασε

μετά απ' εκεί άκουσε τα θογγητά μου και με περιμάζεψε. Έχαροτάλαιψα άρκετες ημέρες μέσα στη σκηνή του, αλλά επί τέλους έβγα καλά και ήρθα. —Γιά ν' αναλάβης πάλι την διοίκηση του λόχου σου!

—Καθόλου. Όρίστε ένα γράμμα με την υπογραφή του «μουδρί» του Χαρτούμ που μου δίνει άδεια για δύο χρόνια. Μοδ τόφερε η αδελφή μου έδω και τρεις ημέρες.

—Μπα! έκανε ο Νταφάρ με άπορία. Είν' έδω η αδελφή σου 'Ελέγκω;

—Όχι. Βρίσκεται κατασκηνωμένη στα έρείπια του 'Ελ Γκάρτς.

—Τότε τί θέλεις από μένα; έρώτησε ο πασάς, αφού έδιάβασε το γράμμα.

—Είμαστε τελείως μόνι έδω μέσα; Δεν μάς άκούει κανείς;

—Απολύτως.

—Νταφάρ πασά, είπεν τότε ο Νότης σοδορά, Έχετε μαζί σας ένα κατάνυκον αυτού του σκύλου του Μαχντι,

—Έδω στο στρατόπεδο; έκανε με άπορία ο πασάς. Ποιος είνε;

—Μια γυναίκα που ήταν κάποτε εύνοουμένη του Μαχντι και που τώρα είνε έρωμένη του 'Αβδελ Κερίμ.

—Η Φατιμά!

—Άκριβώς: η άλμια Φατιμά που την έστειλεν έδω ο κύριός της για να σάς προδώσει όλους για να μπορέση μετά να σάς κατασφάξη προτού ένωθήτε με τον στρατό του Χιζ πασά.

—Μήπως με αυτό που λές θέλεις να έκδικηθής τον 'Αβδελ Κερίμ;

—Δεν ένδιαφέρομαι πιά νι' αυτόν τον άνθρωπον. Τον περιφρονώ και αυτό μου άρκει.

—Ξέρεις όμως, ότι αν είνε αλήθεια αυτό που λές, η Φατιμά είνε χαμένη;

—Τί σκοπεύεις να την κάμης, πασά μου; έρώτησε ο Νότης με φωνή που έτρεμε λιγάκι.

—Θα την ντουφεκίσω άμέσως.

Ο Ρωμηός έγινε χλωμός, αλλά δεν έκαμε καμμία κίνηση που να προδώση την συγκίνησή του. Άμέσως έκατάλαβε πώς είχε προχωρήσει πολύ και ότι έκινδύνευε να χάση την Φατιμά για πάντα. Άλλά δεν έδειλίασε.

—Δεν συμφέρει να ντουφεκιστή αυτή η γυναίκα, είπεν.

—Γιατί; Οι κατάσκοποι δεν θέλουν λύπη.

—Εγώ, αν ήμουν στη θέσι σας, θα την έστελνα στο Χαρτούμ και θα την

κρατούσα ως όμηρον. Ο Μαχντι την άγαπάει και μπορούμε να την ανταλλάξουμε άργότερα με κανένα καλόν αξιωματικόν που μπορεί να πέση στα χέρια των έπαναστατών.

—Όμολογώ ότι αυτή η σκέψη δεν είνε κακή. Άλλά ποιός με βεβαιώνει πώς ήταν πράγματι έρωμένη του Μαχντι; Γιατί η κατηγορία είνε πολύ βαρεία.

—Τό βεβαιώνει ένας ντογκολέζος που την είδε πολλές φορές στο 'Ελ Όμπεϊντ.

—Και που είνε αυτός άνθρωπος;

Ο Νότης έβγηκε απ' τη σκηνή, έβγαλε ένα δυνατό σφύριγμα κι' έρριξε μια πιστολιά στον αέρα. Σε λιγάκι έφάνηκε ένας μισόγυμνος νέγρος, σάν άγριάνθρωπος, κρατώντας μια λόγχη. Προχώρησε, έφθασε μπροστά στη σκηνή και τον ώδηγησαν στον πασά.

—Είσαι ντογκολέζος, δεν είν' έτσι; τον ρώτησε ο Νταφάρ καθώς τον παρατηρούσε με περιέργεια.

—Ναί, άφέντη, απάντησε ο μαύρος.

—Από ποδ έρχεσαι;

—Από το 'Ελ Όμπεϊντ, όπου ήταν κατασκηνωμένος ο έπαναστάτης Μωχαμέτ Άχμέτ.

—Την γνωρίζεις την Φατιμά;

—Ναί, ήταν έννοουμένη του Μαχντι. Την είδα πολλές φορές στο 'Ελ Όμπεϊντ.

—Καλά. Μπορείς να φύγης τώρα.

Ο νέγρος έφυγε, αφού έρριξε μιάν έκφραστική ματιά στον 'Ελληνα.

—Και τώρα τί θα κάνετε; έρώτησε ο Νότης, αφού έμεινε λιγάκι σιωπηλός.

—Θα συλλάβω την Φατιμά και θα την μεταφέρω με ίσχυρη συνοδεία στο Χαρτούμ.

—Άλλά ο 'Αβδελ Κερίμ, καθώς είνε τρελλά έρωτευμένος μαζί της θα την ακολουθήση και μπορεί να δωροδοκήση τους συνοδούς της και να την έλευθερώση.

—Τόν 'Αβδελ Κερίμ θα τον κρατήσω μαζί μου.

—Έχω και μιάν έπιστολή του διοικητού του Χαρτούμ που σάς έπιθάλλει να τον πάρετε μαζί σας έστω και δια της βίας.

—Και πώς τό σκέφτηκε αυτό ο διοικητής; έρώτησε ο Νταφάρ διαβάζοντας το δεύτερο γράμμα που του έδωσε ο Νότης.

—Δεν ξέρω, αλλά θάχη τό λόγο του.

Και ποιόν θα βάλετε επί κεφαλής της συνοδείας;

—Έναν από τους αξιωματικούς μου. —Και γιατί όχι έμένα;

Ένα ποιηρό χαμόγελο έφάνηκε στα χείλη του πασά.

—Γιατί μπορεί να κάμης αυτό που θα έκανε ο 'Αβδελ Κερίμ. Μοδ είπαν ότι αίτία της μονομαχίας σας ήταν μια γυναίκα, αυτή άκριβώς την όποιαν κατηγορείς. Άρκει λοιπόν έως έδω.

Ο Νότης μόλις και μετά βίας κατάρθωσε να συγκρατήση τόν θυμό του. Ο Νταφάρ πασάς έχτύπησε τρεις φορές τα χέρια, ένω απ' έξω άρχισαν ν' άντηχούν τα τύμπανα και οι σάλπιγγες.

Ένας ύπαξιωματικός έσπευσε μέσα. —Πάρε μαζί σου δέκα άνδρες, του είπεν ο πασάς και πήγαινε να συλλάβης την Φατιμά. Ζωντανή η πεθαμένη να μου την φέρης έδω.

Ο ύπαξιωματικός έχαιρέτησε, έφώναξε δέκα στρατιώτες και τους διέταξε να βάλουν έφ' όπλου λόγγη. Έτοιμαζόνταν να ξεκινήσουν, όταν τόν έπλησίασε ο Νότης.

—Κεμπίρ, του είπεν καθώς του έδινε κρυφά ένα πογγί γεμάτο τάλληρα. Άλλοιμονό σου αν πειράξης μια τρίχα απ' το κεφάλι της άλμιας.

—Μη φοβόσαι Νότη, του απάντησε ο άλλος. Καταλαβαίνω πολύ καλά.

—Πήγαινε και να προσέχης τόν 'Αβδελ Κερίμ.

Ο ύπαξιωματικός ξεκίνησε ακολουθούμενος από τους δέκα στρατιώτες και σε κάποιαν απόστασι από τόν Νότη, που είχε πάλι τυλιχτή στον μανδύαν του.

Διέσχισαν τό στρατόπεδο, όπου όλα ήταν έτοιμα για την άναχώρησι κι' έφθασαν στο σπιτάκι της Φατιμάς, τη στιγμή που η άλμια παρουσιάζόταν στο κατώφλι, ακολουθούμενη από τόν 'Αβδελ Κερίμ και τόν λοχαγό Χασάν.

—Άλτ! διέταξεν ο Κεμπίρ τραβώντας το σπαθί του.

Στη θέα του ύπαξιωματικού εκείνου με τό σπαθί στο χέρι και των δέκα στρατιωτών που τόν ακολουθούσαν με έφ' όπλου λόγγη, η Φατιμά και ο 'Αβδελ Κερίμ ανατρίχισαν. Έστάθησαν κοκκαλωμένοι και κυττάχτηκαν με έκπληξι και αγωνία μη ξέροντας πώς να έξηγήσουν την παρουσία των ένόπλων εκείνων στρατιωτών.

—Έχα διαταγή να συλλάβω έναν από σας, είπεν ο Κεμπίρ.

—Έναν από μάς; έφώναξαν και οι τρεις μαζί.

—Φατιμά, έκαμε τότε ο ύπαξιωματικός βαζώντας ένα χέρι στον ώμο της, έν νόμισα του Νταφάρ πασά, σε συλλαμβάνω!

Μια κραυγή φόβης και αγωνίας έβγήκε από τό στόμα της άλμιας.

—Θα συλλάβετε έμένα; έμουρούρισε η δυστυχισμένη. Έμένα; Γιατί;

—Αυτό δεν γίνεται! έφώναξε ο 'Αβδελ Κερίμ, κάνοντας ένα πείδημα προς τα όπίσω.

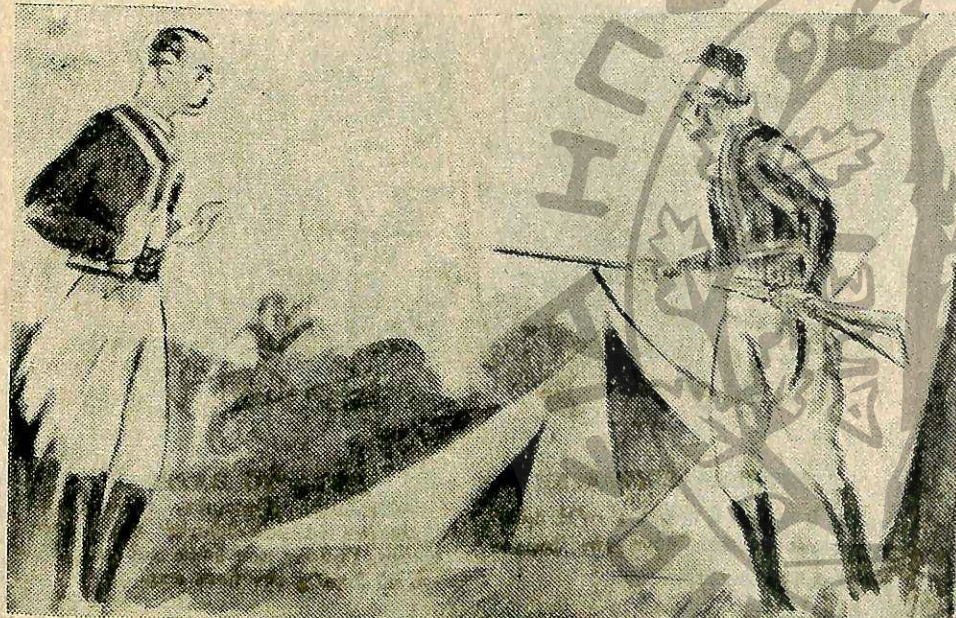
—Κάποιος λάθος θα συμβαίνει, είπεν ο Χασάν. Μήπως άστειεύεσαι Κεμπίρ;

—Σας λέω πώς έχω την διαταγή να συλλάβω την άλμια Φατιμά.

—Μα γιατί με κατηγορούν; Έγ' δεν έκανα κακό σε κανέναν.

—Τό γιατί δεν τό ξέρω.

—Κεμπίρ, είπεν ο 'Αβδελ Κερίμ με βραχή φωνή. Μην άστειεύεσαι η μού τον Άλλάχ, σοδ ανοίγω τό κρανίο.

—Άλτ! του έφώναξε ο σκοπός που στεκόταν στην είσοδο

—“Ετσι με διέταξαν ξμένα. ‘Ο Νταφάρ πασάς θα σου πη γιατί συνέλαβε την έρωμένην σου. Έμπρός, γιατί θα φύγουμε τώρα.

—“Εγώ όμως δεν ξκανα τίποτε σέ κανέναν! εφώναξε ή Φατιμά, πού έτρεμε σάν νά είχε πυρετό. Φοβάμαι, ‘Αδδελ Κερίμ. Δεν θέλω νά πάω μαζί τους. Σώσε με!

—Θάρρος, Φατιμά! τής είπε ό Αιγύπτιος, προσπαθώντας νά τής δώση κουράγιο. Μή φοβάσαι τίποτα και είμαστε έμεις έδω νά σέ υπερασπιστοῦμε. ‘Ο Νταφάρ πασάς μπορεί ν’ άπαθήθηκε. Μή φοβόσαι λοιπόν. Έγώ και ό Χασάν θα τοῦ εξηγήσουμε ποιά είσαι.

Οι στρατιώτες τούς είχαν περικυκλώσει και τούς τρείς.

‘Ο ‘Αδδελ Κερίμ έπιασε από τό μ- τοσ την Φατιμά κι’ εξέκινησαν δλοι μαζί πρὸς την κατασκήνησι.

—Φατιμά, τής έλεγε στο δρόμο ό Αιγύπτιος, κάνε κουράγιο.

‘Η άλμέα ήταν κατάχλωμη και περπατούσε με κόπο, στηριζόμενη στον έ- ραστή της.

—Φοβάμαι, τοῦ έλεγε με φωνή σθυ- σμένη. Έχω κακές προαισθήσεις πού δέν μπορώ νά τις διώξω, προαισθήσεις πού μοῦ σπαράζουν την καρδιά. ‘Αν με συλλάβουν σ’ αλήθεια; Τί φοβερό, Θεέ μου!...

—Είμαστε έμεις έδω και δέν θα σ’ άφήσουμε, είπε ό Χασάν.

—Φοβάμαι ότι κάποιο μεγάλο έμπο- διο θα παρουσιαστή πάλι στη ζωή μας. Εξακολούθησε ή άλμέα. Κάποιος προσπαθεί νά μάς χαρίση.

—Ποιός; Έκανε ό ‘Αδδελ Κερίμ πού φαινόταν κι’ αυτός άνήσυχος. Οὔτε ό Νότης, οὔτε ή ‘Ελέγκω δέν τολμούνε νά παρουσιαστοῦν έδω; ‘Αλλως τε - μποροῦν νά κάμουν; Γιατί νά σέ κα- τηγορήσουν;

—Ξέρω κι’ εγώ! Είνε τόσο τοσο... αὐτά τ’ αδελφια!

—Αλλοίμονό τους αν σέ συκο- σουν στον Νταφάρ πασά!

Όταν εφθασαν στην κατασκήνωσι.

τό μικρό στρατεύμα έφευγε με τύμπα- να και σάλπιγγές και τις ζητωκραυ- γές των κατοίκων του Χασανιέ, πού εί- χαν μαζευτή για νά ιδούνε τό θέαμα.

Τό πεζικό εβάδιζε υποροστά, με τις σημαίες, οι βασιζουζοῦκοι είχαν παρα- ταχθῇ με τ’ άλογά τους δίπλα, με τά σπαθιά στο χέρι πού λαμποκοπούσαν στον ήλιο και πίσω έρχόνταν τό πυρο- βολικό με τά πυρομαχικά και τά τρό- φια, φορτωμένα σέ καμήλες και μου- λάρια.

‘Ο Νταφάρ πασάς, άκουμπισμένος στη σπάθα του, μ’ ένα τσιγάρο στο στόμα, έχοντας γύρω του τό έπιτελείο, παρακολουθούσε άπαθέςτατος την πα- ρέλασι.

‘Ο ‘Αδδελ Κερίμ παρουσιάστηκε πρώτος μπροστά του.

—Νταφάρ πασά, τοῦ είπε με ύφος πού δέν μαρτυρούσε κανένα σεβασμό. Τί άστείο ήταν αυτό πού μοῦ κάματε;

Στην απότομη έκεινην έρώτησι πού είχε τόν τόνο τής άπειλῆς, ό Νταφάρ πασάς έστράφηκε με τό μέτωπο ζα- ρωμένο.

—“Α, έσύ είσαι ‘Αδδελ Κερίμ; είπε. ‘Ενόμιζα πὸς θ’ άρνοῦσες άκόμα.

—“Οχι, ήρθα εγκαίρως, και σās ρω- τῶ τί άστείο ήταν αυτό πού μοῦ κάνα- πε. Ποιός σās έβαλε στο νοῦ νά συλ- λάβετε την Φατιμά; Γιατί την έκατη γόρησαν;

—Την άναγκās αὐτή την γυναίκα;

—“Όλος ό κόσμος τό ξέρει.

—Πρέπει νά την ξεχάσης. Είνε κα- τάσκοπος.

—Κατάσκοπος! Κατάσκοπος! ναζε ή Φατιμά προχωρώντας, ενώ τὰ μάτια της πετούσαν φωτιές. Με κατη- γορείτε πὸς είμαι κατάσκοπος!...

—Σας εξαπάτησαν. Νταφάρ πασά, είπε ό ‘Αδδελ Κερίμ. Εγγυώμαι εγώ για την Φατιμά.

—Μά πὸς κατηγορείτε αὐτήν την γυναίκα; έρώτησε ό Χασάν.

—“Ησυχάστε, φίλοι μου, είπε ό πα- σάς. ‘Απάντησέ μου, Φατιμά : Δεν ή- σουν στο ‘Ελ ‘Ομπέιντ, ευνουμένη του επαναστάτου Μωχαμέτ ‘Αχμέτ, τοῦ Μαχντί;

‘Η άλμέα άρχισε νά τρέμη. ‘Αμέσως εκατάλαβε πὸς εκινδύνευε νά γκρεμι- στη σέ μιάνδυσσον καισυνεκέντρωσε δλο της τό θάρρος για νά μη χάση την ψυχραιμία της.

—“Οχι, είπεν άποφασιστικά. Δεν τὸν εγνωρίσα ποτέ αὐτόν τὸν ψευτοπροφή- την.

—Λές ψέματα! εφώναξε ό πασάς.

—“Οχι, πασά μου, δέν τὸν εγνωρίσα ποτέ τὸν Μαχντί.

—“Ορκίσου το!

‘Η άλμέα έγινε κατάχλωμη κι’ έσώ- πασε, αλλά είδε τό διαπεραστικό μα τοῦ ‘Αδδελ Κερίμ καρφωμένο ά- πάνω της για νά τής δώση θάρρος και δέν έδίστασε πιά.

—Τ’ όρκίζομαι στο Κοράνιον, είπε σηκώνοντας τό δεξί της χέρι.

‘Ο ‘Αδδελ Κερίμ και ό Χασάν άνα- στέναξαν. ‘Ενόμισαν πὸς ή άλμέα είχε σωθῇ, αλλά ή έλπίδα αὐτή δέν εκρά- τησε πολύ. ‘Ακούστηκε τό ούρλιασμα τοῦ τσακαλιού και ύστερα από λίγν ένας μισόγυμνος μαῦρος έσπασε τὸν κύκλο πού είχε σχηματισθῇ από τούς άξιωματικούς τοῦ έπιτελείου.

‘Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

—“Ακούστηκε ένα μουρμούρισμα εκ- πληξέως. Οι άξιωματικοί έπλησίασαν άκόμη περισσότερο, περίεργοι νά ι- δοῦν πὸς θα τελειώση αὐτή ή υπόθε- σις.

“Ηταν ό ντογκολέζος τὸν όποῖον ό Νότης είχε παρουσιάσει στον Νταφάρ πασάν. Έπροχώρησε κατ’ εὐθείαν πρὸς την άλμέα και άφου την άγγιξε με τό δάχτυλο στο στήθος, εφώναξε:

—“Επίορκη!

‘Ο ‘Αβδελ Κερίμ έκαμε ένα πήδημα πρὸς τὰ έμπρός, με τό πρόσωπο πα- ραιμορφωμένο και τό χέρι στη λαδή της σπάθας του.

—Ποιός είσαι σύ, έρώτησε με πνι- γμένη φωνή.

—“Ενας ντογκολέζος πού ύπηρετοῦ- σε στις τάξεις τοῦ Μαχντί και μετά ελιποτάκτησε για νάρθῇ με τὸν Γιου- σουφ πασά. Κι’ εγώ δέν ξέρω πὸς έ- γλύτωσα από την σφαγή τοῦ Καδέρ.

—Και τί είπες;

—Πὸς ή γυναίκα αὐτή λείε ψέματα.

—“Εγώ; Έκανε ή άλμέα πού άρχισε νά χάνη την ψυχραιμία της.

—Ναί, λές ψέματα! επανέλαβε ό μαῦρος δυνατώτερα. Σέ είδα εγώ στο ‘Ελ ‘Ομπέιντ, όταν ήσουν ευνουμένη τοῦ Μαχντί!

‘Η Φατιμά άφησε μιὰ τρομερή κραυ- γή κι’ έκανε νά ριχτῇ άπάνω στον νέ- γρον, αλλά οι στρατιώτες την εκρά- τησαν. ‘Ο ‘Αβδελ Κερίμ έβαλε τό χέρι στη σπάθα.

—Κακούργε! εφώναξε.

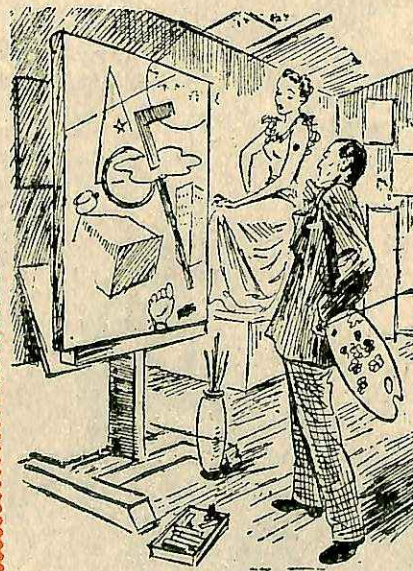
‘Αλλά οι στρατιώτες τὸν άφώπλι- σαν, έπως και τὸν λοχαγόν Χασάν πού είχε τραβήξει τό πιστόλι του για νά χτυπήση τὸν νέγρον.

—Νά συλλάβετε άμέσως αὐτήν την γυναίκα, είπε τότε ό Νταφάρ πασάς. Και νά την μεταφέρετε στο Χαρτούμ.

—“Οχι, μὴν τό κάνετε αυτό! εφώνα- ξε ό ‘Αδδελ Κερίμ πού προσπαθούσε νά ξεφύγῃ από τὰ χέρια τὸν στρατιω- τῶν.

—Συλλάβετέ την και πάρτε την από έδω! Ξαναείπε έπιτακτικά ό Νταφάρ πασάς.

(‘Ακολουθεῖ)

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

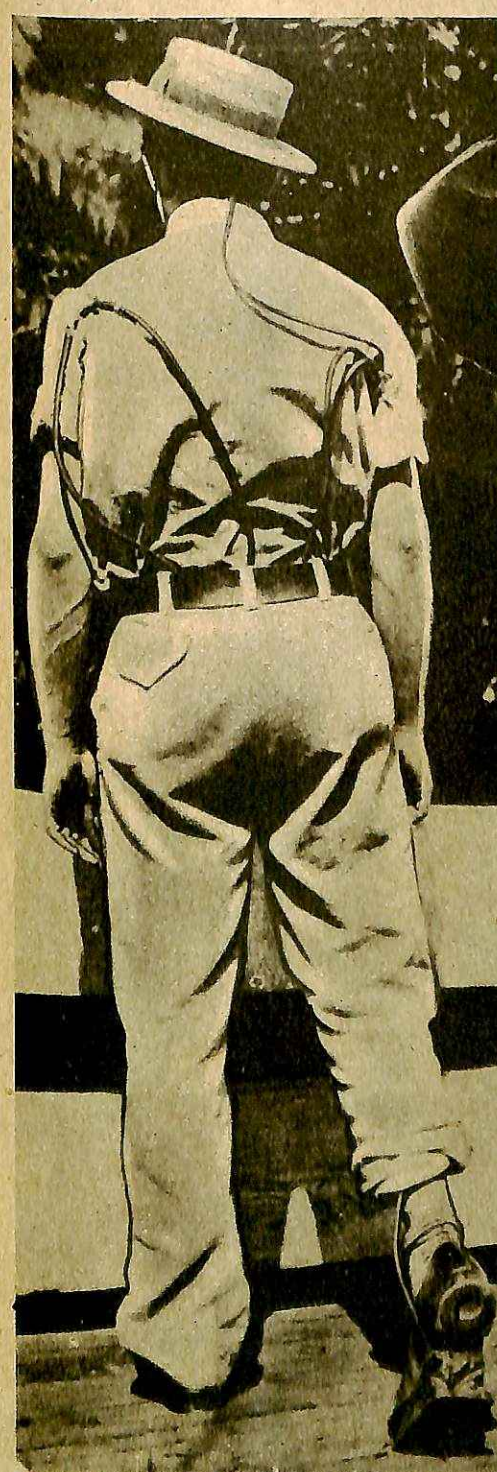
‘Ο ζωγράφος : —‘Η όμοιό- της είναι τελεία. Μόνο την εκφρασ- δέν επέτυχα άκόμη.

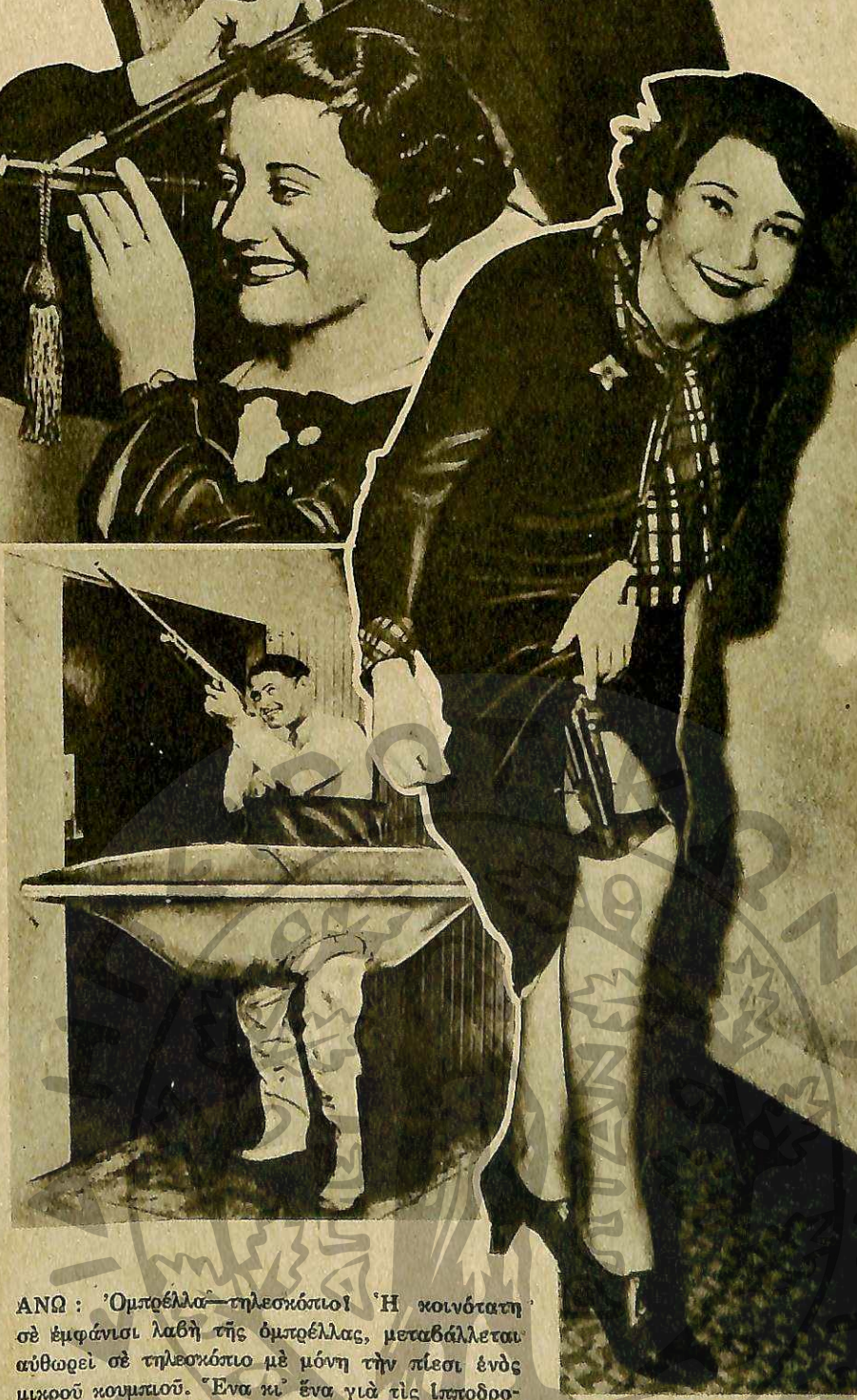
ΜΕΤΑ ΤΟ ΒΑΤΕΡΑΦ

—Στρατηγέ Καμπρών, λάβετε την καλωσύνη νά μοῦ δώσετε ένα αυτό- γραφο. Γράψτε μου έστω και μιὰ λέξη πού νά θυμίζῃ την ήττα σας.

Παράξενη ξεφουρέδευο

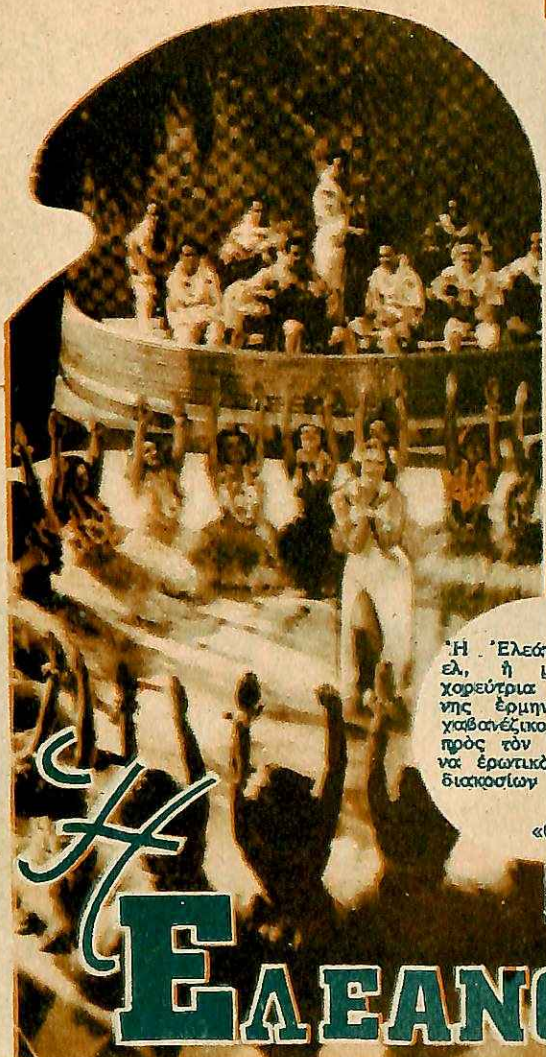

Φορητόν καλοριφέρ — ψυγείον ! ‘Ενα σύ- σστημα θερμογόνων σωλήνων, πού φοριέται έ- σωτερικώς, μεταξὺ έσωροῦχων και κοστού- μιοῦ. Τό καλοκαίρι, με μεταλλαγή όδησι- νων εξαερισμάτων, μεταβάλλεται σέ ψυγεί- ον. Μ’ ένα σμπάρο, δηλαδή, δυὸ τρυγόνια : και ζεσταίνει και δροσίζει κατ’ άρέσκειαν.

ΑΝΘ : ‘Ομπρέλλα—ηλεκσόμοι ‘Η κοινότατη σέ εμφάνισι λαβή της ομπρέλλας, μεταβάλλεται αὐθαρῇ σέ ηλεκσόμοιο με μόνη την πίεσι ενδς μικροῦ κομποῦ. ‘Ενα μ’ ένα για τις λιποδρο- μίες. ΚΑΤΩ : Τὸ κυνήγι της άγριόπαπας και της άγριόχηνας στις λίμνες διευκολύνεται σοβαρὰ μ’ αὐτή την κυνηγετικὴ στολή—δάρμα. Είμαι από φελλὸ και αδιάβροχο και επιτρέπει στον κυνηγὸ νά προχωρῇ και μέσα στα βαθειὰ νερά για νά έχῃ σέ απόστασι βολῆς τό θήρεμα.

Στο κυνήγι τὸν γνάγκοτερος εν ‘Αμερικῇ τὰ γυναίκα κα- ταδικονικά σώματα εφωδιό- σθησαν με άόρατα πιασάκια πού λειτουργοῦν με την πίεσι ενδς κομποῦ.

Ἡ Ἑλεάνορ Πάου-
ελ, ἡ μεγαλύτερη
χορεύτρια τῆς ὁδο-
νῆς ἐρμηνεύει τὸν
χαρμονεζικο «Ὑμνο
πρὸς τὸν ἥλιο», ἑ-
να ἐρωτικό τραγούδι
διακοσίων

«Οἱ φεγγαρχίτιδες θὰ γίνουν κορώνα μου..

Τὰ σύννεφα ποὺ μᾶς σκεπάζουν..

..θὰ γίνουν, κορδέλλα στὰ μαλλιά μου.

Ὁ δολοφονητὸς ἥλιος..

..θὰ μοῦ ντύσῃ νυφίττικα τὸ κορμί.

Ἑλεάνορ Πάουελ ὕμνει τὸν ἥλιο

Μιὰ φωλιτσα χελιδονιών..

..θὰ γίνῃ τὸ σπιτάκι μας.

Νά, τὸ κορμί μου..

..νά, τὴν ἀγάπη μου !..

..Τὰ χαρίζω σ' ἐσένα, ἀγαπημένε μου.

Ψιψιψις

ΝΑΖΑΚΙΑ

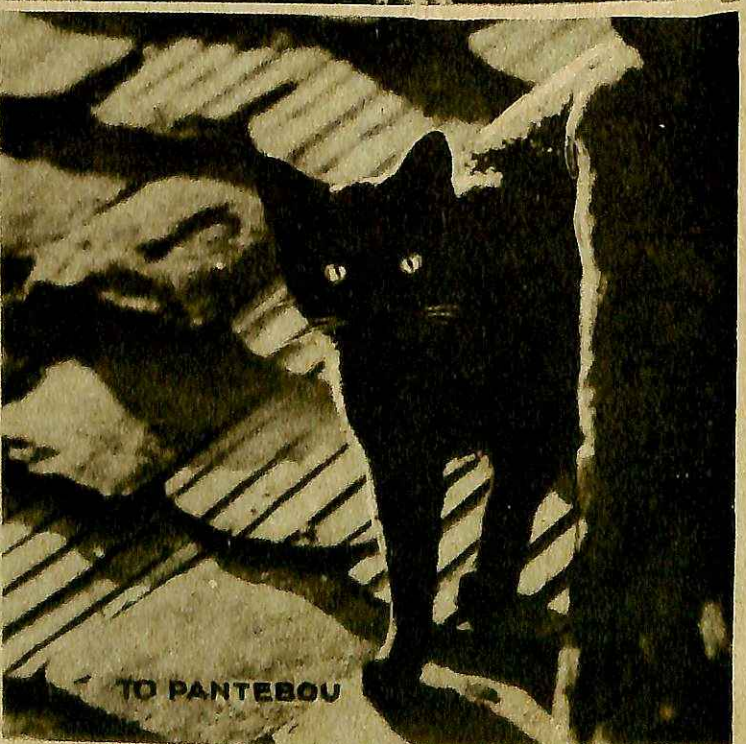
ΣΤΟΡΓΗ

ΚΑΧΥΠΩΙΑ

ΟΡΦΑΝΙΑ

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Οδόννη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Η ρεκλάμα μιιάς ιδιοφυΐας ΕΝΑΣ ΔΕΚΑΕΤΗΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ

(Ο γυιός του Σπένσερ Τρέου,
γυρίζει μιάν ταινία... για τόν
μπαμπά του!)

Την άπιστευτη είδηση την μεταδίδουν τὰ
ἀμερικανικά κινηματογραφικά περιοδικά: «Ο
δεκαετής Τζών Τρέου, γυιός του γνωστού η-
θοποιού Σπένσερ Τρέου, είναι ο συγγραφέας,
όπερατέρ και σκηνοθέτης μιιάς παραδόξου
ταινίας, όπου θα πρωταγωνιστήση ο ίδιος
και ο μπαμπάς του!

Στην ταινία αυτή ο Σπένσερ Τρέου θα
υποδυθῇ ἀλληλοδιαδόχως 15 διαφορετικούς
ρόλους και ο γυιός του ἀπό μετριοφροσύνη
...μόνον τρεῖς!

Τὰ ἀμερικανικά περιοδικὰ προσθέτουν ὅτι
ὁ μικρός Τζών Τρέου είναι μιὰ μοναδική ι-
διοφυΐα, πού καταπλήσσει τούς μεγάλους με
τὴν ἐξυπνάδα του και τὴν πρωτοβουλία του.
Ἡ διαθεσιμότητα ἐν τούτοις αὐτὴ δὲν μᾶς
πείθει ὅτι ἕνα δεκαετὲς παιδάκι μπορεῖ νὰ
κάμῃ και θαύματα, ὁσοδήποτε ἐξυπνο και ἄν
εἶναι. Καί γι' αὐτὸ εἶναι λογικὴ ἡ ὑπόνοια
πού διατυπώνουν μερικοὶ δημοσιογράφοι ὅτι
ἡ ταινία Τρέου θὰ εἶναι μάλλον ἔργον τοῦ
πατρός και ρεκλάμα τοῦ γυιού, ὁ ὁποῖος θὰ
λανσαρισθῇ ἔτσι «παιδί - θαύμα» τοῦ κινη-
ματογράφου, και θὰ ἀποφέρῃ στὸ οἰκογενεῖ
ἀκὸν ταμεῖον οὐκ ὀλίγας εἰσπράξεις.

Ἡ 50ετηρίς τοῦ Σαρλώ

Ὁ διάσημος μαθηματικὸς Ἀϊνστάιν πού
θρίσκειται ὡς γνωστὸν, στὴν Ἀμερικὴ, ὡρί-
σθη πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς γιὰ τὸν ἑορτα-
σμὸ τῆς 50ετηρίδος τοῦ Τσαρλς Τσάπλιν,
τοῦ ὁποῖου εἶναι φανατικὸς θαυμαστής.

Εἰκοσι ἐν ὅλῳ χώρες θὰ λάβουν μέρος
στὸν ἑορτασμὸ αὐτὸν, πού θὰ ἀρχίσῃ στὶς 16
Ἀπριλίου μετὴν «Ἑβδομάδα Σαρλώ», κατὰ
τὴν ὁποία θὰ ἐπιδειχθοῦν μερικὲς ἀπὸ τὶς
καλύτερες ταινίες τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη.

Μερικὲς νῆες ταινίες

★ Ὁ Πῶλ Μοράν ἐτοιμάζει ἕνα σενάριο
ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ μεγάλου Γάλλου συγγραφέ-
ως Μπαλζάκ. Ὑστερα ἀπὸ μακρὰς διαπρα-
γματεύσεις, ὁ Χάρρυ Μπῶρ ἀνέλαβε νὰ παί-
ξῃ τὸν πρῶτο ρόλο.

★ Ὁ διάσημος Ἀγγλο-Ὀγγρος σκηνοθέ-
της Ἀλεξάντερ Κόρντα ἐγκατεστάθη ὀριστι-
κῶς στὴν Ἀγγλία, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ
μερικά μεγαλεπήβολα σχέδια ἱστορικῶν ται-
νιών. Μία ἐξ αὐτῶν θὰ εἶναι «Ἡ ναυμαχία
τῆς Γιουτλάνδης», ἡ ὁποία θὰ γυρισθῇ μετὴν
ἐξήθειαν τοῦ Βρετανικοῦ Ναυαρχε
Τὸ φιλμ θὰ ἀποτελῇ μιὰν ἀκριβὴ ἀναπαρά-
στασιν τῆς τιτανομαχίας αὐτῆς τοῦ μεγάλου
πολέμου, κατὰ τὴν ὁποίαν συνεκρούσθησαν οἱ
δύο κραταιότεροι στόλοι τοῦ κόσμου: ὁ ἀν-
γλικὸς και ὁ γερμανικὸς.

★ Ὁ Ἀγγλος σκηνοθέτης Οὐίλκοξ, στὸν
ὁποῖον ὀφείλομε τὴν περίφημη ἱστορικὴ ται-
νία «Ἡ ζωὴ τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας», θὰ
γυρίσῃ τῶρα ἕνα ἔργον ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ
λอร์ดου Κίτσενερ, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐξαφανισ-
μένη ὡς γνωστὸν, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύ-
τερα μυστήρια τοῦ μεγάλου πολέμου. Τὸν
ρόλον τοῦ διασημοῦ Ἀγγλοῦ ἥρωος θὰ ὑπο-
δυθῇ ὁ Ρόλαντ Κόλμας.

Σὰς τὰ λέμε ὑπὸ ἐχεμύθειαν...

★ Ἀνγγέλλοι ἐπὶσημως στὸ Χόλλυ-
γουντ οἱ προσεχεῖς γυίνοι τοῦ Ρόμπερτ Ταί-
ηλор μετὴν Βαρβάρα Στάγουντ.

★ Ἡ Μισέλ Μοργκάν ἀλλάζει τελείως
μορφή στὸ τελευταῖο τῆς φιλμ. Ἐμφανίζεται
ὡς χορεύτρια ἐνὸς καμπαρέ και εἶναι μοι-
ραία και πολυτελὲς ντυμένη, πρῶγμα πού δὲν
τῆς εἶχε συμβῇ ὡς τὰ τῶρα... στὴν ὁδὸν ἐν-
νοεῖται.

★ Ἡ κόρη τοῦ Ψυχάρη Ἀνριέττα πού ζῇ
στὸ Παρίσι, ἔγραψε τὸ σενάριο μιᾶς ἀσθη-
ματικῆς ταινίας πού φέρει τὸν τίτλο: «Ἐπι-
στρέφοντας...» και πού θὰ γυρίσῃ ὁ γνωστὸς
σκηνοθέτης Τουρζάνσκυ.

★ Στὸ δωμάτιο τῆς Εὐας Ρευνάλ, τῆς
Γαλλίδος ἡθοποιῦ τοῦ θεάτρου και τοῦ κι-
νηματογράφου, πού αὐτοκτόνησε τελευταίως,
ἔρεθηκε ἕνα σημείωμα πού ἔγραφε: «Ἐχασα
τὸ παιγνίδι. Σ' ἀγαποῦσα πολὺ...». Ἡ καλ-
λιτέχνις ἦταν χρόνια ἐρωτευμένη μ' ἕναν συ-
νάδελφόν τῆς πού πρὸ ἡμερῶν παντρεύθηκε.

★ Ὁ Φράνσοα Τόν και ἡ Τζόαν Κράου-
φορντ, πού ζοῦν ἀπὸ ἐνὸς ἔτους χωρισμένοι,
καίτοι δὲν ἐπῆραν διαζύγιο, συνέδεσάνταν
και ξαναρχίζουν τὴν κοινὴ τους ζωὴ...

Μικρὰ νῆα

Ἡ ΣΑΡΑ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΤΗΝ... ΘΘΟΝΗ

Στὸ ἀμερικανικὸ κολλέγιο τοῦ Νήλτον
προβλήθη μιὰ ἐνδιαφέρουσα και συγκινητι-
κὴ ταινία πού παρουσάζει μερικὲς μεγάλες
καλλιτέχνιδες τοῦ παλοῦ καιροῦ στοὺς καλ-
λύτερους ρόλους τῶν.

Ἐτσι οἱ θεαταὶ εὐτύχησαν νὰ ἴδωσιν τὴν
Ντούζε νὰ παίξῃ σὲ ἡλικία 60 ἐτῶν ἕναν ρό-
λο νῆας κοπέλλας, τὴν Ρεζάν στὴν «Κυρία
δὲν με μέλλει» και τὴν Σάρα Μπερνάρ στὴν
«Κυρία με τὰς Καμελίας».

Ἡ ὁπία αὐτὴ ταινία ἀποτελεῖ τμήμα ἐ-
νὸς ζουρνάλ τῆς ἐποχῆς, πού ἐδειχνε τὶς πε-
ρισσότερες πρωταγωνίστριες τοῦ θεάτρου
πού ἐσυγκινούσαν τότε τὸ κοινόν.

Ἡ ΖΩΗ ΤΟΥ ΛΩΡΕΝΣ ΣΤΗΝ ΘΘΟΝΗ

Ἡ Ἰντζέλλιτζεν Σέρβις, ὕστερα ἀπὸ με-
ρικὲς τροποποιήσεις, ἐνέκρινε τελικῶς τὸ σε-
νάριο πού προαγματοποιεῖται γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ
διασημοῦ Ἀγγλοῦ κατασκόπου συνταγματάρ-
χου Λῶρενς. Ἡ ταινία θὰ γυρισθῇ ἀπὸ τὸν
σκηνοθέτη Ἀλεξάντερ Κόρντα και θὰ φέρῃ
τὸν τίτλον «Λῶρενς ὁ Ἀθωδιός», θὰ ἀποτε-
λῇ δὲ μιὰν ἀθηντικὴν ἐξιστόρησιν τῆς μυθι-
στορηματικῆς ζωῆς του.

Δὲν εἶναι γνωστὸν ἂν ποῖος ἡθοποιὸς θὰ
υποδυθῇ τὸν μυστηριώδη ἥρωα. Ἡ ἀληθοφα-

νεῖα τῆς ταινίας ἀπαιτεῖ μιὰν ὁμοιότητα τοῦ
πρωταγωνιστοῦ μετὸν Λῶρενς, τοῦ ὁποῖου
ἡ φθοιογνωμία εἶναι γνωστὴ σὲ ὅλους, μετὰ
τὴν δημοσίευσιν τῶσων και τῶσων φωτογραφι-
ῶν του ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες ὅλου τοῦ κόσμου.
Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ προκριθῇ γιὰ τὸν
ρόλο ὁ Κόνραντ Φάιντ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσω-
πον, ὕστερα ἀπὸ ἕνα κατάλληλον μακιγιάζ,
θὰ μπορούσε νὰ ὁμοιάσῃ κάπως μετὸ πρό-
σωπον τοῦ θρυλικοῦ «ἑσσιλέως» τῆς Ἀρα-
βίας.

ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΕΝΑΣ ΠΑΛΑΙΟΣ
ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ

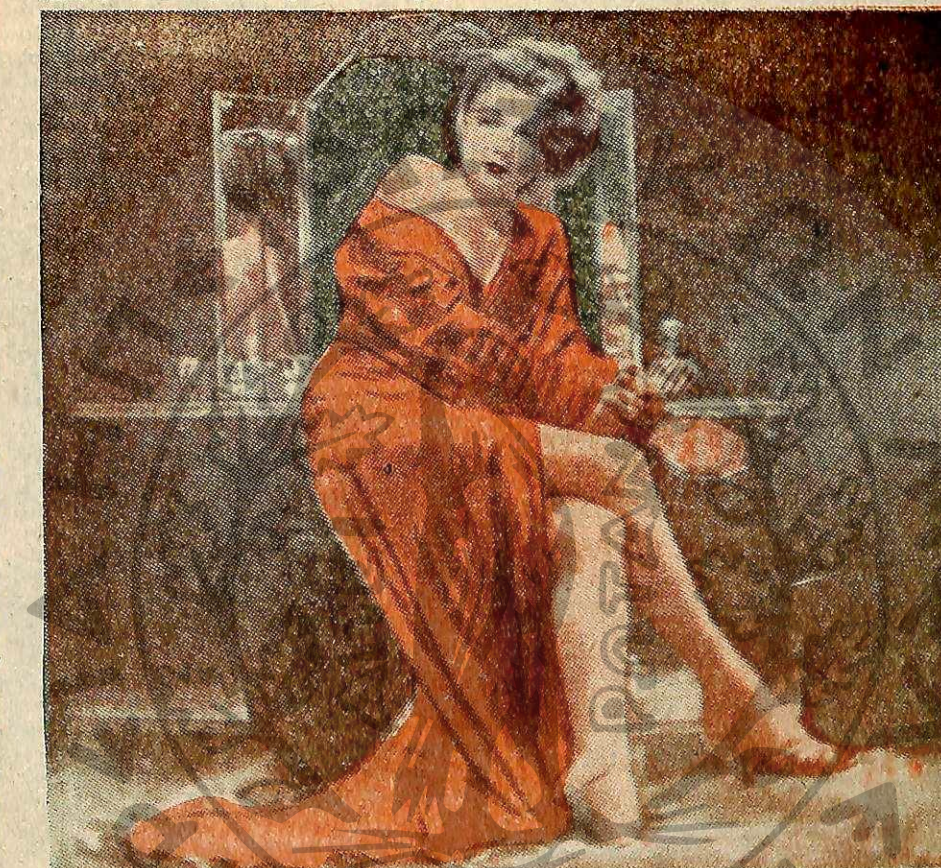
Ὁ Ντικ Κάρτερ, ὁ ἥρωας τῶν λαϊκῶν &
συννομικῶν μυθιστορημάτων, πού μᾶς ἐξοή-
τευσε στὰ παιδικὰ μας χρόνια, πρόκειται νὰ
ἀναζητῇ στὴν ὁδόν, γιὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τούς
καταπληκτικούς ἀθλοὺς του. Θὰ τὸν ἐνσαρ-
κώσῃ ὁ Οὐίλλιαμ Πάουελ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἤδη
εἰδικευθῇ στοὺς ρόλους τῶν ντέτεκτιβ και
εἶχε ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν στὴν «Ἀσύλληπτη
Σκιά».

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΗΝ ΘΘΟΝΗ

Ἡ διάσημος Ρωσίσσ ἀεροπόρος Παυλίνα
Ὀσσπένκο, μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες δόξες τοῦ
ἀέρος, πρόκειται νὰ γυρίσῃ ἕνα φιλμ στὸ
Χόλλυγουντ. Ἡ Ὀσσπένκο, πού ἔχει τὸν τί-
τλον τοῦ λοχαγοῦ, εἶναι μόλις 25 ἐτῶν, ἔχει
δὲ καταρτίσῃ πολλὰ διεθνή ρεκόρ. Στὸ
φιλμ πού θὰ γυρίσῃ, θὰ λάβουν μέρος και
ἄλλες γυναῖκες ἀεροπόροι, μιὰ Γαλλίς, μιὰ
Ὀλλανδίς, μιὰ Μεξικανίς και πέντε Ἀμερι-
κανίδες. Τὸ ἔργον θὰ ἀποτελῇ μιὰν ἐξιστόρη-
σιν τῶν ἡρώϊκων κατορθωμάτων τῶν γυναικῶν
ἀεροπόρων, πού συνέβαλαν τόσο στὴν πρό-
σοδο τῆς ἀεροπορίας.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ὁ Ἀρνάλτο Φρακκαρόλι διώρισθη καλὸν
τεχνικὸς σύμβουλος τῆς ἱταλικῆς κινηματο-
γραφικῆς ἑταιρείας «Λοῦτσε», ἡ ὁποία πρό-
κειται νὰ γυρίσῃ μιὰν σειράν ταινιῶν μετὴν
περιπέτειες στοὺς ἐξωτικούς τόπους. Ὡς γνω-
στὸν, ὁ διάσημος δημοσιογράφος ἔχει κάμει
ὡς τῶρα πολλές φορές τὸν γύρον τοῦ κόσμου,
και ἐπεσκέψθη κατ' ἐπαναλήψιν τὶς μακρυ-
νὲς χώρες τῆς Ἀσίας και τῆς Ἀφρικῆς ὡς
ρεπόρτερ, περιηγητὴς κυνηγὸς και ἐξερευνη-
τῆς, γνωρίζει δὲ κατὰ ἔαθος τὰ ἔθιμα τῶν
ἀνθρώπων και ἡμιπολιτιστῶν λαῶν.

Ἡ Ἀν Σέρνιταν, ἡ περίφημη «σεξουαλικὴ καλλονὴ» τοῦ Χόλλυγουντ, γυρίζει τὸ φιλμ
«Ὁ κ. καθηγητὴς χορεύει» μετὰ συμπαικτην τῆς αὐτῆς γόνητας Ντίκ Πάουελ.

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΟΥ

— Καί τώρα, είπε ο παλιός μου φίλος Μύγχερ Άμαγιτ, θά σάς αφηγηθώ μιά ιστορία που δεν την είπα άκόμη σέ κανέναν...

Άναψε ένα χονδρό πούρο, έτράβηξε μερικές ρουφηξιές και άρχισε: — Έδω και κάμποσα χρόνια έζούσε στο Σαλόγκ ένας Κινέζος. Άς τότε πούμε Βάγκ για εύκολία. Τό πραγματικό όνομά του ήταν Βάγκ Τά Γιέν.

Δέν τό ζέρετε τό Σαλόγκ; Είνε μιά όμορφη πολιτεία της Σουμάτρας που έχει μεγάλο έμπόριο από καπνό και ρύζι, από λουλάκι και ρετινόλαδο.

Ο Βάγκ έμεινε σέ μιάν ώραιότατην έπαυλη, στην λεωφόρο Ρόυτερ, που ξεκινάει από την Ντέλφτ στρήτ, στέ κέντρο της πόλεως. Η λεωφόρος είνε γεμάτη από πελώρια φοινικόδεντρα και άκακίες και οι μεγάλοι κήποι που ζώνουν τις κάτασπρες έπαύλεις είνε σωστοί παράδεισοι με τά πολύχρωμα και μυροβόλα λουλούδια. Καί ο ώραιότερος άπ' αυτούς τούς παραδείσους άνηκε στον Βάγκ.

Η άφιξη του στο Σαλόγκ έκανε μεγάλη έντύπωσι στους Όλλανδούς. Είχε πολύ καλές συστάσεις από την πανίσχυρη εταιρία Κλάες του Μπεγκόλεν, άλλ' ήταν Κινέζος που δεν ήρθε στην πόλι σαν έπισκέπτης ή πελάτης, αλλά σαν σπουδαία προσωπικότης που ήθελε άμέσως νά επιβληθί, άκόμα και στή μικρή άριστοκρατία του τόπου.

Τό Σαλόγκ είνε μιά πολιτεία πολύ συντηρητική. Είνε εύκολο λοιπόν νά καταλάβετε ότι τό ζήτημα της ύποδοχής που έπρεπε νά γίνη στον Βάγκ, άπασχόλησε από την πρώτη στιγμή τις οίκογένειες των πλουσιωτέρων έμπόρων.

Άλλά τό πρόβλημα αυτό τδλυσε άμέσως ο Βάγκ κατά τον άπλούστερον τρόπον. Ήταν ένας άνθρωπος μεγαλόσωμος, ήρεμος, ευγενής και συμπαθητικός. Σωστός άριστοκράτης τέλος πάντων, έτσι που ο καθένας άρχισε νά έπιζητή την συντροφιά του. Καί ο Βάγκ, φορώντας πάντα ένα μεταξωτό σακκάκι που τόχε φέρει άπ' την πατρίδα του, ήτανε πανταχού παρών.

Ήταν άνύπαντρος, και πολύ συχνά έδινε μεγάλες δεξιώσεις στην πολυ-

τελεστάτη έπαυλή του, πρώτα σέ άντρες μόνονους κι' έπειτα κάνοντας μιά μικρήν υποχώρησι για κάποις κυρία.

Ήξερε νά ζή, και ή τέχνη αυτή, καθώς ζέρετε, είνε από τις δυσκολώτερες του κόσμου. Την γνώριζαν καλά οι άρχαιοι Έλληνες, οι Ίάπωνες δέν την άγνοούσαν και οι Κινέζοι διατηρούν άκόμα μιάν άμυδρήν άνάμνησί της. Καί ή τέχνη αυτή τά περιλαμβάνει όλα: από τό πώς θά διαθέσι κανείς την ήμέρα του έως τον τρόπο που πρέπει νά τοποθετηθί τά λουλούδια στ' άνθογυάλι, από την έκλογή του ύφάσματος για τό κοστούμι του έως τον τρόπο που πρέπει νά σερβίρη ένα κρασί. Είνε μιά τέχνη αυτή που συνδυάζεται με την ποίησι, την ζωγραφική και την γλυπτική και οι άνθρωποι θά έπρεπε νά την καλλιεργήσουν πιδ πολύ.

Ο Βάγκ Τά Γιέν έδωσε δείγματα της τέχνης αυτής στους Όλλανδούς του Σαλόγκ και σάς θεσάιδι πώς οι Όλλανδοί είνε ένας λαός που μπορεί νά έκτιμήσι πράγματα πολύ λεπτότερα από τον καπνό, τό κρασί και τό χρήμα. Έδωσαν λοιπόν στον Βάγκ την έκτίμησι που του άξιζε, ως που μιά μέρα έξέσπασε τό μεγάλο σκάνδαλο.

Ο ραφιναρισμένος εκείνος τζέντλεμαν, κατά τό ήμισυ ποιητής και κατά τό ήμισυ έμπόρος, άριστοκράτης μέχρι μυελού οστέων, είχε τολμήσει νά σηκώση τό βλέμμα του άπάνω σέ μιάν Όλλανδή.

Γιά νά είμαστε ακριβείς δέν ήταν άπολύτως Όλλανδή. Είχε παντρευτή ένα Γάλλον, που πέθανε, τον Σενάρ, έναν έμπορο που τον έκτιμούσαν όλοι στο Μπεγκόλεν, και τώρα ήταν χήρα.

Άλλ' είχε γεννηθί στην Όλλανδία. Καί ή σκέψι ότι ένας Κινέζος θά παντρευόταν μιά συμπατριώτισά τους, άνεστάτως όλη την ευρωπαϊκή παροικία του Σαλόγκ, ίσως περισσότερο από την έκρηξι του περιφήμου ήφαιστείου Κρακατόα, που άκούστηκε καθώς ζέρετε στην Αυστραλία, δηλαδή σέ άπόστασι δύο χιλιάδων μιλίων.

Έπειτα, άφού πέρασε κάμποσος καιρός, όταν τό πράγμα δηλαδή άρχισε νά ξεθυμαίνη, οι διάφοροι

Κλάες, οι Βίνεχουκ, οι Βάν Μπέερς, άκούστηκαν νά μωρμουρίζουν: «Δέν θαρρέσαι!... Στο κάτω-κάτω...» Ο Κούνεκ, που χρώσταγε ένα μεγάλο ποσόν στον Βάγκ, θρήκε τό θάρρος νά ειπή: «Και γιατί όχι, σάς παραλώ;». Καί άμέσως όλος ο κόσμος άρχισε νά έπαναλαμδώνη: «Βέβαια, γιατί όχι; Μήπως είνε ο πρώτος ή θάναι ο τελευταίος; Άλλως τε δέν είνε κοινός αυτός ο Κινέζος και ή Σενάρ είχε πάρει προηγουμένως ένα Γάλλον, ώστε...»

Έτσι λοιπόν μιάν όμορφη μέρα ο Βάγκ έφυγε για τό Μπεγκόλεν, όπου έγινε ο γάμος ήσυχα και ώραια όπως άρμόζει σ' έναν φιλόσοφο που έχει μεγάλη πείρα στα άρχαία άντικείμενα, στα λουλούδια, τις δαντέλες και τις γυναίκες.

Η κυρία Σενάρ ήταν πολύ χαριτωμένη, και για μιά γυναίκα ή χάρι είνε ίσως προτιμότερη από την όμορφιά. Ωστόσο είχε πολύ δυνατή θέλησι κι' ένα χαρακτήρα πολύ δραστήριον.

Είπα ότι ο Βάγκ ήξερε νά ζήσει. Θά προσθέσω ότι ήξερε και ν' αγαπήσθ. Οι ιδιοτροπίες του, στο ζήτημα της άγάπης, ξεπερνούσαν όλα τά όρια. Καί αυτό στον άντρα, είνε ο καλύτερος τρόπος για νά κατακτήσθ μιά γυναίκα.

Ίκανοποιούσε κάθε ιδιοτροπία της γυναίκας του, την εφόρτωνε δώρα, έμεγάλωνε διαρκώς τον κήπο του, χωρίς αίτια και άνάγκη, και της άγόρασε μιά μικρήν έπαυλη στο Κεπάγκ, έξημιμίλια μακριά άπ' τό Μπεγκόλεν. Καί ή ζωή τους έξακολουθήσε ειρηνική, ως την ήμέρα που μιά μεταβολή έγινε στή ζωή του Βάγκ.

Άφωσιώθηκε περισσότερο στις ύποθέσεις του και αφιέρωσε πιδ πολλές ώρες στο γραφείο παρά στην γυναίκα του. Θά μπορούσε μάλιστα νά ειπή κανείς ότι μεταξύ τους δέν ύπρχε πιά τόσο στενή σχέση όσο στην άρχή.

Οι Γιαπωνέζοι υπηρέτες του σπιτιού έλεγαν ότι πολύ συχνά άκουσαν φιλονεικίες. Άλλά κανείς, φυσικά, δέν έδινε σημασία στις φλυαρίες των υπηρέτων.

Ένα γεγονός όμως ήταν άναμφισβήτητο: ότι ή κυρία Βάγκ είχε έγkataλείψει όλους τούς φίλους και γνωστούς της κι' έπήγαινε συχνά στο γραφείο του άνδρός της, τον έπαιρνε όταν τελείωνε την εργασία του κι' έπήγαιναν μαζί νά φάνε σ' ένα όποιοδήποτε έστιατόριο. Μιά μέρα μάλιστα έκαμε την κουταμάρα νά ρωτήσθ τον συνεταίρον του Κλάες αν πράγματι ο άντρας της είχε μείνει ως όργα τή νύχτα στή λέσχη.

Από τότε άρχισε νά διαδίδεται πώς ή κυρία Βάγκ είχε σοβαρούς λόγους νά ζηλεύη τον άντρα της. Καί τό σκάνδαλο δέν άργησε νά ξεσπάσθ. Μπορείτε τώρα νά φαντασθήτε τί έγινε στή μικρή αυτή και συντηρητική κοινωνία. Ο καθένας ένόμιζε ότι έπρεπε νά θεωρήσθ τον έαυτόν του προσβλημένον. Σύζυγοι και άδελφοί, έξω φρενών, άρχισαν νά τρίζουν τά δόντια, και ποιος ξέρει τί άλλο άκόμα θά συνέβαινε, αν δέν μεσολαβούσε ένα νέο γεγονός: Μιάν ώραιάν ήμέρα ή κυρία Βάγκ έγινε άφαντη.

Άμέσως διαδόθηκε ότι έγκατέλειπε τον άντρα της κι' έφυγε. Όταν τό γεγονός έξακριβώθηκε, όλοι άρχισαν νά μωρμουρίζουν: «Δέν θαρρέσαι!... Στο κάτω-κάτω...» Ο Κούνεκ, που χρώσταγε ένα μεγάλο ποσόν στον Βάγκ, θρήκε τό θάρρος νά ειπή: «Και γιατί όχι, σάς παραλώ;». Καί άμέσως όλος ο κόσμος άρχισε νά έπαναλαμδώνη: «Βέβαια, γιατί όχι; Μήπως είνε ο πρώτος ή θάναι ο τελευταίος; Άλλως τε δέν είνε κοινός αυτός ο Κινέζος και ή Σενάρ είχε πάρει προηγουμένως ένα Γάλλον, ώστε...»

ψε τον άντρα της κι' έφυγε.

Όταν τό γεγονός έξακριβώθηκε, όλοι άρχισαν νά ρωτούν: «Και με ποιόν έφυγε;» Έμετρήθηκαν οι σύζυγοι, άλλα δέν έλειπε κανείς, ούτε και κανένας άνύπαντρος νέος.

Είπαν κατάπι πώς ή κυρία Βάγκ άφησε ένα γράμμα στον άντρα της, και του έξηγούσε ότι κουρασμένη από τό μέρος εκείνο και από την ζωή που έκανε μαζί του, έφυγε για την Εύρώπη, όπου θά ζούσε με την οίκογένειά της. Καί δέν έπρόκειτο νά έαναγουρίσθ.

Ο Βάγκ έπιβεβαίωσε αυτές τις πληροφορίες με ύφος ήρεμο και θλιμμένο. Είπε πώς ή γυναίκα του θά έώδεψε πολλά λεφτά για νά κλείσθ τά στόματα εκείνων που έν γνώριζαν τη φύγη της, γιατί δέν μπόρεσε νά μάθθ τό παραμικρό από κανέναν, ούτε ν' ανακαλύψθ το λιμάνι όπου είχε πάρει τό πλοίο για την Εύρώπη, ούτε καν νά μάθθ αν πραγματικά έφυγε από τή Σουμάτρα.

Έπρόσθεσε πώς είνε αδύνατο νά ύποχρέωσι κανείς μιά γυναίκα νά μείνθ με τον άντρα τον όποιον δέν αγαπάει πιά. Καί ότι αυτός με κανένα τρόπο δέν έννοούσε νά έμποδίσθ τη γυναίκα του νά πάθ όπου θέλει.

Έν πάση περιπτώσει, έκτός από τό σημαντικό ποσόν που είχε πάρει μαζί της ή κυρία Βάγκ, ποσόν τό όποιον αυτός εύχαρίστως της παραχώρουσε, από τό σπίτι είχε χάσθ και ένα περιφημο περιδέραιο από μαργαριτάρια, κληρονομικό κειμήλιο της οίκογενείας Βάγκ.

Αν ή γυναίκα του θρισκόταν άκόμη στή Σουμάτρα, ή άστυνομία μπορούσε ν' άνακαλύψθ τη διαμονή της και νά της πάρθ τό περιδέραιο. Τίποτε άλλο δέν ήθελε αυτός. Θά ήταν μάλιστα διατεθειμένος νά της προσφέρθ ένα ποσόν ίσο με την έμπορικην άξία του περιδεραιού, γιατί

καθώς είπαμε του ήταν πολύτιμο.

Η κυρία Βάγκ δέν εύρέθηκε πουθενά.

Έπέρασαν έβδομάδες και μήνες, και ή γυναίκα που είχε έγkataλείψει τον άντρα της δέν έδωσε σημεία ζωής. Η ύπόθεσις είχε σχεδόν λησμονηθί όταν, μετά ένα χρόνο, ένα πρωί έμπήκε στο γραφείο μου ένας μικρόσωμος άντρας, με μακριά μουστάκια και άγρια χαρακτηριστικά. Τόν έλεγαν Καίλερ και ήταν άδελφός της γυναίκας που είχε εξαφανισθ.

★

Ο συνεταίρος μου Ταβας άπουσίαζε. Καί ήταν εύτύχημα αυτό, γιατί ο Καίλερ έφάνηκε από την πρώτη στιγμή πολύ δξύθυμος, έτοιμος νά κόνη καυγά με τό παραμικρό. Καί ο Ταβας δέν τούς έχωνε τέτοιους χαρακτηριστες.

Ο Καίλερ άρχισε νά θρίζει την άστυνομία του Σαλόγκ, λέγοντας πώς είνε όλοι θλάκες και δέν έξερουν τη δουλειά τους. Τού άπάντησα ότι πιθανόν νά έχθ δίκιο, όλλ' έπρόσθεσα άμέσως ότι ο χρόνος μου ήταν πολύτιμος και δέν μπορούσα νά τον σπαταλήσω μαζί του.

Τότε έξηγήθηκε σαφέστερα τί ήθελε.

Φαίνεται πώς ή άδελφή του, ή κυρία Σενάρ, δέν του είχε ποτέ άνακοινώσι τον γάμον της με τον Βάγκ. Καί ίσως νά είχε δίκιο, γιατί δέν ήταν είδησι αυτή που μπορούσε νά την άνακοινώσθ εύκολα και χωρίς συνέπειες εις έναν άνθρωπον ώσαν τον Καίλερ.

Αυτός λοιπόν τό έμαθε μόνο μετά δύο χρόνια, δηλαδή μόλις πρό όλίγων έβδομάδων, και ήρθε άμέσως στή Σουμάτρα για νά θεσάωθ με τά ίδια του τά μάτια. Άλλ' όταν έφθασε στο Σαλόγκ, έμαθε την εξαφάνισι της άδελφής του.

Η κυρία Σενάρ δέν είχε έπιστρέψι στήν Εύρώπη, όπως έλεγαν ο Βάγκ. Για τον Καίλερ ή ύπόθεσι ήταν πολύ διαφορετική: ο Βάγκ είχε σκοτώσει την άδελφή του. Ούτε ή άδελφή του έπρεπε νά περιμένη καλύτερη τύχη, άφού παντρεύτηκε έναν Κινέζο.

— Τέλος πάντων, τον διέκοψα, τί θέλετε τώρα από μένα;

Ήθελα νά συγκεντρώσθ αρκετά στοιχεία ώστε ν' άποδείξω τό έγκλημα. Τού άπάντησα ότι δέν ύπρχε κανένα έγκλημα για νά εξακριβωθί, παρά μονάχα οι δικές του ύποψιες. Μόνο, αν ήθελε νά μου άναθέσθ την ύπόθεσι, θά μπορούσα νά την άναλάβω, αλλά υπό τον όρον νά ένεργήσω όπως και όταν θά ήθελα έγώ.

Έδέχτηκε την πρότασί μου και τον έπεισα ν' άπομακρυνθί από τό Σαλόγκ για νά μη μ' έμποδίσθ στις ένεργειές μου. Εύτυχως, αν και είχε άπειθυνηθί στήν άστυνομία, δέν ήρθε καθόλου εις έπαφή με τον Βάγκ, ούτε έπροκάλεσε κατά οιονδήποτε τρόπον τις ύπονοιες του Κινέζου.

Έπειδή έν γνώρισα καλά τον Καίλερ έέν έδωσα μεγάλη σημασία στην κατηγορία του. Οι γυναίκες, καθώς ζέρετε, έγkataλείπουν συχνά τούς άντρες των, και τό μόνο έλάττωμα που είχε ο Βάγκ ήταν ότι άνηκε στην κίτρινη φυλή.

Μολοντούτο, όταν έφθασα στο Σαλόγκ και όταν έμαθα με κάθε λεπτομέρεια την ιστορία του Κινέζου και της γυναίκας του, μιά ύποψία άρχισε νά μεγαλώνη μέσα στην ψυχή μου.

Όταν τό πρακτορείον πληροφοριών Ταβας και Σία άναλαμδώνη μιάν ύπόθεσι, ο πελάτης μπορεί νά είνε θεόβιος ότι δέν θά πετάξθ τά λεφτά του. Άνέλαβα λοιπόν νά μάθω καταλεπτός την ιστορία του Βάγκ κατά τά τρία τελευταία χρόνια.

Ανακάλυψα τον Βάνγεμον, έναν άπό τούς υπηρέτας του, που είχε άκούσει λογομαχίες μεταξύ του άνδρουγού του. Ο Σάνγεμον είχε φύγει από τό σπίτι του Βάγκ ένα μήνα πριν.

Ο Βάγκ Τά Γιέν ήταν καλός άφέντης, μου είπε, και θά έκαναν τά πάντα για νά θρω τη γυναίκα του. Είμαι λοιπόν πρόθυμος νά σάς βοηθήσω σ' αυτό. Τό μόνο που ζέρω είνε τό έξής: Στην άρχή τό άντρόγυνο τά πήγαινε πολύ καλά. Ήταν εύτυχισμένος σαν περιστέρια, αλλά κατάπιν έγινε κάποια μεταβολή. Αυτός της έδινε κάθε τί που μπορούσε νά την εύχαριστήσθ, άλλ' ή κυρία Βάγκ ήταν... γυναίκα.

— Ίσως ήταν πολύ υποχωρητικός άπέναντί της.

— Μιά φορά ήταν ένας άνθρωπος που είχε ένα άραίο σπίτι, τόσο άραίο, που άρχισε νά ψάχνη για νά βρθ κανένα έλάττωμα. Ένα από τά δοκάρια της στέγης ήταν λιγάκι στραβό, ο άνθρωπος έπήρε τό τσεκούρι και τόκοψε, και ή στέγη όλόκληρη έπεσε και τον πλάκωσε.

Τό ίδιο συνέβη και με την γυναίκα του Βάγκ. Δέν ήταν εύχαριστημένη με την τύχη της και άρχισε νά ζηλεύη τον άντρα της, νά τον παρακολουθί παντού, νά μη τον άφήνθ σέ ήσυχία.

Ένα θράδα τσακώθηκαν και άκουσα τή φωνή του Βάγκ νά γίνε-

Έμαθα από τον υπηρέτη της ότι έκαναν πολλούς καυγάδες στο σπίτι.

και τόσο τρομερή, που φοβήθηκα. Ήταν σαν να μιλούσε ξαφνικά μια τίγρις. "Υστερα από λίγο η γυναίκα του έφυγε. Μιά μέρα την πήγε με το κινεζικό καροτσάκι του στην έπαυλή τους στο Κεπάγκ. "Εμειναν λίγες μέρες εκεί και αυτή ξαναγύρισε στο Σαλόγκ. Είχε φύγει."

— Πές μου, τόν ρώτησα, νομίζεις ότι ο Βάγκ Τά Γιέν είχε σχέσεις με καμμιάν άλλη γυναίκα και ότι η δική του το ανακάλυψε αυτό;

— Μπορεί, απάντησε ο Σάγγεμον. Στο χωριό που βρίσκεται κοντά στην έπαυλή τους, στο Κεπάγκ, νομίζω πως μένει μία νέα που την αγαπούσε. "Εχω ένα μήνα φυγάτος από την υπηρεσία του και ξέρω ότι από τον καιρό που έφυγε η γυναίκα του πηγαίνει τακτικά στο Κεπάγκ. Και είμαι σχεδόν βέβαιος ότι πηγαίνει για να δει κάποια γυναίκα. "Αν επέστρεφε λοιπόν η κυρία του και το μάθαινε αυτό...

Δεν αποτέλειωσε τη φράση του. Ούτε μπόρεσα να του αποσπάσω μία λέξη περισσότερο. "Αλλ'" είχα μάθει αρκετά.

Κατά τον Σάγγεμον, η κυρία Βάγκ είχε λόγους σοβαρούς να ζηλεύει τον άντρα της. Θά είχε υποπτευθεί την ύπαρξη μιας αντιζήλου που έζωσε στο Κεπάγκ. Και την τελευταία φορά που έπήγαν με τον άντρα της στην έπαυλή τους, θά την ανακάλυψε αυτήν την γυναίκα.

"Ισως τότε το ανδρόγυνο ξμάλωσε, ο Βάγκ έσκότωσε την γυναίκα του και μετά έκρυψε κάπου το πτώμα. Αυτό ήταν τουλάχιστον το συμπέρασμα που μπορούσε να βγάλει κανείς απ' όλες αυτές τις πληροφορίες.

Πάντως, ήταν απόλυτως βέβαιον ότι ο Βάγκ, παρ' όλην την ευγένειά του, είχε έναν τέτοιο χαρακτήρα που αν έθύμωνε μπορούσε να μεταβληθεί σε θηρίο. "Η γυναίκα του θά τον έβασάνιζε με τη ζήλεια της. Αυτός την πήγε στο Κεπάγκ. "Απ' εκεί έλεγαν πως έφυγε, και παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις του Βάγκ δεν είχε έπιστρέψει στην Ευρώπη. Τέλος ήταν ο Κάιλερ με την κατηγορία του, ότι η αδελφή του δολοφονήθηκε από τον άντρα της.

Οι διαβεβαιώσεις του Κάιλερ δεν αποτελούσαν την απόδειξη του έγκληματος. Το πιπέρι δεν είχε τροφή, αλλά μας άνοιγε την όρεξη και μας υποχρεώνει να φάμε κάτι το όποιον χωρίς αυτό δεν θά το αγγίζαμε κάθολου.

Αυτό ακριβώς συνέβη και μ' έμένα. "Ο Κάιλερ μου άνοιξε την όρεξη στη συστηρίωσή αυτήν υπόθεσι την οποίαν είχα να διαλευκάνω έντελως.

"Αμέσως εκατάλαβα ότι τα συνηθισμένα, μέσα όπως ή παρακολούθησις του υπόπτου κ.λ.π. ήταν έντελως περιττά. "Ο Βάγκ ήταν πάρα πολύ έξυπνος, και αν οι υποψίες του Κάιλερ ήταν βάσιμες, δεν θά είχε αφήσει σε άγνοια το παραμικρό ίχνος.

Δεν θ' ακολουθούσα λοιπόν κανένα από τα συνηθισμένα συστήματα για ν' αποκαλύψω τον Βάγκ. "Ολες μου τις ελπίδες τις έβασίζα στο κορίτσι του Κεπάγκ, για το όποιον είχε μιλήσει ο Σάγγεμον.

"Ο Βάγκ εξακολουθούσε από καιρού εις καιρόν να επισκέπτεται αυτήν την νέαν. "Αν είχε σκοτώσει την γυ-

ναίκα του θά το έκαμε άσφαλως από αγάπη προς την φίλη του, που ίσως μάλιστα τον υποχρέωσε να έγκληματίσει. "Αποφάσισα λοιπόν να θρω αυτήν την νέα και να μάθω όλην την αλήθεια. "Αλλά πως;

"Επήγα στο Κεπάγκ και θρήκα εύκολα την έπαυλιν των Βάγκ, μικρή αλλά τριγυρισμένη από έναν περίφημον κήπο.

Το χωριό Κεπάγκ είχε τόσο μικρό, που δεν χρειάστηκε να κουραστώ πολύ για να βρω εκείνην που ζητούσα. Ήταν, δεν ήταν καμμιά εκατοστή κορίτσι, και ένα απ' αυτά θά ήταν ή φίλη του Βάγκ.

"Ενα πράγμα μονάχα ήταν ολοφάνερο: ότι ο Βάγκ δεν έβλεπε θέβαια στο χωριό την νέαν που αγαπούσε αλλά την καλούσε στην έπαυλή του.

Κατέστρωσα λοιπόν το σχέδιό μου. Θά έπερίμενα την άφιξη του Βάγκ και θά τον έπιανα με την νέαν.

Μεταμφιεσμένος σε ζητιάνον και, καθισμένος κάτω από ένα μεγάλο δέντρο που ήταν ακριβώς έξω από έπαυλιν του Βάγκ, έπερίμενα την άφιξίν του, αποφασισμένος να περιμένω έστω και μίαν έβδομάδα.

"Εμεινα εκεί, από τα ξημερώματα έως άργα το βράδυ, επί τέσσαρις ήμέρες, παίρνοντας την έλεημοσύνη που μου διναν πονετικοί διαβάτες. "Επί τέλους, το άπογευμα της πέμπτης ήμέρας το κινεζικό άμαξάκι με τα δυο άσπρα άλογα που μεταχειριζόταν ο Βάγκ για τις εκδρομές του, έφάνηκε στο θάθος του δρόμου που έρχόταν από το Σαλόγκ.

Σηκώθηκα άμέσως απ' τη θέση μου, έπέρασα κατά πλάτος το δρόμο κι' έμπήκα στον κήπο της έπαύλεως από ένα άνοιγμα που είχα κάμει στον φράχτη. Κρυμμένος πίσω από πυκνούς θάμνους, κοντά στην καγκελλόπορτα είδα τον Βάγκ να μπαίνει στον κήπο, αφού άφησε το άμαξάκι στο δρόμο. Κρατούσε μία μικρή ανθοδέσμη, από λουλούδια που θά τάχε κόψει άσφαλως από τον κήπο του για την αγαπημένη του. "Ασφαλως, εκείνη θά τον περίμενε μέσα στην έπαυλιν.

"Εχαμογέλασα με ίκανοποίησι για την έπιτυχία του σχεδίου μου. Τον άκολούθησα λοιπόν, φροντίζοντας να βρίσκωμαι πάντα κρυμμένος πίσω από τους θάμνους. "Αλλ' αυτός, αντί να πάη κατ' ευθείαν προς την έπαυλιν, τον είδα με μεγάλη μοδ έκπληξι να προχωρή προς μία δεινροστοχία, στο θάθος της οποίας ήταν ένα πελώριο κυπαρίσσι.

"Ήταν ή πιό ήσυχη κι' έρημηκή γωνιά του κήπου, πολύ κατάλληλη για ένα έρωτικό ραντεβού. "Αλλά το κορίτσι δεν έφαινόταν πουθενά. "Εγώ, κρυμμένος πίσω από τα δέντρα, δεν έχανα την παραμικρή κίνησι του Βάγκ.

Τον είδα να προχωρή άργα προς το μεγάλο κυπαρίσσι, να στέκεται μπροστά μου, να σκύβει και να σηκώνει από κάτω κάτι που μοδ φάνηκε σαν ανθοδέσμη από ξερά λουλούδια. Τά πέταξε μακριά και τ' αντικατέστησε άμέσως με τα δροσερά λουλούδια που είχε φέρει μαζί του. "Επειτα έμεινε λίγες στιγμές άκίνητος, σαν νάκανε μία προσευχή, και τέλος ξαναγύρισε προς την καγκελλόπορτα και βγήκε από τον κήπο.

"Άκουσα το ποδοβολήθ των αλό-

γων και είδα το άμαξάκι ν' άπομακρύνεται προς το μέρος απ' όπου είχε έρθει.

Τότε έπήγα κι' εγώ προς το κυπαρίσσι, κι' έσήκωσα τα λουλούδια που είχε πετάξει ο Βάγκ. Ήταν μία μικρή ανθοδέσμη, έντελως όμοια με αυτήν που είχε φέρει, από λουλούδια του κήπου του, στο Σαλόγκ.

Δέν έδυσκολεύτηκα πολύ να θρω ένα τσαπί κι' ένα φτυάρι.

★

Την ίδια νύχτα, μόλις επέστρεψα στο Σαλόγκ, έπήγα στο πολυτελέστατο σπίτι του Βάγκ, συνοδευόμενος από τον Βάν Χούγκ, διευθυντή της όλλανδικής άστυνομίας. "Ο Βάγκ δεν ήταν από τους ανθρώπους εκείνους που συλλαμβάνονται τόσο εύκολα, σαν τους κοινούς έγκληματίες.

Μόλις παρουσιάστηκα μπροστά του, του είπα:

— Βάγκ Τά Γιέν, σήμερα έπήγατε στο Κεπάγκ και αφήσατε ένα μάτσο λουλούδια άπάνω στον τάφο της γυναίκας σας.

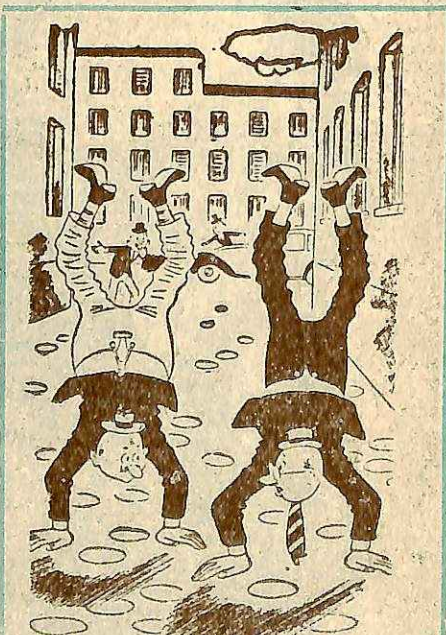
Δέν το άρνήθηκε. "Εκαταλάβαινε ότι ήταν έντελως περιττό να το διαψέυση ή να δημιουργήση σκηνές που θά κατέληγαν εις θάρος του. "Εφάνηκε λοιπόν ελίκρινής άπέναντί μας.

"Αγαπούσε πολύ την γυναίκα του, και όμως την έσκοτώσε. Ποτέ δεν την άπάντησε. Καμμιά άλλη γυναίκα δεν είχε την παραμικρή σχέση μαζί του, τουλάχιστον απ' την ήμέρα που παντρεύτηκε. Την έσκοτώσε, γιατί τον είχε «έρεθίσει» με τη ζήλεια της και τις παράλογες υποψίες της.

"Αν δεν έπαιρνε την συνήθεια εκείνη να φέρνει από καιρού εις καιρόν λουλούδια άπάνω στον τάφο της γυναίκας του, το έγκλημά του θά έμενε για πάντα κρυφό. "Αλλά και ή σύλληψί του δεν έφάνηκε να τον συγκίνησε πολύ, σαν να την περίμενε.

ΤΕΛΟΣ

ΜΤΕ ΒΕΡΕ ΣΤΑΚΠΟΥΛ

ΤΑ ΣΤΕΜΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ
—Μπα; Κι' εσύ φτιάχνεις παπούτσια επί παραγγελία στον ίδιο τσαγκάρη;

Αυτότελης νουβέλλα από τα άριστουργήματα της γαλλικής λογοτεχνίας

Στό χορό

της πρεσβείας

ΕΝΑ βράδυ, σέ μιὰ νυκτερινή γιορτή που δόθηκε η πρεσβείρα της Αγγλίας, λαίδη Γκρέυ, μέσα στο πάρκο της Αγγλικής πρεσβείας στα Θεραπιά του Βοσπόρου, όλος ο διπλωματικός κόσμος και οι επίσημοι ξένοι που κατοικούσαν στο «Σόμμερ Παλλάς», ήταν εκεί. Ακόμα βρίσκονταν εκεί και οι επί-τελείς αξιωματικοί των έννιά Ευρωπαϊκών πολεμικών που ήταν άγκυροβολημένα στο Βόσπορο.

Στην απόκερμηνη ακτή που σκίαζαν μεγάλα κυπαρίσσια και πεύκα, είχε στηθεί μιὰ πρόχειρη σκηνή στολισμένη με λουλούδια. Μερικοί απ' τους αξιωματικούς και γραμματείς των πρεσβειών και οι γυναίκες τους—πιδ ένθουσιασμένες από όλο τον άλλο κόσμο γιατί τους δινόταν η ευκαιρία να δείξουν τις γάμπες τους—επαίξαν το «όνειρο μιὰς καλοκαιρινής νύχτας» του Σαίξπηρ. Μ' όλο όμως το κακό παίξιμό τους, οι λίγοι και εκλεκτοί θεαταί έμειναν ολότελα ικανοποιημένοι κι αυτό χάρις στον φαντασμαγορικό διάκοσμο, που ένας άρροσκάλεστος σκη-νοθέτης, το δλόγιομο φεγγάρι, φρόντισε να χαρίση στη λου-λουδένια σκηνή του κυπαρισσένιου πάρκου.

Κι από ένα καρίτσιο της τύχης, οι καρέκλες της κ. Ντέ Ρομάν και του υποπλοίαρχου Πέτρου Βιλλιέ, δρέθηκαν τώ δρα-δυ εκείνο ή μιὰ πλάϊ στην άλλη.

Εκείνη ήταν πιό ξανθιά κι από το καθαρότερο χρυσάφι και τα μάτια της, μάτια κροσλής, έκρυβαν μέσα τους κάποιο βαθύ μυστήριο.

Ήταν τα μόνα χαρακτηριστικά που μπόρεσε να δη ο Πέτρος Βιλλιέ, ανάμεσα στις άσημένιες ανταίγιες του φεγγαριού.

Εκείνος, μιὰ συνηθισμένη σιλουέτα ένδς άνδρός, με καλο-δεμένο κορμί και κομψά ντυμένος. Κι όταν το «Όνειρο μιὰς καλοκαιρινής νύχτας» τελείωσε, και προχώρησαν κάτω απ' τον ξάστερο ουρανό για να κάνουν ένα περίπατο μέσ' στο πάρκο, θα μπορούσα να στοιχηματίσω ένενήντα ένένα στα έκατό πως ο περίπατος αυτός δεν θα είχε την παραμικρή διαταραχτική επί-δραση πάνω στη μοίρα κανενός των. Ασφαλώς! θα μπορούσα να στοιχηματίσω! ένενήντα ένένα στα έκατό.

Και θάχανα...

★

—Δίν σάς φαίνεται, είπε ο Πέτρος Βιλλιέ, θέλοντας ν' αρχί-ση μιὰ κουβέντα, πως αυτή ή γρηά κυρία Καϊμάκ ήταν απόψε πολύ γελοία με κείνο το μουσελινένιο ροζ και γαλάζιο φόρε-μά της;

—Ω, ψιθύρισε ή κυρία Ντέ Ρομάν, πως μπορείτε να σκέπτε-σθε σέ μιὰ τέτοια μαγευτική νύχτα, την καυμένη αυτή γυναίκα;

Κι ο Πέτρος σώπασε άμέσως, ολότελα εύχαριστημένος γιατί τον έμπόδιζε να συνεχίση μιὰ συζήτηση πάνω σέ άνιαρες κοι-νοτυπίες κι' ακόμα περισσότερο γιατί καταλάβαινε πως ή χα-ριτωμένη συντροφισσά του ήξερε ν' άγαπά τη σιωπή.

Ανέβηκαν σφιχτοπιασμένοι ίσαμε τον έξωστη. Είχαν σθώσει στο μεταξύ τα ηλεκτρικά λαμπρόνια και το πάρκο δυθισμένο στο σκοτάδι της νύχτας γινότανε ώραιότερο.

Απλώσε τα μπράτσια της προς το Βόσπορο, που καθώς άντι-φάγγιζε χαδιάρικα πάνω στη λεία επιφάνειά του τις άκτίνες που ολόγιοντο φεγγαριού, φάνταζε σαν ένας πελώριος κοιμι-σμένος ποταμός από άναλυτο άσπρη.

Σέ λίγο το καίκι, ξαναφέροντάς σας στο πλοίο σας, θα συνιδώση τα ήσυχά αυτά νερά... μουρμούρισε εκείνη.

Ο Πέτρος της έδειξε το θαμπό φώς του φαναριού του καρα-βιού του.

—Νάτο... εκεί κάτω... Κι' απόψε, όπως πάντα, θα ξαναγυ-ρίσω μόνος μου, και συντροφευμένος με τη μελαγχολία μου.

Εκείνη φοβήθηκε για μιὰ στιγμή, πως θα της έλεγε καμιά απ' τις συνηθισμένες φιλοφρονήσεις του καλού κόσμου.

Μα γελάστηκε. Ο έδολος και σταθερός χαρακτήρας του Πέ-τρου δεν του επέτρεπε να κάνει μιὰ τέτοια σκέψη.

—Θα γυρίσω μόνος μου και συντροφευμένος με τη μελαγ-χολία μου, συνέχισε αυτός, ολότελα μοναχός, αφού όλη αυτή την νύχτα έζησα μέσα σέ τόσο όμορφες κυρίες, και μου δόθηκε ή ευκαιρία να δω τόσους και τόσους αλαδίστρινους ώμους που πάνω τους θάταν τόσο γλυκά ν' άποκοιμηθί κανέναν, κι' αφού εύχάριστο να μαντέψω ένα σωρό καρδιές, που θα μου ήταν τόσο εύχάριστο να τις κάνω να σκιρτήσουν για μένα.

Εκείνη τον άκουγε ξαφνιασμένη. Ήταν πρώτη φορά στη ζωή της που ένας άνδρας της μιλούσε για τρυφερότητα κι' αγάπη, χωρίς τα λόγια του να ύπονουν αυτήν ή να θέλουν να την βί-βουν. Κι' ή καρδιά της έννοιθε με βαθειά συγκίνηση για τον άνθρωπο αυτό που χωρίς να φαίνεται ξερωτευμένος μαζί της, της μιλούσε τόσο άληθινά για την μοναξιά του.

Δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την γλώσσα της και του άπην-τησε:

—Ίσως άλλοι νάναι πιό πολύ λυπημένοι από σάς, αυτοί κι' αυτές, που, παρ' όλο που σέ λίγο δεν θα γυρίσουν σπιτι τους μονάχοι, θα δρουν εκεί να τους περιμένη ή παγερή άδιαφορία, χειρότερη ακόμα κι' απ' τη μοναξιά. Τούλάχιστον σεις... κι' έν ακόμα θάχατε όρεξη να κλάψετε... κανέναν δεν θα σάς έμποδίσω.

"Ενας άταίριαστος

γάμος

Η ΚΥΡΙΑ Ντέ Ρομάν είχε παντρευθί ένα πλούσιο γέρο, ένα γέρο που οι τρέλλες μιὰς γλετζεδικής νεανικής ζωής τον είχαν καταντήσει σωστό έρείπιο. Μα ο γάμος της αυτός της έξησφάλιζε όμορφα κι' άκριβά κοσμήματα, μεταξωτά φορέματα, αυτοκίνητα, έπαυλι πάνω στις άκτές του Βοσπόρου, κι' ένα μέγαρο στη λεωφόρο του Έρρίκου Μαρτέν, στο Παρίσι. Κι' έντός απ' αυτά κι' ό,τι άλλο άνήκε στον άνδρα της, που την είχε παντρευθί χωρίς την παραμικρή προίκα, θεόγυμνη. Ήταν από μεγάλη άριστοκρατική οικογένεια, μα φτωχή, πάμφτωχη σαν τον Ίώβ. Τόσο πολύ φτωχή μάλιστα, που την ημέρα του γάμου της, την ώρα που έβγαιναν από την εκκλησία, όλοι οι προσκαλεσμένοι φίλοι της συμφωνούσαν και μακάριζαν την τύ-χη της πουχε κατορθώσει να τυλίξη τον γέρο αυτό Μακίχνα...

Ο πιό κερδισμένος όμως απ' αυτή την ιστορία, ήταν ο κύριος Ντέ Ρομάν. Γεροπενητάρης πιά, είχε παντρευθί μ' ένα κορίτσι πενή και άφράτο σαν φρέσκο ψωμί. Και για το παραπάνω, τα χαρίσματα αυτά δεν άναφέρονταν στο συμβόλαιο του γάμου, κι' ή κυρία Ντέ Ρομάν ποτέ της δεν θέλησε να ύπερηφανευθί γι' αυτά. Θάταν γι' αυτό το λόγο πολύ εύκολο στον κύριο Ντέ Ρο-μάν να επιτύχη και να έξασφάλιση την αγάπη της γυναίκας του, μα δυστυχώς, όπως συνήθως γίνεται, ο κύριος Ντέ Ρομάν άδι-φόρησε ολότελα γι' αυτό!

Στην αρχή θέλησε με τον άπότομο τρόπο του να την κάμη να τον φοβάται. Βλέποντας όμως πως αυτό δεν έπετύγγανε και κουρασμένος από το είδος αυτό των αίσθητικών ικανοποιήσεων, στράφηκε σέ άλλες λιγώτερο κουραστικές και που έμάς στην ιστορία μας πολύ λίγο μάς ένδιαφέρουν.

Η κυρία Ντέ Ρομάν, που ασφαλώς άν ήθελε θα μπορούσε εύ-κολώτατα να βοη πολλούς, ανάμεσα απ' αυτούς που την περι-τριγύριζαν, για να της χαρίσουν λίγη χαρά στην δυστυχία της συζυγικής της ζωής, είχε άηδιάσει τόσο πολύ, με τον τρόπο του άνδρός της, μ' αυτό που όνομάζουμε «έρωτα κι' αγάπη», που προτίμησε να μένη κλεισμένη μέσα στο μέγαρό της, της λεωφό-ρου Έρρίκου Μαρτέν, και μέσα στην έπαυλή της του Βοσπόρου, ολότελα μονάχη, πιό μονάχη κι' από τον υποπλοίαρχο Πέτρο Βιλλιέ, μέσα στο καράβι του.

"Ενα δράδυ μέσα σ' ένα καίκι

στο Βόσπορο...

ΚΙ' ΟΠΩΣ ήταν φυσικό, ή φίλια του Πέτρου Βιλλιέ και της κυρίας Ντέ Ρομάν ύπηρεσε στην αρχή ό,τι μπορείτε να φαν-ταστήτε το πιό άγνό και το πιό ιδανικό...

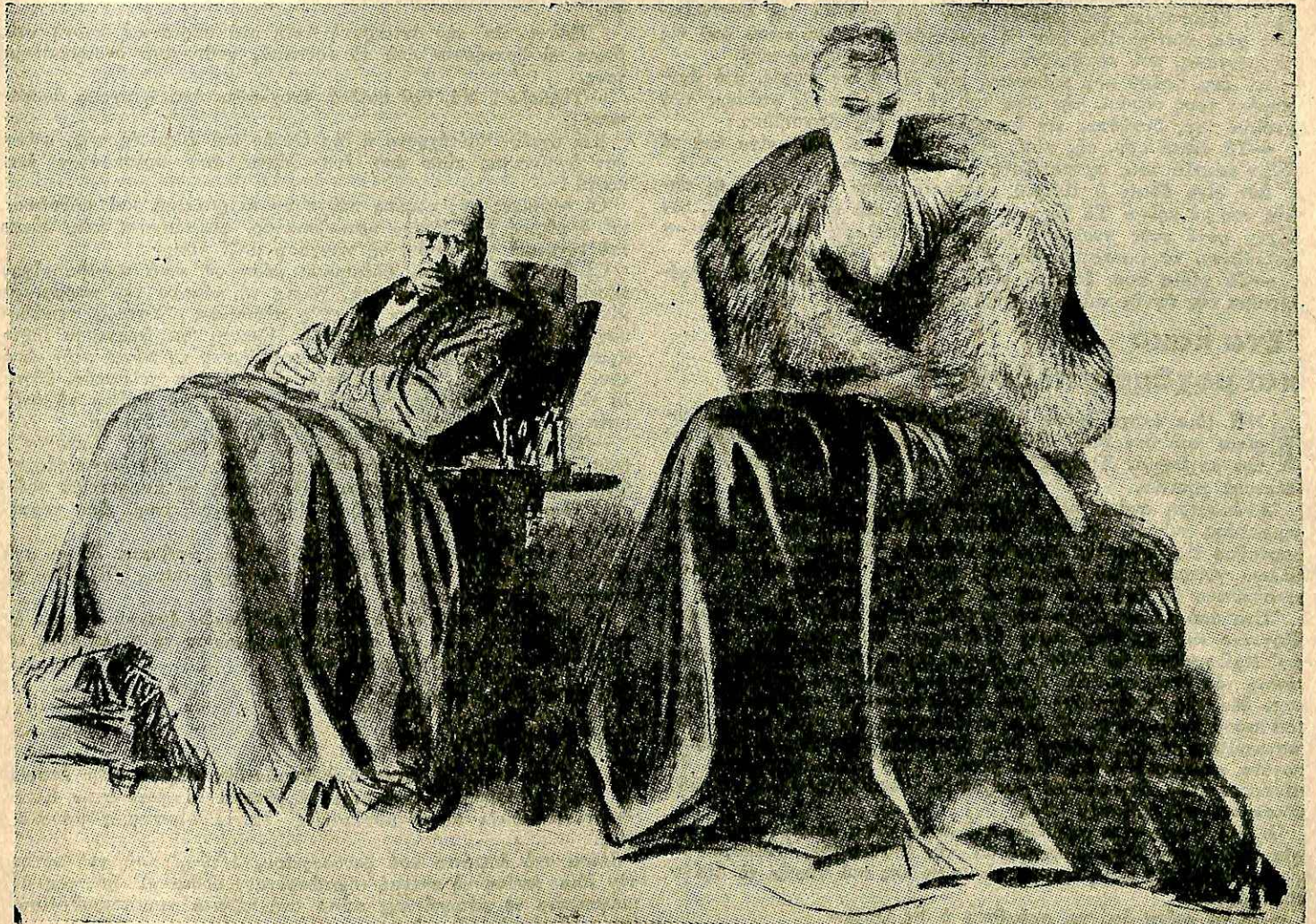
Η τύχη έβλησε, με τη δόθεια των ρομαντικών χαρακτήρων τους να συνενώση δύο υπάρετες πλασμένες θαρρείς ή μιὰ για την άλλη. Ήταν κι' οι δύο, άπειρος πιό εύγενικοί, πιό ύπερή-φανοι, με την πιό άγνή και ένθερμη καρδιά, απ' όλες τις άλλες κυρίες που κατοικούσαν στα μέγαρά της λεωφόρου Έρρίκου Μαρτέν κι' από τους αξιωματικούς που συναντά κανείς πάνω στα θαρρητά της Γαλλικής Δημοκρατίας...

★

Μα κι' όπως ήταν επίσης φυσικό, ή φίλια του Πέτρου Βι-λλιέ και της κυρίας Ντέ Ρομάν, αυτή που ύπηρεσε κάτι όσο μπο-ρείτε να φαντασθήτε το πιό άγνό και το πιό ιδανικό, έσθυσε κάποιο όμορφο βράδυ, για να παρεχωρήση τη θέσι της σ' ένα άλλο αίσθημα που θα τους ένωνε πιό πολύ ακόμα...

Κι' ή άλλαγή αυτή γίνθηκε ένα βράδυ στο Βόσπορο κι' ακόμα πιό συγκεκριμένα, μέσα σ' ένα καίκι. Τα καίκια αυτά είναι ένα είδος βάρκις Τουρκικές, μακρόστενες, που τις τραβούν δυο και τρεις κοπιλάτες, κάμνοντάς τις να κυλούν πάνω στα νερά πιό γρήγορα κι' από το πέταγμα των αλκυόνων. Ή πρόμνη τους που μόλις χωρούν δυο άνθρωποι καθισμένοι κοντά-κοντά, μοιάζει σαν μικρό κρεβάτακι στρωμένο με Περσικά χαλιά και με μαξη-λαράκια. Κι' ίσως το μικρό αυτό κρεβάτακι είναι το άγνότερο που μπορεί να ύπάρξη, γιατί κι' ή παραμικρή άκόμη κίνηση έ-νός από τους δυο έπιλωμένους ανθρώπους θα μπορούσε να προ-ξενήση το ναυάγιο του καϊκιού, πράγμα για το οποίο φτάνει κι' ο ελάχιστος τιναγμός.

Μιὰ μεγάλη παρέα είχε δειπνήσει εκείνο το βράδυ σέ μιὰ έ-

Η κ. Ντέ Ρομάν εύρισκε πάντα να την περιμένη σπιτι της, ή πιό παγερή άδιαφορία, χειρότερη ακόμα κι' απ' τη μοναξιά...

παυλι του Μπουγιούκ - Ντερέ. Το Μπουγιούκ - Ντερέ είναι ένα μικρό προάστειο κοντά στα Θεραπιά. Για να πάη κανείς εκεί, ακολουθώντας ένα παραλιακό περίπου δρόμο, θα χρειασθί να χάση πολύ καιρό, ένφ με τη βάρκα, κόβοντας δρόμο, δεν χρειά-ζεται παρά μόλις μισή ώρα για την ίδια απόσταση.

Θάταν μεσάνυχτα πιά, όταν ο κύριος Ντέ Ρομάν διέταξε να φωνάξουν τ' άμάξι τους. Γύρισε προς τον Πέτρο Βιλλιέ και από εύγένεια του προσέφερε μιὰ θέσι:

—Θα σάς πάμε ίσαμε την άπέναντι μεριά του καραβιού σας του είπε, κι' έτσι δεν θάχατε να διασχίσετε με το καίκι παρ' μόνο μιὰ μικρή απόσταση.

—Εύχαριστώ πολύ, άπήντησε ο Βιλλιέ, έχω το καίκι μου, και τους έδειξε μέσα στη σκοτεινιά της νύχτας την μακρόστενη σιλουέτα του καϊκιού του, που ολόένα πλησίαζε στην παραλία.

—Θα φθάσετε ασφαλώς πιό γρήγορα από μές, μουρμούρισε ή κυρία Ντέ Ρομάν, και να την αλήθεια μακαρίζω τη θέσι σας! Θ' άναπνεύσετε την δροσιά της βοσκοπατικής θάλασσας στη γλυκειά αυτή άποψινή νύχτα.

—Κυρία μου, ψιθύρισε με κάποιο δισταγμό ο Πέτρος, το καίκι μου έχει δυο θέσεις. Άν το ταξίδι μου αυτό δεν σας φοβίξη...

Ο κύριος Ντέ Ρομάν δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Σκέφθηκε πως έτσι του δινόταν ή ευκαιρία να καπνίση ήσυχος μέσα σ' άμάξι το πούρο του και γυρίζοντας στην γυναίκα του, πρόσθεσε:

—Μα βέβαια, άγαπητή μου, μπορείς να δεχθής την πρόταση του κυρίου Βιλλιέ μιὰ που ο θαλασσινός αυτός περίπατος θα σέ διασκεδάση...

Βοήθησε τη γυναίκα του να κατεβή τη σκάλα της αποβάθρας. Ο Πέτρος Βιλλιέ πούχε ήδη μιή μέσα στο καίκι, την δέχθηκε σχεδόν μέσ' στην άγκαλιά του και σηκώνοντάς την απαλά και με προσοχή, γιατί άρεκετες φορές μιὰ άπότομη κίνηση είχε άνα-ποδογυρίσει πολλά καίκια, την άπέθεσε πάνω στα ποικιλόχρωμα Περσικά χαλιά.

Οι κοπιλάτες ντυμένοι με άσπρες μπλούζες και με κάτι γυ-λένα κόκκινα, τραβήξαν ήρεμα και ρυθμικά τα στενόμακρα κου-τιά και το καίκι γλίστρησε ήρεμα πάνω στα σκοτεινά νερά, πού τ' άντιφάγγισμα του ξάστερου ουρανού τήκαναν να μοιάζουν σαν κεντημένα σέ μεριές - μεριές από θαμπό χρυσάφι.

Ο Πέτρος Βιλλιέ και ή κυρία Ντέ Ρομάν σιωπούσαν.

Μα στη μέση του ταξιδιού τους, το κεφάλάκι της κυρίας Ντέ Ρομάν, σαν να τόσπαρχνε κάποια μυστηριώδης δύναμη, έγει-ρε σιγά - σιγά προς το μέρος του Πέτρου Βιλλιέ κι' άκούμπησε πάνω στον ώμο του. Το καίκι ταλαντεύθηκε.

—Άμάν!... Εφέντη!... ξαναφώναξε ο καϊκιτσής.

Μα την φορά αυτή, ούτε εκείνη, ούτε εκείνος άκουσαν την φωνή του.

Τα χείλη τους είχαν πιό ένωθι σ' ένα άτέλειωτο φίλημα.

★

Όταν έφτασαν στα Θεραπιά, την ώρα που έβγαине απ' το καίκι, το σώμα της έτρεμε ακόμα απ' την συγκίνηση.

Τα γόνατά της λύγισαν και σκουντούρλησε πάνω στα σκαλο-πάτια της αποβάθρας.

—Μη θελήσετε να με ξαναδείτε, τούπε άποχατειώτνας τον, θα μπορούσα να πεθάνω απ' την ντροπή μου...

Μα όπως ήταν φυσικό, αυτός πήγε την άλλη μέρα και κτύπη-σε την πόρτα της... Κι' αυτή τον δέχτηκε...

"Όπως

στά παραμύδια...

ΔΕΚΑ πέντε μέρες ύστερότερα είχαν γίνει έρασταί. Πώς γίνθηκε αυτό; Όύτε κι' αυτοί οι ίδιοι δεν μπόρεσαν πού να το εξηγήσουν.

Κι' έζησαν ένα μήνα σαν έρασταί, ναι, ίδια κι' άπαράλλακτα όπως ζούσαν κάποτε οι έρασταί των παραμυθιών.

Μέσα σ' ένα δάσος που κάποτε ύπηρεζε ιδιοκτησία ένδς Με-γάλου Βεζύρη, του Σουλεϊμάν, είχαν συναντηθί όπως συναντών-ται οι έρασταί των παραμυθιών.

Σ' ένα νησί πάλι, γύρω από μιὰ στέρνα, είχαν καθήσει ώρες άμετρητες και κύτταζαν μέσα στον ύδατινο καθρέφτη των νε-ρών της τα πρόσωπά τους, όπως τάχαν άκούμπησει το ένα κον-τά στο άλλο, εύχαριστημένοι που μπορούσαν να βλέπουν το με-θυστικό χαμόγελο που ή εύτυχία τους έκανε ν' άνθίξη πάνω στα φλογισμένα χείλη τους.

Κι' όταν ύστερα από λίγο ξυπνούσαν απ' τὸ ἡδονικὸ μεθύσι τους, βρίσκονταν ξαπλωμένοι πάνω στὸ γρασιδί τῆς ἀνατολίτι-
κης γῆς, ποὺ μυρίζει σὰν τὸ τριαντάφυλλο, καὶ κάτω ἀπὸ τὴς
τρεμεντίνες, ποὺ εἰδικιάζουν σὰν παρφουμαρισμένο κερί.
Κι' ἕνα βράδυ ποὺ καθόνταν, σὰν κι' ἄλλες φορές, στὸ ἀγα-
πημένο τους νησάκι, τὴν ὥρα ποὺ τῆς φιλοῦσε τὴς παλάμες τῶν
χειρῶν της, θυμήθηκε τὴς ἐροτελεσιεῖς τῆς Χρυσῆς ἡδῶς :

—Τὰ χέρια σου, τῆς εἶπε, εἶναι διὰ κρίνα, διὰ κρίνα ποὺ τὰ
δέκα πέταλά τους σχηματίζουν τὰ δάκτυλά σου..

Δὲν εἶχε ἄδικο ὁ Πέτρος παρομοιάζοντας τὰ χέρια τῆς κα-
λῆς του μὲ κρίνα. Τὰ χεράκια τῆς λεπτὰ καὶ φουφουρένια, δὲν
εἶχαν ποτέ τους γνωρίσει τὴς χονδροδουλειῆς ἐκείνης ποὺ τὰ
ροζιάζουν, τὰ καταστρέφουν, τ' ἀλλάζουν, τὰ μαθαίνουν..

—Τὰ χέρια σου, ξανάπε, εἶναι τὸ ἀγνὸ καὶ φλογερὸ καθρέ-
φτισμα τῆς ἀγνῆς καὶ φλογερῆς ψυχῆς σου.

Ἔνα κακὸ

καὶ μοχθηρὸ πλάσμα

ΤΗΝ ἴδια ἐποχὴ ζοῦσε στὴν Κωνσταντινούπολι ἕνα νέο κο-
ρεῖσι ποὺ δὲν ἦταν ἄξιο νὰ κἀν τίποτα πάλαι, ἐκτὸς ἀπ' τὴν
μοχθηρία. Ὄνομαζόταν δεσποινὶς Οὐτέν, κι' ἦσαν εἰκο-
σιεννὰ χρονῶν.

Ἀνύπαντρη ἀκόμα καὶ βλέποντας πὼς σὲ λίγο θὰ γινόταν
τριαντάρα κι' οἱ γαμπροὶ ὁλοένα ἀπομακρύνονταν ἀπ' αὐτήν,
περνοῦσε τὴς ὥρες τῆς παρακολοῦθώντας τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν
ἄλλων γυναικῶν καὶ νοιώθοντας μὴ ὑπέριστα ἀγαλλίασι διὰ
κατ' ὅσον νὰ βρῇ κάτι γιὰ νὰ τὴς κοντοσυμπόσῃ.

Ἔνα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ τῆς εἶδεν στὸ Βόσπορο.
Πήγαινε καὶ καθόταν ὥρες ὁλόκληρες στὸ μπαλκόνι τῆς, κι'
ἀπ' ἐκεῖ πρόσεχε τὸ κάθε τι, ἀπαράλλαχτα σὰν τὴν ἀρχὴν διὰ
πλῆρη τὸν ἰσὸς τῆς. Κι' ἡ γεμάτη μοχθηρία ἀνιερὴ ἀπασχολοῖ
τῆς, δὲν τῆς προσένοῦσε οὔτε τὴν παραμικρὴ κούρασι, φτάνει
μὴ φορὰ τοῦλάχιστο, σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς μίας ἡμέρας, νὰ
κατ' ὅσον νὰ τὴν βοήθεια ἐνδὲς ζευγαριοῦ κυλιῶν νὰ διέκρινε
κανένα περσικὸ καίκι, ποὺ μέσα σ' αὐτὸ διὰ ἀγαστημένοι θὰ
πίστευαν πὼς βρίσκονται μακριὰ κι' ἀπληλαγμένοι ἀπὸ κατ' ὅσον
ἄδικο καὶ φθονερὸ μάτι.

Ἡ δὲς Οὐτέν εἶχε προσέξει ἀπὸ πολλὴν τώρα καιρὸ, πὼς ἡ κυ-
ρία Ντὲ Ρομάν ἐβγαίνει συχνὰ ἀπ' τὴν ἐπαυλὶ τῆς. Ἐφύγει νο-
ρὶς τὸ ἀπόγευμα μόνη τῆς μὲ τὸ καίμι τῆς καὶ γυρίζει τὸ βράδυ
πολὺ ἀργά.

—Τί νὰ τρέχῃ ἀρὰ γε, σκέφθηκε ἡ δὲς Οὐτέν.
Τὰ κυάλια δὲν τὴν βοηθοῦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ
ὅπως ἤθελε τὴς ὑποπτες σιγῆς θαλασσινῆς ἐκδρομῆς τῆς κυρίας
Ντὲ Ρομάν. Κι' ἡ δὲς Οὐτέν σκέφθηκε μὴ μὲρα νὰ τὰ ἀντικα-
ταστήσῃ μ' ἕνα πικρὸν θέλο ποὺ τῆς ἐκρυβε τὸ πρόσωπο, μὲ μὴ
ἀπορέλλια ποὺ τῆς χρησίμευε θαυμάσια καὶ μ' ἕνα καίμι μὲ τέσ-
σαρες κοπιήλατες, στοὺς ὁποίους ἔδωσε προηγουμένως τὴ δια-
παγὴ νὰ παρακολουθήσουν, κρατώντας πάντα σὲ μὴ σχετικὴ ἀ-
πόστασι, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ βλέπῃ καλὰ, τὸ καίμι τῆς κυρίας Ντὲ
Ρομάν.

Κι' ὅταν ἀνοίχτηκαν ἀρκετὰ ἀπ' τὴν παραλία, ἡ δὲς Οὐτέν
διέκρινε ἀπὸ πολλὴ μακριὰ τὸ καίμι τοῦ Πέτρου Βιλλιέ, ποὺ
νόμιζε κανεὶς πὼς ἀκολουθοῦσε ἕναν παράλληλο δρόμο μ' αὐτὸν
ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸ καίμι τῆς κυρίας Ντὲ Ρομάν.

—Ἐπὶ τέλος, μουμύρισε ἡ δὲς Οὐτέν, δὲν γελάστικα στὶς
σκέψεις μου..

Μόλις γύρισε σπῆτι τῆς ἡ δὲς Οὐτέν, σκέφτηκε ἀμέσως μὲ τί
τρόπο θὰ μπορούσε νὰ διοργανώσῃ μὴ ἐκδρομὴ. Μὴ μικρὴ ἐκ-
δρομὴ.. Ὅθι προσκαλοῦσε τέσσαρες φιλενάδες τῆς καὶ τέσ-
σαρες κυρίους, τοὺς φίλους τους.. Ὅσο γι' αὐτήν, θάπαιρνε
γιὰ νὰ ἀρχηγέσῃ τῆς ἑνὸς σοβαροῦ ἐπίσης κύριο, ἄξιο καθ' ὅλα
τὰ ῥη τὸν κ. Ντὲ Ρομάν.

—Καὶ πρὸ παντὸς οὔτε τοιμονιὰ γιὰ τὴν ἐκδρομὴ μας, συ-
βαινόταν, ὅλοι οἱ γνωστοί μας θάβελαν νάρθουν κι' αὐτοὶ μαζί
γλάντι μας.

—Ποῦ θὰ πάμε; ρώτησε κάποιος.

—Ὅθι πάμε στὸ παλάτι τοῦ παραμυθένιου πρίγκηπα καὶ τῆς
μαγεμένης βασίλισσας.

Στὸ νησί τῆς ἀγάπης

ΤΟ νησάκι τῆς ἀγάπης τους, κοντὰ στὴ στέρνα, ὁ Πέτρος
Βιλλιέ καθισμένο πάνω στὸ γρασιδί κρατοῦσε μέσ' στὴν
ἀγκαλιά του τὴν ἀγαπημένη του.

Τὰ ὀλόχρυσα πικρὰ μαλλιά τῆς εἶχαν λυθῇ καὶ γλυστρώντας

καταπνικτὰ πάνω ἀπ' τοὺς ὅμους τῆς, ἐγγιζαν τὸ γρασιδί τῆς
γῆς.

Ἐξαφνα, ἀπ' τὴν ἀντικρυνὴ ἀκτὴ μιὰ συριστικὴ φωνὴ τοὺς
ἐκανε νὰ ξυπνήσουν ἀπὸ τὸ ἐρωτικό, μεθυστικὸ ὄνειροπόλημά
τους.

—Τόμπουλα! Μά, βρε παιδιὰ, ἐνοχλοῦμε διὰ ἡσυχους ἀνθρώ-
πους!

Καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα ἡ δὲς Οὐτέν καὶ ἡ παρέα τῆς, φάνη-
καν βγαίνοντας πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ
κοντὰ!

Οἱ γυναῖκες τῆς παρέας κάγχασαν πειρακτικὰ καὶ αὐθάδικα,
κι' ὁ κύριος Ντὲ Ρομάν κατακόκκινος, φαντάστηκε πὼς θάταν
πρὸ εὐγενικὸ γι' αὐτόν, νὰ καγγάσῃ μαζί τους.

Οἱ διὰ ἐρωτευμένοι, βλέποντας μέσα σὲ ποιά παγίδα εἶχαν
πέσει, ἐμειναν στὴ θέσι τους, χωρὶς νὰ κάμουν τὴν παραμικρὴ
κίνησι, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τοὺς προσβάλλῃ. Ὑστερα σιγῶν
καὶ μὴ καὶ καὶ στάθηκαν πλάι πλάι. Ἐκείνη ὑπερήφανη κι' ἄξιο
πρεπῆς, ἐγείρε τὸ κεφάλι τῆς, ἀκουμπώντας τὸ πάνω στὸν ὅμο
του. Ἐκεῖνος πάλι, προσπαθώντας νὰ φαίνεται γελαστός, ἐβγά-
λε τὸ μικρὸ σημειωματάριό του καὶ ἀρχισε νὰ γράφῃ τὰ ὀνό-
ματα τῶν ἀνδρῶν τῆς παρέας, προφέροντάς τα δυνατὰ.

—Ὁ κύριος Ντὲ Ρομάν.. πρῶτος. Ὁ κύριος Ντ' Ἐπερνόν..
δεύτερος. Ὁ πρίγκηψ Τσέρνοβιτς.. τρίτος. Ὁ ταγματάρχης
Φορεστιέ.. ἄλθθεια! τί κρίμα! Ὅθι πρέπει νὰ παρατηθῶ πρῶ-
τος, τέταρτος. Ὁ κ. Ἰάκωβος Μπριάν.. πέμπτος. Δὲν περισ-
σεῖ κανένας ἔτσι;

—Καὶ τώρα κύριοι, σὰς παρακαλῶ νὰ μὰς ἀφήσετε. Εἶμαι στὴ
διάθεσί σας! Ὅθι περιμένω τοὺς μάρτυράς σας.. Ἐλπίζω νὰ
συναντηθῶμε γρήγορα..

Κι' ὅταν ὁ Πέτρος κι' ἡ κυρία Ντὲ Ρομάν ἐμειναν μόνοι, ἐ-
νωμένοι πρὸ τῆς ζωῆς καὶ στὸ θάνατο, ἔνωσαν τὰ χεῖλιά τους σ'
ἕνα φίλι ποὺ τῶσαν νὰ ματώσουν.

Πέντε αἱματηρές μονομαχίες

ΤΟ βράδυ ἐκεῖνο ἡ κυρία Ντὲ Ρομάν δὲν γύρισε στὴν ἐπαυλὶ
τῆς, σὰ Θεραπεία. Διὰ μέρες ἀργότερα, γίνηκαν στὴν Κων-
σταντινούπολι πέντε μονομαχίες. Πέντε αἱματηρές μονομα-
χίες.

Μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου, ἐκεῖνη, ποὺ γι' αὐτὴν
τὴν ἴδια, ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ σκοτώνονταν, ὄρθια κι' ἔχοντας ἀ-
πομυμνισμένο τὸ μέτωπό τῆς πάνω στὰ τζάμια τοῦ παραθυριοῦ,
περίμενε τὴν ἐπιστροφή του.

Ἦταν ἀνίσχυη καὶ χλωμή, σὰν ἀγιοκέρι, μὴ κατ' ὅσον νὰ
κρατᾷ τὰ δάκρυά τῆς καὶ νὰ ἐξουσιάζῃ τὸ φόβο ποὺ τῆς πλημ-
μιζοῦσε τὴν ψυχὴ, παρ' ὅλο ποὺ ἐξήντα φορές τὸ λεπτό, τὰ θαμ-
νωμένα ἀπὸ διάφορες παραισθήσεις μάτια τῆς, εἶδεν νὰ περνοῦν
μέσ' ἀπ' τὴν αὐλὴ τοῦ ξενοδοχείου ἕνα νοσοκομειῶν φορεῖο.

Ἀργὰ τὴν νύχτα γύρισε ὁ Πέτρος. Τὸ ἕνα μπράτσο του ἦταν
τυλιγμένο μέσα σ' ἐπίδεσμο. Εἶχε κτυπηθῇ σὲ τρεῖς μερίδες, ἐν-
τὼς ἑλαφρά, μὴ σὲ ἀντάλλαγμα προξένησε στοὺς τέσσαρες
ἀντιπάλους του τόσο βαθεῖες πληγές ὥστε δύο ἀπ' αὐτοὺς πέ-
θαναν.

Ὁ πέμπτος ἀντίπαλός του καὶ ὁ μόνος σώος, ἦταν ὁ κ. Ντὲ
Ρομάν, ποὺ ἀρκετὰ ὑπερήφανος γι' αὐτό, παρηγορήθηκε σὲ λίγο
παίροντας διαλύγιο εἰς θάρος τῆς γυναίκας του καὶ κατορθώ-
νοντας μὲ τὸν τρόπο αὐτό ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ κάθε διατροφή ἢ
χηματικὴ ἀποξήμωσι ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τοῦ ἐπιβάλλῃ τὸ δι-
καστήριο.

Κι' ἐπειδὴ τὸ σκάνδαλο εἶχε δημιουργήσῃ γι' αὐτοὺς μιὰν
ἀνυπόφορη ἀτμόσφαιρα, ὁ Πέτρος Βιλλιέ—ποὺ δὲν ἦταν πιά θι-
μὸν—ποὺ δὲν εἶχε πιά τὸ ἐπίθετο αὐτό—ἐφύγαν ἀπ' τὴν Κων-
σταντινούπολι μὲ σκοπὸ νὰ μὴ ξαναγυρίσουν.

Δύσκολες μέρες

ΣΙΧΤΑΓΚΑΛΙΑΣΜΕΝΟΙ μέσα στὸ μικρὸ διαμέρισμα τοῦ
ραίνου, ποὺ τοὺς ἔφερε πρὸς τὴν καινούργια τους ζωὴ, ἐ-
καμαν ἕνα σωρὸ σχέδια γιὰ τὸ μέλλον τους.

—Μὴ ξεχνᾷς, ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε πρῶτα—πρῶτα, πὼς
εἶμαι φτωχός, πολὺ φτωχός, καὶ πὼς δὲν πρόκειται παρὰ νὰ
μουραστής καὶ σὺ μαζί μου τὴν φτώχεια.

Στὸ πρόσωπο ἐκείνης, ἄνθισε ἕνα χαμόγελο, ἕνα χαμόγελο γε-
μάτο θάρρος κι' ἀπεριμνησία. Ὑστερα ἀπ' τὴν ἀσύγκριτη χαρὰ
ποὺ αἰσθάνθηκε τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποὺ τὸν ὑποδέχθηκε νικητὴ καὶ
σώο, ἀπ' τὴς πέντε ἀλλεπάλληλες μονομαχίες του, καμμιὰ στέ-
ρησι δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν λάμψι τῆς εὐτυχίας τῆς.

Μὰ τὰ λόγια τοῦ Πέτρου τὴν ξάφνιασαν:

—Χρυσέ μου, τοῦ εἶπε, σὲ νόμιζα, ἐν ὅχι πλούσιο, τοῦλάχισ-
τον ἀρκετὰ ἀνεξάρτητο. Ζοῦσες μὴ τόσο πλουσιοπάροχη ζωὴ
πού..

Ὁ Πέτρος χαμογέλασε:

—Ἐχεις δίκιο, μουμύρισε. Αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια. Ζοῦσα
μὴ ζωὴ ποὺ φαίνονταν πλούσια! Μὰ γιὰ ἕνα ναυτικὸ ἢ πολυ-
τέλεια εἶναι κάτι ποὺ δὲν τοῦ κοστίζει ἀκριβὰ. Σκέψου, πὼς
ζοῦσα μέσα στὸ καράβι μου, πὼς δὲν εἶχα οὔτε ἐπαυλὶ, οὔτε
καμμιὰ ἄλλη κατοικία, καὶ πὼς τὸ καίμι μονάχα ἀντικαθιστοῦσε
γιὰ μένα καὶ τ' αὐτοκίνητο καὶ τ' ἀμάξι καὶ τ' ἄλογα. Κάτι μι-
κρολογαριασμοὶ μόνο τοῦ ῥάφτη μου, τοῦ πονημισῶ μου, καὶ
μερικὲς φορές τὸ βραδυνοῦ φαί μου στὴν πόλι, ἦταν ὅλα μου τὰ
ἐξόδα. Δὲν εἶχα τίποτε ἄλλο νὰ σκεφθῶ. Ὅτι μοῦ χρειαζόταν
γιὰ νὰ ζήσω, τὸ εἶχα χωρὶς νὰ ξοδέψω οὔτε μὴ πεντάρα. Ζοῦ-
σα βέβαια ὄχι πλούσια: ἡ καμπίνα τοῦ ἀξιωματικοῦ ποὺ εἶχα
στὸ καράβι μου, δὲν ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ διὰ—δύομιση τετρα-
γωνικὰ μέτρα καὶ τὸ φαί μου ἦταν λιτό. Μὰ ἕνας στρατιώτης
σὲ καιρὸ ἐκστρατείας πρέπει νάναὶ ὀλιγαρκής, κι' ἐγὼ τοῦλά-
χιστον δειγνόμωνα σ' ὅλων τὰ μάτια, τέτοιος, ναί, σὰν ἕνας
στρατιώτης ποὺ βρίσκεται σ' ἐκστρατεία..

Μ' ἕνα κίνημα τοῦ κεφαλοῦ ἐκείνη ἔδειξε πὼς εἶχε καταλά-
βει πιά.

—Τὰ ἴδια κι' ἀπαράλλαχτα ὅπως ἐγώ, εἶπε. Μὲ νόμιζαν πλού-
σια καὶ δὲν ἦμουν παρὰ μὴ φτωχούλα. Ὅταν μ' εἶδεν, ὅταν
ἐβλεπαν τὸ λαμό μου ὁλόκληρο κυρμένο ἀπ' τὴς σειρὲς τῶν
μαργαριταριῶν, δὲν φαντάζονταν πὼς τὸ μαργαριταρένιο μου
αὐτὸ περιδέριο ἦταν γιὰ μένα ὁ χαλκὸς τῆς σκληρίας, καὶ πὼς
τὰ μαργαριτάρια αὐτά, πρὶν ποὺ καὶ ἀπὸ μένα, ἀνέκταν στὸν ἀ-

Μέσα σ' ἕνα βάθος, εἶχαν συναντηθῇ πολλές φορές ὅπως θύσαν
πρόσωπα οἱ ἐρασταὶ τοῦ πολλοῦ καιροῦ, ὅπως τὸ μαγεμένο
καρτελάκι καὶ ἡ παραμυθένια πριγκίπισσα.

φάνη τους, καὶ πὼς ἐγὼ ἦμωνα φτωχὴ, πᾶμφτωχη, τόσο πολὺ
φτωχὴ ποὺ νὰ βρίσκωμαι σήμερα μέσ' στὴν ἀγκαλιά σου, φίλε
μου, γυνή, θεογυνή σὰν ζητιάνᾳ.. Μὰ τί σημασία μπορεῖ νὰ
χον αὐτὰ στὴν εὐτυχία μας; Μήπως ἐσὺ θὰ μ' ἀγαπᾷς λιγώ-
τερο χωρὶς μαργαριτάρια;

Καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο δὲν ἀνακάτεψαν στὴν ὀμιλία τους χετ'
ματικὸς ὑπολογισμούς..

★
Μὰ γιὰ νάναὶ κανεὶς πρὶν ἀκριβής, ὁ Πέτρος Βιλλιέ, εἶχε ἕνα
ἐτήσιο εἰσόδημα, ἀπὸ χίλια πεντακόσια φράγκα. Ὁ μισθὸς τοῦ
ἀξιωματικοῦ τοῦ ἐτετραπλοῦσε πρὶν τὸ μικρὸ αὐτὸ εἰσόδημά
του. Μὰ τώρα πιά εἶχε παραιτηθῇ.

Ἐξήγησε τὴν θέσι τοῦ αὐτῆς στὴ συντροφισσά του, προσθέ-
τοντας πὼς θὰ τοῦ ἦταν δυνατό νὰ βροῖκε μὴ θέσι ποὺ θὰ τοὺς
ἐξασφάλιζε τὴς ἀνάγκες τῆς ζωῆς. Μὰ καὶ μ' αὐτὰ ἀκόμα, βέ-
βαια, δὲν θὰ μπορούσαν παρὰ νὰ ζήσουν φτωχικά, πολὺ φτω-
χικά.

—Καὶ σὲ τί χρησιμεύει νάναὶ κανεὶς πλούσιος; τοῦ εἶπε τότε
ἐκείνη, σπικτώνοντας ἀδιάφορα τοὺς στρογγυλοὺς ὅμους τῆς.
Γιὰ νάχη ὑψηλότες, τουαλέτες, ὁμορφο σπῆτι;.. Τίποτε δὲν
ἀξίζουν ὅλα αὐτά. Ναί, ἀγαπημένε μου, πιστέψτε με! Δὲν αἰ-
σθάνθηκα σ' ὅλη τὴ ζωὴ μου μεγαλύτερη χαρὰ, ἀπ' αὐτὴν ποὺ
μοῦ προξένησαν οἱ στιγμὲς ποὺ περάσαμε μαζί μέσα στὸ μικρὸ
δασάκι μας! Καὶ μὴν ξεχνᾷς πὼς ἐρχόμουν ἐκεῖ μονάχη, χω-
ρὶς ἄμαξ, χωρὶς ὑψηλότες, ντυμένη μ' ἕνα λεπτὸ ἀπλό φόρεμα.

Κι' ἡ φωνὴ τῆς μαρτυροῦσε τόσο θάρρος καὶ τόση χαρὰ, ποὺ
ἐδιώξαν ἀπ' τὴν ψυχὴ τοῦ Πέτρου Βιλλιέ καὶ τὴν παραμικρὴ
τερὴ ἀμφιβολία γιὰ τὰ μελλοντικά ἐμπόδια.

★
Ὅτι γίνηκε ὕστερα, ἦρθε νὰ δικαιώσῃ τὴν αἰσιοδοξία τῆς.
Ὅλα διαρράθηκαν, ἀρκετὰ καλὰ, καὶ σὲ λιγώτερο καιρὸ ἀπ' ὅ-
σο ἤλπιζαν. Ἡ θέσι ποὺ ἐπιθυμοῦσε τοῦ παρουσιαστήθηκε σὲ
μορφὴ μὴς θέσεως μηχανικοῦ ἡλεκτρολόγου σὲ κάποια βιομη-
χανικὴ ἐπιχείρησι, σὲ μὴ ἐπαρχία.

Ἐπῆγαν νὰ ἐγκατασταθῶν στὴν Βιλερδάνς—σὺρ Σαόν. Νοί-
κισαν ἕνα διαμέρισμα στὸ τέταρτο πάτωμα ἐνδὲς γκαζέου σπι-
τιοῦ. Εἶχαν τέσσερα μικρὰ δωμάτια: ἕνα σαλόνι, μὴ τραπε-
ζαρία, μὴ κρεββατοκάμαρα καὶ μὴ κουζίνα.

Διὰ ἀπὸ τὰ παράθυρά τους εἶδεν ὅτι ἕνα δρόμο γεμάτο μὲ
μικρομάγαζα, καὶ τ' ἄλλα διὰ σὲ μὴ αὐτὴ σκοτεινὴ κι' ὑγρὴ,
περιτριγυρισμένη ἀπὸ τέσσερες ψηλοὺς τοίχους, σὰν μοναστήρι.

Ὁ Πέτρος Βιλλιέ δούλευε ἕνδεκα ὥρες τὴν ἡμέρα μέσα σ'
ἐκεῖνο τὸ ἐργοστάσιο μὲ τὴς μεγάλες μηχανές ποὺ μοῦγκριζαν
σὰν θηρία.

Ἡ Βιλερδάνς—σὺρ Σαόν, ἦταν μακριὰ ἀπ' τὸ ἐργοστάσιο,
κι' ὁ καιρὸς ποὺ μεσολαβοῦσε μεταξὺ τῆς πρῶτης καὶ τῆς ἀπο-
γευματινῆς δουλειᾶς, δὲν ἦταν ἀρκετὸς γιὰ νὰ προστάτῃ ὁ Πέ-
τρος νὰ τρώῃ τὸ μεσημέρι σπῆτι του.

Δὲν ἔβγαζαν μαζί, παρὰ μονάχα τὸ βράδυ κι' ἀμέσως πέφτανε
νὰ κοιμηθῶν.

Νὰ κοιμηθῶν! Ἦταν τόσο κουρασμένοι! Τὰ χεῖματά τους
ἦσαν τόσο λίγα, ποὺ δὲν ἔφταναν γιὰ νάχουν μὴ ὑπερέτρη-
Μόνο κάθε πρῶτῃ, ἐρχόταν γιὰ λίγες ὥρες μὴ παραδουλεύτρια
καὶ ἔκανε τὴς χονδροδουλειῆς. Κι' ἐστὶ ἐκείνη ποὺ ὑπῆρξε κά-
ποτε ἡ κυρία Ντὲ Ρομάν, σκουπίζε μόνη τῆς τὸ μικρὸ σαλόνικι
τῆς καὶ μαγειρεῖε κι' ὅλας. Μὰ ἡ ἀγάπη τους ἐμοιάζε σὰν ἕνα
πελώριο καὶ δυνατό κορμὸ δένδρου: δὲν μαράθωνε μέσα στὴν
ἐλπιτικὴ αὐτὴν ἀτμόσφαιρα.

Καθὼς

κυλοῦσε ἡ ζωὴ...

ΝΑΣ ὁλόκληρος χρόνος πέρασε..

Ἔνας ὁλόκληρος χρόνος πέρασε, κι' οἱ διὰ ἀγαπημένοι
δὲν μοιάζαν πιά μὲ τοὺς ρομαντικοὺς ἐραστάς, ποὺ μὲ τόση
παραφροσὴ ἀγάπῃ ἐνωθήσαν ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ἐκεῖ κάτω,
ἀνάμεσα στὸν ὄνειρωδὴ διάκοσμο τοῦ Βοσπόρου, ἀνάμεσα ἀπ'
τὰ τόσα σκάνδαλα, ποὺ ἡ ὑπερηφάνειά τους δημιουργήσε, ἀνά-
μεσα ἀπ' τὸ αἶμα ποὺ χύθηκε γιὰ τὴν ἐνωσί τους.

Κάτοικοι μὴς μικρῆς πόλεως, μικροαστοί, εἶχαν πάσει τὴν
ἴδια ἐκπαισί, τοὺς ἴδιους τρόπους μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀ-
στούς. Σιγὰ—σιγὰ αἰσθάνθηκαν τὴν ἀνάγκη ν' ἀφήσουν πιά τὴ
ζηλιάρικη μοναξιά, ποὺ βρίσκεται συνυφασμένη πάντα μὲ τὴ
ζωὴ διὰ ἐρωτευμένων ἀνθρώπων.

Ὁ κ. Βιλλιέ, ἀρχιμηχανικὸς στὸ ἐργοστάσιο «Σαρουνιέ καὶ
Σία» δὲν μπορούσε νὰ ἀποφύγῃ τὴν χειραψία τοῦ κ. Ντοράν
ἀρχιλογοιστοῦ στὸ κατάστημα τῶν «Ἀδελφῶν Ντὰξ», οὔτε νὰ
μὴ ἀνταποδώσῃ τὸν χαιρετισμὸ τοῦ κ. Μαρτέν, παιδαγωγοῦ
καὶ γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν σχολείων.

—Καὶ ἡ κυρία σας, εἶναι καλὰ, κ. Βιλλιέ;

—Ὅλος ὁ κόσμος, βέβαια, τοὺς ἐνόμιζε γιὰ παντρεμένους.

Διὰ μέρες ὑστερότερα, τὴν φορὰ αὐτὴ ἡ κυρία Ντοράν, κτυ-

πούσε την πόρτα του σπιτιού της.

—Δεν πρέπει να κρατάμε και τόσες εθιμοτυπίες, τόσον καιρό γειτονισσες!... άρχισε να λέει, δικαιολογώντας την επίσκεψή της. Σκέφθηκα πως θα στενοχωρήστε έτσι μονάχη σας, όσον καιρό ο άνδρας σας λείπει στο έργοστάσιο, κι' ήρθα να σας συντροφέψω λιγάκι.

Στις πρώτες επισκέψεις ή κυρία Ντε Ρομάν—ή κ. Πέτρου Βιλλιέ, θάταν σωστό να πω—άπαντούσε από ευγένεια:

—Ευχαριστώ πολύ, ή καλωσύνη σας, κυρία μου...

Μα σέ λίγον καιρό ή αλλαγή αυτή είχε την επίδρασή της. Κι' ή κυρία Πέτρου Βιλλιέ άπαντούσε τώρα από ευγένεια:

—Πόσο με υποχρεώνετε, αγαπητή μου κυρία!

Και δεχόταν πάλι ευχάριστα τις επισκέψεις της.

Και την τελευταία Κυριακή της απόκριτας, ή κ. Μαρτέν που στο μεταξύ είχαν αναγνωρίσει στο πρόσωπο της κ. Βιλλιέ μιá γυναίκα καθώς πρέπει κι' ευγενική, και στόν άνδρα της έναν άνθρωπο όχι κοινό και συνηθισμένο, τούς προσκάλεσε να φάνε μαζί.

Κι' έτσι ήσυχια - ήσυχια, ή ζωή, ή μικροαστική ζωή που ζούσαν, τούς τράβηξε με τό μέρος της, τούς έφερε μέσα στις συνήθειές της.

★

Κι' οι μέρες τους, όμοιες κι' απαράλλακτες ή μιá με την άλλη, κατακυλούσαν σιγά - σιγά.

Συμπνοούσαν και σηκώνονταν κι' οι δυο πολύ πρωί. Έκείνος την φιλούσε με αγάπη στο μέτωπο και μιá μέρα της είπε: «Καλημέρα γυναίκα μου!»

Τό είπε για άστείο, θέλοντας να κοροϊδέψει τις συνηθισμένες και κοινές αυτές φράσεις των αστικών άνδρωνόνων, που άκουε καμμιá φορά να λένε. Μα τό ξανάπε ύστερα αρκετές ακόμα φορές, όσπου στο τέλος τό συνηθισε κι' αυτός.

Ροφούσαν διαστικά τό πρωινό τους. Τό τραμ που πήγαινε στο έργοστάσιο, περνούσε ακριβώς στις 6 και 20'. Η παραδουλεύτρια που τούς συγκύριζε, έρχόταν πολύ πιδ άργά, κι' έτσι ή κυρία Βιλλιέ άναφτε ή ίδια τό καμινέτο κι' έβαζε τό γάλα να βράση.

—Πρόσεξε μη φτάσς τη φωτιά, της φώναζε εκείνος κάποτε, όταν την έβλεπε να σκύβει πάνω στο καμινέτο, θα μπορούσε καμμιá φορά να κάψει τα μάτια σου.

Από μακριά, ή σφυρίχτρα του τραμ στρίγγιλιζε χαλνώντας την ήσυχία της μισοσκοτεινής απ' την όμιχλη αύλη.

Φιλιώνταν γρήγορα - γρήγορα κι' ό Πέτρος κατέβαινε τρέχοντας και πηδώντας δυο - δυο τό σκαλοπάτια της παραγωνισμένης σκάλας του σπιτιού τους.

Η κ. Βιλλιέ μόλις έμενε μόνη της, άρχιζε καρτερικά την δουλειά της. Σε λίγο έρχότανε κι' ή παραδουλεύτρια για να την βοηθήσει στις χονδροδουλειές. Δουλεύανε κι' οι δυο κοντά - κοντά και μιλούσαν, συζητούσαν, σάν να μη τούς χώριζε τίποτα.

Πήγαιναν μαζί στην αγορά. Παζάρευαν μαζί τό θούτυρο που τούς φαινόταν ακριβό. Κρατούσαν κι' οι δυο τους από ένα καλάθι με σκέπασμα. Τό απόγευμα τό περνούσαν ράβοντας. Η κ. Βιλλιέ έραβε μόνη της όλα τα φορέματά της, έχοντας μόνο μιá μικρούλα που την βοηθούσε στο γύρισμα της μηχανής.

Τό βράδυ ό Πέτρος γύριζε κουρασμένος και σκονισμένος. Η ζεστή σούπα τόν περιέμενε, σεβριρισμένη σε πιάτα, που πάνω τους ήσαν ζωγραφισμένα ένα σωρό λουλούδια.

Μιλούσαν τότε λίγο, πολύ λίγο, γιατί τα κουρασμένα βλέφαρά τους κλείνανε απ' την νύστα. Κάποτε σταματούσε έξαφνα την φράση του και την κυττούσε προσεκτικά στα μάτια.

—Τί σκέπτεσαι; του έλεγε εκείνη.

—Σκέπτομαι, μουρούριζε εκείνος, πως αν δεν μ' είχες συναντήσει στη ζωή σου, θα έτρωγες απόψε, φορώντας μιá πλούσια έξωμη τουαλέτα, ανάμεσα σε δύο φρακοφορεμένους κυρίους...

Κι' αυτή γελούσε.

—Τί κουτός που είσαι, αγαπημένε μου, τούλεγε και προσπαθούσε να αλλάξει συζήτηση.

Ποτέ της δεν τούχε κάνει κανένα παράπονο, ποτέ της δεν τούδωσε να καταλάβη καμμιá στενοχωρία της.

Η ζωή τους άλλως τε ήταν ίσως φτωχή και συνηθισμένη, μα δεν ήταν και άθλια. Στο τέλος κάθε μηνός όταν της έφερνε τα τριακόσια φράγκα του μισθού του, είχε πάντα περισεμένους οικονομίες, απ' τόν προηγούμενο μήνα. Κι' έτσι κάθε τριμηνία τα τους εισόδημα, της έδιναν την ευκαιρία να αγοράση κάτι ακόμα για τό σπιτικό τους.

—Όταν θα κερδίσεις τριακόσια πενήντα φράγκα τόν μήνα, του έλεγε μιá μέρα, θα πάρουμε μιάν ύπαιθροια και τότε έλπιζο να μη μας λείπει τίποτα για να ζούμε πιδ καλά, και ξεκούραστα.

Μαραμένα

κρίνα

ΚΑΙ ή ζωή τους κυλούσε ήσυχια, όταν ένα απόγευμα, ένα Ίουλιάτικο απόγευμα, τό έργοστάσιο που δούλευε ό Πέτρος αναγκάστηκε να σταματήσει, γιατί τα νερά του ποταμού Σαόν χαμήλωσαν άξαφνα πολύ κι' ή δεξαμενή του έργοστασίου που έδινε την κινητήριο δύναμη στις μηχανές άδειασε ολό - τελα.

—Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, είπε ό Πέτρος στο διευθυντή του, θα πρέπει να περιμένουμε να ύψωθούν ξανά τα νερά. Αύριο τό πρωί, θαχουμε ασφαλώς έξήντα πόντους νερό στη δεξαμενή και τότε ίσως θα ήταν δυνατό να βάλουμε μπρός τις μηχανές, έτσι και μεταχειριζόμενοι σε κάθε μηχανή ένα ντυ - ναμό αντί τών δύο.

—Τόσο τό χειρότερο, απήντησε ό διευθυντής. Μιá που δεν μπορούμε να κάνουμε άλλους, δώστε άδεια στους εργάτες σας και πηγαίνετε και σεις λίγο περίπατο.

Με την ευκαιρία αυτή ό Πέτρος Βιλλιέ γύρισε εκείνη την ή - μέρα στις τρεις τό απόγευμα σπιτί του.

Είχε μαζί του τό κλειδί της πόρτας κι' έτσι μπήκε μέσα χωρίς να κτυπήση τό κουδούνι. Μέσα στο μικρό σαλονάκι τους δεν βρήκε τη γυναίκα του, ούτε μέσα στην τραπεζαρία. Προχώρησε στην κουζίνα.

Ήταν εκεί.

—Αγαπημένη μου, μουρούρισε και στάθηκε στο κατώφλι κυττάζοντάς την.

Ήταν γονατισμένη πάνω στα γκριζα πλακάκια του πατώματος και τάλυνε τρίβοντάς τα δυνατά με μιá θούρτσα και με πράσινο σαπούνι.

Προχώρησε σιγά - σιγά, έσκυψε, την άγκάλιασε και φέρνοντας κοντά στο πρόσωπό του τό θουτηγμένο στόν ιδρώτα πρόσωπό της, έσφιξε και φίλησε τρυφερά τα μουσκεμένα απ' τις σαπο - νάδες χεράκια της.

—Αγαπημένη μου, ξαναμουρούρισε χαμογελώντας.

—Έξαφνα όμως τό χαμόγελο σβύστηκε απ' τα χείλη του.

Απ' τόν νου του πέρασαν για μιá στιγμή, οι λησμονημένες τόσο καιρό, μα χαραγμένες βαθειά στη θύμησή του, ιεροτελε - στίες της Χρυσίδος και τα χείλη του κινήθηκαν μηχανικά προ - φέρνοντας λίγες λέξεις:

—Τα χέρια σου είνε δύο κρίνα, δύο κρίνα που τα δέκα πέ - ταλά τους σχηματίζουν τα δάκτυλά σου...

Κακόμοιρα, φτωχά, φτωχούλια χεράκια. Τί είχαν γίνει τό - ρα; Δύο χεράκια φθαρμένα, κατεστραμμένα, καταφαγμένα απ' τις καθημερινές δουλειές, απ' τις σαποουνάδες, από τις άλυσιβες και τις ποτάσιες του νεροχύτη, απ' τα ζεστά νερά, απ' τα τζά - κια, τις φωτιές και τό κάρβουνο.

Κακόμοιρα φτωχούλια, παραμορφωμένα, ροζιασμένα, μουδια - σμένα... Βαθουλωμένες παλάμες, παλάμες που κάποτε μοιάζατε σάν κάλκες λουλουδιών... Έπιδεριμίδα αλαβάστρινη, χιονάτη, μαυρισμένη και σκληρή τώρα απ' τη δουλειά.

Κακόμοιρα, φτωχά, φτωχούλια κρινοδάκτυλα χεράκια... Τί γινήκατε;

Ο καιρός σας μάρανε, ναί, σας μάρανε σάν τούς κρίνους...

Χεράκια μαραμένα...

Κι' ό Πέτρος Βιλλιέ που ή αγωνία τόν έπνιγε σάν τόν πα - γωμένο αγέρα, ξαναμουρούρισε πάλι:

—Τα χέρια σου είνε τό άγνό και φλογερό καθαρέψιμο της άγνης και φλογερής ψυχής σου...

Η ψυχή... Ναί, ή ψυχή της... μόνο ή ψυχή της δεν είχε αλ - λάξει...

Μήπως δεν ήταν αλήθεια;...

Γι' αυτήν δεν υπήρχε τίποτα: ούτε ποτάσιες, ούτε τζάκια, ούτε άλυσιβες, ούτε παραμόρφωσι...

Μόνο τα χεράκια της, ναί... μόνον αυτά είχε σκληρύνει ό χρόνος. Την ψυχή της την άφησε ανέραια όπως πρώτα...

Την κυττάζε βαθειά στα μάτια και τό βλέμμα του μαρτυρού - σε όλη την ταραχή της ψυχής του.

Μιá - μιá ξαναζωντανεύαν μέσ' τη θύμησή του όλες οι φράσεις της. Όλα όσα τούχε πη. Μικρές, τόσο δα φρασμένες, χωρίς καμμιá σημασία, μα που ή θύμησή τους είχε φυλάξει μέσα του χαραγμένες... Μικρές λεζούλες, λόγια του άνέμου, διαλε - γμένες μέσα απ' τις καθημερινές του κουβέντες... Σκέψεις άνελ - πωτες. Φρασούλες του περασμένου καιρού. Φρασούλες της τω - ρίνης ζωής τους...

.....

Τ ο υ π α λ η ο υ π ε ρ α σ μ έ ν ο υ και ρ ο υ :

«Θάθελα νάμωνα ή φτωχούλα ζητιάνα που άνταμώσαμε στην έξοχή. Είπε τινυμένη με κουρέλια κι' όλη τη μέρα πεινσ, μά είνε έλεύθερη, ελεύθερη να τριγυρνά μέσ' τα δάση και τούς κάμους κι' όταν έχη όρεξη να κλάψη, κανένας δεν θα βρεθ ή που να την αναγκάση να γελσ...

«Και σε τί χρησιμεύει νάναι κανείς πλούσιος; Για ναχ ή ύπη...

ρέτες, τουαλέτες, όμορφο σάτι; Τίποτα δεν άξίζουν όλα αυτά. Ναί, αγαπημένε μου, πιστεύω με! Δεν αισθάνθηκα σ' όλη τη ζωή μου μεγαλύτερη χαρά απ' αυτήν που μου προξένησαν οι σιγihές που περάσαμε μαζί μέσα στο μικρό δασάκι μας. Και μην ξεχνάς πως έχόμουνα εκεί μονάχη, χωρίς άμάξια, χωρίς ύπη - ρέτες, ντυμένη μ' ένα λεπτό άσπρο φόρεμα.

«Είναι όμορφότερο να φιλιώμαστε σκυμμένοι πάνω στο νερό της στέργας, γιατί έτσι τό φίλι μας αντιφεγγίζοντας πάνω στα ήσυχια νερά της γίνεται διπλό...»

Και τό βράδυ που γύρισε στο ξενοδοχείο, ύστερα απ' τις πέν - τε μονομαχίες, τόν δέχτηκε με τό χαμόγελο στα χείλη και με τα μάτια που λάμπανε από χαρά:

«Καλησπέρα σου!... Ήταν τόσο ευγενικό από μέρος σου να μη μ' άφήσης να φάω απόψε μόνη μου!»

Τίποτα άλλο, τίποτα παραπάνω απ' τις λέξεις αυτές. Κι' ένω - στο χεράκι της κρατούσε ακόμα σφιχτά ένα μπουκαλάκι με λά - βδανο έτοιμη αν τυχόν σκοτωνόντανε να...

Τ ή σ η μ ε ρ ι ν - ή ς ζ ω ή ς τ ο υ ς :

«Όταν θα κερδίσεις τριακόσια πενήντα φράγκα τόν μήνα, τό - τε θάμαστε ολότελα ευτυχισμένοι...»

«Θά τό πιστεύεις αν σου λέγα πως τό κρέας ακρίβητε ακόμα τρεις πεντάρες τό φούντι;»

«Τό απόγευμα είχα πάει επίσκεψη στης κυρίας Ντοράν. Είναι μιá πολύ καλή κυρία. Έχει ένα σωρό οικογενειακές της ιστο - ρίες, πολύ ενδιαφέρουσες.»

«Τό συγύρισμα του σπιτιού, τα μπαλώματα, να καλημερίσω απ' τό παράθυρο τούς γειτονάς μας, όλα αυτά δεν μ' άφήνουν ούτε τόν παραμικρότερο καιρό για να διαβάσω κανένα βιβλίο...»

Μα μ' όλα αυτά, ή ψυχή της άπόμεινε πάντα ή ίδια. Ή ίδια, πάντα ή ίδια.

Τόν παλιό περασμένο καιρό θάταν έτοιμη, αν σκοτωνόταν στη μονομαχία, να πεθάνει πίνοντας λάβδανο... Σήμερα για να τόν σώση θα μπορούσε να πέση να πνιγ ή μέσα στόν ποταμό. Ήταν τόσο βέβαιος γι' αυτό, τόσο βέβαιος...

Μά τότε τί σημασία θα μπορούσε ναχ ή έξωτερική αυτή με - ταμόρφωσις της καλής του; Τί θα πείραζε αν τό καινούργιο της φόρεμα θάταν από τοίτι ή από μετάξι;

Τί θα πείραζε αν τό μπουνάλι θάταν από γυαλί ή από καθαρό κρύσταλλο, που τό περιεχόμενό του θάταν πάντα πολύτιμο και καλό;

Μά αλλοίμονο! Και τα χέρια της διατηρούσαν πάντα, κάτω απ' την ήλιοκαμένη επιδεριμίδα κι' ανάμεσα απ' τό σκληρμένο κρέας τους, τόν λεπτό κοκκάλινο, διάφανο σάν έλεφαντόδοντο, σκελετό τους, μα ή όμορφιά τους είχε χαθ ή...

Και οι σκέψεις του έφερναν άσυναίσθητα στο κορμί του την άνατριχίλα...

«Η αγάπη μας, μάς έδωσε τη δύναμη να έννοούμε, καταπα - τώντας κάθε πρόληψη και σεμνοτυφία, κι' ή έννοιά μας γίνηκε άφορητή να ξεσπάση ένα σκάνδαλο σε μιá πόλη και ν' άνοιχθούν δύο μνήματα. Και την αγάπη μας αυτή, την αγάπη που έμοιαζε στην αρχή της τούς ματωμένους γάμους του Ρωμίου και της Ίουλιέττας, θάπρεπε να την μεταβάλουμε σε μιá συνηθισμένη, κοινή συζυγική τρυφερότητα, κοινή και τυπική σάν και τη ζωή που παίρνανε ό Κορς και ή Κα Ντενίς. Θάχαμε άραγε αυτό τό δικαίωμα;

«Την γυναίκα αυτή, την γυναίκα που έκληφα και που θα μπο - ρούσε να χρησιμεύσει ως ήρωίδα ένός ποιήματος, έχω άρα γε τό δικαίωμα να την αναγκάσω να γίνη μιá κοινή, συνηθισμένη νο - κουρά; Έχω άραγε τό δικαίωμα να αναγκάσω σ' αυτό ακόμα και τόν εαυτό μου; Και μεις οι δύο που όταν ήμασταν άγκα - λιασμένοι κοντά στην τουρκική στέργα, κι' έχοντας αντίκρυ μας πέντε σπαθιά, με μιάν υπεράνθρωπη δύναμη, μόνο και μόνο για να δικαιολογήσουμε την επανάστασή μας ενάντια κάθε κοινωνί - κής πρόσληψης και ήθικης, θαχουμε άραγε σήμερα τό δικαίωμα να καταντήσουμε ένα κοινό, άσήμαντο, συνηθισμένο άντρώγυνο μικροαστών; Όχι! Όχι! Δεν θαχαμε ποτέ τό δικαίωμα αυτό. Όχι!...»

«Την γυναίκα αυτή, την γυναίκα που έκληφα και που θα μπο - ρούσε να χρησιμεύσει ως ήρωίδα ένός ποιήματος, έχω άρα γε τό δικαίωμα να την αναγκάσω να γίνη μιá κοινή, συνηθισμένη νο - κουρά; Έχω άραγε τό δικαίωμα να αναγκάσω σ' αυτό ακόμα και τόν εαυτό μου; Και μεις οι δύο που όταν ήμασταν άγκα - λιασμένοι κοντά στην τουρκική στέργα, κι' έχοντας αντίκρυ μας πέντε σπαθιά, με μιάν υπεράνθρωπη δύναμη, μόνο και μόνο για να δικαιολογήσουμε την επανάστασή μας ενάντια κάθε κοινωνί - κής πρόσληψης και ήθικης, θαχουμε άραγε σήμερα τό δικαίωμα να καταντήσουμε ένα κοινό, άσήμαντο, συνηθισμένο άντρώγυνο μικροαστών; Όχι! Όχι! Δεν θαχαμε ποτέ τό δικαίωμα αυτό. Όχι!...»

«Την γυναίκα αυτή, την γυναίκα που έκληφα και που θα μπο - ρούσε να χρησιμεύσει ως ήρωίδα ένός ποιήματος, έχω άρα γε τό δικαίωμα να την αναγκάσω να γίνη μιá κοινή, συνηθισμένη νο - κουρά; Έχω άραγε τό δικαίωμα να αναγκάσω σ' αυτό ακόμα και τόν εαυτό μου; Και μεις οι δύο που όταν ήμασταν άγκα - λιασμένοι κοντά στην τουρκική στέργα, κι' έχοντας αντίκρυ μας πέντε σπαθιά, με μιάν υπεράνθρωπη δύναμη, μόνο και μόνο για να δικαιολογήσουμε την επανάστασή μας ενάντια κάθε κοινωνί - κής πρόσληψης και ήθικης, θαχουμε άραγε σήμερα τό δικαίωμα να καταντήσουμε ένα κοινό, άσήμαντο, συνηθισμένο άντρώγυνο μικροαστών; Όχι! Όχι! Δεν θαχαμε ποτέ τό δικαίωμα αυτό. Όχι!...»

«Την γυναίκα αυτή, την γυναίκα που έκληφα και που θα μπο - ρούσε να χρησιμεύσει ως ήρωίδα ένός ποιήματος, έχω άρα γε τό δικαίωμα να την αναγκάσω να γίνη μιá κοινή, συνηθισμένη νο - κουρά; Έχω άραγε τό δικαίωμα να αναγκάσω σ' αυτό ακόμα και τόν εαυτό μου; Και μεις οι δύο που όταν ήμασταν άγκα - λιασμένοι κοντά στην τουρκική στέργα, κι' έχοντας αντίκρυ μας πέντε σπαθιά, με μιάν υπεράνθρωπη δύναμη, μόνο και μόνο για να δικαιολογήσουμε την επανάστασή μας ενάντια κάθε κοινωνί - κής πρόσληψης και ήθικης, θαχουμε άραγε σήμερα τό δικαίωμα να καταντήσουμε ένα κοινό, άσήμαντο, συνηθισμένο άντρώγυνο μικροαστών; Όχι! Όχι! Δεν θαχαμε ποτέ τό δικαίωμα αυτό. Όχι!...»

«Την γυναίκα αυτή, την γυναίκα που έκληφα και που θα μπο - ρούσε να χρησιμεύσει ως ήρωίδα ένός ποιήματος, έχω άρα γε τό δικαίωμα να την αναγκάσω να γίνη μιá κοινή, συνηθισμένη νο - κουρά; Έχω άραγε τό δικαίωμα να αναγκάσω σ' αυτό ακόμα και τόν εαυτό μου; Και μεις οι δύο που όταν ήμασταν άγκα - λιασμένοι κοντά στην τουρκική στέργα, κι' έχοντας αντίκρυ μας πέντε σπαθιά, με μιάν υπεράνθρωπη δύναμη, μόνο και μόνο για να δικαιολογήσουμε την επανάστασή μας ενάντια κάθε κοινωνί - κής πρόσληψης και ήθικης, θαχουμε άραγε σήμερα τό δικαίωμα να καταντήσουμε ένα κοινό, άσήμαντο, συνηθισμένο άντρώγυνο μικροαστών; Όχι! Όχι! Δεν θαχαμε ποτέ τό δικαίωμα αυτό. Όχι!...»

«Την γυναίκα αυτή, την γυναίκα που έκληφα και που θα μπο - ρούσε να χρησιμεύσει ως ήρωίδα ένός ποιήματος, έχω άρα γε τό δικαίωμα να την αναγκάσω να γίνη μιá κοινή, συνηθισμένη νο - κουρά; Έχω άραγε τό δικαίωμα να αναγκάσω σ' αυτό ακόμα και τόν εαυτό μου; Και μεις οι δύο που όταν ήμασταν άγκα - λιασμένοι κοντά στην τουρκική στέργα, κι' έχοντας αντίκρυ μας πέντε σπαθιά, με μιάν υπεράνθρωπη δύναμη, μόνο και μόνο για να δικαιολογήσουμε την επανάστασή μας ενάντια κάθε κοινωνί - κής πρόσληψης και ήθικης, θαχουμε άραγε σήμερα τό δικαίωμα να καταντήσουμε ένα κοινό, άσήμαντο, συνηθισμένο άντρώγυνο μικροαστών; Όχι! Όχι! Δεν θαχαμε ποτέ τό δικαίωμα αυτό. Όχι!...»

«Την γυναίκα αυτή, την γυναίκα που έκληφα και που θα μπο - ρούσε να χρησιμεύσει ως ήρωίδα ένός ποιήματος, έχω άρα γε τό δικαίωμα να την αναγκάσω να γίνη μιá κοινή, συνηθισμένη νο - κουρά; Έχω άραγε τό δικαίωμα να αναγκάσω σ' αυτό ακόμα και τόν εαυτό μου; Και μεις οι δύο που όταν ήμασταν άγκα - λιασμένοι κοντά στην τουρκική στέργα, κι' έχοντας αντίκρυ μας πέντε σπαθιά, με μιάν υπεράνθρωπη δύναμη, μόνο και μόνο για να δικαιολογήσουμε την επανάστασή μας ενάντια κάθε κοινωνί - κής πρόσληψης και ήθικης, θαχουμε άραγε σήμερα τό δικαίωμα να καταντήσουμε ένα κοινό, άσήμαντο, συνηθισμένο άντρώγυνο μικροαστών; Όχι! Όχι! Δεν θαχαμε ποτέ τό δικαίωμα αυτό. Όχι!...»

«Την γυναίκα αυτή, την γυναίκα που έκληφα και που θα μπο - ρούσε να χρησιμεύσει ως ήρωίδα ένός ποιήματος, έχω άρα γε τό δικαίωμα να την αναγκάσω να γίνη μιá κοινή, συνηθισμένη νο - κουρά; Έχω άραγε τό δικαίωμα να αναγκάσω σ' αυτό ακόμα και τόν εαυτό μου; Και μεις οι δύο που όταν ήμασταν άγκα - λιασμένοι κοντά στην τουρκική στέργα, κι' έχοντας αντίκρυ μας πέντε σπαθιά, με μιάν υπεράνθρωπη δύναμη, μόνο και μόνο για να δικαιολογήσουμε την επανάστασή μας ενάντια κάθε κοινωνί - κής πρόσληψης και ήθικης, θαχουμε άραγε σήμερα τό δικαίωμα να καταντήσουμε ένα κοινό, άσήμαντο, συνηθισμένο άντρώγυνο μικροαστών; Όχι! Όχι! Δεν θαχαμε ποτέ τό δικαίωμα αυτό. Όχι!...»

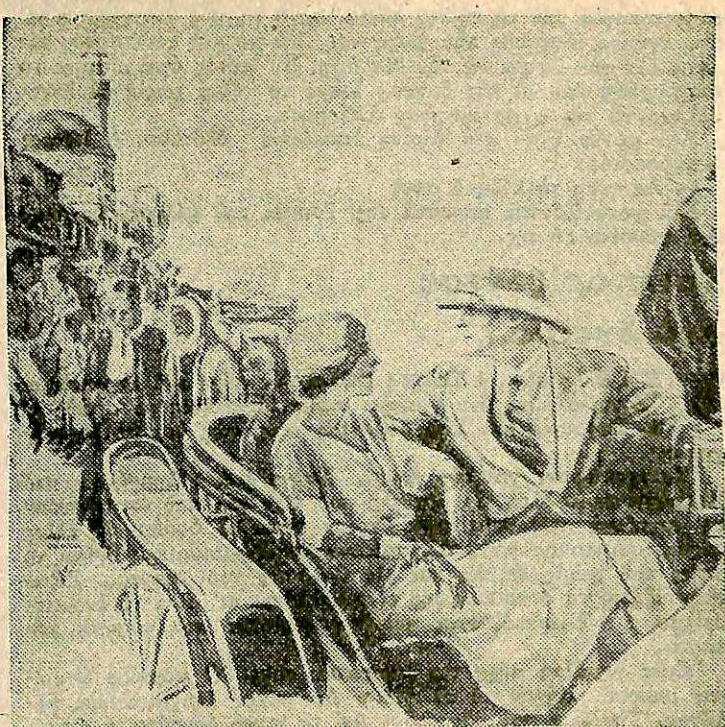
«Την γυναίκα αυτή, την γυναίκα που έκληφα και που θα μπο - ρούσε να χρησιμεύσει ως ήρωίδα ένός ποιήματος, έχω άρα γε τό δικαίωμα να την αναγκάσω να γίνη μιá κοινή, συνηθισμένη νο - κουρά; Έχω άραγε τό δικαίωμα να αναγκάσω σ' αυτό ακόμα και τόν εαυτό μου; Και μεις οι δύο που όταν ήμασταν άγκα - λιασμένοι κοντά στην τουρκική στέργα, κι' έχοντας αντίκρυ μας πέντε σπαθιά, με μιάν υπεράνθρωπη δύναμη, μόνο και μόνο για να δικαιολογήσουμε την επανάστασή μας ενάντια κάθε κοινωνί - κής πρόσληψης και ήθικης, θαχουμε άραγε σήμερα τό δικαίωμα να καταντήσουμε ένα κοινό, άσήμαντο, συνηθισμένο άντρώγυνο μικροαστών; Όχι! Όχι! Δεν θαχαμε ποτέ τό δικαίωμα αυτό. Όχι!...»

«Την γυναίκα αυτή, την γυναίκα που έκληφα και που θα μπο - ρούσε να χρησιμεύσει ως ήρωίδα ένός ποιήματος, έχω άρα γε τό δικαίωμα να την αναγκάσω να γίνη μιá κοινή, συνηθισμένη νο - κουρά; Έχω άραγε τό δικαίωμα να αναγκάσω σ' αυτό ακόμα και τόν εαυτό μου; Και μεις οι δύο που όταν ήμασταν άγκα - λιασμένοι κοντά στην τουρκική στέργα, κι' έχοντας αντίκρυ μας πέντε σπαθιά, με μιάν υπεράνθρωπη δύναμη, μόνο και μόνο για να δικαιολογήσουμε την επανάστασή μας ενάντια κάθε κοινωνί - κής πρόσληψης και ήθικης, θαχουμε άραγε σήμερα τό δικαίωμα να καταντήσουμε ένα κοινό, άσήμαντο, συνηθισμένο άντρώγυνο μικροαστών; Όχι! Όχι! Δεν θαχαμε ποτέ τό δικαίωμα αυτό. Όχι!...»

«Την γυναίκα αυτή, την γυναίκα που έκληφα και που θα μπο - ρούσε να χρησιμεύσει ως ήρωίδα ένός ποιήματος, έχω άρα γε τό δικαίωμα να την αναγκάσω να γίνη μιá κοινή, συνηθισμένη νο - κουρά; Έχω άραγε τό δικαίωμα να αναγκάσω σ' αυτό ακόμα και τόν εαυτό μου; Και μεις οι δύο που όταν ήμασταν άγκα - λιασμένοι κοντά στην τουρκική στέργα, κι' έχοντας αντίκρυ μας πέντε σπαθιά, με μιάν υπεράνθρωπη δύναμη, μόνο και μόνο για να δικαιολογήσουμε την επανάστασή μας ενάντια κάθε κοινωνί - κής πρόσληψης και ήθικης, θαχουμε άραγε σήμερα τό δικαίωμα να καταντήσουμε ένα κοινό, άσήμαντο, συνηθισμένο άντρώγυνο μικροαστών; Όχι! Όχι! Δεν θαχαμε ποτέ τό δικαίωμα αυτό. Όχι!...»

«Την γυναίκα αυτή, την γυναίκα που έκληφα και που θα μπο - ρούσε να χρησιμεύσει ως ήρωίδα ένός ποιήματος, έχω άρα γε τό δικαίωμα να την αναγκάσω να γίνη μιá κοινή, συνηθισμένη νο - κουρά; Έχω άραγε τό δικαίωμα να αναγκάσω σ' αυτό ακόμα και τόν εαυτό μου; Και μεις οι δύο που όταν ήμασταν άγκα - λιασμένοι κοντά στην τουρκική στέργα, κι' έχοντας αντίκρυ μας πέντε σπαθιά, με μιάν υπεράνθρωπη δύναμη, μόνο και μόνο για να δικαιολογήσουμε την επανάστασή μας ενάντια κάθε κοινωνί - κής πρόσληψης και ήθικης, θαχουμε άραγε σήμερα τό δικαίωμα να καταντήσουμε ένα κοινό, άσήμαντο, συνηθισμένο άντρώγυνο μικροαστών; Όχι! Όχι! Δεν θαχαμε ποτέ τό δικαίωμα αυτό. Όχι!...»

«Την γυναίκα αυτή, την γυναίκα που έκληφα και που θα μπο - ρούσε να χρησιμεύσει ως ήρωίδα ένός ποιήματος, έχω άρα γε τό δικαίωμα να την αναγκάσω να γίνη μιá κοινή, συνηθισμένη νο - κουρά; Έχω άραγε τό δικαίωμα να αναγκάσω σ' αυτό ακόμα και τόν εαυτό μου; Και μεις οι δύο που όταν ήμασταν άγκα - λιασμένοι κοντά στην τουρκική στέργα, κι' έχοντας αντίκρυ μας πέντε σπαθιά, με μιάν υπεράνθρωπη δύναμη, μόνο και μόνο για να δικαιολογήσουμε την επανάστασή μας ενάντια κάθε κοινωνί - κής πρόσληψης και ήθικης, θαχουμε άραγε σήμερα τό δικαίωμα να καταντήσουμε ένα κοινό, άσήμαντο, συνηθισμένο άντρώγυνο μικροαστών; Όχι! Όχι! Δεν θαχαμε ποτέ τό δικαίωμα αυτό. Όχι!...»

Έκαμαν διάφορους περιπάτους με τό άμάξι του Πέτρου...

Ντοράν, έ! μα θάπρεπε νάμαστε τέρατα, τέρατα που ό έγω - σμός κι' ή αγριότητα τάχε τυφλωμένα.

Κι' ύστερα από λίγο πρόσθεσε:

—Όταν κανέναν θέλη να ζήση σταματώντας τούς νόμους, πρέπει νάναι πιδ δυνατός, πιδ άνώτερος απ' αυτούς. Για να ζωγραφίσω τόν Προμηθέα, ό Παράσιος έδασάνισεν έναν άνθρω - πο. Μα με την θυσία αυτή ό Προμηθεύς γίνηκε ένα άριστούρ - γημα, ένα τέτοιο άριστούργημα, που ή Άνθρωπότητα δεν μπο - ρεσε να βρη τό άνωτέρό του. Αν ό πίνοντας αυτός του Παρά - σιου δεν είχε τότε ένθουσιάζσει ολόκληρη την Έλλάδα, ό καλ - λιτέχνης δεν θάταν παρά ένας κοινός δολοφόνος.

Έκείνη τόν άκουγε χωρίς να μιλά, τα μάτια της κυττούσαν τό πάτωμα.

—Βλέπεις, της είπε τελειώνοντας, είχαμε τό δικαίωμα να κά - νουμε ό,τι κάναμε, μα με τόν όρο να κτίσουμε πάνω στα έρεί - πια του παρελθόντος μιάν εύτυχία μεγαλόπρεπη και σπάνια, που να λάμπη τόσο πολύ που να σκιάση τα περασμένα, που να με - ταβάλη τα εγκλήματά μας σε άρετές. Θάπρεπε να μείνουμε πάν - τα, οι έξαιρετικοί άνθρωποι, οι διαλεγμένοι, οι ήρωες. Και να που σιγά - σιγά ή ρουτίνα της καθημερινής ζωής, μάς αναγκάζει να πλησιάζουμε κάθε μέρα και περισσότερο στις συνήθειες μιáς κοινής ζωής, στο επίπεδο μιáς ζωής έξαρτημένης απ' τούς νό - μους της Άνθρωπότητας.

Σήκωσε τα μάτια της και τόν κυττάζε έρευνητικά, προσπα - θώντας να μαντέψη τη σκέψη του.

—Και λοιπόν, που θές να καταλήξης; τούπε.

—Λοιπόν, συνέχισε εκείνος, εκείνο που βλέπω είνε πως δεν υπάρχει καμμιá γιατρεία. Σιγά - σιγά και χωρίς να τό καταλα - βάινουμε, ή ζωή αυτή που περνάμε θα μάς πνίξει. Ούτε έχω, ούτε σν γεννήθηκε για να μάς έπαρκ ή εύτυχία της άπο - κτήσεως μόνο του καθημερινού ψωμιού μας. Φθάσαμε ίσαμε τό όριο εκείνο που χωρίζει τις δύο ανθρώπινες τάξεις της Άνθρω - πότητας: απ' τη μιá μεριά της κατώτερης τάξεως, που την ένδια - φέρε μόνο τό διατικό πρόβλημα της ζωής, απ' την άλλη, της άνωτερης, που την ένδιαφέρουν οι λύσεις των φιλοσοφικών προβλημάτων της. Και θάταν εγκληματικό για μάς αν θα έξακο - λουθήσουμε ύποχωρώντας θεληματικά —όπως δυστυχώς τό κά - νουμε ίσαμε σήμερα— απ' την δεύτερη να προσκολληθούμε στην πρώτη. Δεν υπάρχει καμμιá πιδ γιατρεία. Πρέπει να ξαναγυ - ρίσουμε στην τάξη μας, ν' αλλάξουμε ζωή, να ξαναβρούμε τις παλιές συνήθειές μας... Μα είνε τόσο άδύνατα πράγματα όλα αυτά. Κι' όμως πρέπει να ζήσουμε!

Έκείνη τόν άκουε χωρίς να μιλά. Είχε σουφρώσει τα φρύ - δια της και τό μυαλό της πάλευε μ' ένα σωρό σκέψεις.

—Κι' όμως πρέπει να ζήσουμε... επανέλαβε κι' αυτή μηχαν - νικά και ξαναώπασε, προσπαθώντας να συγκεντρώση τις σ - τασιζόμενες σκέψεις της και τό θάρος της.

Ο Πέτρος κυττούσε τα πλακάκια του πατώματος που σιγά - σιγά στέγνωναν οι χυμένες σαποουνάδες.

—Άκουσε... τούπε ξαφνικά διακόποντας την σιωπή τους. «Άρχισε να του μιλά με σιγανή φωνή κι' άποφεύγοντας την

περιτολογία. Με τα πρώτα λόγια της ο Πέτρος ανατρίχιασε κι' ένα τρόμος κυρίευσε την ψυχή του. Μά με μια χαριτωμένη κίνηση δέν τὸν ἄφησε νὰ τὴν διακόψῃ. Κι' αὐτὸς ἀναγκάστηκε νὰ ἀποχωρήσῃ καὶ νὰ τὴν ἀκούσῃ ἴσαμε τὸ τέλος χωρὶς νὰ ξαναθελήσῃ νὰ τῆς φέρῃ καμμιά ἀντίρρηση.

Καὶ μόνον ὅταν πιά ἐκεῖνη ἐτελείωσε ὁλότελα, ὁ Πέτρος μουρμούρισε:

— Ἀς γίνῃ τὸ θέλημά σου!

Καὶ γονατίζοντας μπροστά της, ἔσκυψε καὶ φίλησε τὴν ἄκρη τοῦ φουστανιοῦ της.

Ξαναγυρίζοντας

στὰ ὄνειρα...

ΤΗΝ ἄλλη μέρα ὁ Πέτρος Βιλλιέ δὲν πῆγε στὸ ἐργοστάσιο. Ἔστειλε μόνο ἓνα γράμμα στοὺς ἰδιοκτῆτες του, τοὺς κ. κ. Σαρουγιέ καὶ Σία, λέγοντάς τους πὼς δὲν θὰ ξαναπῆ- γαινε.

Ἦταν ἡ ὁμορφότερη ἐποχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ. Τὰ θαυράκια ἐσκίαν τὸ Βόσπορο καὶ τὰ καταστρώματά τους ἦσαν πλημμυ- ρισμένα ἀπὸ λογίων-λογίων ἀνοιχτόχρωμες ὀμπρέλλες καὶ ψά- θινα καπέλλα. Πάνω στὰ πλακόστρωτα τῶν παραλιακῶν δρόμων ἀντηχοῦσαν ἀκατάπανστα ὁ κρότος τῶν καρουλῶν τῶν πλουσί- ων ἀμαζιῶν κι' ὁ καλπασμὸς τῶν ἀμαζόνων. Στὴν πλάξ τοῦ Μπουγιούκ-Ντερέ οἱ παίκτες τοῦ «πόλο» δὲν σταματοῦσαν οὔτε μιὰ στιγμὴ. Κι' οἱ δύο ἐρωτευμένοι ξαναβῆκαν πάλι τὴ θέσι τους, ἀνάμεσα στὸ πανδαμόνιο ἐκεῖνο τῆς κοσμικῆς ζωῆς ὅλων αὐτῶν πού τὸ ξαναγύρισμά τους τοὺς εἶχε ἀναστατώσει.

Ὁ διβλίο τοῦ ξενοδοχείου ὑπέγραψαν κι' οἱ δύο στὴν ἴδια γραμμῇ, ὑπερήφανα τὰ ὀνόματά τους, τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα πού θυμίζαν ἀκόμα τὸ παλιὸ σκάνδαλο: «Πέτρος Βιλλιέ καὶ Κα Ντέ Ρομάν».

Καὶ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ τοὺς εἶδαν στὴν μεγάλη ἄσπρη τρα- πεζαρία νὰ τρώνε, στὸ ἴδιο ἀνθοστόλιστο τραπέζι, καθισμένους πλάι-πλάι τόσο κοντὰ πού οἱ ὅμοι τους ἄγγιζαν...

Τοὺς ξανάβαν τὴν ἄλλη μέρα, ὅλες τῆς ἄλλες μέρες, ὅλες τῆς ὥρες, στὸ φαί, στὸν περίπατο, μέσα σ' ἄμαξι, μέσα στὸ καίκι, πάντα μονάχους, σχεδὸν ἀγκαλιασμένους, μετὰ τὰ χέρια ἐνωμένα, σκορπίζοντας γύρω τους, σ' ὅλη τὴ γῆ, στὸν οὐρανὸ, στὴ θά- λασσα, τὴν ἀγάπη τους, τὴν ὑπεράνθρωπη καὶ γεμάτη αἰγλή καὶ θρίαμβο ἀγάπη τους.

— Ἡ εὐτυχία πού φύτρωνε ἀνάμεσα ἀπ' τὸ κρέμα! μουρμού- ρισε στὴν ἀρχὴ κάποιος βλέποντάς τους.

Μὰ οἱ πιδ εὐκρινεῖς ἀπ' αὐτοὺς διαμαρτυρήθηκαν: — Ψέματα! «Ὅλοι μας, ἂν δὲν μᾶς ἔλειπε τὸ κουράγιο θὰ κά- νουμε ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔκαναν. Κι' ἔπειτα κυττάζετε τους οὔτε τὸ παραμικρότερο ἴχνος φροντίδας δὲν σκιάζει τὴν εὐ- χία τους.

Πήγανε δύο φορές καὶ προσευχήθηκαν στὴν ἐκκλησία τοῦ νε- κροταφείου τοῦ Φεφ—Κιοὶ καὶ σκόρπισαν πάνω στὰ δύο μνή- ματα τοῦ Ντ' Ἐπερνὸν καὶ τοῦ πρίγκιπα Τσέρνοβιτς, τόσες βιολέττες πού σκεπάζτηκαν ὁλότελα τὸ χῶμα τους. Κι' ὅλοι ὅσοι τοὺς εἶδαν, σκέφτηκαν πὼς οἱ δύο ἐρωτευμένοι εὐχαριστοῦσαν ἔτσι τῆς ψυχῆς αὐτῶν πού εἶχαν θυσιάσει τὴ ζωὴ τους γιὰ νὰ τοὺς ἐνώσουν...

Μὰ πῆγανε κι' ἄλλου καὶ προσευχήθηκαν. Ξαναγύρισαν στὸ Πάριο τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας καὶ κάθισαν στὴν ἀπόκρινη ἀκτὴ πού τὴν σκίαζαν τὰ μεγάλα κυπαρίσσια καὶ τὰ πεῦκα. Ἦ- ταν βράδυ. Τὸ σύμπλο ἄρχισε νὰ κρύβῃ τοὺς ἀσιατικούς λό- φους καὶ τρεῖς ἀστέρια λαμπυροῦσαν πάνω ἀπ' τὸ Βόσπορο. Ἀγ- καλιασμένοι προχώρησαν ἀνάμεσα ἀπ' τῆς σκοτεινῆς ἀλλῆς τοῦ πάγκου καὶ ἀνέβηκαν στὸν ψηλότερο ἐξώστη του. Στάθηκαν ἐ- κεί γιὰ νὰ θαυμάσουν τὰ ἡσυχὰ νερά τοῦ Βόσπορου, πού λάμ- ποντας ἀνάλαφρα ἔμοιαζαν σὰν ἓνας πελώριος ἀσημένιος κοιμι- σμένος ποταμός. Ἦταν ἐκεῖ, στὴν ἴδια αὐτὴ θέσι, πού ἡ ἀγάπη τους εἶχε γεννηθῇ.

Πήγανε ἀκόμα καὶ στὸ δάσος τοῦ Μεγάλου Βεζύρη κι' ἔμει- ναν ὥρες ὁλόκληρες καθισμένοι στὸ μικρὸ νησάκι πού βρίσκον- ταν καταμεσῆς τῆς στέρας. Καὶ σὰν τὸν περασμένο καιρὸ, κά- θισαν πάνω στὸ γρασιδί. Ὁ Πέτρος κράτησε μέσ' τὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀγαπημένη του καὶ ἐκεῖνη ἔλυσε τὰ δόλφινσα μαλλιά της καὶ τ' ἄφησε γλυστρώντας κυματιστὰ πάνω ἀπ' τοὺς ὤμους της, ν' ἀγγίσουν τὸ γρασιδί τῆς γῆς.

Ἦσαν νὰ βρεθῆκαν καὶ πάλι μερικοὶ ἀδιάκριτοι πού νὰ τοὺς εἶδαν σ' αὐτὴ τὴ στάσι. Μὰ τὴ φορὰ αὐτὴ κανένας δὲν τόλμησε νὰ διαταράξῃ τὴν εὐτυχία τους.

Ὁ Αὐγουστος κυλοῦσε ἡσυχὰ καὶ γλυκιά. Μὰ σὲ λίγο ἄρχι- σαν οἱ νύκτες, οἱ γεμάτες δροσιά, τὸ προμάντευμα τοῦ γρήγορου ἐρχομοῦ τοῦ φθινοπόρου. Ὅλος ὁ κόσμος βιάζονταν γιὰ ν' ἀ- πολαύσῃ τῆς τελευταῖες ἡμέρες καλοκαιριώτικες μέρες. Ἦταν, ἡ ἐποχὴ πού παντοῦ γίνονταν θαλάσσιες ἐκδρομές, κυνήγια, ἀγρο- τικὲς γιορτές, χοροὶ καὶ γλέντια στὸ ὑπαίθριο.

Ἦταν τυλιγμένος μέσα σ' ἓνα διάφανο πέπλο ὁμίχλης κι' ὁ ἥλιος ἔστειλε τῆς χρυσομένες ἀκτίνες του ν' ἀντιφεγγίζον πάνω στὴν ἀνάλαφρα εὐτιδωμένη ἀπ' τὴν πρωϊνὴ αὐρα θάλασσά του.

Τὰ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

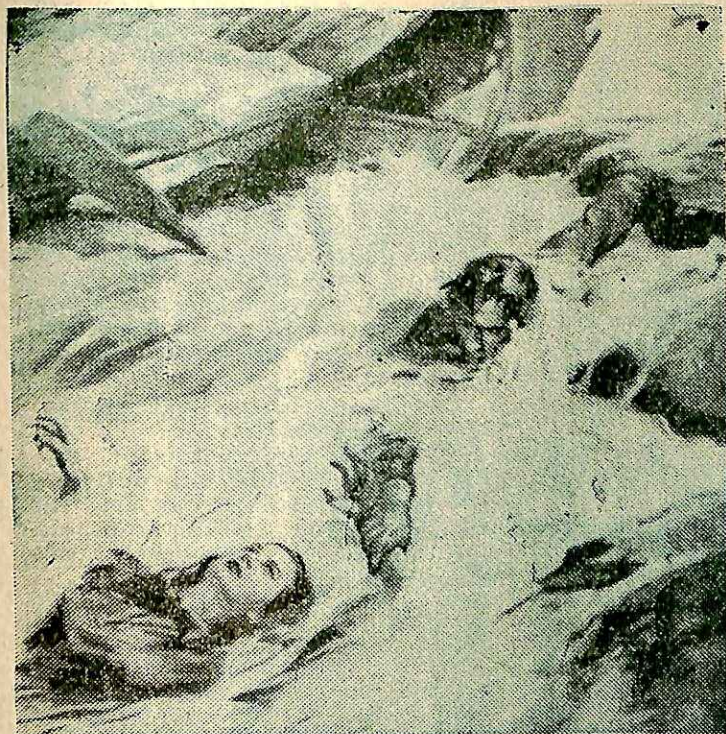
Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Τὸ στερογγυλὰ ἱζάρια, οἱ μινιαρέδες ποῦμοιαζαν σὰν δαντελλωτὲς λαμπάδες...

Μία ἀσθενικὴ φωνὴ ἀντήχησε πάνω στὰ ἡσυχὰ νερά τοῦ Βόσπο- ροῦ, μιὰ χαρούμενη φωνή, ἡ τελευταία χαρούμενη φωνὴ μιᾶς γυναίκας... Κι' ὕστερα τίποτε ἄλλο...

Κι' ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, γιόρταζαν κι' αὐτοί. Πάντα μονάχοι τους, περιφρονώντας καὶ ἀδιαφορώντας γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἄφηναν τοὺς ἑαυτούς των νὰ μεθύσουν μέσα στὴν ἀγάπη τους. Ὅταν τρώγανε μόνοι τους στὸ μικρὸ ἀνθοστολι- σμένο τραπέζι τους, ἐκεῖνη ντυνότανε μετὰ ὠραιότερά της φορέματα. Στους θαλασσινούς περιπάτους τους συνόδευε πάντα τὸ καίκι τους μιὰ θάρρα γεμάτη μετὰ βιολιτζήδες πού τοὺς ἔτσι- ζαν τῆς πιδ παθητικῆς μελωδίας καὶ βεγγαλικά γύρω ἀπὸ τὸ μι- κροῦλο καίκι τῆς ἀγάπης τους. Καὶ κάθε βράδυ, μπρὸς στὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαράς των, σκόρπιζαν τὰ πιδ ὠμορφα καὶ μυρωμένα τριαντάφυλλα.

Κι' ὁ Σεπτέμβριος ἔφθασε. Στὴν Πόλι γιόρταζαν τὰ γεννέ- θλια τοῦ Σουλτάνου. Ὁ Βόσπορος, ἡ Σταμποῦλ, τὸ Πέραν, ἡ Εὐρωπαϊκὴ κι' ἡ Ἀσιατικὴ Τουρκία ἐφεγγυόβλησαν ἀπὸ χιλιά- δες ποικιλόχρωμα βεγγαλικά. Ἦσαν τῆς ἑξῆς—σύμφωνα μετὰ τὴν τουρκικὴ ὥρα—ὁ σούρφους ἔλαμπε ἀπὸ τὰ πυροτεχνήματα. Μετὰ τὸ σούρσιμο τοῦ τελευταίου βεγγαλικοῦ φάνηκε πάνω στὸν οὐ- ρανὸ τὸ φεγγάρι πού τὸ κόκκινο σὰν αἷμα χρώμα του ἐρχότανε νὰ προαναγγεῖλῃ τὸν χειμῶνα πού πλησίαζε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἡ κ. Ντέ Ρομάν, ἀκουμπισμένη στὸ παράθυρὸ τῆς αἰσθάνθηκε νὰ διαπερνᾷ τὸ κορμί της ἡ ἀνατρι- χίλα κάποιου ἀόριστου φόδου. Ἔνας παγωμένος ἀέρας φυ- σοῦσε ἀπ' τὴ Μαύρη Θάλασσά.

Ἔστρεψε καὶ βγήκε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιό της. Στὸ μικρὸ σα- λόνάκι τους τὴν περίμενε ὀρθιος καὶ ἀκίνητος ὁ Πέτρος Βιλλιέ. Τὴν φώναξε μετὰ τρυφερότητα κοντὰ του κι' ἀφοῦ τὴν ἀγκάλιασε σφικτὰ ἄνοιξε μπροστά της τὸ πορτοφόλι πού εἶχε μέσα τὰ χρήματά τους...

Τὸ πορτοφόλι ἦταν ὁλότελα ἄδειο.

Τὰ τριάντα ὀκτὼ χιλιάδικα τὸ ἓνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο, εἶχαν ξοδευθῇ ὅλα. Ὁ Πέτρος κι' ἡ ἀγαπημένη του κυττάθηκαν, κρα- τώντας πάντα τὰ χεῖλη τους ἐνωμένα. Ἐκεῖνος σιωποῦσε. Ἐ- κείνη κατάρθωσε νὰ χαμογιάσῃ...

Ἐνα ἄλλο βράδυ

μέσα σ' ἓνα καΐκι...

Τὸ βράδυ, ὅπως κάθε βράδυ, τὸ καίκι τους περιμενε γιὰ τὸν περίπατό τους. Ὁ ἀέρας εἶχε πέσει κι' ἡ νύχτα ἦταν χλιαρή.

Ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ ἰδιοτροπία, ὁ Πέτρος Βιλλιέ, διέταξε τοὺς καλκιστῆδες νὰ βγοῦν ἔξω κι' ἔπιασε ὁ ἴδιος τὰ κουτιά. Ἡ ἀγαπημένη του προχώρησε καὶ ἔκλεισε μόνη της στὴν πρῶμην πὸν καΐκι, πάνω στὰ στρωμένα χαλιά καὶ τὰ μαξιλάρια.

Δυὸ ὑψηλότες στὴν προκυμαία τοὺς φώτιζαν μετὰ λαμπάδες. Οἱ βιολιτζήδες ἦσαν ἐκεῖ περιμένοντας νὰ τοὺς συνοδεύσουν. Μὰ ἡ

κ. Ντέ Ρομάν τοὺς εἶπε νὰ φθγουν...

— Ἀπόψε δὲν θέλω μουσικὴ, μουρμούρισε.

Ὁ Πέτρος Βιλλιέ τράβηξε μετὰ δύναμι τὰ κουτιά καὶ τὸ καίκι γλυστρώνοντας ἤρεμα πάνω στὰ ἡσυχὰ νερά, χάθηκε μέσ' στὸ σκο- τὰδι τῆς νύχτας. Δὲν μίλησαν, δὲν εἶπαν οὔτε μιὰ λέξι, ὅπως δὲν μίλησαν δῶ καὶ ἔφταστικες νύκτες, τὸ βράδυ ἐκεῖνο πού γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἓνα παρόμοιο καίκι εἶχαν ἐνωθῇ γιὰ πρῶ- τη φορὰ τὰ χεῖλη τους.

Γύρω τους ἀπλώνονταν τὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύχτας. Τὸ χλω- μὸ φῶς τῶν ἀστεριῶν ἀντιφεγγίζε πάνω στὰ σκοτεινὰ νερά τοῦ Βόσπορου, ποῦμοιαζαν σὰν ἓνα κατὰμαυρο πέπλο κεντημένο μ' ἄπειρες χρυσὲς κοκκίδες.

Ὅταν ἔφθασαν στὴ μέση τῆς στενῆς θάλασσας τοῦ Βόσπορου ὁ Πέτρος Βιλλιέ ἄφηκε ἀπ' τὰ χέρια του τὰ κουτιά. Τὸ καίκι κυλοῦσε ἀκυβέρνητο καὶ τὸ θῆμα τῶσπερ ὡνε σιγὰ-σιγὰ, ἀνά- μεσα στῆς μακρινῆς ἀκτῆς. Τὰ χωριά τῆς Εὐρωπαϊκῆς καὶ τῆς Ἀσιατικῆς ἀκτῆς, τὸ Μπουγιούκ—Ντερέ, τὰ Θεραπιά, τὸ Γε- νί—Κιοί, ἡ Κάνλιτζα, τὸ Μπεϊκός, μόλις διακρίνονταν ἀμυδρὰ πέρα στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος. Καὶ πάνω στὴν ἔρημη ἐκεῖνη ὑδάτινη ἐπιφάνεια, ἔμοιαζαν σὰν νὰ ζοῦσαν σ' ἓναν ἄλλο κό- σμο, ἓνα κόσμο χωρισμένο ἀπ' αὐτοὺς μετὰ δυσκολοδιάβαστα ἐμ- πόδια, τὸν κόσμο τῆς πραγματικῆς ζωῆς καὶ τῶν κοινῶν ἀνθρώ- πων. Σηκώθηκε τότε ὁ Πέτρος καὶ γλυστρώνοντας σιγὰ-σιγὰ πρὸς- χώρησε στὴν πρῶμην τοῦ καΐκι. Προσέχοντας, ἔφτασε στὴ θέσι πού βρίσκονταν ἔκλειστη ἡ ἀγαπημένη του κι' ἄφησε τὸ κορμί του νὰ ξαπλώσῃ ἀνάλαφρα πλάι της.

Ἀγκαλιάστηκαν καὶ τὰ χεῖλη του ζήτησαν μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ χεῖλη τῆς ἀγαπημένης του...

Τὸ καίκι ταλαντεύθηκε κι' ἄρχισε νὰ γέρονθ...

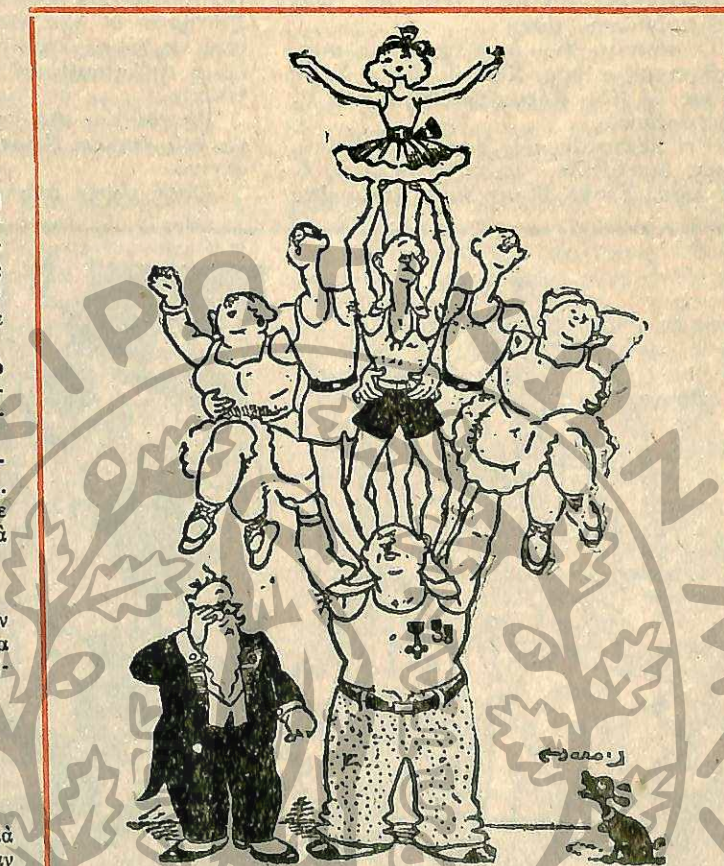
Τ' ἀγκάλιασμα δύο ἐρωτευμένων δὲν βαστά πολὺ.

Μιὰ ἀσθενικὴ φωνὴ ἀντήχησε πάνω στὰ ἡσυχὰ νερά τοῦ Βο- σπόρου, μιὰ χαρούμενη φωνή, ἡ τελευταία χαρούμενη φωνὴ μι- ᾶς γυναίκας...

Κι' ὕστερα τίποτε ἄλλο...

Τὰ χέρια τῆς ἔβαφαν, γυροῦντας κάποιον στήριγμα, ἔπιασαν τὴν κουπαστὴ τοῦ καΐκι καὶ τὸ καίκι ἔγειρε πιδ πολὺ, ἀνά- ποδονύρισε, δούλιαξε...

ΤΕΛΟΣ

ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ

— Γιατί δὲ φορέας τσιράντες;

— Μπα, μπα, μπα! Θὰ μοῦ πῆζαν πολὺ τοὺς ὤμους...

Ο ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΗΣ

Από την πολυθρόνα στην οποία τον είχε καρφώσει η αρρώστια που τον κατέτρωγε, ο Λουίς Μαρτινέζ ακούοντας να χτυπούν την πόρτα του δωματίου του, φώναξε:

—Εμπρός!

Μπήκε ένας καμαριέρης μ' έναν δίσκο γεμάτον φαγητά — ένα πιάτο με κρέας — ένα πιάτο χόρτα, τυρί και φρούτα — και τὸ ἄφησε ἐπάνω στὰ γόνατα τοῦ κυρίου του, ὅπως γινόταν κάθε μέρα, κι' ὕστερα ἀπομακρύνθηκε σιωπηλός.

Ο ἄρρωστος ἔβριξε μιά ματιά πίσω του καὶ ὕστερα τὸ πρόσωπο του πήρε μιά ζωντάρια. Σιγά-σιγά σηκώθηκε ὀρθός, πλησίασε ἕνα ντουλάπι καὶ ἀνοίγοντας τὸ μὲ τὸ κλειδί πού κρατοῦσε πάντα μαζί του καὶ μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα, ἀντικατέστησε τὰ φαγητὰ τοῦ δίσκου μὲ ἄλλα παρόμοια. Ὑστερα ξανακάθισε στὴν πολυθρόνα του κι' ἄρχισε νὰ τρώγῃ ἡσυχά.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα ὁ καμαριέρης τοῦ ἀνήγγειλε πὺς ἦρθε ὁ γιατρός. Πᾶρε τὸν δίσκο μὲ τὰ πιάτα καὶ πῆς στὸν γιατρὸ νὰ περάσῃ, εἶπε. Σήμερα θὰ εὐχαριστήθῃ πολὺ πὺς θὰ μὲ ἰδῇ ζωντότερο, γιατί αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου καλύτερα ἀπὸ χθές.

—Φαίνεται, κύριε, ἀπὸ τὴν ὄψι τοῦ προσώπου σας.

Ο δόκτωρ Χιγκλὶ ἦταν ἕνας συμπαθητικὸς τύπος. Σὰν βρέθηκε ὁμῶς μόνος μὲ τὸν ἄρρωστο, πήρε ἕνα ὕψος σοβαρό.

—Ἡ εξέταση τῶν φαγητῶν ἐπεκύρωσε δυστυχῶς, τίς ὑποψίες μου, ἐδήλωσε. Εἶθε θύμα μιάς βραδείας

δηλητηρίασεως μὲ ἕνα δραστικὸ τοξικὸ πὺς σὰς δίνουν καθημερινῶς στὸ φαγητὸ σας. Ἀκολουθήσατε καὶ σήμερα τὴ συμβουλὴ μου;

—Βεβαίως. Τὰ φαγητὰ βρίσκονται μέσα στὸ ντουλάπι. Ἐγὼ ἔφαγα ἕκείνα πὺς μοῦ φέρατε χθὲς τὸ βράδυ.

—Τώρα πιά ὁμῶς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προβῶ σὲ νέα εξέταση, γιατί μοῦ ἀρκεῖ νὰ τὰ μυρίσω γιὰ νὰ καταλάβω ἂν περιέχουν δηλητήριο. Πρόκειται γιὰ μιά μυρωδιά πὺς μοιᾶζει μὲ τὸ σκόρδο. πὺς σὰς ἀρέσει τόσο πολὺ. Ἡ διάκρισις ὁμῶς εἶναι πολὺ λεπτή. Ὑποψιάζεσθε κανέναν;

—Ὀχι, τὸ ὁμολογῶ.

—Ἐκείνος ὁ ἀνεψιὸς σας πὺς σὰς ἐπεσκέψθη σήμερα καὶ κάθε μέρα ἔρχεται καὶ σὰς βλέπει; Ὁ ντέτεκτιβ στὸν ὁποῖον ἀνέθεσα νὰ ἐρευνησῇ αὐτὸ τὸ ζήτημα, ὑποψιάζεται τὸν ἀνεψιὸ σας. Εἶναι ἕνας ἀναισθητικὸς καὶ παντοῦ διατυμπανίζει πὺς εἶναι κληρονόμος ἑνὸς πλουσιωτάτου θείου καὶ μὲ τὴν κληρονομία θὰ πληρώσῃ ὅλα τὰ χρεῖα του.

—Ἰσως νάχετε δίκην..., ἀλλὰ ἐρχάτε πὺς ὑπάρχει κάποιο μυστικόν.

—Μιλήστε μου.

—Ὀχι, αὐτὸ εἶναι ἕνα μυστικὸ πὺς δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ φανερώσω.

Οἱ ἐρευνες πὺς ἐγίναν στὸ σπίτι, δὲν ἔφεραν τίποτε εἰς φῶς. Πουθενὰ δὲν βρέθηκε οὔτε ἶχνη δηλητηρίου. Ρώτησαν σ' ὅλα τὰ φαρμακεία μήπως ἀγοράσε κανεὶς ἀρσενικόν, ἀλλὰ ἡ ἀπάντησις ἀπ' ὅλα ἦταν ἀρνητικὴ.

Ἐν τούτοις στὸ καθημερινὸ φαγητὸ τοῦ κυρίου Μαρτινέζ ὑπῆρχε ἀρσενικόν.

—Ὅσοι εἶχαν ἀναλάβει νὰ διαλευ-

κάνουν αὐτὸ τὸ μυστήριον, εἶχαν φτάσει στὸ σημεῖο νὰ ἀποφασίσουν νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ κάθε τους προσπάθεια ὅταν ὁ ντέτεκτιβ συνεκεντρώσε στὸ σπίτι τοῦ Μαρτινέζ τὰ πῦς ὑποπτα πρόσωπα γιὰ νὰ τὰ ὑποβάλλῃ σὲ εξέταση. Ἐκεῖ, ἐνῶ βρίσκονταν ὅλοι μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ Μαρτινέζ, γιὰ μιά στιγμὴ ὁ ἀστυνομικὸς εἶδε μιά λευκὴ σκόνη στὸ μανίκι τοῦ Κάρλο Περέιρο, τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Μαρτινέζ.

—Γιατρέ, κυττάξτε! ἐφώνασε συγκρατώντας τὸν νῆο, ὁ ὁποῖος δὲν κινήθηκε κι' οὔτε ἀνησύχησε. Δὲν σὰς φαίνεται...

—Ὁ γιατρός, ὕστερα ἀπὸ μιά σύντομὴ εξέτασι ἐδήλωσε:

—Πρόκειται περὶ ἀρσενικοῦ!

—Ὁ Κάρλο ἐγέλασε σαρκαστικὰ.

—Ἰσως νὰ ἔχετε δίκην, εἶπε μὲ παράξενη ψυχραιμία. Σὰς διαβεβαίω ὁμῶς ὅτι δὲν μεταχειρίστηκα ποτὲ μιά τέτοια οὐσία.

—Κατὰ ποῖον τρόπο βρέθηκαν στὸ μανίκι σας μόρια ἀρσενικοῦ;

—Ἰσως νὰ μποροῦσε νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσῃ ἐκείνος ὁ κύριος.

Κι' ὁ Περέιρο ἔδειξε ἕναν νῆο πὺς ὁ ντέτεκτιβ κι' ὁ γιατρός εἶχαν γνωρίσει ὡς φίλο τοῦ κυρίου Μαρτινέζ κι' ὁ ὁποῖος καθημερινῶς ἐπεσκέπτετο τὸν ἄρρωστο καὶ ρωτοῦσε γιὰ τὴν ὑγεία του.

—Ὁ κύριος Μαρτινέζ ἐνεπλήρωσε ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ διαμαρτυρούμενος.

—Ὁ ἀνεψιὸς μου εἶναι τρελλὸς κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸν ἀποκλήρωνω! Ὁ ἄνθρωπος πὺς κατηγορεῖ εἶναι ὁ Τζεντούλιο Σουϊπάσα, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μιάς κόρης μου πὺς ἀπέκτησα παρὰνόμως καὶ πὺς θὰ εἶναι ὁ γενικὸς κληρονόμος μου.

—Τὸ ἔβρω, θεῖε... καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτό...

—Τί θέλεις νὰ πῇς;

—Ὁ Κάρλο δὲν ἀπήντησε ἀμέσως. Γυρίζοντας ὁμῶς πρὸς τὸν Σουϊπάσα, μὲ μιά μεγάλη ἡρεμία, τοῦ εἶπε:

—Πρέπει νὰ γράψω ἕνα σημείωμα στὸ σπίτι μου, γιὰ νὰ εἰδοποιήσω νὰ μὴ μὲ περιμένουν, γιατί μὲ συνέλαβαν μὲ τὴν κατηγορίαν τοῦ δηλητηριαστοῦ. Δότε μου τὸ στυλό σας.

—Εὐχαρίστως.

Ὁ Τζεντούλιο ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ στυλό του καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Περέιρο, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ, τὸ ἔδωκε στὸν ντέτεκτιβ, λέγοντάς του:

—Ἐχει διπλὴ χρῆσι. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος περιέχει, τὴ μελάνη κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ ἀρσενικόν. Δὲν σὰς φαίνεται μιά περίφημη κρυψώνα;

Ὁ Σουϊπάσα ἄφησε μιά κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν πόρτα, ἀλλὰ ὁ ἀστυνομικὸς τὸν συνεκράτησε.

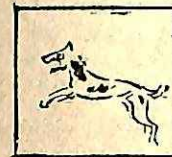
—Θέλησε νὰ μὲ καταστρέψῃ γιὰ νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του κάθε ὑποψία... καὶ γιατί μὲ φοβόταν ὡς ἀντίπαλον..., ἐξηγήσε ὁ Κάρλο... Προσποιούμενος λοιπὸν μέσα στὸ χῶλλ, πὺς ἤθελε νὰ διορθώσῃ τὴν πέννα του, ἄφησε νὰ πέσῃ στὸ μανίκι μου λίγη σκόνη ἀπὸ τὸ δηλητήριο νομίζοντας πὺς μὲ αὐτὴ τὴ χειρονομία θὰ ἀπεδείκνυε τὴν ἀδωότητά του.

Ὁτῶς θεῖε!... Ἦθελε νὰ σοῦ ἐπιταχύνῃ τὸν θάνατον γιὰ νὰ σὲ κληρονομήσῃ πῦς γρήγορα! Ἀλλὰ μὴν ξεχνᾷς πὺς ὑπάρχει θεῖα Πρόνοια.

ΜΑΡΙΝΟ

ΠΩΣ μπορείτε νὰ προλάβετε τὴ δηλητηρίασι τοῦ σκυλιοῦ σας ἀπὸ φόλα:

Ἐάν, παρὰ τὴν ἐπιτήρησί σας τὸ σκυλί σας τὸ σκάσῃ καὶ φάῃ καμμιὰ δηλητηριώδη φόλα, πρέπει νάχετε ὅπ' ὄψει σας ὅτι πρόχειρο ἐμετικόν, μαζὶ δὲ

καὶ ἀποτελεσματικὸ φάρμακον εἶναι τὸ σκέτο ἄλατι. Αὐτὸ χρησιμοποιεῖται μὲ γάλα, κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπο: Μόλις καταλάβετε ὅτι τὸ σκυλί σας κατὰπνε φόλα, πρέπει χωρὶς ἀργοπορία νὰ τοῦ χῶσετε μέσα στὸ στόμα σκέτο ἄλατι. Φυσικὰ αὐτὸ δὲν γίνεται εὐκόλως, γιατί ὁ σκύλος θὰ φέρῃ ἀντίστασι. Ὅπως δὲποτε μόνος ὁ σκύλος καταπνί τὸ ἄλατι, τοῦ δίνετε ἀμέσως κάμποσο γάλα. Σὲ λιγὰκι τὸ γάλα καὶ τὸ ἄλατι προκαλοῦν ἔμετο καὶ ἔτσι ὑπάρχουν πιθανότητες, ὅταν τὸ δηλητήριο δὲν ἔχη κυκλοφορήσῃ ἀκόμη στὸν ὄργανισμό, νὰ γλυτώσεται τὸ σκυλί σας. Ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ, ὅπως καὶ στίς ἄλλες πὺς χρησιμοποιεῖ κανεὶς ἐιδικὰ φάρμακα, χρειάζεται μετὰ τὸν ἔμετο καὶ κάποιο τὸνωτικὸ γιὰ τὴν καρδιά τοῦ σκύλου. Προχειρότερο ἀπ' ὅλα καθὼς καὶ ἀποτελεσματικόν, εἶναι ὁ καφές, τὸν ὁποῖον μάλιστα τὰ περισσότερα σκυλιά πίνουν χωρὶς δυσκολία.

ΠΟΙΟΣ εἶναι ὁ συνολικὸς πληθυσμὸς τοῦ Καναδά;

Κατὰ τὴν τελευταία σχετικὴ ἀπογραφή, ὁ πληθυσμὸς τοῦ Καναδά ἀνέρχεται σὲ 10.376.386 κατοίκους, ἐκ τῶν ὁποίων 4.804.728 ἀγρόται.

Πόλεις ἀνω τῶν 100.000 κατοίκων εἶναι κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς: Μοντρεάλ, 818.577 κάτοικοι, Τορόντο, 631.107, Βανκούβερ, 246.593, Γουίνιπεγκ 218.785, Χάμιλτον 155.547, Κεμπέκ, 130.594. Ὅττάβα 126.872. Οἱ Ἰνδιάνοι ἀνέρχονται σὲ 122.911 ἐν συνόλῳ.

ΠΟΙΑ εἶναι ἡ πρώτη γυναῖκα πὺς ἐπεχείρησε τὸν γύρο τοῦ κόσμου;

Μιά νεαρὰ Βρεταννὴ, ὀνόματι Μπάρρε, ἡ ὁποία ντυμένη ὡς ἄνδρας, συνώδεσε στὰ ταξείδια του τὸν Γάλλον βοτανολόγο Κομμερὺν ἀπὸ τὸ 1767 ὡς τὸ 1776. Ὅλος ὁ κόσμος τὴν ἐξελάμβανε γιὰ ἄνδρα, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Ταϊτής, οἱ ὁποῖοι, ἐξυπνότεροι ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους, δὲν ἄργησαν ν' ἀνακαλύ-

ψουν τὸ πραγματικὸν φύλον τοῦ συνοδοῦ τοῦ διασήμου βοτανολόγου.

ΠΟΙΟ εἶναι τὸ πυκνότερο ἀπὸ τὰ γνωστὰ οὐράνια σώματα

Ἐξ ὅλων τῶν ἀστέρων, ὁ Σείριος, τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Κυνός, ἔχει τὴν μεγαλύτερη πυκνότητα. Ἡ ὕλη ἀπὸ τὴν ὁποῖαν συνίσταται εἶναι 30.000 φορές πυκνότερη τοῦ νεροῦ, ἥτοι μιά λίτρα ἀπὸ τὴν ὕλη αὐτὴν ζυγίζει 30.000 κιλά.

Ἀντιθέτως, μερικὰ ἀστρα τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ὁρίωνος ἔχουν ἐλάχιστη πυκνότητα, δεδομένου ὅτι θὰ ἀπαιτοῦντο 100.000 λίτρας ἐκ τῆς ὕλης τῶν γιὰ νὰ ἰσοσταθμίσουν ἕνα χιλιόγραμμα.

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΛΕΞΙΚΟ

Τριφύτης: Ἐνα ἐργαλεῖο οἰκιακῆς χρήσεως, γεμάτο τρύπες μὲ κοφτερά χεῖλη, πὺς τὸ μεταχειρίζονται οἱ καλὲς νοικοκυρὲς γιὰ νὰ γδέρνουν τὰ δάχτυλά τους, κρατώντας ἕνα κομμάτι τυφί.

Δωρεάν: Ὅλα ὅσα πληρώνονται κατὰ ἕναν ολονόητο ἄλλον τρόπο.

Φάτινη: Τὸ ἐστιατόριον τῶν ἀλόγων καὶ τῶν βοδιῶν.

Κραυγὴ: Ἡ ὁμίλια τῶν γυναικῶν ὅταν σκέπτονται μεγαλοφώνως.

Γραβιέρα: Ἐνα σαρὸ τρύπες μὲ λίγο τυρὶ γύρω-γύρω.

Παρεΐα: Τὸ στακτοδοχεῖο τῶν ἀθῶων φιλιῶν.

Γαργαρόμπα: Ἐνα διαμέρισμα τοῦ θεάτρου, ὅπου πληρώνεις γιὰ νὰ σοῦ χάσουν τὸ καπέλλο.

Βλάβη: Δέξις πὺς ἐφευρέθη τὴν ἐπομένῃ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἀσανσέρ.

Λουρί: Μιά δευτερεύουσα κλωστή, τὴν μιά ἀκρὴ τῆς ὁποίας δένουμε στὸ λαμὸ τοῦ σκύλου μας καὶ τὴν ἄλλη τὴν κρατοῦμε καλὰ τεντωμένη, ὥστε νὰ σκοντάψουν καὶ νὰ πέφτουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότεροι χριστιανοὶ πὺς πηγαίνουν ἐξηνουιστοὶ στὴ δουλειά τους.

Ἰδέα: Ἡλεκτρικὸς σπινθηρ τοῦ ἐγκεφαλικοῦ μας δυναμῶ.

Εἰδύλλιον: Ὁ πρόλογος ἑνὸς ἀτελείωτου μαρτυρίου.

Ἀγνοία: Εἰδικὸ προνόμιον πὺς συνίσταται στὸ νὰ μὴν ξέρουμε ποτὲ ἐκεῖνο ἀκριβὲς πὺς μᾶς χρειάζεται.

Γερανός: Ἐνα μεγάλο πουλὶ πὺς σηκώνει βάρη.

ΠΟΙΑΝ ταχύτητα μπορεῖ ν' ἀναπτύξῃ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ «σκί»;

Διάφορες χρονόμετρησις πὺς ἐπετεύχθησαν μὲ ἡλεκτρικὰ ὑπερευαίσθητα χρονόμετρα — προσδιορίζοντα καὶ τὸ ἑκατοστὸν τοῦ δευτερολέπτου — ἀπέδειξαν ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μὲ «σκί» μπορεῖ νὰ φθάσῃ, ἐπὶ ἀποστάσεως 150 μέτρων, κατὰ 105,6, 110,7, καὶ 112,5 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ὡς γνωστὸν, ἕνα ταχύτατο τραῖνο δὲν ἀναπτύσσει μεγαλύτερη ταχύτητα τὴν ὥρα.

ΠΟΙΟΣ ξένος διακεκριμένος ἐπιστήμων ἔμεινε γνωστὸς ὡς «ὁ ἄνθρωπος — Πανεπιστήμιον»;

Στὶς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου ἐωρτάσθηκε στὴν Σουηδία ἡ 270ῃ ἐπέτειος τῆς γεννήσεως τοῦ διασημοῦ Σουηδοῦ ἐπιστήμονος Σβέντενμπεργκ.

γεννηθέντος στὴν Στοκχόλμη τὸ 1668 καὶ ἀποβιώσαντος τὸ 1772.

Οἱ γνώσεις τοῦ σοφοῦ αὐτοῦ Σουηδοῦ ἦσαν τόσο ἐκπληκτικὲς, ὥστε οἱ συμπατριῶτες του τὸν ὠνόμαζαν «ὁ ἄνθρωπος—Πανεπιστήμιον».

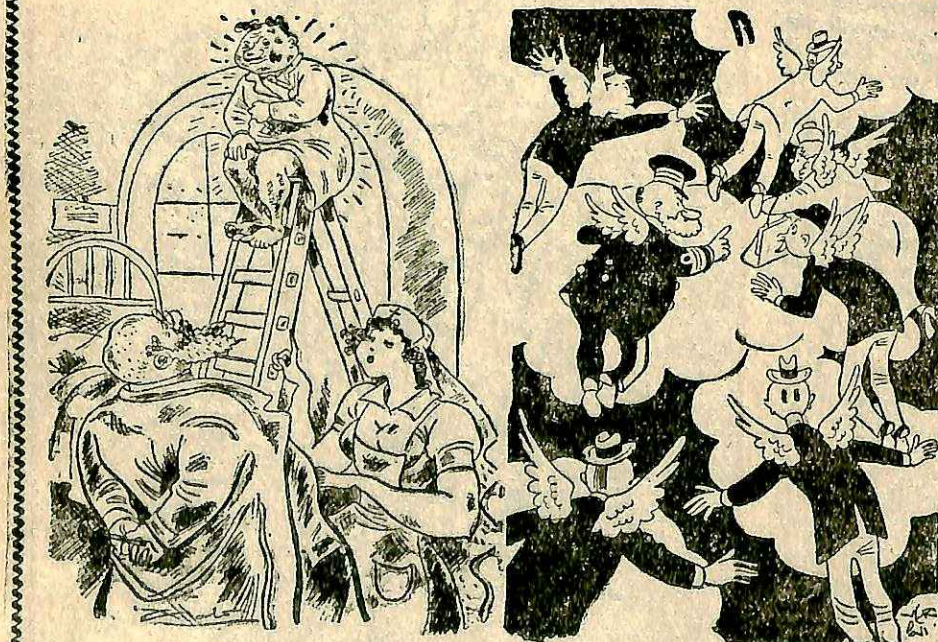
Ἦταν: ψυχολόγος, φιλόσοφος, μαθηματικὸς, γεωλόγος, μεταλλεολόγος, βοτανολόγος, χημικὸς, φυσικὸς, ὀρυκτολόγος, ζωολόγος, ἀερομηχανικὸς, μουσικὸς, συγγραφεὺς, φιλόλογος, μηχανολόγος, νομομαθής, μηχανικὸς μεταλλείων, οικονομολόγος, ἐκδότης, ἐντομολόγος, θεολόγος, ποιητής, βιογράφος, ἀστρονόμος, βιβλιοθέτης, ὕδατογράφος, φυσιολόγος κ.λπ.

Ἐσχέδιασε τὰ φτερά ἑνὸς πλωτήρος, πὺς μποροῦσε ν' ἀνυψωθῇ ἐπάνω ἀπὸ τὸ νερό.

Ἐφευρε ἕναν τύπο ὑποβρυχίου, ἕναν τύπο κανονιοῦ, ἕνα μηχανικὸ πιάνο, μιά σάλπιγγα, ἕναν οικονομικὸ φούρνο, ἕνα μικρὸ δίτροχο γιὰ τὴν μεταφορὰ βαρέων δεμάτων, ἕνα σύστημα πὺς ἀπλοποιῶσε τὴν βιβλιοδέτησι κ. ἄ.

ΠΟΙΟ χερσαῖο ζῶον βαδίζει ἀργότερα ἀπ' ὅλα;

Γενικῶς ἐπικρατεῖ ἡ ἀντίληψις ὅτι τὸ πῦς βραδυκίνητο ζῶον εἶναι ἡ χελώνα. Δὲν εἶναι ὁμῶς ὀρθὴ ἡ ἀντίληψις αὕτη, διότι τὸ ρεκόρ τῆς... βραδυκινήσεως τοῦ κατέχει τὸ σαλιγκάρι μὲ τὴν ἱλιγγιώδη... βραδυκίνητα τοῦ ἐνὸς καὶ μισοῦ χιλιοστομέτρου κατὰ δευτερολέπτον.

ΣΤΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΕΓΚΑΙΡΟΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ (Ἐνῶ οἱ ψυχὲς τῶν ναυαγῶν πετοῦν πρὸς τὸν οὐρανόν.)

Ἡ νοσοκόμος: — Ὁ πύρετός σου εἶναι πολὺ ὀψωμένος καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀνέβασα στὴ σκάλα, γιὰ νὰ ἰδῇ πόσους θαβμούς ἔχει.

Ὁ πλοίαρχος: Γιὰ κόττα ἀφρημάδα! Ἐσχάσα νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι τὸ πλοῖο εὐρίσκεται ἐν κινδύνῳ...

—Παιδιά, χάλασε ο κόσμος, είπε ο Γιόν και ξάπλωσε φαρδιά - πλατιά στην αναπαυτική πολυθρόνα της Λέσχης. Την ώρα που πήγαινα σήμερα στην Τράπεζα «Ενωσις», συνήντησα τον Χάμ Κούνιφερ έμπαρος στη στοά, ενώ απ' το αντίθετο μέρος έρχόταν ο Ντίκ Άλφρέντ, ο φίλος του. Όταν διασταυρώθηκαν τα βλέμματά τους, κατάλαβα πως κάτι συνέβαινε μεταξύ τους, γιατί όχι μόνο δεν χαιρετήθηκαν, αλλά και κυττάχθηκαν με τέτοιο μίσος, που έμοιαζαν με δύο αγριεμένους ταύρους. Καθώς τοιλάχιστον ξέρω, μόλις πριν από μια βδομάδα, προτού δηλαδή πάνε μαζί στην έξοχή, ήταν αδελφικοί φίλοι, δυο άνθρωποι που δεν χωρίζονταν ποτέ. Ένω σήμερα; Όπως διόλου απότομα, έπαψαν να μιλάνε. Τί να συνέβη άρα γε; Μήπως κανένας από σάς, παιδιά, ξέρει κατα τύχη την άφορη του τσακωμού τους;

—Μάλιστα, αποκρίθηκε ο δικηγόρος Χάβερσον, εγώ ξέρω το μυστικό. Και ποιός φαντάζεσθε ότι φταίει; Μα ποιός άλλος από μια γυναίκα! Άκουσα να λένε για μια «Μπλε Μαντόνα», αλλά να σάς πω την αλήθεια, δεν την έχω γνωρίσει ποτέ.

—Σαχλαμάρες, είπε πάλι ο Γιόν, από τότε άρχισαν οι πεζοί άνθρωποι να μαλώνουν για καλλιτεχνικά άριστουργήματα; Άλλωστε μπλε δεν μπορεί ποτέ να είναι μια Μαντόνα.

Ο Χάβερσον γέλασε δυνατά και με το μειδίαμα που τον διέκρινε, είπε στον Γιόν:

—Γελιάσαι, αγαπητέ μου, οι νεαροί αυτοί έχουν στ' αλήθεια διαφορές με μια «Μπλε Μαντόνα» και μάλιστα η διαφορά τους έφθασε στα δικαστήρια.

Και τρίβοντας τα χέρια του ο δικηγόρος Χάβερσον συνέχισε:

—Την ιστορία αυτή την ξέρω, γιατί εγώ θα υπερασπίσω τον Κούνιφερ και ελ-

μαι βέβαιος πως θα κερδίσω την υπόθεσι. Για να σάς θυάλω μάλιστα από την άπορία που θα βρισκόσαστε όλοι σάς, θα σάς διηγηθώ τη μικρή αυτή περιπέτειά τους, που μοιάζει σαν ρομάντσο.

—Έλα, λοιπόν! Πές μας! φώναξαν τώρα όλοι μαζί. Ανυπομονούμε να μάθουμε τί συνέβη.

Ο Χάβερσον άδειασε τότε ένα ποτήρι γεμάτο ούισκι και άρχισε να διηγείται: —Πριν από τρία χρόνια ο Χάμ και ο Ντίκ είχαν ταξιδέψει για δυο βδομάδες στο Κληβ - Γουάτερ για ψάρεμα. Όπως είπε κι' ο Γιόν, ήταν πάντα δυο άχώριστοι φίλοι. Καθώς όμως έτρωγαν ένα βράδυ μαζί σ' ένα εστιατόριο, παρουσιάστηκε η «Μπλε Μαντόνα». Ήταν μια γυναίκα όμορφη σαν αληθινή Μαντόνα, είχε γαλαζομάουρα μαλλιά, γαλανά μάτια και πάντα φορούσε μπλε φορέματα. Ο Χάμ, που καταλάβαινε από γυναίκες, γιατί είναι ήδη 6 χρόνια παντρεμένος, ωμολόγησε στο φίλο του, ότι «τόσο όμορφη γυναίκα δεν είχαν ξαναδεί τα μάτια τους». Ο Ντίκ Άλφρέντ, ο οποίος δεν είχε μεγάλη πείρα από γυναίκες, ένθουσιάστηκε. Σηκώθηκε τότε απ' το κάθισμά του και χωρίς να πη τίποτε στο Χάμ, τράβηξε προς την άγνωστη κυρία, την έπλησιασε και της έμειλε με τον πιο ευγενικό τρόπο ζητώντας της ένα ραντεβού. Εκείνη τον εκύτταξε θυμωμένα, δεν του έδωσε καμιά απάντηση, και έπειδή ο Ντίκ δεν έπαυε να την ενοχλή, αναγκάστηκε με μια πολύ έξυπνη κίνηση των χειρών της να ζητήσει βοήθεια για ν' απαλλαγεί απ' τον ενοχλητικό κύριο. Ο Χάμ, εξαντνος καθώς είναι, έπωφελήθηκε της ευκαιρίας και έτρεξε άμέσως στην κυρία, προσφέροντάς της ταυτόχρονα τον δαχτυλινό του. Ή κυρία, έδέχθηκε την πρόταση και άγκαϊζε έφηναν απ' το εστιατόριο επιδεικνύοντάς, προς μεγάλη λύπη του Ντίκ.

«Υστερα από μια ώρα, οι δυο φίλοι

συζητούσαν σοβαρά στο μπαλκόνι του σπιτιού του Ντίκ, που βρισκόταν απέναντι στην κρεββατοκάμαρά του. Ο Ντίκ, έπειδή είχε τοιμητηθεί για καλά μαζί της, παρακαλούσε τον Χάμ να του αφήσει ελεύθερο το πεδίο δράσεως και να φύγει άμέσως, έπιστρέφοντας στην πόλη. Για να τον πείσει μάλιστα, του είπε ότι σαν παντρεμένος που ήταν και πατέρας μάλιστα δυο παιδιών δεν είχε τόσα δικαιώματα στη «Μπλε Μαντόνα» όσα αυτός, που ήταν ελεύθερο πουλί. Ο Χάμ δεν ήθελε ν' ακούση τίποτε απ' αυτά που του έλεγε ο Ντίκ, γιατί δεν έννοούσε ν' αφήσει τις ήλιόλουστες εκείνες ημέρες για να γυρίσει σπίτι του, όπου τον περίμεναν ένα σπορό στενοχώριες. Κι' έτσι, ο άλλος, βλέποντας ότι δεν μπορούσε απ' το ένα μέρος να πείσει τον Χάμ να παραιτηθεί του άγώνος κι' απ' το άλλο μέρος, ότι η «Μπλε Μαντόνα» δεν του έδινε καμιάν απόλύτως σημασία, αναγκάστηκε να γυρίσει αυτός στην πόλη, αφήνοντας τον Χάμ, τον διαλεχτό της καρδιάς της όμορφης γυναίκας, να γλεντήσει μαζί της άνευόχλητα.

«Επί δέκα ημέρες, ο Χάμ και η «Μπλε Μαντόνα» πέρασαν μιαν ευτυχισμένη και ξέγνοιαστη ζωή. Ο ένας ώστόσο δεν ήξερε ακόμα το όνομα του άλλου. Εκείνος τη φώναζε: «Μπλε Μαντόνα», κι' εκείνη τον αποκαλούσε: «Παρηγοριά της ψυχής μου». Ονόματα πραγματικά ταιριασμένα, ονόματα που άξιζε να λέγονται σε δυο τρελλά έρωτευμένες ψυχές...

«Ήρθε, τέλος, ο καιρός, που οι διακοπές του Χάμ τελείωσαν κι' έπρεπε να γυρίσει στο σπίτι, στις δουλειές του. Την ημέρα, λοιπόν, που χωρίζονταν με την αγαπημένη του, τον ρώτησε η «Μπλε Μαντόνα» πως τον λένε, με τη δικαιολογία ότι η ίδια ήταν περιεργή, αλλά ότι στην άναμψη της ευτυχίας της εκείνης ήθελε να δώσει κάποιο όνομα. Ο Χάμ θυμήθηκε τότε πως ήταν ένας παντρεμένος και τίμιος οικογενειάρχης και σκέφθηκε ότι δεν έπρεπε να δώσει το πραγματικό του όνομα για λόγους σκοπιμότητας. Χωρίς λοιπόν να χάση καιρό, έβγαλε απ' το πορτοφόλι του το επίσημο έγγραφο του φίλου του Ντίκ Άλφρέντ και της τού έδωσε. Για τον Ντίκ, έσκέφθηκε, δεν ήταν τόσο επικίνδυνο αυτό, και ξεχνώντας άμέσως το έπεισόδιο, χωρίστηκε με την «Μπλε Μαντόνα» και γύρισε ήσυχος στην πόλη.

—Αυτό είναι όλο; ρώτησε ο Γιόν εκπληκτος. Αυτός, νομίζω, δεν ήταν τόσο σοβαρός λόγος για να κόψουν τις φιλιές τους. Άλλωστε, η υπόθεσις είναι τριών χρόνων και πριν από μια βδομάδα ήταν αγαπημένοι, καθώς μάς είπατε.

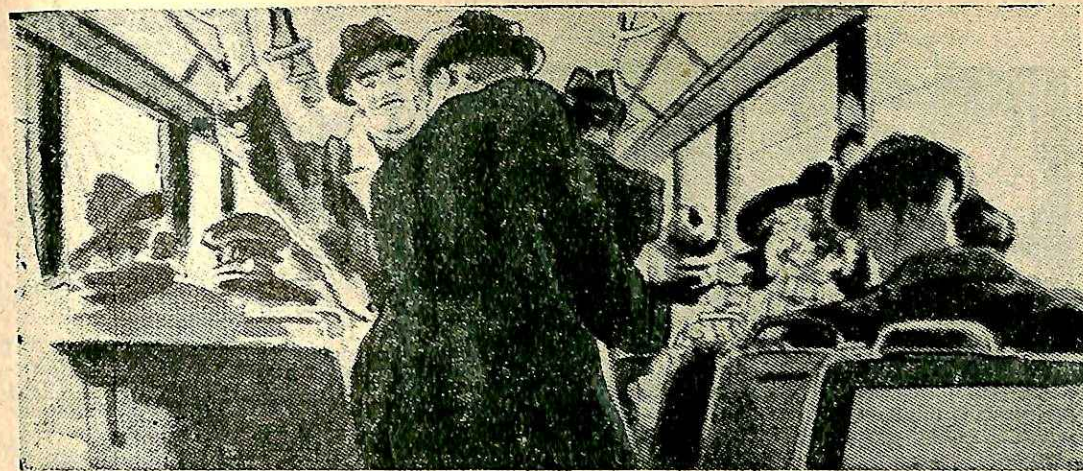
—Μη με διακόπτετε, σε παρακαλώ, Γιόν, απήντησε ο δικηγόρος. Τώρα άκριτως άρχίζει η ιστορία τους.

Και πίνοντας ένα δεύτερο ούισκι, συνέχισε:

—Πριν από 4 ημέρες, ο Ντίκ πήρε ένα γράμμα που τον ρωτούσαν αν ήταν εκείνος ο οποίος προ τριών χρόνων είχε γνωρίσει στο Κληβ - Γουάτερ μια κυρία με το όνομα «Μπλε Μαντόνα». Ο Ντίκ κατάλαβε άμέσως περί τίνος έπρόκειτο. Έτρεξε, λοιπόν, αστασιμένος στον Χάμ κι' ύστερα από μικρή διαλογική συζήτηση, του έκανε αστεγρές παρατηρήσεις για την κατάχρησι του ονόματός του.

—Όστε το κορίτσι ζητούσε τώρα ικανοποίησι απ' τον Ντίκ; ρώτησε ο Γιόν. Μήπως ήθελε να τον παντρευτεί;

—Απεναντίας, Γιόν, απήντησε ο Χάβερσον. Δεν θα μπορούσε να μαντέψει ποτέ την πραγματικότητα κι' αν ακόμα σ' αφήσω να σκεφθής έναν αιώνα! Άκου- (Το τέλος στη σελίδα 66)

ΕΝΑ ΜΑΓΕΥΤΙΚΟ ΑΡΩΜΑ

Χαριτωμένο διήγημα του Χ. Φρουλάϊν

Δέν μπορούσε να πη κανείς πως ή τύχη έστάθηκε ευνοική στον Έρρίκο Μύριαμ και τον έβαλε κοντά στην κυρία Λήδα Βίλλερ, μέσα στο λεωφορείο, γιατί τους έχωριζε ένας χοντρός επιβάτης. Για να την βλέπη, λοιπόν, την χαριτωμένη εκείνη γυναίκα, ο νέος ήταν υποχρεωμένος να κάνει μιαν αδιάκοπη γυμναστική, να σκύβη δηλαδή πότε προς τα εμπρός και πότε προς τα πίσω.

Αυτή η γυμναστική, που εξέθετε πολύ την κυρία κι' ένωχλούσε τους επιβάτες, φαίνεται πως έστενοχωρούσε υπερβολικά τον χοντρό κύριο, που άρχισε ν' άγριο-κυττάζει τον νέο.

Άλλα ο Μύριαμ δεν έδινε σημασία σ' αυτόν. Θά σκεφτόταν ασφαλώς ότι για να βλέπη την όμορφη εκείνη γυναίκα, της οποίας άγνωστος το όνομα και την κοινωνική θέσι, άξιζε τον κόπο να ένοχλη τον πλησίον του.

Επί τέλους, ο χοντρός δεν μπόρεσε πιά να κρατηθεί και ξέσπασε:

—Τέλος πάντων, δεν μπορείτε να καθήσετε ήσυχα; του είπε.

—Δεν σάς ένοχλώ, κύριέ μου, του απήντησε ο νέος αθωάδεστατα. Δεν είναι δικαίωμά μου να κυττάω όπου θέλω;

Ήταν όμως τόσο όμορφη αυτή η κυρία, ώστε να δικαιολογηθεί ένας τέτοιος κεραυνόβολος έρωτας; Το μόνο που μπορούσε ν' άπαντήσει ο Μύριαμ ήταν ότι το άρωμά της τον έμεθοσε τόσο πολύ, που δεν μπορούσε πια να σταθί σε ήσυχία.

«Υπέροχο! Καταπληκτικό!», σκεφτόταν. Μα τί άρωμα να νάναι αυτό; Δεν είναι βιολέττα, ούτε τριαντάφυλλο, ούτε και γιασεμί. Μοιάζει σαν ρεζεντά, αλλά δεν είναι. Είναι λιγδάκι απ' ε-

λα, ένα θεσπέσιο μίγμα που μονάχα ένας πολύ ευαίσθητος άνθρωπος μπόρεσε να το κατασκευάσει».

Παρατηρούσε, λοιπόν, διαρκώς την κυρία, με την έλπίδα ν' ανακαλύψη το μυστικό του αρώματός της. Και η κυρία Λήδα Βίλλερ, αν και έκανε πως κυττούσε διαρκώς έξω από το λεωφορείο, παρακολουθούσε με κάποια ένδομυχη ευχαρίστησι όλες αυτές τις μανούβρες.

«Ομορφή και άκατάδεχτη!», σκεφτόταν ο Έρρίκος Μύριαμ, απογοητευμένος.

Όταν το λεωφορείο έ-

σταμάτησε στη σκιά ενός μεγάλου πλατάνου και η κυρία κατέβηκε λίγο πριν από τον χοντρό επιβάτη, έπήδησε και ο Μύριαμ από το αυτοκίνητο, αποφασισμένος να κάμη κάθε είδους τρέλλα, άρκει να την πλησιάσει.

★
«Υστερα από λίγα λεπτά, έβράδισε πίσω από τα άρωματώδη ίχνη της γυναικός, την οποίαν δεν έθλεπε πιά. Γιατί ως πού να κατέβη ο χοντρός επιβάτης που την άκολουθούσε άμέσως, εκείνη έπρόφθασε και διέσχιζε τη μικρή πλατεία καίχθηκε σε κάποιο στενό.

Ή πόστα ήταν άμπαρωμένη από μέσα, γιατί με κανέναν τρόπο δεν άνοιγε.

Όταν ο Μύριαμ έφθασε τρέχοντας στο στενό, δεν είδε κανέναν. Άσφαλώς η κυρία θά είχε μπη σε κάποιο από τα σπίτια αυτού του δρομάκου.

Ο Έρρίκος άρχισε να όσφραίνεται τον άέρα. Ευτυχώς, που η κυρία άφηνε πίσω της το άρωμά της, που δεν διαλύόταν εύκολα και ήταν άρκετό να οδηγήση έναν έρωτευμένο, πρoικισμένο με καλήν όσφρηση.

Μυρίζοντας, λοιπόν, τον άέρα σαν κυνηγετικό σκυλί, ο Μύριαμ έπροχώρησε λιγάκι στο στενό δρομάκι κι' έσταμάτησε μπροστά σε μια μεγάλη ξύλινη πόρτα ενός κήπου.

«Έδώ είναι!», έσκέφθη.

Ήταν τόσο βέβαιος, που έδοκίμασε ν' ανοίξη, αλλά δεν μπόρεσε. Έπειτα έτράβηξε την σκουριασμένη άλυσίδα ενός κουδουνιού, αλλά του κάκου, γιατί το κουδούνι δεν έχτύπησε. Ίσως το είχαν σβάλει. Ή πόρτα θά ήταν άμπαρωμένη από μέσα, γιατί με κανέναν τρόπο δεν άνοιγε. Έτσι, ο Μύριαμ αποφάσισε να μεταχειριστή τα μεγάλα μέσα.

Εσκαρφάλωσε επάνω στην πόρτα, που έκλεινε έναν μανδρότοιχο, τον όρασε σκέλισε και ή ένα πήδημα βρέθηκε στο απαλό χορτάρι ενός κήπου. Μόλις όμως έπρόφθασε να όσφρασθή τον άέρα, για να θεσβαιωθεί ότι δεν άπατήθηκε στην κατεύθυνσι που έπηρε το άρωμα που ζητούσε, κι' ένα κλειδί έτριψε στην κλειδαριά της μεγάλης πόρτας, που κάποιος την άνοιξε με μια γερή σπρωξιά απ' έξω.

Και παρουσιάστηκε ο χοντρός επιβάτης του λεωφορείου, καταδρωμένος και μ' ένα βλέμμα πολύ άπειληκτικό.

—Πάλι μπροστά μου βρήσκεισαι! έφώναξε πλησιάζοντας τον Έρρίκο.

—Έρχομαι... ήρθα να σάς προτείνω μιαν έπιχειρήσι... έτραβήξε ο νέος.

—Ωραία. Έλα μαζί μου, λοιπόν!

Και τον έσπρωξε μπροστά, μέχρι το σπίτι, που ήταν κατάκλειστο.

Έν τω μεταξύ ο Μύριαμ έπρόφθασε να ιδί ότι ο κήπος ήταν γεμάτος κυπαρίσσια και κάτι παράξενα μνημεία, σαν κι' εκείνα που βλέπουμε στα νεκροταφεία.

«Μά που βρίσκομαι;», άρχισε να διερωτάται με φόβο, ο νέος.

Ένα στίβαρό χέρι τον έσπρωξε μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. Και η πόρτα έκλεισε πίσω του, άφου άκουσε τον κουλαρά να του

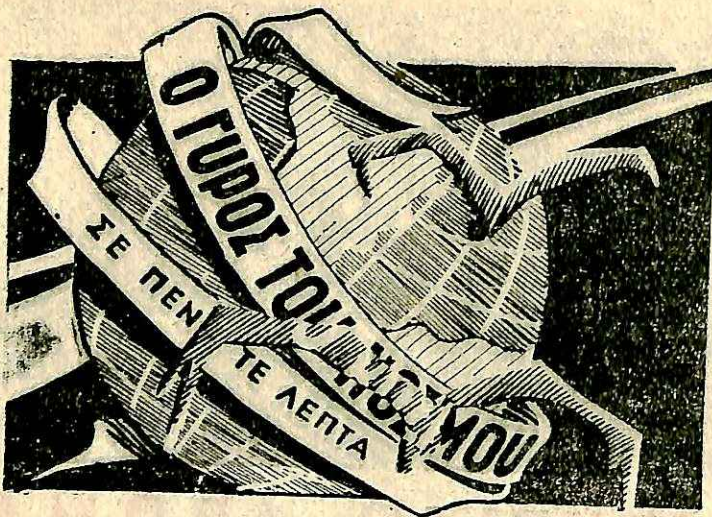
— Έρχονται για τη γυναίκα μου, αϊ; Την είδες όμως και σου άρεσε. Δεν είσαι ο πρώτος. Θα πάθης κι' εσύ ό,τι έπαθαν και οι άλλοι. Περίμενε λίγα λεπτά και έα' ιδής ποιός είμαι.

Νά περιμένει; Μά μιά ματιά... έκατάλαβε άμέσως τί τον έπερίμενε. Στο άμυδρότατο φώς που έμπαινε από τις χαρμαίδες του κλειστού παραθύρου, είδε ξαπλωμένες στο πάτωμα κάτι ανθρώπινες μορφές σαν πετροσμήνες στην άκαρμια του θανάτου. Τά ίδια θα πάθαινε κι' αυτός.

Μά ένα πήδημα, ό Μύριαμ θρόνηκε στο παράθυρο, τό άνοιξε όσο μπορούσε πιο γρήγορα και μ' ένα άλλο πήδημα θρόνηκε στον κήπο. Ύστερα από λίγο δρασκελίζε τον μανδρότοικο κι' έβγαине στο στενό δρομάκι. Κι' εκεί άρχισε να καλή εις θοήθειαν.

Μαζεύτηκε κόσμος. 'Ο Μύριαμ τούς άφηγήθηκε τό πάθημά του. 'Όταν όμως έτελείωσε, οι άλλοι έβαλαν τά χερά.

— Καλέ τί πτώματα και πεθαμένοι ξαπλωμένοι μέσα στο δωμάτιο! του είπαν. Αυτά ήσαν άγάλματα και όχι πτώματα. 'Ο Βίλλερ είναι γλύπτης και κάνει προτομές για μνημεία και τάφους. Φαίνεται ότι σ' έκλεισε στο εργαστήριό του!... 'Ετσι κάνει με όλους τους όσους παρακολουθούν τη γυναίκα του...

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΜΟΛΥΒΙ

Τό να χάση κανείς τό μολύβι του, δεν είναι σπουδαία ύπόθεση. 'Αγοράζει ένα άλλο και τελειώνει ή ιστορία. 'Αλλά να τό ξαναβρή έπειτα από είκοσι μήνες μέσα στο στήθος του, αυτό θέβαια δεν είναι καθόλου συνηθισμένο. Τό καταπληκτικό αυτό συνέβη σ' έναν νέον του Μάντσεστερ. Πρό ήμερών άρχισε να αισθάνεται δυνατός πόνους στο στήθος και άναγκάστηκε να συμβουλευθί γιατρό, ό όποιος όμως δεν έβρισκε τίποτε. Τού έκαμαν τότε άκτινογραφία και είδαν μέσα στο στήθος του ένα ξένο σώμα μήκους είκοσι περίπου εκατοστών, και πάχους ενός μολυβιού.

'Αποφάσισαν τότε να τού κάμουν έγχείρησι. Και τί νομίζετε ότι θρήκαν μέσα; Τό μολύβι που είχε χάσει ό κάτοχός του πρό είκοσι μηνών. 'Όταν συνήλθε από την έγχείρησι και μπόρεσε να μιλήσει, είπε ότι είχε πέσει κάποτε από μιά σκάλα και έτραυματίσθη έλαφρώς στο στήθος. 'Επειτα από λίγες μέρες τό τραύματά του έθεραπεύθησαν. Μόνον που είχε χάσει τό μολύβι του, από τό τσεπάκι του γιλέκου, και τώρα ξαναβρέθηκε μέσα στο στήθος του.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Πιθανόν να είναι κάπως υπερβολικό στις λεπτομέρειες, πάντως όμως αναφέρουμε τό γεγονός όπως τό περιγράφουν οι τουρκικές έφημερίδες των ήμερών αυτών.

Πρόκειται για μιά παράξενη, πρωτοφανή μονομαχία που έγινε σ' ένα έξοχικό σπίτι της Μικράς 'Ασίας. Οι ένοικοι του σπιτιού, την ώρα που έτρωγαν, άκουσαν μυστηριώδεις θορύβους στην κουζίνα

και έπευσαν να ιδούν τί συμβαίνει. Και εκεί θρέθηκαν μπροστά σ' ένα θέαμα καταπληκτικό. 'Ενα φίδι μήκους ενός μέτρου έπάλευε με έναν πελώριο σκορπιό, είκοσι εκατοστών του μέτρου.

'Η πρωτοφανής αυτή πάλη δεν έκράτησε πολύ. Τό έρπετο, που έπροσπάθησε πολλές φορές να τυλίξη τον σκορπιό για να τον σκοτώσει, έκαμε ξαφνικά ένα πήδημα και μετά σηκώθηκε όρθιο, στηριζόμενο στην ουρά του, τέλος δέ σώριάστηκε στο δάπεδο, κι' έμεινε άκίνητο. 'Ο σκορπιός τό είχε σκοτώσει με τό τρομερό του δηλητήριο.

Τότε οι ένοικοι του σπιτιού, στους όποιους είχαν ένωθή και άλλοι γείτονες, άρχισαν να κυνηγάνε τον πελώριο σκορπιό με άναμμένους δαυλούς, άφού είναι γνωστόν ότι τό ζώον αυτό ροβάται πολύ την φωτιά. 'Αλλ' ό σκορπιός κατώρθωσε να φθάση στην πόρτα και να γίνη άφαντος προτού τον πειράξή κανείς.

ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΒΑΒΕΛ

Κάποιος είπε ότι και στο φεγγάρι έιν υπάρχουν άνθρωποι, οι μισοί θα είναι ρομιοί, θέλοντας να εϊπή μ' αυτό ότι αντιπρόσωποι της φυλής μας θρίσκονται στα πέρατα της οικουμένης.

Στην Σαγκάη, υπάρχει ένα μεγάλο καφενείο που θα μπορούσε αξιόλογα να διεκδικήση τον τίτλο του Πύργου της Βαβέλ. 'Εκεί μέσα μαζεύονται καθημερινώς άνθρωποι από όλες τις χώρες του κόσμου και άκούει κανείς, φυσικά, όλες τις γλώσσες και τις διαλέκτους.

Τό καφενείον αυτό τό έχουν συνεταιρικός ένας ρωμής και ένας 'Ιάπων. Τά γκαρσόνια είναι όλοι Κινέζοι, ό άρχισερβιτόρος Πορτογάλος, ό μπάρμαν Σουηδός και ό ταμίας Ρώσος.

Σωστή Βαβέλ, λοιπόν! ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΟΥ

Καί ποιός είναι αυτός που έστώ και μιά φορά δεν έτσακώθηκε με τον σπιτονοικοκύρη του; Τέτοιου είδους δοσοληψίες πάντα δίνουν άφορμή σε δυσάρεστες. Φαίνεται όμως ότι ό σπιτονοικοκύρης κόποιου Ζάν Φορέλ από τη Λυών θα τού έψησε τό ψάρι στα χεϊλή του ανθρώπου. 'Ετοιο είναι τό συμπέρασμα που θγάζει κανείς όταν διαβάση την παρακάτω άγγελία που έδημοσίευσε ό Φορέλ στις έφημερίδες της Λυών:

«Ζητώ έπείγοντως και πληρώνω εις καλήν τιμήν 300 ποντικούς πέντε κάρρα σκουπίδια και πολλές τσουκνίδες».

Τους ποντικούς αυτούς ό Φορέλ θέλει να τούς εξαπολύση στα δωμάτια του σπιτιού, τά σκουπίδια στην αυλή και τίς τσουκνίδες στον κήπο. Γιατί πρόκειται να φύγη από τό σπίτι και θέλει να τό παραδώση στον ιδιοκτήτη όπως άκριβώς τό παρέλαβε.

ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Καθ' ένας με την τέχνη του, άκόμα και στην αυτοκτονία. Αυτό σκέφθηκε κάποιος Βέριτσεγκ, 'Αυστριακός, που θέλησε να τεραματίσση τη ζωή του. Γιατί να ξοδέψη λεφτά για πιστόλι ή για δηλητήριο, άφού είχε στην διάθεσί του ένα μέσον πολύ άποτελεσματικώτερο και έντελώς δωρεάν;

'Ο Βέριτσεγκ ήταν εργάτης σ' ένα εργοστάσιον κατασκευής πυροτεχνημάτων. Μιά νύχτα, λοιπόν, έκουδάλησε στο σπίτι του κάμποσα κιλά δυναμίτιδος και της έβαλε φωτιά. 'Η έκρηξις ακούστηκε σε άπόστασι πολλών χιλιομέτρων και έσπασε όλα τά τζάμια της περιφέρειας. Εύτυχώς, που δεν σκοτώθηκε κανείς, έκτός από τον Βέριτσεγκ, φυσικά, του όποιου δεν θρέθηκε ούτε τό παραμικρό ίχνος.

ΜΗΝ ΚΕΡΝΑΤΕ ΤΑ ΦΙΛΑ!

Οταν πάτε σε κανένα κέντρο και παραγγέλνετε μιά μπύρα, να φροντίσετε να μην έχετε μαζί σας... φίδια. Γιατί μπορείτε να πάθετε ό,τι έπαθε κάποιος Ραούλ Μπέρικκερ στην 'Αδελαΐδα της Αυστρίας.

'Επήγε σ' ένα κέντρον, ό Μπέρικκερ και παρήγγειλε μιά μπύρα. 'Αντί όμως να την πιή ό ίδιος, την προσέφερε σ' ένα πελώριο φίδι,

μήκους τριών μέτρων, που ήταν τυλιγμένο στο σώμα του, μέσα από τό σακκάκι.

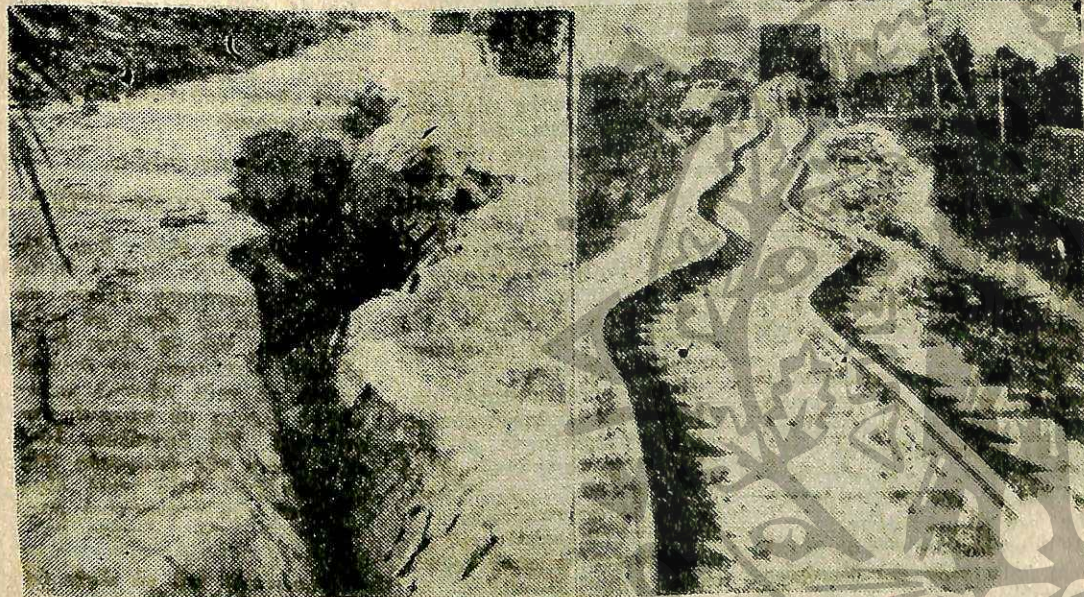
Οί θαμώνες του κέντρου, μόλις αντίκρυσαν τό θέαμα αυτό, έτρομοκρατήθηκαν, όπως ήταν έπόμενο. Κάποιος, ένόμισε ότι τό φίδι είχε έπιτεθή κατά του Μπέρικκερ και έσυρε τό πιστόλι του για να τό σκοτώση. 'Αντί όμως να σκοτώση τό φίδι, μιά σφαίρα θρήκε τον κάτοχό του στην καρδιά και τον ξάπλωσε νεκρόν.

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Ο ΦΕΡΕΤΖΕΣ

Καί ήξερε ό μακαρίτης ό Κεμάλ και καθήργνησε τον φερετζέ. Οί Κινέζες όμως έπιμένουν να τον φορούν, έστω και την ήμερα που πρόκειται να παντρευτούν. Αυτό έγινε άρρητη να δημιουργηθή τό εξής έξωφρενικό γεγονός:

Σ' ένα χωριό της Κίνας έπρόκειτο να τελεσθούν δυό γάμοι. Οί δυό νυφικές πομπές, με τίς νύφες σκεπασμένες με πυκνή καλύπτρα συναντήθηκαν σ' έναν ναό. Κατά την διάρκειαν όμως της πρώτης ιεροτελεστίας έγινε κάποιος έπεισόδιό και όλοι οι παριστάμενοι έγιναν μαλλιάκουβάρια. 'Επειτα ήσυχάσαν, και οι δυό γάμοι έγιναν κανονικά.

'Όταν όμως οι γαμπροί έπήγαν σπίτι τους, θρήκαν ό καθένας μπροστά του άλλη γυναίκα απ' αυτήν που ήθελε να πάρη. Στη σύγχυσι που έγινε, είχαν μπερδευθί οι νύφες χωρίς να τό καταλάβη κανείς. Και άναγκάστηκε ό ένας να κρατήση τη γυναίκα του άλλου, άφού αυτή πιά του άνήκε νομίμως.

Αυτά καταπληκτικά φαινόμενα από τους τελευταίους σεισμούς φαίνεται μιά τεραστία σχισμή του έδάφους και στην δευτέρα ή μαανδροειδής εμφάνισις μιάς σιδηροτροχιάς κατόπι συστολής την όποιαν υπέστη ή γη σε μιά σεισμοπληκτη περιοχή.

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΑΠΟ ΑΙΜΑ

Τό αίμα είναι άσφαλώς τό πολυτιμότερο υγρό από όσα κατεσκεύασε ποτέ ή φύσις. Αυτό τό κατάλαβε καλά ένας εργοστασιάρχης του Μονάχου που άρχισε να κατασκευάζη μίαν ειδική σοκολάτα από τό αίμα διαφόρων ζώων.

Έως τώρα, αυτό τό αίμα τό μεταχειρίζονταν μόνον ως λίπασμα. Οί 'Ιάπωνες όμως έκατάλαβαν ότι είναι θρεπτικώτατο και τό θάζουν σε διάφορα φαγητά. Και ό Γερμανός θιαμίσχονος έσπευσε να τούς μιμηθή κατασκευάζοντας την περίφημη σοκολάτα του, που είχε την μεγαλύτερη κατανώλωσι στην 'Ιαπωνία.

Και τώρα γίνονται πειράματα για να γνωσθή κατά πόσον τό αίμα μπορεί να αντικαταστήση τελείως την τροφή του ανθρώπου.

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Μήπως σάς χρειάζεται καμμία νεκροκεφαλή; 'Εάν αισθάνεσθε την ανάγκη να στολίσετε με τό μακάβριο αυτό αντικείμενο τό γραφείο ή το σαλόνι σας, δεν έχετε παρά να γράψετε σχετικώς στην διεύθυνσι άστυνομίας του Λονδίν. Γιατί πρόκειται να έκτεθούν σε πλειστηριασμό μερικές νεκροκεφαλές και άν τις καλοπληρώσετε θα σάς προτιμήσουν άσφαλώς.

Οί νεκροκεφαλές αυτές θα πουληθούν μαζί με άλλα έγκαταλειφθέντα αντικείμενα, που θρέθηκαν στους δρόμους και δεν θοήκαν ά κόμη τον ιδιοκτήτη τους: όί τρέλλες, μπάστοννια, γάντια, καπέλλα, κ. λ. π.

Φαίνεται ότι άνήκαν σε γιατρούς που έκαναν μελέτες επάνω σ' αυτά ή μετεφέροντο σε ιατρικές σχολές για τον ίδιο σκοπό. Τά κρανία αυτά είναι όκτώ έν δλω και βρέθηκαν σε διάφορα σημεία του Λονδίνου κατά διαφόρους έποχάς.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΨΕΥΔΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

Η'Αστυνομία της Νέας 'Υόρκης ανέκαλύψε πρό ήμερών και έκλεισε ένα από τά περιεργά πρακτορεία του κόσμου. 'Ο ιδιοκτήτης του πρακτορείου αυτού, κάποιος Τζάκ Χάρβεϋ συνελήφθη και πρόκειται να δικασθί, άν και προσέφερε τεράστιες υπηρεσίες σε άπειρους ανθρώπους.

Πρόκειται περί ενός πρακτορείου που έπρομήθευε στους πελάτες του ψευδομάρτυρες, έναντι άμοιβής σχετικής πάντοτε με την ύπόθεσι που έπρόκειτο να δικασθί.

Οί πελάτες έγνωρίζονταν ό ένας με τον άλλον, και όταν είχαν ανάγκη ενός ψευδομάρτυρος έπήγαιναν κατ' ευθείαν στο γραφείο του Χάρβεϋ, που ήταν μέσα σ' ένα καφενείον. Και φαίνεται ότι ό άνθρωπος αυτός έκανε χρυσές δουλειές, άφού έχει δύο επαύλεις και ιδιόκτητο αυτοκίνητο.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΞΙΛΕΩΣΙΣ

Η μούρλια, ή ακίνδυνη τρέλλα, αυτή που περιφέρεται καθημερινώς στους δρόμους, είναι πολύ περισσότερη απ' όσην μπορείτε να φαντασθήτε και έχει άπειρες έκδηλώσεις, καμμία φορά έντελώς άπίστη.

στευτες.

Μιά μέρα της περασμένης εβδομάδος, όπως άφηγόνται οι ρουμανικές εφημερίδες, σ' ένα δρόμο του Βουκουρεστίου ένας νεαρός άλλά πολύ άσχημος, εργάτης έσκαβε, προκειμένου να τοποθετηθούν κάτι σωλήνες.

Σε λιγάκι περνάει απ' εκεί μιά πολύ όμορφη και καλοντυμένη νέα, ή όποια έστάθηκε και τον έκύταζε με ενδιαφέρον. Δεν παρακολούθησε όμως τη δουλειά του, αλλά έκύτταζε τον ίδιον στο πρόσωπο, με τόση λαχτάρα, σαν να τον είχε έρωτευθί. 'Ο εργάτης άρχισε να κολακεύεται κι' έπροσπάθησε να πιάση κουβέντα μαζί της. 'Εκείνη όμως του έξήγησε:

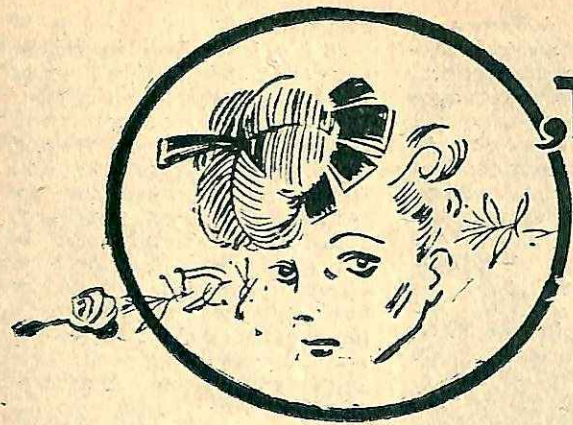
— Μά συγχωρείς που σε κυττάω κατ' αυτόν τον τρόπο. 'Αλλά, πρό όλίγου έκύτταξα έναν πολύ όμορφο νέον και έπειδή φοδύμα μίπως για τό άμάρτημα αυτό πάω στην κόλασι. Κυτάω τώρα ξένα που είσαι τόσο πολύ άσχημος, για να ξελιωθώ...

ΤΟ ΓΑΝΤΙ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΠΡΟΙΚΑ

Ενα γυναικείο γάντι μπορεί περίφημα να γίνη αίτια διαζυγίου. 'Η σύζυγος τό όρίσκει στο γραφείο ή στο παλτό του συζύγου της, ζητεί έξηγησεις, να νεν θεωρεί ικανοποιητικές και έπακολουθεί τό διαζύγιον.

Αυτό άκριβώς συνέβη με την κυρίαν Μπεράρ, στο Παρίσι, που θρήκε ένα γυναικείο γάντι στο αυτοκίνητό του συζύγου της. Τό αυτοκίνητο όμως δεν ήτον δικό του, αλλά της 'Ελνίρας Προνθελιών, όη ήταν υπάλληλος, μόραζοντάς τρούμια στα σπινώ των πελατών. 'Ωστόσο, δεν μπόρεσε να δώση ικανοποιητικές έξηγήσεις για τό πως θρέθη ε αυτό τό γυναικείο γάντι μέσ' σ' αυτοκίνητο. Και ή γυναίκα του κατόρθωσε να πάρη διαζύγιον.

Τό γεγονός τό ανέφεραν ως περιεργον οι έφημερίδες και την επομένη ό Μπεράρ λάβαίνει γράμμα απ' μιά πλουσιωτάτην πελάτινα του καλούσε στο σπίτι της. Τό γάντι ήταν δικό της. Τής είχε πέσει στο αυτοκίνητο ένώ έπαιρνε κάτι πράγματα από μέσος. Και έπειδή έξ αίτίας της είχε γίνει όλη αυτή ή ιστορία έπρότεινε εις τον Μπεράρ να γίνη άνδρας της. Και τώρα, ό πρώην υπάλληλος είναι εκκοσμημένος.

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κουβεντούλες

«Δεν μπορώ να συνεννοηθώ με τους γονείς μου» μου γράφει μια νεαρά αναγνώστρια. Είναι καθυστερημένοι άνθρωποι, έχουν παλιές ιδέες, άπληστοι, έχουν πάλι δέν προσαρμόζονται πια με τη σημερινή ζωή. Δεν καταλαβαίνουν πώς ή κοπέλλα που εργάζεται και κερδίζει τη ζωή της δεν μπορεί να ξη όπως εξούσαν οι παλιές κοπέλλες που κλεισμένες μέσα στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού των έπεριμεναν τον θελκτικόν πρίγκιπα. Οι κοπέλλες εκείνες ήταν βεβαίως δυστυχισμένες, διότι δεν ξεμύτιζαν από τα σπίνια τοιχοφειδής τη συνοδεία των γονέων ή του μεγαλύτερου αδελφού, αλλά δεν είχαν όμως και κανένα βάρος οίκογενειακό όπως έχουμε εμείς, το οικονομικό πρόβλημα τις άφηνε ασυγκίνητες και δεν αντιμετώπιζαν τον αγώνα της ζωής, την εξαντλητική βιοπάλη. Έμεις που αγωνιζόμαστε για να ζήσουμε, μπορούμε ν' άποπροσδοκώμε διαρκώς και μερικώς μικροπολαύσεις της ζωής με το φόβο πώς θα παραδοϋμε τους κανόνες της πατριαρχικής, ως την ποϋμε, ζωής».

Βρίσκω πώς έχετε άπολύτως δίκιο, αγαπητή μου άγνωστη φίλη, βέβαια τα σημερινά κορίτσια που εργάζονται και κοπαλαίουν έχουν όλα τα δικαιώματα να ζουν μια ζωή πιδ άνεξάρτητη, μη λησμονείτε όμως ότι οι γονείς δεν μπορούν ποτέ να το παραδεχθούν αυτό. Εάν πιδ μεγάλοι, σάν πιδ πεπειραμένοι ξεφυρνουν τους κινδύνους που διατρέχει ένα κορίτσι που αντιμετωπίζει τη ζωή και δεν μπορούν να μη του εφιστούν την προσοχή. Κάποτε βέβαια υπερεβάλλον, μα το κορίτσι εάν πιδ εξελιγμένο θα προσπαθή με ευγένεια και καλωσύνη να τους εξηγή πώς έχουν τα πράγματα και να τους καθησυχάζη. Δεν πρέπει να μιλά στους γονείς του με περιφρόνηση ούτε με ειρωνεία, αλλά να κατορθώνη να τους πείθη ότι μπορεί χωρίς φόβο ν' αντιμετωπίζει το κάθε τι.

48

Λίγοι θα είναι οι γονείς που θα επιμένουν σε άνόητους περιορισμούς όταν πεισθούν για τη διαγωγή και τον χαρακτήρα των παιδιών τους.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Η μόδα

Η ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΦΟΥΣΤΑ

Η άνοιξιάντικη μόδα θα άφαιρέση άκόμη μερικά έκατοστόμετρα από τη φούστα. Με άλλα λόγια, θα ιδούμε το μήκος της να ελαττώνεται άκόμη κατά τι και να ελευθερώνη κάπως περισσότερο το βάδισμα.

Η γραμμή εξ άλλου εν τω συνόλω θα παραμείνη εύθυγραμμος. Τα ταγέρ θα είναι πολύ εφαιροστά ύποσημειώνοντα ούτω τις καμπυλότητες της σιλουέτας. Εάν εντούτοις επιθυμούμε να προσδώσουμε στη φούστα κάποια μεγαλυντέραν ελευθερία, ήμπορούμε να εφαιρομόσωμε τις πιέτες εις όλην την περιφέρεια ή μόνον στο μπροστινό φύλλο, επιτυχχώνοντας ούτω το επιζητούμενον φάρδος χωρίς να θίγουμε την ύσια γραμμή.

Εφ' όσον ή φούστα θέλει ν' άντην, την ίδια τάση πρέπει ν' ακολουθήση και ή ζακέττα για να τηρηθούν οι όροι της αρμονίας.

Στ' άνοιξιάντικα εξ άλλου ταγέρ θα ιδούμε συχνά την άνάμιξη των φαντιλ και μονόχρωμων ύφασμάτων.

ΩΜΟΙ ΚΑΙ ΓΟΦΟΙ

Όπως ήτο έπόμενον, ή διακυλιθένια μέση που άπό τινος συνηθίζεται, επροκάλεσε, για να επιτύχη άκόμη περισσότερο την έντύπωση που επιζητεί, το φάρδωμα των ώμων και των γοφών.

Οι ώμοι παραγεμίζονται εσωτερικώς για να φαίνονται πολύ πλατύτεροι του φυσικού, συχνά δε και το ίδιο το μανίκι γίνεται μπουφάν ή πλισσεδωτό και σφίγγει επάνω άπ' τον άνκωνα με μίαν φάσα.

Οι φούστες εξ άλλου δεν θα επιζητούν πλέον το διγλώτερον δυνατόν ύφασμα γύρω άπό τους γοφούς, αλλά άκριβώς τούναντιον δια να ύπογραμμί-

ζουν και αυτοί την λεπτότητα της μέσης.

ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ ΣΑΣ

Τα γάντια έθεωρούντο ανέκαθεν ένα δείγμα κομψότητας, άλλ' εκτός αυτού προστατεύουν τα χέρια άπό το κρύο, άπό την σκόνη και άπό κάθε ύποπτη έπαφή.

Ένα χέρι γαντωμένο φαίνεται πάντα πιδ περιποιημένο και ή κυρία που βγαίνει στο δρόμο μη φορώντας γάντια χάνει πολύ άπ' την εμφάνισή της.

Τα γάντια ύπστησαν και αυτά διαφόρους μεταλλαγές άπό την μόδα. Άλλοτε εφαιρούσαν γάντια κοντά και σφιγμένα με κομψά, έπειτα τα γάντια έμάκρυναν κι' έγιναν φαρδύα, τώρα πάλι τα μουσκαταίρη δεν είναι πια της μόδας και ενθ' άλλοτε τα χρώματα ήσαν περιορισμένα, τώρα δεν ύπάρχει σχεδόν χρώμα που να μη φοριέται. Βλέπομε γάντια μώβ, πράσινα, εκάι, σαρίζ.

Η διωμηχανία των δερμάτων και ειδικότερον των γαντιών, προσέδωσε πολύ στον τόπο μας και δεν έχουμε πλέον άνάγκη ν' αγοράζουμε εύρωπαϊκά γάντια, διότι τα έγχώρια είναι τέλεια. Το εργοστάσιο Δαρδούφα είναι άπό τα καλύτερα και αν ριζώμε μια ματιά στις πλούσιες συλλογές που παρουσιάζει, δεν θα άπορήσωμε πλέον γιατί τα περισσότερα καταστήματα πωλούν τα γάντια του εργοστασίου Δαρδούφα, για εύρωπαϊκά. Η κατασκευή τους είναι τελεία, ή ποιικιλία των σχεδίων άφάνταστος και ή κομψότης τους άπαραμίλλος.

Τα χρώματα που θα φορεθούν έφένος καθώς μάς επληροφόρησαν, είναι πολλά και προσαρμόζονται προς το χρώμα του φορέματος, του επανωφοριού ή του ταγέρ. Συνηθίζονται πολύ τα σονέντ, αλλά χωρίς ν' άποκλείωνται και τα γκλασέ. Ως επί το πλείστον όμως φοριούνται περισσότερα σονέντ, διότι τα δερμάτα αυτά παρουσιάζουν τη μεγαλύτερη ποιικιλία χρωμάτων.

Πλήν των χρωματιστών φοριούνται και τα λευκά σονέντ, διότι προσαρμόζονται με όλα τα χρώματα φορεμάτων και τα άδρα χεράνια που κλειίζονται το βολάν προστατεύονται ν' γονδρά γάντια σπορτίφ που δεν στερούνται ούτε αυτά κομψότητος.

ΤΑ ΚΟΥΜΠΙΑ

Τα κουμπιά που γαρνίζουν

τα κορσάζ συγκαταλέγονται και αυτά μεταξύ των κυριότερων στολισμάτων της γυναίκειας τουαλέτας.

Πολλά εκτελούν τον προορισμό τους, χρησιμεύουν δηλαδή εις το κουμπωμα, άλλα και πολλά είναι άπλούστατα χαριτωμένα άχρηστα στολίδια, αν ήμπορη ν' άνομάση κανείς άχρηστο κάτι που συντελεί σε μια κομψότεραν εμφάνισιν.

Τα σημερινά κουμπιά της μόδας γίνονται άλλοτε άπό ύφασμα, άλλοτε άπό έμάιγ, άπό φιλιγκράν, άπό μέταλλο και χίλια δυά άλλα.

Η τελευταία λέξις της μόδας είναι, τα κουμπιά που άπομιμούνται εις το σχήμα των μικροσκοπικά άνθκια, όπως π.χ. το μυγκέ, ή μιμόδα, ή χρυσόκαρδη παρκερέττα, προαναγγέλλοντα με την εμφάνισιν των την τόσον ποθητήν εις όλους εποχήν, την άνοιξιν, του οι μέρες συγκυλώνοντας, μάς την ξαναφέρνουν κοντά μας.

ΤΟ ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑ ΣΤΙΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Οι πιέτες, οι σοφρες, τα πλισσέ και οι ντεκοϋπ έρχονται πλέον όριστικώς ν' άντικαταστήσουν τα ντραπαρίσματα.

Ίδιως όσον άφορά τις ντεκοϋπ, θα ιδούμε εξαιρετικά πρωτότυπες έπινοήσεις.

Χαριτωμένες π. χ. ντεκοϋπ άπό μάλλινο ύφασμα επάνω σ' ένα μεταξωτό φόρεμα.

Εις τα άμμιγέ εξ άλλου έπανωφορία τα παρμάν των μανικιών άντικαθίστανται άπό μια γαρνιτούρα άπό ντεκοϋπ του ίδιου ύφασματος, ή όποια συχνά έπαναλαμβάνεται και κατά μήκος του άνοιγματος του επανωφοριού.

Ο καλλωπισμός

ΠΡΩΓΓΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

Η όμορφιά αξίζει όσο αξίζει και ή ύγεια, και ή ύγεια για να διατηρηθή πρέπει τ' όργανα όλα να είναι σε καλή κατάσταση, για να είναι όμως σε καλή κατάσταση τα όργανα πρέπει να τους κάνουμε καθημερινό έλεγχο με τακτική γυμναστική. Μη διστάσετε λοιπόν, χάριν της όμορφιάς σας να θυσιάζετε κάθε πρωί λίγη ώρα για την γυμναστική σας.

Εκτελέστε ένα άπλοστο πλύν από το πρωί που σηκώνεστε να σηκώσετε και να ελαθε βαία πώς ή μικρή αυτή προσπάθεια που θα κάμετε θα σας άποδοθή εις το εκατονταπλά-

σιον και όσον άφορά την ύγεια σας και όσον άφορά την όμορφιά σας. Άνοιξτε λοιπόν διάπλατα το παράθυρό σας και πρώτα-πρώτα πάρτε μερικές βαθιές άναπνοές. Για να το κάμετε αυτό όπως πρέπει, σηκώστε τα χέρια σας πλάγιως ψηλά καθώς άναπνέετε και ύστερα καθώς εκπνέετε τον άέρα άφήστε τα χέρια σας να πέσουν. Αυτό θα το κάνατε πολύ άργά και μεθοδικά.

Πάρτε με αυτό τον τρόπο 5-6 άναπνοές και τότε να ελαθε δεξιά ότι εδιόξατε όλο τον δηλητηριασμένο άέρα που είχατε άναπνεύσει την νύχτα. Το όργανόν σας καθώς ξερέτε είναι άπαραίτητο στον άνθρωπο. Μπορεί να ζήση όκτώ μέρες χωρίς να φάγη, χωρίς όξυγόνο όμως δεν ζή ούτε 8 λεπτά.

Μετά τις άναπνευστικές αυτές κινήσεις θα κάμετε τις κινήσεις που θα σας ποϋμε εις το προσεχές φύλλον και ύστερα θα τελειώσετε με μια καλή έντριβή με κολώνια για να ζωνογήσετε την κυκλοφορία του αίματος. Μετά την έντριβή ξαπλώνεσθε δυά-τρία λεπτά και μένετε έτσι με τα μάτια κλειστά και με χαλαρωμένους τους μύς.

Μετά την διαδικασία αυτή αρχίσετε την ήμέρα σας και θα ιδίτε πόσο καλά θα αισθάνεσθε.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Κάποια αναγνώστρια με παρεκάλεσε να μιλήσω για την περιποίησι των μαλλιών και σπεύδω να το κάμω, διότι, καθώς σας είπα πολλές φορές δέχομαι κάθε υπόδειξιν και θεωρώ ύποχρέωσίν μου να εκπληρώω τις επιθυμίες των καλών μου άναγνωστριών.

Το κυριότερο λοιπόν πράγμα για την καλή διατήρησι των μαλλιών είναι ή καθαριότης, το συχνό λούσιμο που είναι άπαραίτητο, διότι ή σκόνη, ή ιδρώς και ή πιτυρίδα είναι έχρηστοι που επιβουλεύονται το ωραίο αυτό στολίδι της γυναίκας.

Μη διστάσετε να λούξεσθε κάθε δέκα μέρες και μη διστάσετε να τρίβετε καλά με τη βούρτσά σας τις ρίζες των μαλλιών σας. Το λούσιμο θα γίνεται με σαποϋνι άγνό, δηλαδή κρητικό, Μιτυλήνης, Ζακύνθου, Μασσαλίας, άλλα μη παραλείπετε το καλό ξεβγάλμα με πολλά νερά διότι το σαποϋνι που μένει στις τρίχες, τις κόβει. Στο τελευταίο νερό του ξεβγάλματος ρίχνουμε λίγο ξίδι διότι αυτό μαλακώνει τα μαλλιά. Μερικοί διατείνονται ότι οι κόκκοι των άγών είναι ποτιμότεροι άπό το σαποϋνι, άλλα έχουν το ίδιομα να μυρίζουν και αυτό δεν είναι διόλου ευχάριστο.

Μετά το λούσιμο θα γίνη καλό στέγνωμα (στον ήλιο κα-

τά προτίμωσιν, διότι το ήλεκτρικό στεγνωτήρι ξηραίνει τις τρίχες) και έπειτα προβαίνουμε στα ύπόλοιπα.

Κάτι που δυναμώνει επίσης τα μαλλιά είναι το τακτικό βούρτσισμα με σκληρή βούρτσα, περιττό δε να συστήσωμε άπόλυτη καθαριότητα όσον άφορά τα κτένια και τις βούρτσες των μαλλιών. Προτού τελειώσω δεν παραλείπω να συστήσω μεγάλη προσοχή όσον άφορά την έκλογή της μπιγαντινής.

Η καλή συμπεριφορά

Ο ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ

Ο άδιακριτος δεν είναι ποτέ

Οι πλισσέδες εις το φόρε τους. Ένα κομψό φόρεμα άπό κρέμ ζωρζέ. Δυά κορδέλλες άπό σουρίτσες διακοσμούν το κορσάζ και τα άμμιγμένα της φούστας, που είναι όλωκληρη πλισσαρισμένη. 2) Φόρεμα άπό κρέμ μοροκάν. Ένα ρομπάν άπό σατέν στο γακάκι και στη ζώνη. Ένα πλισσαρισμένο άπό πανά έγκρουσαρισμένο στο άμπρος της φούστας. Μερικές με ρόμφο άπό άμμιγμένα με κορσάζ.

εύγενής. Όσο κι' αν θέλη να φανή εύγενής θα προδοθή άπό κάτι που θα του ξεφύγη και θα γίνη δυσάρεστος στους άλλους.

Θα μπη σ' ένα σπίτι και θ' αρχίση να κυττάζη με περιέργεια το κάθε τι: την επίπλωσι, τα πράγματα σάν να ήταν άγοραστές και ήλθε να ξεετάση επίπλα που πωλούνται.

Αν ύπάρχουν χαρτιά ή διβλία θα τα πιάση και θα τα επιθεωρήση όλα.

Αν ιδή κάποια άκαταστασία μέσα στο δωμάτιο θα σας δείξη με όλους τους τρόπους ότι την ελδε.

Εφ' όσον του μιλάτε ή σας μιλά σας κυττάζει με περιέργεια για να καταλάβη τί σκέ-

πτεσθε. Αν του δείξετε κάτι σας έρωτά άμέσως πόσο το άγοράσατε και άπό πού το έπρομηθευθήκατε.

Σας άποτεινεί χίλιες έρωτήσεις για τα οικονομικά σας, για τα οίκογενειακά σας, και σας κάνει να του πητε πράγματα που δεν θέλετε να πητε.

Ερχεται στο σπίτι σας τις πιδ άκατάλληλες ώρες, τις ώρες του φαγητού σας ή τις ώρες που άναπαύεσθε.

Αν χρειάζεσθαι κάτι άπό σας δεν σας άφήνει ήσυχη ποϋ το άποκτήση και αν καταλάβη πώς έχετε κάποια έπιρροή σε εύτυχούντα πρόσωπα ζητεί επιμόνως συστήνουν έπιστολήν άδιαφορών άν δυσκολεύεσθε να το κάμετε.

Αν δείξετε λίγη εύγένεια άκούοντας τις διηγήσεις του δεν θα παραλείψη την παραμικρή λεπτομέρεια άναφορικώς με τις άρρώστειες του, τις δουλειές του κ.λ.π.

Τέλος θα κάνει πάντοτε σάν το που θέλει άδιαφορώντας αν σας είναι δυσάρεστος.

Η κουζίνα μας

Φρυγανιές με σιρόπι. — Οι φρυγανιές, ως γνωστόν, γίνονται με φραντζολάκια της μπύρας τα όποια ξηραίνουμε προηγουμένως πριν τα κόψουμε φέτες. Αν θέλωμε όμως κάνουμε τις φρυγανιές και με παξιμάδια της μπύρας, τα όποια όμως πρέπει να είναι άφράτα και φρέσκα. Για 15 παξιμάδια άπαιτούνται 1 όκά γάλα, 100 δρ. βούτυρο, 2 αυγά και 1-2 κουταλιές ζάχαρι για το γάλα. Για το σιρόπι άπαιτούνται 2 ποτήρια νερό, 100 δρ. ζάχαρι και λίγο άρωμα βανίλιας.

Η άλληλογραφία μου

Α. Β. Γ. Μεγαλόπολη. — Σας παρακαλώ εξηγήσθαι καλύτερα, διότι δεν καταλαβαίνω καλά τί έννοσιτε. Πρόκειται περί δωθήνων; Είς την περιπτωσιν αυτήν ή άλοιφή αυτή θα σας ώφελήση: να λούσετε στη φωτιά ένα κομματάκι κερι έκκλησίας κίτρινο, δυοιο κομμάτι μαστίχα και μία κουταλιά της σούπας λάδι. Βάζετε άπ' αυτήν την άλοιφήν άφού κρυώση και πήξη και εάν πρόκειται περί δωθήνων θα θερασπευθήτε. Συγγράφω να παίρνετε μουρουνόλαδο όσο διαρκεί ο χειμών.

Μ α ρ. Κ λ ε σ γ., Λάρισα. — Το ξέρισμα είναι το μόνο που θα σας άπαλάσση καθε φορά άπό τις τρίχες των ποδιών. Μπορείτε να το κάμνετε κάθε 2-3 ήμέρες και να περνάτε ύστερα την ξυσιμένη έπιδερμίδα έλαφρά με έλαφοδάκτυλα δια να φεύγουν τα μικροσπέρματα που έχετε.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

49

ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΦΑΛΑΚΡΑΣ

ΕΙΣΑΣΤΕ τελείως φαλακρός; Μην απελπίσθε. Υπάρχει τρόπος να παρηγορηθώτε και μάλιστα να αμειφώτε καλά για την άνωμαλία αυτήν της κεφαλής σας με την οποίαν έως τώρα πιθανόν να έγελουσε βλος ο κόσμος.

Όπως θα εκαταλάβετε, πρόκειται βεβαίως περί ενός εξωφρενισμού. Με μόνη την διαφορά ότι τη φορά αυτήν ο εξωφρενισμός δεν είναι αμερικανικός, όπως συμβαίνει πάντοτε, αλλά αγγλικός.

Ακούστε, λοιπόν, τί δημοσιεύει τις ημέρας αυτές ο «Μαγχεστριανός Φύλας», μία δηλαδή από τις μεγαλύτερες και σοβαρότερες αγγλικές εφημερίδες. Έννοείται δε ότι πρόκειται περί ρεκλάμας:

«Ζητούνται δώδεκα σεβαστοί και τελείως φαλακροί τζέντλεμεν, προκειμένου να χρησιμοποιηθούν για σκοπούς διαφημιστικούς. Στην φαλάκρα τους θα ζωγραφισθή μια ρεκλάμα, κατά τρόπον θεόσιον πού να μη θίγεται η αξιοπρέπεια τους και να μην τίθεται εις κίνδυνον η υγεία τους».

Τώρα, κατά ποιόν τρόπο είναι δυνατόν να ζωγραφισθή, τι δηλαδή στην φαλάκρα ενός σεβαστού κυρίου χωρίς να θίγεται η αξιοπρέπεια του, αυτό δεν το λέει η αγγλική εφημερίς που δημοσιεύει την περιέργη αυτήν ρεκλάμα. Προσθέτει όμως μερικές λεπτομέρειες για τα κηθήκοντα πού 'ανυλάθουν οι φαλακροί τζέντλεμεν:

«Μόλις προσληφθούν, λέει η σχετική διαφήμιση, είναι υποχρεωμένοι να συχάζουν στις εκκλησίες, στα θέατρα, στις αθουσεές συναυλιών και σ' όλα τα δημόσια κέντρα όπου συγκεντρώνεται κόσμος με ακάλυπτον την κεφαλή. Έκαστος δέ εξ αυτών θα συνοδεύεται από ένα άλλο πρόσωπο, πού θα τον προστατεύει από οίανδήποτε ενόχλησιν εκ μέρους του κοινού».

Εκείνος όμως πού συνέταξε την διαφήμιση, φαίνεται ότι δεν τὰ ἐξήτασε καλά τα πράγματα. Διότι ανάγκην προστασίας δεν θα έχουν τόσο οι φαλακροί πού θα περιφέρονται με ακάλυπτον την ζωγραφισμένη φαλάκρα τους, όσον οι ιεροκήρυκες στις εκκλησίες, οι ήθοποιοί, οι ρήτορες και οι μουσικοί, άφοδ το κοινόν δεν θα πρόσέχη πλέον αυτούς, αλλά τους ανθρώπους με την φαλάκρα.

Για τους φαλακρούς, η εκμετάλλευσις αυτή της αδυναμίας των θα είναι μάλλον ευχάριστη. Διότι, εκτός του ότι θα πηγαίνουν σ' όλα τα δημόσια κέντρα δωρεάν, θα έχουν και συνοδόν πού θα τους προστατεύει από κάθε τυχόν ενόχληση, πράγμα πού ως τώρα είχαν μόνον οι μεγάλες προσωπικότητες.

Απομένει τώρα να μάθουμε τί είδους ρεκλάμα θα ζωγραφισθούν στα γυμνά τους κεφάλια εκείνοι πού πρόκειται να τους χρησιμοποιήσουν. Και δεν είναι καθόλου άπιθανον να διαφημίσουν κανένα φάρμακον κατά της... τριχοπτώσεως!

Ο άνθρωπος του μέλλοντος

ΑΝ λάβωμε υπ' όψιν μας ότι ο άνθρωπος διαρκώς εξελίσσεται βιολογικώς, δεν είναι πολύ δύσκολο να μαντέψωμε πως θα είναι οι απόγονοί μας έπειτα από κάμποσες χιλιάδες χρόνια.

Η βιολογική αυτή εξέλιξις του ανθρώπου είναι αναμφισβήτητη. Εν πρώτοις, το αναστήματι του μεγαλώνει διαρκώς. Είμαστε τώρα πολύ ψηλότεροι από ότι ήταν οι όμοιοί μας κατά την αρχαιότητα ή τον μεσαίωνα.

Σήμερα ένας άνθρωπος μετρίου αναστήματος πολύ δύσκολα θα χωρήσει σε μίαν από τις μεσαιωνικές εκείνες πανοπλίες πού φυλάγονται στα μουσεία και ακόμη δυσκολώτερο σε μίαν αρχαία σαρκοφάγο, πού φαίνονται κατασκευασμένες για μικρά παιδιά ή εφήβους.

Η αύξηση αυτή του αναστήματος είναι πού έντονη στις γυναίκες, πού παντός σε μερικές περιπτώσεις της Αγγλίας. Και επειδή η τάσις αυτή είναι αρχαιοτάτη, φαίνεται ότι δεν πρόκειται να σταματήσει τώρα γρήγορα, ώστε οι άνθρωποι του μέλλοντος θα είναι πολύ ψηλότεροι από τους σημερινούς.

Η χωρητικότητα του κρανίου μεγαλώνει επίσης, όχι μονάχα κατ' αναλογίαν προς το γενικό μέγεθος του σώματος, αλλά πολύ περισσότερο. Η χωρητικότητα των κρανίων πού βρίσκονταν σε διάφορες αρχαίες νεκροπόλεις είναι πολύ μικρότερη από την χωρητικότητα ενός συγχρόνου κρανίου.

Περαιτέρω δε είναι το γεγονός ότι δεν μεγαλώνει ολόκληρο το κρανίο, παρά μονάχα η χωρητικότης του. Ο όγκος του, δηλαδή, μένει ο ίδιος εξωτερικώς και γίνονται λεπτότερα τα τοιχώματά, εις τρόπον ώστε μπορεί ν' αυξηθή ο όγκος του περιεχομένου, δηλαδή του εγκεφάλου.

Ο πρωτόγονος άνθρωπος είχε κρανίο με χονδρά τοιχώματα, ώστε να προστατεύεται καλά από κάθε προσβολή. Με το πέρασμα τοι χρόνου οι διάφοροι κίνδυνοι λιγύττεσαν και το κρανίο μπορούσε να γίνει λεπτότερο, όπως και έγινε. Αυτό όμως δεν μπορεί να παραταθή επ' άπειρον, γιατί τότε ο εγκεφαλος θα καταστήση να προστατεύεται από μια λεπτή μεμβράνη, πράγμα πού είναι ανεπαρκές για ένα τόσο λεπτό όργανον.

Επίσης, με το πέρασμα του χρόνου, αραιώνονται τα καλλία και όλο το τρίχωμα του ανθρώπου. Η φαλάκρα είναι το χαρακτηριστικό των πολιτισμένων λαών. Προβλέπεται δε ότι στο μέλλον όλοι οι άνθρωποι θα είναι φαλακροί.

Όσον άφορα την εξωτερική κατασκευή του σώματος, προβλέπεται ότι στο μέλλον θα μας λείψουν μερικά όργανα, πού θεωρούνται περιττά, όπως η σκωληκοειδής απόφυσις και ο πέμπτος τραπέζιτης ή «φρονιμίτης» όπως λέγεται.

Τέλος, όλα τα όργανα της πέψεως θα περιορισθούν, γιατί σήμερα τρώμε πολύ λιγώτερα φαγητά απ' όσα έτρωγαν οι μακρυοί πρόγονοί μας.

Ο Ιούλιος Βέρν είχε Πολωνός

ΤΙ νομίζετε ότι άνεκάλυψε ένας Πολωνός ιστορικός; Ότι ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας Ιούλιος Βέρν, τὰ περιπετειώδη βιβλία του οποίου μας «καταμάγεψαν» στη νεότητά μας, δεν είναι Γάλλος, αλλά συμπατριώτης του, δηλαδή Πολωνός. Ο Ιούλιος Βέρν, λέει ο ιστορικός αυτός, είναι τόσο Γάλλος όσο είναι και ο Σοπέν. Και άραδιάζει ένα σωρό επιχειρήματα για να υποστηρίξη την άποψί του.

Ο ιστορικός αυτός δεν έχει ντοκουμέντα για να μας πείση, αλλά τὰ επιχειρήματά του είναι αρκετά βάσιμα, ώστε μπορεί να τὰ συζητήση κανείς. Ακούστε τα, λοιπόν, και θγάλτε μόνι σας συμπεράσματα:

Ο Βέρν γεννήθηκε στην καμώπολι Πλόςκ, σε απόστασι έκαστο περίπου χιλιόμετρον από την Βαρσοβία, αιμά δηλαδή στην πόλι όπου γεννήθηκε ο μέγας Άγγλος μυθιστοριογράφος Γιόζεφ Κόνραντ, το πραγματικό όνομα του οποίου ήταν Κορζενλόφσκυ και μέχρι δεκαπέντε χρονών δεν ήξερε άλλη γλώσσα εκτός απ' εκείνην πού έγραψε ο Σιέγκεβιτς στο «Κόθ. Βάντις».

Από την πατρίδα του ο Ιούλιος Βέρν, μετά πολλές περιπέτειες, έπηγε στη Γαλλία, και στη Νάντη κατόφερε να του δώσουν ένα ψεύτικο πιστοποιητικό γεννήσεως. Στην καμώπολι όμως όπου είχε γεννηθή υπήρχε η γραπτή δήλωσις των γονέων του, με ημερομηνίαν 10 Φεβρουαρίου 1822. Τα σχετικά βιβλία όπου ήταν γραμμένη η πράξις αυτή της γεννήσεως του έκάνηκαν σε μια πυρκαϊά, πού απέτρεψε μια πτέρυγα του Δημαρχείου του Πλόςκ.

Εκτός όμως απ' αυτά υπάρχουν και άλλα επιχειρήματα πού υποστηρίζουν την άποψιν αυτήν.

Αν και δεν έβγηκε ποτέ απ' την Γαλλία, ο Ιούλιος Βέρν εγνώριζε περίφημα τα πολωνέζικα και σ' αυτή τη γλώσσα αλληλογραφούσε με πολλούς συγγενείς του στην Βαρσοβία και στην «γεννέτειραν». Την ίδια γλώσσα μεταχειριζόταν και όταν μιλούσε με έναν φίλο του κληρικό, τον πάτερ Σεμενάνινο.

Ο Ιούλιος Βέρν, κατά τις διαβεβαιώσεις του Πολωνού ιστορικού, ήταν γυιός ενός πλούσιου κτηματίου του Πλόςκ, πού τον έλεγαν «Όλσεβιτς». Σε ηλικία δεκαοκτώ χρονών έμάλωσε με τους δικούς του και έφυγε στην Βαρσοβία. Απ' εκεί έπηγε στην Βιέννη, στην Τεργέστη, την Βενετία και την Ρώμη, όπου βρέθηκε τελείως απένταρος και ζήτησε οικονομική ενίσχυσι από την πολωνική παροικία. Πολύ τον έβοήθησε τότε και ο αιδεσιμώτατος Σεμενάνινο.

Από την Ρώμη ο Βέρν έπηγε στη Γαλλία, όπου άφοδ εργάσθηκε κάμποσον καιρό ως υπάλληλος ενός χρηματιστού, άρχισε να γράφη μυθιστορήματα πού έδημοσιεύονταν με το ψευδώνυμο «Βέρν».

Βλέποντας αυτή την επιτυχία, ο μυθιστοριογράφος εγκατέλειψε το πραγματικό όνομά του και άρχισε να μεταχειρίζεται το ψευδώνυμο, με το όποιον είχε γνωστός μέχρι σήμερα.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΟΙ ΕΠΤΑ ΗΛΙΚΙΕΣ ΜΙ.ΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

1. Η μπέμπα.
- 2.— Το κοριτσάκι.
- 3.— Η νέα.
- 4.— Η νεαρά κυρία.
- 5.— Η νεαρά κυρία.
- 6.— Η νεαρά κυρία.
- 7.— Η νεαρά κυρία.

ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

—Μάλιστα, είπε ο δάσκαλος. Πρέπει να δηλολογήσω ότι ο γυιός σας έχει μία μεγάλη δίψα για μάθησι.

—Τη δίψα, άπήντησε η μητέρα του μαθητού, την έκληρονόμησε από τον πατέρα του, και την μάθησι από μένα.

ΛΟΓΟΣ ΦΥΓΗΣ

—Άκουσα ότι η νέα υπηρέτριά σας σας είδοποίησε ότι θα φύγη. Μήπως έβλεπε τίποτε στο σπίτι πού δεν της άρεσε;

—Μάλιστα. Τα φορέματά της γυναίκας μου.

Η ΑΔΕΙΑ

—Ποιός σας έδωκε άδεια να ψαρεύετε εδώ; έρώτησε ο χωροφυλάκας τόν έρραιτέχνη ψαρά, ο οποίος έψάρευε σ' ένα άπηγορευμένο μέρος του ποταμού.

—Η γυναίκα μου! άπήντησε άφηρημένος ο ψαράς.

ΜΕΤΡΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Σ' ένα δικαστήριο των Παρισίων προσήχη ένας Κοινοτικός Σύμβουλος κατηγορούμενος για μερικές παράνομες πράξεις.

Εκεί ο κατηγορούμενος, για ν' αποδείξη τόν καλό του χαρακτήρα, άρχισε να υπερηφανεύεται για τις υπηρεσίες πού παρέσχε στο χωριό του.

—Ίδου και ένα άλλο παράδειγμα των λαμπρών ενεργειών μου, έπρόσθεσε. Έδώ και είκοσι χρόνια έξεδηλώθη μία σοβαρά επιδημία γρίπης στην περιοχή μας. Και άμέσως είχα την έτοιμότητα να λάβω εξααιρετικές προφυλάξεις.

—Και ποιές ήταν αυτές οι προφυλάξεις; ρώτησε ο πρόεδρος του δικαστηρίου. Είναι ευχάριστο και χρήσιμο να μαθαίνωμε για την κοινωνική πρόνοια όταν παρουσιάζεται μια επιδημία, η οποία άπειλεί τόν πληθυσμό μας.

—Μεγάλωσα το νεκροταφείο, είπε ο σύμβουλος με υπερηφάνεια.

ΚΑΤΙ ΛΟΓΑΚΙΑ

Εϋθυμο διήγημα του Μ. ΟΡΤΕΝΣΥ

Ήσαν έρωτευμένοι. Έτσι τουλάχιστον έπίστευε ο Αρμάνδος, πού έλάτρευε την Ισαβέλλα. Εκείνος ήταν πολύ ζηλιάρης και απ' αυτούς πού γίνονται ενοχλητικοί όταν άγατούν γιατί περιποιούνται πάρα πολύ τη φίλη τους, ως το σημείο να γίνουν φορτικοί. Και Εκείνη ήταν από τα κορίτσια εκείνα πού τους άρέσει η έλευθερία, πού ιδιότροπη και της άρεσαν υπερβολικά όλα τα μυστηριώδη πράγματα.

Είπε εύκολο λοιπόν να καταλάβετε το ύφος του παρακάτω διαλόγου, πού έλέγθηκε μεταξύ τους, ένα χειμωνιάτικο άπόγευμα:

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα ίδωθούμε άπόψε, Ισαβέλλα; Δεν κάνει πολύ κρύο και μπορούμε να κάνουμε έναν μικρόν περίπατο.

ΕΚΕΙΝΗ: Άπόψε είναι άδύνατον, Αρμάνδε, και έχεις το λόγο μου ότι: πρώτον, θα μείνω έντελώς μόνη στο σπίτι, δεύτερον είμαι τρελλά έρωτευμένη μαζί σου, καθώς ξέρεις, και τρίτον: δεν είμαι καθόλου οδίαβητη, όπως πιθανόν να φαντάστηκες. Ξέρω τώρα τί θα μου πής, αλλά είναι άδύνατον να με πείσης: όταν πάρω μίαν άπόφασι, πάει, τελείωσε!..

Μετά χωρίστηκαν, με την διαβεβαίωσιν εκ μέρους της ότι θα τόν έβλεπε την επομένην.

Κατά τις έντεκα το βράδυ, μία σκιά, δουδή και άθόρυδη, έκανε βόλτες έξω απ' το σπίτι της Ισαβέλλας. Έξαφνα, η φωνή του Αρμάνδου άκούστηκε δυνατά:

—Τό περίμενα!..

Ο νέος πλησίασε το χαμηλό παράθυρο του Ισογείου στο σπίτι της νέας, αλλά η κουρτίνα, από γαλάζιο περκάλι, τόν έμπόδιζε να ιδή τί γινόταν μέσα.

Τότε ο Αρμάνδος ζήτησε βοήθεια από την άκοή του και τὰ έπιφωνήματά του πολλαπλασιάσθησαν και γίνηκαν υπόκωφα, όταν ένόμισε στην άρχή και μετά έσχημάτισε την θεαλιότητα πως άκουσε μέσα μίαν άνδρική φωνή να λέη:

«Ισαβέλλα! Θα σ' άγατώ σε όλη μου τη ζωή, ως την τελευταία πνοή!..»

—Ισαβέλλα! Ισαβέλλα! φώναξε τότε ο Αρμάνδος έξω φρενών, χτυπώντας την πόρτα με τις γροθιές του.

Η νέα άνοιξε άμέσως και ήταν γελαστή.

—Τό φαντάστηκα πως θα έρχόσουν, είπε.

—Τό φαντάστηκες! έφώναξε εκείνος. Γι' αυτό έκλειστήκες μέσα μ' έναν άντρα; Ποιός είναι μέσα και σε καλούσε τόσο γλυκά με τ' όνομά σου;

—Σώπα λιγάκι, τού είπε η Ισαβέλλα, και άκου... Άκούς;

«Ισαβέλλα, έλα μαζί μου, πάμε μακριά...» άκούστηκε πάλι η φωνή από μέσα.

Και ήταν το ραδιόφωνο.

Υστερα από λίγες μέρες η ίδια συνάντησις, οι ίδιες κουβέντες, η ίδια άρνησις της Ισαβέλλας να πάη στο ραντεβού.

Κατά τις ένδεκα το βράδυ, ο Αρμάνδος βρισκόταν πάλι κάτω από τα παράθυρα της Ισαβέλλας, θέλοντας να θεβαιωθεί αν είναι στο σπίτι και αν είναι μόνη της. Άκουσε μίαν άνδρική φωνή πού μιλούσε ψιθυριστά.

—Την καίμεν! έκαμε ο Αρμάνδος. Άκούει πάλι το ραδιόφωνο. Άδικα την υποστένουμε.

Και έκανε να φύγη. Άλλα καθώς άπομακρυνόταν σκόνταψε άκριβώς μπροστά στο παράθυρό της, και για να μην πέση, πιάστηκε από το παντζούρι πού ήταν μισόκλειστο.

—Ποιός είναι; ρώτησε σιγά και φοβισμένα ο Αδελίνο, σφιγγοντας πιδ δυνατά στην άγκυλιά του την Ισαβέλλα.

—Μην άνησυχείς, τού άπήντησε η νέα, παραμερίζοντας την κουρτίνα από γαλάζιο περκάλι, θα είναι ο Αρμάνδος! Τόν καίμεν! Θα νομίζη ότι άκούω το ραδιόφωνο.

ΜΑΡΙΟ ΟΡΤΕΝΣΥ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΣΟΦΗ ΚΡΙΣΙΣ

Άκούγοντας την σύγκρισι πούκαμε η γυναίκα συντροφιά γύρω από τα μοντέρνα κορίτσια και τα κορίτσια της παλιής εποχής, μιλά... χειραφετημένη δεσποινίς παρετήρησε:

—Καλά, και άφοδ τα κορίτσια της παλιής εποχής ήσαν τόσο άθωα, πως διαβολο γνώριζαν πότε να κοκκινίσουν;

ΑΧ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΔΟΥΛΙΚΑ!

—Μαρία, σήμερα το πρωί, είδα να σε φιλά ο γαλατάς. Αύριο θα πάρω το γάλα μόνη μου.

—Πολύ καλά, κυρία. Ξέρετε: Είμαι περιεργη να δω αν μου είναι πιστός.

ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟΣ

Ο πράκτωρ της ασφάλιστικής Έταιρίας έφερε το συμβόλαιο στην οικοδέσποινα.

—Ετοιμο το συμβόλαιό σας, κυρία, είπε. Τ' ασφάλιστρα είναι χίλιες δραχμές.

—Τί άτυχία. Έκαμε η κυρία, πού δεν έχω λεπτά να σας πληρώσω! Πέστε, παρακαλώ, στους προϊστάμενους σας ότι υπόγραφα το συμβόλαιο, και να μου έπεψουν τα ασφάλιστρα απ' το ποσόν πού θα μου δώσουν όταν το σπίτι μου πέσση φωτιά.

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

—Και πως πέρασες στην έσοχη; Σου έκαμε καλό;

—Καθόλου. Ήταν μία διαρκής άγωνία. Η γυναίκα μου ζητούσε ν' άδυνατίση και εγώ να παχύνω.

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ

Η ά γ α ν α κ τ η μ ε ν η σύζυγος. — Προχθές το βράδυ ήρθες σπίτι... έχτες. Έχτες το βράδυ ήρθες σπίτι σήμερα. Λοιπόν, αν και άπόψε έρθης σπίτι... αύριο, να ξέρης ότι θα πάω κατ' εούθειαν στο σπίτι της μητέρας μου!

ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ

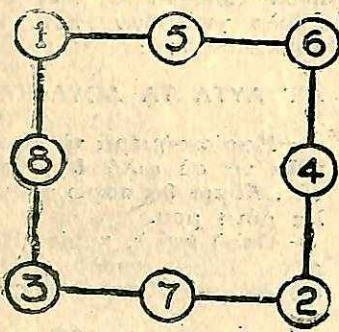
—Μπορώ εύκολα να σοδ πώ ότι παντρεύθηκες. Δεν βλέπω πιά στις κάλτσες σου τρύπες!

—Τό βρήκες. Τό πρώτο πράγμα πού μ' έμαθε η γυναίκα μου είναι πως να μπαλάνω.

Οι Διαδουλεύει

Αριθμοί

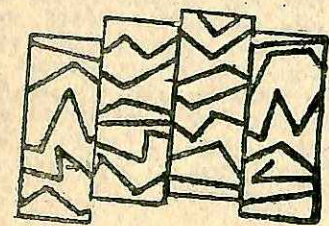
Είς τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον κλισὲ καὶ ἐντὸς τῶν μικρῶν κυκλῶν ἔχουν τοποθετηθῇ οἱ ἀριθμοὶ 1 μέχρι 8 (συμπεριλαμβανομένου). Τὸ σύνολον τῶν τριῶν ἀριθμῶν ἑκάστης γραμμῆς εἶνε 12. Προσπαθήσατε νὰ μετα-

τοπίσατε τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς, οὕτως ὥστε προσθέτοντες αὐτοὺς κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον νὰ ἔχετε: 1ον ἓνα σύνολον «13», 2ον ἓνα σύνολον «13», καὶ 3ον ἓνα σύνολον «15».

Συναρμολόγησις

Προσπαθήσατε νὰ συναρμολογήσατε τὰ τέσσαρα κατωτέρω δημοσιευόμενα τεμάχια, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ σχηματίσετε ἓνα ὅ- ρον.

Θαγώνιον ἐντὸς τοῦ ὁποῦ οἱ διὰ φέρει κεκοιμημένοι γραμμῆς θὰ πηγαίνουν ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν εἰς τὴν ἀπέναντι αὐτῆς εὐρισκομένην.

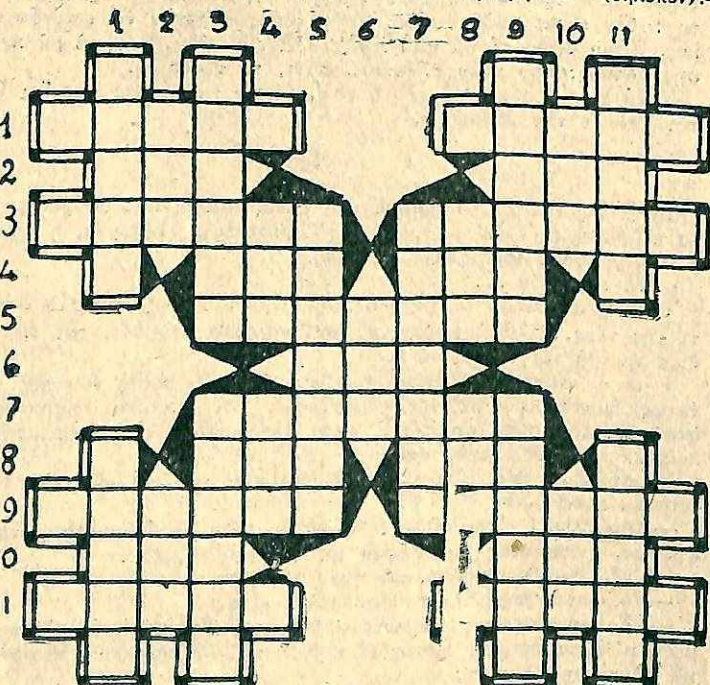
Αὐταὶ 9ου διαγωνισμοῦ

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

70) Ε. Παπαγιαννάκος (Κάτω Νευροκόπι). 71) Ἰσαάκ Ἀμαρίγλιο (Ξάνθη). 72) Κ. Μιχαηλίδης (Κόρινθος). 73) Στυλιανὸς Κουτακίδης (Νάουσα). 74) Ἀποστόλος Ἰωαννίδης (Μπογιάττι-Αττική). 75) Θεμιστοκλῆς Γιαννίνας (Πρέβεζα). 76) Κωνστ. Κουρτίδης (Κιλίκη). 77) Γρηγόριος Νικολαΐδης (Σέρραι). 78) Ἀναστασία Τσιχλίου (Περαία). 79) Γεώργιος Χρ. Κορδάτος (Καλάμα). 80) Φανή Σολδάτου (Βόλος). 81) Γεώργιος Χατζηθεοχάρης (Καστοριά). 82) Διὸς Ὁδοματίνης (Πάτρα). 83) Ἀσφαλὼς ἡ ἀγοστή ἀνογώνιστος θὰ ἡμπούσας νὰ διαλέξῃ ἓνα ἄλλο ψευδώνυμον. Ἦσας ὅμως νὰ ἀφελῇ πολλὰ σὲν ὀδοματίνῃ, ἡ ὁ πατέρας τῆς νὰ εἶναι ἀντιπρόσωπος τῆς ὀδοματίνῃ σὲν πόλιν τους. Τὴν εὐχαιροῦμε πάντως γιὰ τὰ καλά τῆς λόγια γιὰ τὸ περιοδικό μας). 84) Ἀπόστ. Χρηδίας «Τοῦ κελεῖ». 85) Δημ. Κοντοπούλου («Ἀργος»). 86) Ἀργυροῦ λα Α. Βολουδάκη (Χανιά). 87)

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Περιφώνιον ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ εὐρωπαϊκῶν κράτος.— Ἀκρωτήριον καὶ δὴ ὕψηλόν ἢ κρημνῶδες σχοινίον χονδρὸν τῶν πλοίων (δημοτική).
2) Ὁ ἀντιπροσώπευον μίαν φυλὴν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.— Ἀρβύροι (γενική).
3) Μικρὸν ποτάμιον, μεγάλο ρυάκιον (δημοτική).— Ἀνωμαλία, σύγχυσις, πράξις ἢ κατάστασις ἀκόσμος, παρεκτροπή.
4) Ἀντωνυμία ἀόριστος καὶ ἐρωτηματική.— Πόλις τῆς Γαλλίας πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Αἰν.

Παρ' αὐτῇ ὁ στρατάρχης Μπλῦ- χερ ἐνίκησε τὸν Ναπολέοντα.
5) Ἐπιστήμη, πατὴρ τῆς ὁποι- ας ὑπῆρξεν ὁ ἱπποκρίτης.
6) Ἀντωνυμία (δοτική πλη- θυντική).
7) Τὰ ἀνήκοντα, ἀναφερόμε- να εἰς ἡ προερχόμενα ἀπὸ μὲνα αἰσθητικὸν κράτος τὸ ὁποῖον ἐγνώ- ρισε πολὺ καλὰ ὁ Μέγας Ἀλέ- ξανδρος.
8) Ἐπίρρημα, ἀκόμη.— Ἀλ- μωρὰ λίμνη τῆς τουρκικῆς Ἀρ- μενίας καὶ διπλασίον (νομός) ἐ- πὶ τῆς Α. ὁχθῆς αὐτῆς).
9) Πτωχεύει, πενία, ἐνδεΐα, οὐκ ἐπὶ ἀμφοτέρω ἀπὸ τῶν. — Πᾶν δὲ, ζητεῖ τις προφο- ρῆς ἢ ἐγγράφως, ἀπαιτήσις, πα- ράκλησις.
10) Μέτρον θάρους, ἀγνωστον εἰς τὴν ὑπόλοιπον Εὐρώπην.— Αἰτιατικὴ πληθυντικὴ τῆς ἀν- τωνυμίας ὥστε χρησιμοποιοῦμε- νὴ ὡς σύνδεσμος αἰτιατολογικός.
11) Τὸ ἐκ συντήσεως δύο ἢ περισσοτέρων μεταλλῶν προε- ρχόμενον μίγμα.— Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα περὶ τῆς ὁποίας ἐ- γένετο πρὸ καιροῦ πολὺς λόγος.

Γεώργ. Μπερσέλης (Θεσσαλονίκη). 88) Θεόδ. Π. Μαρξ (Κοινοτική). 89) Νίτσα Ερρίκου, 90) Κων. Ἀσημάνης (Χαλκίδα). 91) Θεόδ. Βογιατζῆς (Ἀδριανή-Αρμάς). 92) Γεώργ. Βογιατζῆς (Ἀδριανή-Αρμάς). 93) Δη- μήτριος Μελετιάδης (Ξάνθη). 94) Γεώργ. Οὐζούν. ΑΘΗΝΩΝ
95) Νικ. Λουῖζος (Καλλιθέα). 96) Λαμπρινή Συναδινού (Συ- νοικισμὸς Βύρωνος). 97) Νικό-

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Οὐράνιον σῶμα τὸ ὁποῖον μᾶς ἐξοφανίζον πολλὰκις τὰ σύννεφα.— Προηγείται τοῦ θερ- σιμοῦ καὶ πρέπει νὰ γίνῃ ἀπαραί- τητος γιὰ νὰ ὑπάρξῃ ὁ δεύτερος.
2) Ἀδελφός τῆς Σάρρας, ἡ σύζυγος τοῦ ὁποῦ μετεβλήθη εἰς στήλην ἀλατος (κατὰ τὴν ἱ- εράν ἱστορίαν).— Μέτρον θάρους.
3) Ψυγεῖον... ὕδατος τὸ ὁποι- ον παράγει ἐν ἀφθονίᾳ ἡ Αἴγι- να.— Τμήμα τοῦ λιμένος τοῦ Πειραιῶς.
4) Ἀριθμητικὸν (θηλυκόν).—

Ἐπίρρημα, ἀκόμη.
5) Ἐκθεσις, ἀφήγησις γεγο- νότων, ἱδία γραπτὴ, ἀναφερομέ- νη εἰς πρόσωπα, χώρας ἢ ὀρι- σμένης περιόδου τοῦ ἔτους τῶν λῶων.
6) Μέρος τοῦ προσώπου ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς.
7) Τὸ σταχτόνερρον δι' οὗ πλύνονται τὰ ἀπορροῦχα.
8) Κτύπος ὁρολογίου.— Σύν- δεσμος συμπλεκτικός.
9) Πόλις τῆς Σικελίας, παρὰ τὴν Αἴγιναν, πόλις ἀρχαιοτάτη, ἡ- κούσε πολὺ κατὰ τοὺς ἑλληνι- κούς καὶ ὠματικούς χρόνους.— Βοή (δημοτική).
10) Ἐπακόλουθον κρυολογί- ον.— Φωνὴν τοῦ ἐλληνικοῦ ἀλφασήτου.
11) Χρησιμοποιοῦνται πολλὰς γιὰ νὰ πᾶρῃ κανεῖς ἓνα φάρμα- κόν ἢ νὰ ἀγοράσῃ ἓνα ραδιόφω- νον, (εἰς τὸ Σταυροῦλεον ἐν- ἰχος ἀριθμός).— Φωνὴν τοῦ ἐλ- ληνικοῦ ἀλφασήτου.
Ἀποστολεὺς
ΜΗΝΑΣ Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ
(Πειραιεύς).

λαος Τσοῦμας (Κυψέλη). 98) Ἰφιγένεια Σπυριδάκη (Πειραι- εύς). 99) Βούλα Βαγιάννη. 100) Κωνστ. Δημητριάδης (Πα- τῆσια). 101) Ροβέρτος Βαμέα- κάρη (ἐκ Σούρου). ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
102) Κυρία Α. Κόνιγς (Σου- εῖς-Αιγύπτου). 103) Κική Ζο- τίδου (Κων/πολις). 104) Ἀγ- γελὸς Σεργιάδης (Κων/πολις). 105) Φίλιππος Β. Περγανῆ (Σου- εῖς-Αιγύπτου).

Ἀλληλογραφία

ΝΙΤΣΑ ΕΡΡΙΚΟΥ.— Εὐχαρί- στοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Γιὰ νὰ σᾶς ἀποσταλῇ τὸ 29ον τεύχος, ἀποστείλατε μᾶς πέντε (5) δρχμὰς εἰς γραμματόσημα.

ΣΤΥΛ. ΚΟΤΑΛΑΚΙΔΗΝ.—Γιὰ νὰ σᾶς ἀποσταλῇ τὸ 1ον τεύχος τοῦ «Θησαυροῦ», ἀποστείλατε μᾶς πέντε (5) δρχμὰς εἰς γραμματόσημα.

ΚΩΝΣΤ. ΦΙΛΙΠΠΑΝ. (Χαλάν- δριον).— Παρ' ὅλες τὰς προσπά-θειές μου, μοῦ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ καταστήσω τὸ σταυροῦλεόν σας δημοσιεύσιμον· τί σημαίνουν αἱ λέξεις: ΜΙΝΙ, ΔΥ, ΝΟ, ΑΤ, ΕΡ, ΩΙ καὶ πολλὰς ἄλλας; Δι- δετε μίαν ἐξηγήσιν, ἄλλᾳ ἢ ἐξῆ- γησιν αὐτῇ καλύτερον θὰ ἦτο νὰ μὴν ἐδίδετο... Στεῖλατέ μου ἓνα σταυροῦλεον περιποιημένο, ὅπως τὰ συνήθως εἰς τὸν «Θησαυρὸν» δημοσιεύονται. Τότε δὲ δημοσι- ευθῇ μετὰ τὴν φωτογραφίαν σας, τὴν ὁποῖαν κρατᾷ δι' ἄλλην φο- ράν.

ΛΑΜΠΡ. ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ (Συ- νοικισμὸς Βύρωνος).— Τὸ σταυ- ροῦλεόν σας δὲν παρουσιάζει κα- νένα ἐνδιαφέρον οὔτε ἀπὸ ἀπό- φως σχήματος, οὔτε ἀπὸ ἀπόψε-ως περιεχομένου. Ἐάν σας εἶναι εὐκόλον, περάσατε τὴν Παρα- σκευὴν ἢ τὸ Σάββατον ἀπὸ τὰ γραφεῖα μᾶς, τὸ ἀπόγευμα κα- τὰ τις 7, θὰ σᾶς ὑποδείξω τότε πῶς νὰ κατασκευάσετε ἓνα τέλει- ον σταυροῦλεον, τὸ ὁποῖον θὰ δημο- σιεύσωμεν εὐχαρίστως.

ΙΩΣ. ΤΑΡΑΜΠΟΥΛΟΥΣ (Δι- θυμότειχον).— Διὰ τὴν κατα- σκευὴν συλλασθεὶς γράφον, θὰ ἡμπο- ρούσατε ἀσφαλῶς νὰ χρησιμοποιο- ῖσθε λέξεις πρὸ ὁποῦ ἀπὸ τὴν ΛΑΧΕΣΙΣ ΤΡΩΙΛΟΣ κλπ. Τὸ σταυροῦλεόν σας ἦταν τελείως ἀπεριποίητον... Στεῖλατέ μᾶς ἓ- να ἐπὶ τοῦ ὁποῦ θὰ ἐργασθῇτε περισσότερο, τότε, εὐχαρίστως θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν.

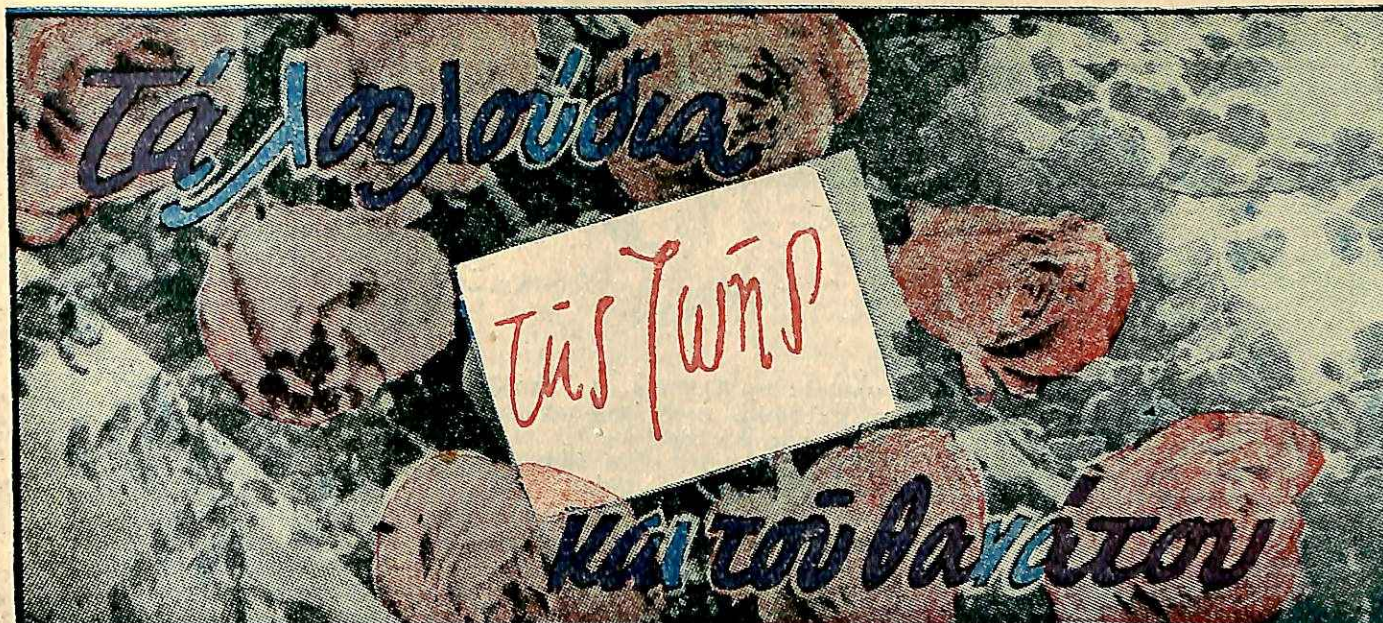
ΑΝΤ. ΧΑΡΟΥΠΙΑΔΗΝ (Θεο- σαλονίκη).—Τὰ σταυροῦλεά σας ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μετὰ τὴν σειράν τους. Διὰ τοῦ σημερινοῦ τοχυδρομίου σᾶς ἀ- ποστέλλω τὴν ἐφημερίδα «Ἐθνι- κή» πρὸς ὅσον ὑπεσχέθη καὶ ζητᾷ συγγνώμην διὰ τὴν καθυστέρησιν.

Π. ΘΕΣΣΑΛΟΝ.— Γιὰ τὸ οτρογυλλόν σχῆμα σταυροῦλεόν ποῦ σκοπεύετε νὰ μοῦ ἀποστείλε- τε νομίζω ὅτι θὰ κοπιάσετε δόλ- κως. Τὸ σταυροῦλεόν ποῦ ἐλάβα, καλὸ μὲν, ἀλλὰ τὸ σχῆμα τοῦ... καὶ οἱ λέξεις!... ΑΣΚΙ, ΤΕ- ΤΑΡΤΟΙΣ ΣΩΣΗ, ΡΑΜΙ κλπ. Κατασκευάσατε μετὰ σινική μελάνη ἓνα σχέδιον ὥρατον, κανονικόν, συμπληρώσατε τὸ με λέξεις ποῦ ὁ- παρῶντες μὲσα στὰ λεξικά καὶ ἀ- ποστείλατε τὸ στὰ γραφεῖα μᾶς. Νὰ εἰσθε τότε θέσαστε ὅτι θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν.

ΠΑΝ. ΤΣΙΤΣΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. (Καβάλλον).— Τὸ σταυροῦλεόν σας ἀπολείπεται σχεδὸν μόνον ἀπὸ μῦστα τετραγώνια... ἂς ἀφήνατε λοιπὸν καὶ κανένα λευ- κὸ γιὰ νὰ διασταυρωθῶν αἱ λέ-ξεις.

ΓΕΩΡΓ. ΦΙΛΙΠΠΑΔΗΝ (Φλώρι- να).— Μὲ μερικὰς δεξιότησεως, τὸ σταυροῦλεόν σας θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΙΟΣ
Ἡ ΛΥΣΙΣ τοῦ Σταυροῦλεῶν ὅπ' ἀριθ. 38 θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ποσοῦχος.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ ὠ- ραιότερη φιλοφρόνησις πρὸς μιὰ γυ- ναῖκα εἶναι νὰ τῆς προσφέρῃς ἓνα μπουκέτο λουλούδια. Ἐνας λόγος ποῦ ἡ γυναῖκα ἀγαπᾷ τὰ λουλού-δια, εἶναι γιὰτὶ αὐτὰ συνδέονται στενάδετα μετὰ τὸν ἔρωτα.

Ἡ γλῶσσα τῶν λουλουδιῶν ἐδη- μιουργήθη τὸν περασμένο αἰῶνα καὶ χρησιμοποιοῦντο εὐρύτατα ἀπὸ τὰ κορίτσια, καθὼς μᾶς περιγράφουν τὰ ρομάντσα τῆς Ματθίλδης Σερά- κι' ἄλλα παρόμοια. Ἀργότερα τὰ λουλούδια ἐχρησιμοποιοῦντο σὲν ταχυδρομικὰς κάρτες σύμφωνα μετὰ τὴν σημασίαν τους. Τὰ κόκκινα τριαντά- φυλλα δηλοῦν φλογερὸν ἔρωτα. Τὰ λευκά, πρότασιν γάμου. Τὰ κίτρινα, ἀπιστίαν.

Ἡ γλῶσσα τους ὅμως αὐτὴ ἀπο- τελεῖ μιὰν ὁλόκληρη ἐπιστήμη γιὰ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς καὶ γενι- κῶς ὅλες τὰς χώρες ὅπου ὑπάρ- χουν πολλὰ λουλούδια.

ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΓΡΑΜΜΑΙ

Ἐνας συγγραφεὺς διηγείτο αὐτὸ τὸ χαριτωμένο ἀνέκδοτο:
Βρισκόταν στὸ Τόκιο κι' ἐπῆγε νὰ κάνει τὴν ἐπίσκεψιν μῆς κυρίας. Τὴ στιγμή ποῦ ἐμπαινε στὸ σαλόνι, ἡ κυρία δέχθηκε ἓνα μπουκέτο ἀπὸ λου- λούδια. Τὸ ἐξήτασε προσεκτικὰ καὶ κούνησε τὸ κεφάλι. Ὑστερα διάλε-ξε μερικὰ λουλούδια ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ στολίζαν τὰ βάζα τῆς, ἔκαμε ἓνα μπουκετάκι καὶ τὰ ἔδωκε στὸν ἄν-θρωπο ποῦ τῆς εἶχε φέρει τὸ μπου-κέτο. Ἀργότερα, στράφηκε πρὸς τὸν συγγραφέα καὶ τοῦ εἶπε:

—Θὰ σᾶς φανῇ πείεργον ἂν σᾶς πῶ πῶς τὸ μπουκέτο ποῦ ἐλάβα ἀποτε-λεῖ ἓνα ὁλόκληρο γράμμα κι' ἐκεῖνο ποῦ ἔστειλα εἶναι ἡ ἀπάντησις.
Πῆρε τὸ μπουκέτο καὶ τὸ ἔλυσε. —Κυττάξτε, εἶπε, ἔδω ὑπάρχουν γιὰσεμιά: πάθος — νυχτολούλουδα, φόβος. Πρίμουλες — ἐμπιστοσύνη καὶ ἐλπίδα: Ὑπάρχουν καὶ μαργαρίτες, ἀχνότης. Μύρτα — ἔρωτα.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Γιὰ σᾶς ἴσως αὐτὴ ἡ γλῶσσα νὰ εἶναι ἀκατανόητη, ἀλλὰ γιὰ μένα ποῦ ξέρω νὰ τὴν διαβάσω, ἔχει τὴν σημασίαν τῆς.
Ἴδου τί λέει τὸ γράμμα: Τὸ πά-θος νικά τὸν φόβον μου. Δὲν πρέπει ἡ ἀχνότης τοῦ αἰσθηματος μου νὰ μοῦ δώσῃ ἐλπίδες: Ἐμπιστευθῆτε στὴν ἀγάπην μου. Τί λέτε γι' αὐτὰ, λοιπὸν;

—Θαυμάσια! Καὶ σεῖς τί ἀπαντή-σατε:
—Ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα πῶς εἶμαι παντρεμένη καὶ πῶς δὲν μπορῶ νὰ τοῦ δώσω καμμιά ἐλπίδα.
Ἴδου λοιπὸν ἓνας τρόπος τοῦ ἐκ-φράζεσθαι μετὰ ἀρκετὴ λεπτότητα καὶ ποιήσι.

ΟΙ «ΙΠΠΟΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ»

Στὴ Βιέννη ὑπῆρχε ἓνα χαριτωμέ-νο ἔθιμο. Ὁ ἀρραβωνιαστικός ἐστελ-νε στὴ μνηστή τοῦ, τὴν παραμονὴ τῶν γάμων τους, ἓνα κόκκινον τριαν-τάφυλλο διὰ μέσου ἑνὸς φίλου του, ποῦ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ὀνομαζόταν «ἱππότης μετὰ τὸ ρόδο».

Ἄν ἔχετε ἀκούσει τὴν ὠραιότατη ὁπερέτταν τοῦ Στράους ποῦ φέρει αὐτὸν τὸν τίτλον, θὰ ξέρετε ποιοὶ ἦ-σαν αὐτοὶ οἱ ἱππῶται καθὼς ἐπίσης θὰ ξέρετε πόσο ἦταν δύσκολη ἡ ἐ-κλογὴ τοῦ ἱππῶτου γι' αὐτὴ τὴν λε-πτὴ ἀποστολή.

Σ' αὐτὴ τὴν ὁπερέτταν ἀκριβῶς, ἡ ὠραία ἀρραβωνιασμένη τόσο συγ-κινεῖται ἀπὸ τὸν ἱππῶτη μετὰ τὸ ρό-δο ποῦ τὸν ἐρωτεύεται καὶ τὸν παντρεύεται ἐγκαταλείποντας τὸν ἀρραβωνιαστικόν της.

Ὑπάρχουν ἐπίσης λουλούδια ποῦ ἔκαναν διάσημες τὶς γυναῖκες ποῦ τὰ προτιμοῦσαν. Δὲν ξέρω ἂν ἡ Μαργαρίτα Πιὺ Πλεσσὺ θὰ γινό-ταν τόσο ὀνομαστή ἂν δὲν εἶχε ἐξαι-ρητικὴ συμπάθεια γιὰ τὰς καμέλιες. Γι' αὐτὸ ἂν κ' ἔχη πεθάνῃ ἀπὸ και-ρὸ ἡ μικροκαμωμένη αὐτὴ ἑταῖρα, ἐν τούτοις ὀνομά τῆς, ἡ παράδοσις τῆς, ἐπὶ ἀκόμη καὶ σήμερον κι' οἱ «κατερίνες» τοῦ Παρισιῶ πηγαί-νουν κάθε χρόνο στὸν τάφον τῆς, στὸ

κοιμητήριον τῆς Μονμάρτης καὶ σκα-πάζουν μετὰ καμέλιες τὴν «κυρία μετὰ τὰς καμέλιες» ποῦ ἐξύμνησε ὁ Ἀ-λέξανδρος Δουμάς.

Ο ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ ΚΙ' Η ΒΟΣΚΟ- ΠΟΥΛΑ

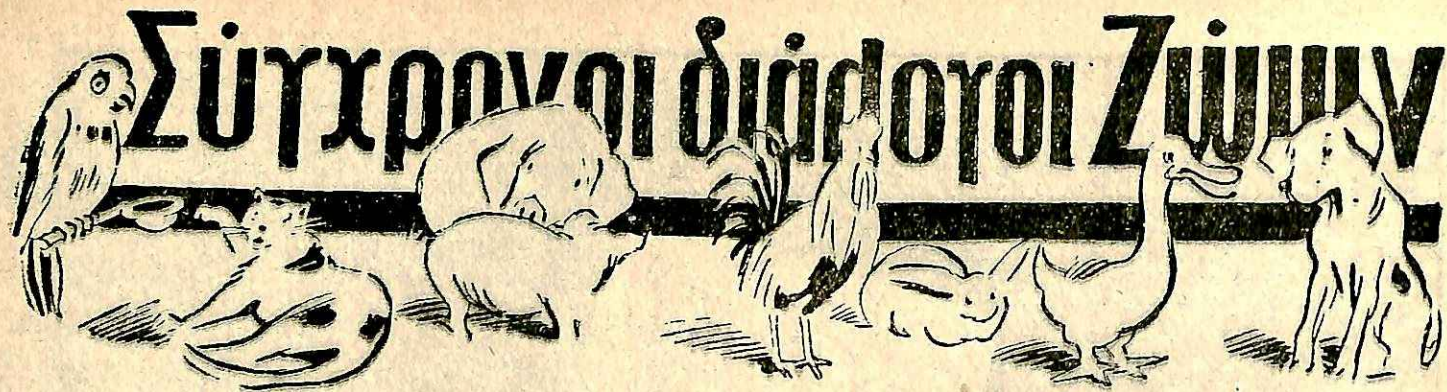
Κι' ἡ ὠραιότερη ἐρωτικὴ ἱστορία μήπως δὲν εἶναι τοῦ τυμπανιστοῦ, ποῦ ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸν πόλεμον, ἔδωσε στὴν ἀγνωστὴ κοπέλλα ποῦ τοῦ γέλασε ἀπὸ τὸν μπαλκόνι, ἓνα κα-τακόκκινον τριαντάφυλλο;
Ἡ κοπέλλα ἦταν ἡ κόρη τοῦ Βα-σιλέως, ἀλλὰ ὁ ἔρωτας ὑπερπήδησε κάθε ἐμπόδιο καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ κόκκινου τριαντάφυλλου ὁ τυμπανι-στής ἐγίνε πλούσιος κι' ὁ πῶς εὐτυ-χισμένος ἀπὸ τοὺς ἐρωτευμένους. Κα-τάρθωσε νὰ παντρευθῇ τὴ βασιλο-πούλα!

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ λουλούδια μοι-ραῖα καὶ δηλητηριασμένα. Μεταξὺ αὐτῶν πρέπει νὰ ὀνομάσωμε τὰ λου-λούδια τῆς ζηλότυπης πριγκηπέσ-σας ντὲ Μπουγιὸν ποῦ ἔστειλε στὴν Ἀνδριανὴ Λεκουβέρ, ἀφοῦ προηγου-μένως τὰ ἐπότισε μ' ἓνα λεπτὸ καὶ θανατηφόρο δηλητήριον, ποῦ ἔφερε τὸν θάνατον στὴ μεγάλη Γαλλίδα τραγουδίστρια.

Μιὰ ἄλλη τραγικὴ ἱστορία εἶναι καὶ τῆς νέας ἀπὸ τὴν Τζίζα ποῦ τὴν ἀγάπησε ἓνα βασιλόπουλον καὶ ποῦ ἡ μητέρα τοῦ τὴν μισοῦσε γιὰτὶ ἦ-ταν ὠραιότερη ἀπ' αὐτήν.

Ἐνὰ βράδυ τὴ φώναξε στὸν παλὰ-τι κι' ἀφοῦ τῆς ἔδωσε νὰ πῇ ἄρκε-τὰ ποτὰ καὶ τὴν ἐμέθυσε, τὴν παρα-κάλεσε νὰ χορεύῃ. Κι' ἐνῶ αὐτὴ ἐ-χορεύε, οἱ κυρίες τῆς τιμῆς τῆς ἐρ-ριχταν βροχὴ τὰ τριαντάφυλλα, τὰ ὁποῖα ἦσαν δηλητηριασμένα. Ἐτσι-σιγά-σιγά μυρίζοντάς τα ἡ αὐτὴ νέα δηλητηριάσθηκε καὶ κυλίστηκε στὸ πάτωμα νεκρή!

Τό στομάχι της στρουθοκαμήλου

“Ένα πάρκο στρουθοκαμήλων στο Άλγερ. Μιά άπέραντη άγωνα γυμνή και άμμόβης έκτασις, περιμανδρωμένη με συμπυκνωμένο πλέγμα. Ο Τόμ, ένα σκυλί φώδε-τερριέ κάποιου Αθηναίου περιηγητού, τώσκασε από το ξενοδοχείο που μένει ο κύριός του και ήλθε να κάμει έναν μικρό περίπατο στο πάρκο αυτό. Παρ’ όλον ότι με την άσφρησί του αντίλαμπάνεται την εκεί γύρω παραουσία άγνώστων ζώων, πουθενά δεν διακρίνει τίποτε. Όλα του φαίνονται έρημα.”

Ο ΤΟΜ (τρέχοντας δεξιά κι’ αριστερά): — Γάβ! Γάβ! Γάβ! Αυτό είναι πολύ περίεργο! Μυρίζοντας το έδαφος, ανακαλύπτω κάτι όλότελα καινούργια για μένα ίχνη... Δεν είναι ούτε αλόγου, ούτε γαϊδάρου, ούτε καμήλας ούτε προβάτου... Άς τὰ άκούθισωμε... Δεν πρέπει να χάγη ποτέ κανείς την ευκαιρία να διδαχθῇ κάτι... Γάβ! Γάβ! Τι βλέπω; Ένα πουλί; Ποτέ μου δεν ξανάειδα τέτοιο περίεργο πουλί... Αυτό τὸ πουλί δεν έχει κεφάλι... Άς κάνωμε μιά βόλτα γύρω του! Ω! μὰ αυτό είναι πιὸ εκπληκτικό ακόμα! Έχει ένα κεφάλι στην άκρη ενός μακρυνούλαι μου και τὸ κεφάλιαυτό τὸ έχει χωμένο μέσα στην άμμο... Άς εἴμαστε, λοιπόν, προσεκτικοί κι’ ἄς παρακολουθώμε.

(Ο Τόμ ξεπλώνεται σ’ ένα μικρὸ λακκάκι, τεντώνει τ’ αὐτιά του και ἐγεδρεῖ. Ὑστερα ἀπὸ λιγότερη σιωπή, ἡ στρουθοκάμηλος (γιατί περὶ στρουθοκαμήλου πρόκειται), βγάζει τὸ κεφάλι της ἀπὸ την άμμο και κυττάζει φοβισμένη ένα-γύρω της). Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ (εὐχαριστημένη): — Έκαμα πολὺ καλά να κρυφθῶ. Ο ἔχθρος ἔφυγε (διακρίνοντας τὸν Τόμ, ποὺ ἀνασηκώνεται). Ὅχι, νάτος!... Ω! είναι ένας σκύλος! Την ξέρω αὐτὴ τὴ ράτσα... Ο ΤΟΜ (λίγο καθουχασμένος): — Σὰς... σὰς ζητῶ συγγνώμην. Σὰς ἐξέλεβα για πουλί.

Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ (ἐκπληκτῇ): — Ὅστε με εἶχες ἀντιληφθῇ; Καί ὅμως ἤμουν κρυμμένη.

Ο ΤΟΜ (με πολλὴν εὐγένεια): — Αἰ ἀλήθεια; Δεν τὸ ἤξερα αὐτό...

Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ: — Αὐτὸ τὸ κάνωμε πάντοτε, ὅταν μὰς ἀπειλῇ κάποιος κίνδυνος.

Ο ΤΟΜ: — Ἐπιτρέψατέ μου ὅμως να παρατηρήσω ὅτι ἂν τὸ κεφάλι σὰς χάγεται, ὅλο τὸ ὑπόλοιπο σῶμα σὰς φαίνεται καθαρά.

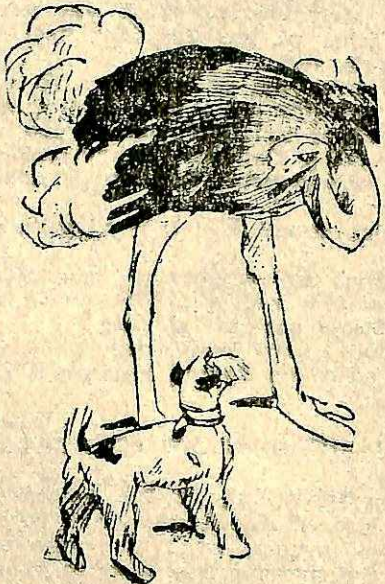
Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ (μετὰ βα-

θεϊά σκέψι): — Ἀλήθεια! Αὐτὸ δὲν τὸ σκέφθηκα ποτέ... Θα μιλήσω σχετικῶς σὺς ἀδελφές μου.

Ο ΤΟΜ: — Ἐάν δεν εἶμαι ἀδιάκριτος, μπορῶ να μάθω τί εἶσθε;

Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ (πειραγμένη ἀπὸ τὴν ἐρώτησι): — Μιὰ... στρουθοκάμηλος.

Ο ΤΟΜ (μὴ πιστεύοντας): — Γάβ! Γάβ! Μιὰ στρουθοκάμηλος! Δεν ἀντιλέγω, ἀλλὰ δεν πρέπει να ἐνομιμίζετε για κανένα μπέμπε-σκύλο. Οἱ στρουθοκάμηλοι εἶναι κίτρινες, πράσινες, κόκκινες, μαύρες ἐνῶ ἑσεῖς εἴσθε

μᾶλλον γκριά.

Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ: — Στρουθοκάμηλοι κόκκινες, κίτρινες... Τι μοῦ ψάλλεις τοῦ λόγου σου;

Ο ΤΟΜ (με ὕφος εὐρυμαθοῦς): — Φυσικά, δεν εἶδα καθ’αυτὸ στρουθοκάμηλο, γιατί στην Ἀθήνα ποὺ μένω δεν ἔχει εἶδα ὅμως τὰ φτερά τους. Ἡ γυναίκα τοῦ κυρίου μου φορᾷ ένα σὸ καπέλλο της.

Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ (ἀγανακτῇ μὲν): — Ω! ψεύτικα φτερά! Τι φρίκη! Οἱ ἄνθρωποι μὰς κυνηγοῦν, μὰς πιάνουν, μὰς ξεπουπουλιάζουν, μὰς ἀφήνουν γυμνές. Βάφουν τὰ φτερά μὰς καί τὰ δίνουν σὺς γυναῖκες τους για να τὰ βάξουν ἐπάνω σὲ κεφάλια τους... Τι γελοίοι!...

Ο ΤΟΜ: — Ὅστε, λοιπόν, πραγματικῶς εἴστε στρουθοκάμηλος; Εἶμαι κατενθουσιασμένος ποὺ σὰς γνώρισα. Θα μιλήσω για σὰς σὲ φῆλη μου Λουλοῦ ποὺ ἔμεινε στην Ἀθήνα, γιατί φοβάται να ταξιδίει. Ἀλλὰ... σὰς ἀφήνω τώρα γιατί εἶναι ἡ ὥρα τοῦ κρεατόψωμου μου. Ἀλήθεια, ἑσείς ἐφάγατε τὸ δικό σας;

Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ (λαίμαργῇ): — Δεν ἔχω κρεατόψωμο ἐγώ. Ἐμένα για τροφή μοῦ δίνουν κριθάρι. Εἶναι καλὸ τὸ κρεατόψωμο;

Ο ΤΟΜ: — Ὑπέροχο, ἰδίως ὅταν ἔχη περισσότερο κρέας καὶ λιγότερα ψωμιὰ καὶ λαχανικά.

Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ (γλείφοντας τὴ γλώσσα της): — Ἀγαπῶ πολὺ τὸ κρέας, καθὼς καὶ τὸ ψωμὶ καὶ τὰ λαχανικά.

Ο ΤΟΜ: — Ὅταν εἶμαι φρόνιμος, μοῦ ρίχνουν καμμιὰ φορά καὶ κανένα κόκκαλο.

Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ: — Ένα κόκκαλο! Δεν ὑπάρχει καλύτερο πρᾶγμα.

Ο ΤΟΜ: — Ἡ κάποτε καὶ κανένα κομμάτι ζάχαρη.

Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ: — Ζάχαρη! Τὴ θεσπέσιο ὄδρο! Βρήκα μιὰ μέρα ἕνα κομμάτι μέσα στην τσέπη κάποιου παιδιοῦ, μαζί με κάτι μπίλιες, ένα κουβάρι σπάγγο καὶ λίγες δεκάδες.

Ο ΤΟΜ (θαυμάζοντας): — Καί τὰ φάγατε ὅλα αὐτά;

Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ: — Βεβαί, ὅλα! Τὶ ἤθελες να τὰ κάμω;

Ο ΤΟΜ: — Δὲ μοῦ εἶπατε ὅτι τρέφεστε με κριθάρι;

Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ: — Ὡς βασικὸ πιάτο ναί, ὑπάρχουν ὅμως καὶ τὰ ὀρεκτικά καὶ τὰ ἐπιδόρπια. Ἀκούσε, θέλεις να παρακολουθήσης μόνος σου μιὰ στιγμή;

Ο ΤΟΜ: — Πολὺ εὐχαρίστος. (Ἡ στρουθοκάμηλος σκύβει, παίρνει με τὸ στόμα της ένα χαλίκι καὶ τὸ καταινίει). Ω! ἕνα χαλίκι!

Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ: — Ἀπλὴ λιχουδιά!

(Ξαφνικὰ ἀκούεται ἕνα: Ντρίγκ! Ντρίγκ!)

Ο ΤΟΜ (ἀναπηδώντας): — Πῶς; Τὶ θόρυβος εἶναι αὐτός; Ένα ξυπητήρι ἐδῶ;

Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ: — Δεν εἶναι τίποτε. Τὸ χρεσινὸ μου ὀρεκτικό.

Ο ΤΟΜ: — Τὸ χρεσινὸ σας...

Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ: — Μάλιστα. Χθὲς εἶχε ἐλθεῖ ἕνας ἐπικλεπτής στο πάρκο καὶ καθὼς ἐβλεπε κατὰ ἀδελφές μου, τοῦ ρούτηξα τὸ ρολόϊ ἀπ’ τὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του. Εἶναι ἕνα ρολόϊ ξυπητήρι καὶ κάβε ὥρα κάνει αὐτὸν τὸν θόρυβο. Διασκεδαστικό, δεν εἶναι; Ἀλλὰ, εἰ βλέπω; φορᾷς καὶ σὺ στὸ λαϊμό σου ἕνα ὠραῖο κολλιὲ με καρφάκια. Ποτέ δεν ὀρκίσασα...

Ο ΤΟΜ (φεύγοντας μακριὰ): — Ω! Λά! Λά! Θα μοῦ φάγη τὸ κολλιὲ καὶ ἴσως-ἴσως κι’ ἔμένα μαζί. Τὶ στομάχι στρουθοκαμήλου!...

(Διασκευῇ ΕΠΗΣ)

Τὸ ὑποσκόπιον τοῦ θησαυροῦ

Οἱ ἀπευθυνόμενοι διὰ πᾶσαν συμβουλὴν πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραίτως να γράφουν τὴν ἀκριβὴ ἡμέραν, μῆνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν ὥραν.

Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει να συνοδεύονται με γραμματόσημα ἀξίας πέντε δραχμῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Ἡ ἑβδομάς ἀπὸ τῆς 3 μέχρι 9 μαρτίου περιέχει πολ-
λὰς ἐναλλαγὰς καὶ δι’ αὐ-
τὸ πρέπει να τὴν προσέξω-
μεν ἰδιαίτερος. Ένα ἄλλο
σημεῖον ἄξιον προσοχῆς
εἶναι ὅτι αἱ ἐπιδοράσεις της,
εἴτε εὐμενεῖς εἴτε δυσμενεῖς,
εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυραί, διὰ
τοῦτο δὲ καὶ αἱ συνέπειαι
τῶν μικροτάτης διαρκείας.

Κατάλληλοι ὦραι διὰ τὰς
ὑποθέσεις εἶναι αἱ ἑξῆς:
3.30-4.40 μ. μ. τῆς Πα-
ρασκευῆς (3), 7.30-8.30 π.
μ. τῆς Κυριακῆς (5), 6.45-
8.10 μ. μ. τῆς Πέμπτης
(9). Κατὰ δεύτερον λόγον
μπορεῖτε να προτιμήσετε
τὴν 11.12-30 τοῦ Σαββά-
του (4) καὶ 8.30-10 μ. μ.
τῆς Τρίτης (7).

Ἡ ἑναρξὺς μιὰς ἐπιχειρή-
σεως ἢ ὑποθέσεως θα εὐνοή-
θῃ πολὺ κατὰ τὰς ὥρας 8-
9.30 π. μ. τῆς Κυριακῆς
(5) καὶ 10-11 π. μ. τῆς
Δευτέρας (6).

Ἀποφύγετε ἀντιθέτως τὰς
ὥρας: 6.15-8.15 μ. μ. τῆς
Δευτέρας (6) καὶ 11-12.30
μ. μ. τῆς Τρίτης (7).

Διὰ τὰς χρηματικὰς σας
ὑποθέσεις εἶναι κατάλληλοι
αἱ ὦραι 11-2.15 μ. μ. τοῦ
Σαββάτου (4) καὶ 7-8 μ.
μ. τῆς Τρίτης (7).

Ἀντιθέτως αἱ προσπά-
θειαι σας δεν θα εὐνοηθοῦν
κατὰ τὴν 6-8.30 μ. μ. τοῦ
Σαββάτου (4), ἰδίως μάλι-
στα ἂν πρόκειται δι’ ἐισ-
πραξὶν χρηματικῶν, αἵτησιν
δανείων κ.τ.λ.

Διὰ τὰ τυχερὰ παίγνια
εἶναι κατάλληλος ἡ ὥρα 10-
12.30 μ. μ. τῆς Παρα-
σκευῆς (3) καὶ 8.30-9.30
μ. μ. τῆς Τρίτης (7). Πάν-
τως τὰ κέρδη σας δεν πρό-
κειται να εἶναι μεγάλα.
Κατὰ τὰς ὥρας αὐτὰς εὐ-
νοοῦνται περισσότερον οἱ
συνδυασμοὶ καὶ ὅχι τὸ ἥρε-
μον παίγνιδι.

Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων
προτιμήσατε τὰς ὥρας:
7.30-8.30 π. μ. τῆς Παρα-
σκευῆς (3) καὶ 4-5.30 μ. μ.
τῆς Δευτέρας (6).

Αἱ αἰσθηματικαὶ ὑποθέ-
σεις εὐνοοῦνται ἰδιαίτερος
κατ’ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα.

Διὰ τὰς συναντήσεις εἶναι
κατάλληλοι αἱ ὦραι: 2-
4.15 μ. μ. τῆς Παρασκευῆς
(3), 6-7 μ. μ. τῆς Κυρια-
κῆς (5), 10.30-12.10 μ. μ.
τῆς Πέμπτης (9).

Ἐάν ὑπάρχη ἀπόλυτος
βία να συνάψετε ἀρραβῶνα

ἢ γάμον, προτιμήσατε τὰς
ὥρας 7-8 μ. μ. τοῦ Σαβ-
βάτου (4), 9-10.30 μ. μ.
Τρίτης (7), 11-12.30 μ. μ.
τῆς Πέμπτης (9).

Διὰ τὴν καλυτέρευσιν τοῦ
μέλλοντος καὶ τῆς θέσεώς
σας εἶναι κατάλληλοι αἱ ὦ-
ραι: 10-12.30 μ. μ. τῆς
Δευτέρας (6), 2-4.15 μ. μ.
τῆς Τρίτης (7), 12.30-1.45
μ. μ. τῆς Πέμπτης (9).

Ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ζωὴν
καὶ τὴν ὑγίειαν σας ὦραι,
κατὰ τὰς ὁποίας πρέπει να
διπλασιάζετε τὰς προφυλά-
ξεις σας εἶναι ἡ 3-4.30 μ.
μ. μ. τοῦ Σαββάτου (4)
καὶ ἡ 10-12.15 μ. μ. τῆς
Τρίτης (7).

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ δόκτορος Κάμα

ΝΑΝΤΙΑΝ Σ.— Ἡ ἀποκατά-
στασις σας θραύει πολὺ ἀκού-
σως τὴν ἀσθενείαν κατὰ τὴν
φλογερὴν αἰσθηματικὴν ἐκ-
πόνησιν θὰ ἐβραβεύει μὲς εἰς
μὴν ἡ θέσις τοῦ συζύγου σας θὰ
εἶναι ἀρκετὰ καλὴ, ὅχι ὅμως στα-
θερά. Ἰσχυραὶ εὐνοίαι καὶ τὸν
θεσησίον να ἀνέλθῃ εἰς ὑψηλὰ
ἀξιώματα, ἡ διατήρησις ὁμῶς
τῶν ὁποίων θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ δια-
φόρους περιστάσεις. Ἡ ἰδὴ σας
τύχη θὰ ἐμπροσθὶ αἰσθητικῶς τὴν
σταδιοδρομίαν του. Ἡ περιουσία
τὴν ὁποίαν θὰ ἀποκτήσετε θὰ εἶ-
ναι μετρία, πάντως ὁμῶς θὰ σας
ἐπιτρέψῃ μίαν ζωὴν ἀνεκτὴ καὶ
εὐκόλῃ. Δυσπιστεῖτε πρὸς τὸ πε-
ρισσότερον σας. Ἐπιτρέψατε δὲ
μηνὸς ἀπ’ αὐτό. Θὰ πρέπει να
διωρθεῖτε τὴν ἀσθενείαν τοῦ
καρδιοῦ σας καὶ τὰς συχνὰς
ἀλλαγὰς τῆς διαθεσεώς σας. Τὰ
ἐλεπτεῖ ὅλα πολὺ ἐπιπολαιῶς. Ὑ-
πόθεσις εἰς πολλὰς ἀσθενείας,
ποικίλης ὁμῶς ἐκτέσεως, δεν θέ-
λει ὅπου αἱ κινήσεις τῆς ζωῆς σας,
τοῦς εἰς κίνδυνον τῆς ζωῆς σας.

Π. Τ. Σ.— Ρ. 6.1. ο. ν.— Δὲ-
στε μοῦ ἀκριβὴ ἡμερομηνίαν γεν-
νήσεως ἡ τοῦλάχιστον κατὰ προ-
σέγγισιν πέντε ἡμέρας.

Π. Τ. Σ.— Ρ. 6.1. ο. ν.— Δὲ-
στε μοῦ ἀκριβὴ ἡμερομηνίαν γεν-
νήσεως ἡ τοῦλάχιστον κατὰ προ-
σέγγισιν πέντε ἡμέρας.

ΚΑΥΜΕΝΗ ΚΑΡ-
ΔΙΑ.— Ἡ δυσκολευτικὴ πολὺ
να σταδιοδρομήσατε καὶ θὰ χρει-
ασθῇ να καταβάλτε σκληρὰς
ἀγῶνας γι’ αὐτό. Εἴσατε πολὺ σκε-
πτικὸς καὶ φλέγεσθε ἀπὸ πολ-
λοῦς πόθους, δυστυχῶς ὁμῶς δεν
κάνετε τίποτε για να τοῦς πραγ-
ματοποιήσετε. Ἀσπαστε εἰς ὅλα,
κοιτανολίσσετε τὴν δύναμιν σας
εἰς τὸ να τὰ βάξετε διαρκῶς με
τοῦς ἄλλους καὶ τὸν ἑαυτὸν σας.
Ἄντι να προσπαθεῖτε να κάμετε
κάτι σταθερὸν καὶ διαρκές. Χρή-
ματα ὀλίγα καὶ περὶ τὰ τέλη της
ζωῆς σας. Δεν ἔλαψα πιθανότητα
ταξιδίου. Ἡ ὕψις σας θὰ ὑπο-
στῇ ἕνα ἰσχυρὸν κλονισμὸν συν-
τόμως, ἀλλὰ κατόπιν θὰ καλυτέ-
ρευθῇ. Προτιμήσατε ὡς χροῖμα τὸ
κυανόν καὶ ὡς πέτρων τὸν ἀέ-
θυστον. Ἀποφύγετε τὰς αἰσθημα-
τικὰς περιπετείας. Μόνον πικρίας
θὰ σας δώσουν.

ΦΟΙΤΗΤΡΙΝ Ε. Β. 6.2. ο. ν.—
Διαπνεύσατε ἀπὸ εὐγενὴ καὶ φιλό-
δοξα αἰσθηματικὰ καὶ ἔχετε μίαν
ἐμφυτον κλίσιν πρὸς τὰ γραμμα-
τικὰ καὶ τὰ τέχνας. Ἀντιλαμβάνε-
σθε εὐκόλῃ, ἀλλὰ δεν ἐπιδο-
σθε συστηματικῶς εἰς τίποτε. Ἡ
ἰδιοσυγκρασία σας δεν ἀντιδρᾷ

εὐκόλῃ εἰς τὰς ἐναντιότητας της
ζωῆς. Ἀρριμενεῖται στιγμιαία ἐξά-
ψεις σας ἀκολουθοῦνται ἀπὸ πε-
ρίσους γοητείας καὶ ἀδραναίας.
Τὰ αἰσθηματικὰ σας ἰσχυρὰ ἀλλὰ
παροδικὰ. Εἰς τὴν αἰσθηματικὴν
ζωὴν θὰ κάμετε πολλὰς ἀπρονου-
σίας. Ένα σημεῖον τοῦ χαρακτή-
ρος σας ποὺ πρέπει να προσέξετε
εἶναι τοῦτο: τὰ πάθη σας ὑποχω-
ροῦν εὐθὺς ὡς εὐρύν ἱκανοποίη-
σιν καὶ αὐτὸ εἰς τὸν ἔρωτα θὰ
σας κάμῃ ἀσυνεπῆ καὶ θὰ σας
δωρῇ πολλὰς πικρίας καὶ ἀπογο-
ητεύσεις. Χρήματα μετρία. Κοι-
νανικὴ ὑπόληψις, ἀλλ’ ὅχι μετὰ
λαί σέσεις. Ὁ γάμος σας ἐρα-
νάει. Θὰ φέρῃ ὁμῶς μίαν τάξιν
καὶ μίαν ἡμερίαν εἰς τὴν ζωὴν
σας.

ΧΑΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ 1938, Β. 6.
λ. ο. ν.— Ἐχετε διανύει ἕνα με-
γάλο μέρος τῆς ζωῆς σας, ὥστε
εἶναι περιττὸν να σὰς μιλῶμεν
για τὰ περασμένα. Βρίσκεσθε εἰς
τὸ μετακλινῶν δύο ἐπιφάσεις, ἐκ
τῶν ὁποίων ἡ μία εἶναι εὐνοϊκὴ ἡ
δὲ ἄλλη δυσμενής. Ἡ δεύτερα
τύχων θὰ διατηρηθῇ ἐπὶ τριετίαν
ἀκόμη. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ
δεν ἔλαψα καμμιὰν αἰσθητικὴν ἐλ-
πίδα—καταστάσεως σας, πλὴν
μίας θελαύσεως τῆς οικονομικῆς
σας θέσεως. Ἐπίσης μίαν ἀπει-
λὴν ἀσθενείας, ἡ ὁποία θὰ παρελ-
θῇ χωρὶς ν’ ἀφήσῃ σοβαρὰ ἰχνη
ἐπάνω σας. Ἡ νευρική σας καὶ ἡ
ἀντομονοῖα ὑπερισχύουν σὲ
σὰς σήματα καὶ σὰς φθειροῦν ἐν-
επαγερθῶντες. Πάντως δεν εἶναι
τὰ καλύτερα μέσα διὰ να ἐλ-
κύσετε τὴν εὐνοίαν τῆς τύχης.
Ἀπὸ τὸ πρόσωπο ποὺ μοῦ γρά-
φετε μὴν περιμένετε τίποτε. Ἄν
θέλετε συμβουλευθῆτε με, γρά-
φοντάς μου λεπτομερέστερα.

ΑΝΔΡΑΝ Β. 6.2. ο. ν.— Ἡ
ζωὴ σας δεν μπορεῖτε παρὰ να
εἶναι ἐκείνη ποὺ ὑπάρχει. Ἐδοκι-
μάσητε, ἀλλὰ θὰ δικαιωθῆτε. Ἡ
ζωὴ σας ἐπέρασε μέσα εἰς μίαν
ἐχθρικήν ἀτμόσφαιραν, ἡ ὁποία ἐ-
δηλητοποίησε καὶ τὰς καλύτερας
σας στιγμὰς. Ἡ οἰκογενεὶα σας
διεκτεῖ ἐχθρικός ἀπέναντι σας.
Οἱ ἀγῶνες σας δεν πρόκειται να
λῆθουν εὐκόλῃ. Ἐπὶ ἀρκέτον ἀ-
κόμη διάστημα θὰ ἐνδραστηριο-
ποιήσασθε. Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ τέλη
τοῦ τρέχοντος ἔτους ἡ καὶ ὀλίγον
πρότερη θὰ ἀρχίσῃ μιὰ περίο-
δος ἐξοικονομῶν καὶ ὅλα αἱ ἐ-
ναντίον σας προσπαθεῖται θὰ ἀπο-
τύχουν.

ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑΝ.— Πρέπει
να εἴσατε εὐχαριστημένη διὰ τὴν
ἡσυχίαν σας. Θὰ σας δώσῃ μεγά-
λας χαρὰς καὶ ἱκανοποιήσεις.
Ἀλλὰ πάντοτε με μέτρον. Θὰ
ζήσετε μίαν ζωὴν ἡρεμὴν, ἀπλὴν
λαγνίαν ἀπὸ περιπετειῶν. Ἀλλ’
εἰς κάθε θῆμα θὰ σας συνοδεύῃ
ἡ ζηλοτυπία καὶ ὁ φθόνος. Χρή-
ματα μετρία, τὰ δὲ διαχειρισθῆ-
τε ὁμῶς με πολλὴν φρόνησιν. Θὰ
πανδρευθῆτε συντόμως ἐξ ἑρωτος.
Ἡ συζυγίη σας ζωὴ θὰ εἶναι εὐ-
τυχὴ, πολυπότη δεν θὰ λείψουν
μερικὰ ἔριδες καὶ φιλονεικίαι.
τῶν ὁποίων τὴν εὐθύνην θὰ φέ-
ρετε κατὰ τὸ πλεῖστον σῆς. Μία
ἀσθενεία τοῦ κυκλοφοριακοῦ συ-
στήματος θὰ θέσῃ εἰς μεγάλον
κίνδυνον τὴν ζωὴν σας.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑΝ.—
Έάν μοῦ ἐπέλγαντε τὴν ἡμερομηνί-
αν τῆς γεννήσεως τοῦ συζύγου
σας θὰ μπορούσα να σὰς ἀπαν-
τήσω λεπτομερέστερα εἰς ὅτι με
ρώτατε. Πάντως ἡ βικὴ σας ζωὴ
ὑπόκειται εἰς πολλὰς ἀντιθέσεις
καὶ ἐχθρότητες. Σὰς μισοῦν χω-
ρὶς λόγον, ἀλλὰ καὶ σῆς με τὸν
τρόπον σας ἐνισχυετὲ τὰ μισὰ αὐ-
τά, διότι εἴσατε χαρακτήρ στενὴν
χαρὸς καὶ πείσμων. Δεν δημιουργεῖ-
τε φιλικὰ γύρω σας καὶ προ-
καλεῖτε ἀπὸ τὴν πρώτῃν στιγμὴν
τὴν ἀντιπάθειαν καὶ τὴν ἐχθρότη-
τα. Θὰ βοηθήσετε πολὺ τὸν συζύ-
γόν σας εἰς τὴν σταδιοδρομίαν
του διότι διαρκῶς θὰ τοῦ ὑπο-
κατεῖτε τὸν ἑαυτὸν να κάμῃ κατὰ
καλύτερον καὶ να διακριθῇ. Μίαν
ἡμέραν θὰ ἀποκτήσατε ἀρκετὰ
παιδιά.

ΜΙΜΗΝ ΚΑΡ.— Ἡ διατακτικὴ
κίνησις καὶ ἡ ἀτομία σας εἶναι
δύο ἐλαττώματα ποὺ πρέπει να
τὰ διορθώσετε. Εἴσατε πολὺ δι-
στακτικὴ εἰς ὅλα καὶ ποτε δεν ἀ-
φήνετε τὸν ἑαυτὸν σας να ἐκδῇ

Β. ΕΥΧΑΡΗΝ.— Δώσατε μοῦ
τὴν ἡμερομηνίαν τῆς γεννήσεως
σας ἡ τοῦλάχιστον κατὰ προσέγγι-
σιν πέντε ἡμέρας. Μόνον ὁ μὴν
δὲν μοῦ ἀρκεῖ.

Σ. ΠΟΛΥΚΑΝΑΡΙΤΗΝ, Π. 6.2.
ο. ν.— Ἡ ἀσθενεία σας εἶναι
ἐκτεταμένη ἀποσπαστικῆς, με-
λανοῦ καὶ ἐπιτυχίας σας θὰ εἶναι με-
τρία. 2) Θὰ προσδεύετε καὶ θὰ
διακριθῆτε ἀλλ’ ἡ ἰσχυρογνωμο-
σύνη σας θὰ σας ὀδηγήσῃ εἰς πολ-
λὰς ἐναντιότητας. 3) Θὰ συνάψα-
τε

τε πλοίοιον γάμον και περί το μέσον της ζωής σας θα αποκτιέται. Έγγραφο, ιδιοκτησίας. ΜΟΝΑΚΡΕΙΒΗΝ ΤΗΣ ΜΑΝ-ΝΑΣ. Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Ο Ν.— Η υγεία σας είναι δυστυχώς πολύ επιβαρυντική, έχετε δε μεγάλην προδιάθεση προς τας ασθένειας. Ο οργανισμός σας δεν παρουσιάζει καμμία αντίδραση, επειδή δε τα νεύρα σας έχουν εξασθενήσει, οι κινήσεις είναι μεγαλύτεροι. Η ασθένεια σας δεν θα παραμείνει εις το ίδιο οξύ σημείον. Αλλά και δεν θα εξαλειφθή έντελώς. Θα παραμείνι ως χρονία, χωρίς όμως να σας ένοχλή αισθητός, παρά μόνον εις ώριμους περιόδους κρίσεως. Ακολουθήστε τας συμβουλὰς του Ιατρού σας, και το καλύτερον θα ήτο να υποβληθήτε εις ειδικήν θεραπείαν δώ. Είσαθε φύσις όνειροπόλος, τρυφερά, εξαιρετικώς ευαίσθητος, δυστυχώς δε χωρίς μεγάλην αντίληψιν της πραγματικότητος. Αισθηματικώς θα δοκιμάσετε περιπετει-ας. Θα δυσκολευθήτε πολύ διά να ξεφυγείτε από τον σημερινόν ρυθμόν της ζωής σας. Χρήματα όλίγη. Αποκατάστασις θραδεία, άλλ' άπροσδόκητος. Μεγάλοι οικονομικαί στενοχωρίαί. Έλλειψις ύποστηρίξεως. Προκαλείτε την συμπάθειαν άλλ' όχι και τό ένδιαφέρον. Προσπαθήτε να αποκτήσητε μίαν ψυχικήν ήρεμian, ή οποία πολύ θα σας βοηθήσῃ.

ΕΛΠΙΝΙΚΗΝ Π.— Δώστε μου ακριβή ήμέραν γεννήσεως ή κατά προσέγγισιν πέντε έως δέκα ήμε-ρών. Μόνον ό μήν δεν αρκεί.

ΕΛΕΝΗΝ Ν. Ε. Γ.— Δώρα σαν κι' αυτά που γράφετε είναι εύπρόδεκτα για ένα πατέρα και μία μητέρα. Μεγάλα όνειρα και φιλοδοξίες. Τα μέσα δεν σας ενδιαφέρουν. Καίτοι να επιτύχετε εκείνο που θέλετε είσαθε ικανή να προσεβλήσετε πολλά προσήματα και τύπους. Ο χαρακτήρ σας ύφιστάται συχνά διαλείψεις και πολλές φορές δεν ξέρετε ούτε σεις τί επιθυμείτε. Οικονομικώς

ΜΕΤΟ
CUTEX

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ετησία έσωτερικού Δρχ. 250
Εξάμηνος » 125
Ετησία έξωτ. λίρ. Άγγ. 1.10
Εξάμηνος Άμερ. δολλ. 6
Υπεύθυνος συντάξεως
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωφόρος 19)
Έκδεται: Έταιρία
«Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σία»
Καλλιτεχνικός συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ
Διευθυντής Τυπογραφείου
ΣΤΕΦ. Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Ασκήσεις 4

ΣΤΟ ΠΑΓΚΑΚΙ ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ

(Συνέχεια απ' τη σελίδα 24)

Έβλεπα να παίρνη θάρρος, θά το έλεγα όλη την αλήθεια... Δεν θα πείραζε τότε... Άλλά τώρα;
Τέλος, μία μέρα, έκανε το μεγάλο πήδημα, αυτή ή μικρούλα Γκαμπυ ντε Σαμπόρ: Μιά κατάχρησι στην Τράπεζα! Το πράγμα ήταν βαρύ.

Άλλοιμονο! Γρήγορα είχαν σχηματισθή ύπόνοι-ες και είχε διαταχθή έλεγχος. Ο έλεγχος θα γινόταν την άλλην ήμέρα. Και σήμερα, καθισμένη στον ίδιο πάγκο, στον ό-ποιο καθόταν ό Λουί πριν από μερικές εβδομάδες, τον περίμενε σκεπτική. Σαφινός, ή Γκαμπυ, εί-δε μπροστά στα μάτια της όλη την φρικαλεότη-τα της θέσεως της. Αύριο ό έλεγχος, τό σκάνδαλο, ή φυλακή, ή άτίμωσις. Θυμήθηκε για μία στιγμή τό πιστόλι, που ήταν μέ-σα στην τσάντα της, τό πιστόλι του. Τό έβγαλε και τό έφερε στο στήθος της.

Ο Λουί είδε την σκηνή με φρίκη:
— Δεν ντρέπεσαι;
— Όρμησε επάνω της. Υπήρξε όμως λιγώτερο τυχερός από όσο είχε φα-νι αυτή, άλλοτε. Η τελευ-ταία συλλαβή χάθηκε μέ-σα στον κρότο του πυρο-βολισμού.
Η Γκαμπυ δεν άκουγε πιά τίποτα... Ο Λουί Ντορμέ άρπαξε τό ζεστό ακόμη όπλο από τό χεράκι της. Δεν αυτο-κτόνησε όμως. Τό πέταξε μακριά κι' άρχισε να γελά.

Στό φρενοκομείο που μου διηγήθηκε την ιστο-ρία του, έχει τώρα αριθμό 1059.

Η ΜΠΛΕ ΜΑΝΤΟΝΑ

(Συνέχεια απ' τη σελίδα 54)
σε, λοιπόν, τη συνέχεια. Ο Χάμ έπεσε στα πόδια του Ντίκ και τον παρακαλούσε ν' αναλάβη αυτός την υπό-θεσι ύπ' εύθύνη του, για να μη γίνη κανένα σκάνδαλο εις θάρος του και χωρίση με τη γυναίκα του, με την ύπόσχεσι ότι όλα τά έξοδα που θα έγινόντα, θα τά πλήρωνε αυτός. Έτσι κι' έ-γινε. Και την άλλη μέρα έ-σκασε ή μπόμπα!...

— Μα για όνομα του Θεού! Τι μάς παιδεύεις έ-τσι; είπε ό Γιόν. Γιατί δεν μάς λες ποιά ήταν επί τέ-λους ή κατάπληξις;
Ο Χάθερσον ωστόσο έ-θγαλε με τό πάσσο του απ' την τσέπη ένα τσιγάρο, τό άναψε κι' εξακολούθησε πάλι την αφήγησί του:

— Η κοπέλλα δεν ήθελε να έκβιάση κανένα, όπως νομίζατε άσφαλώς όλοι σας. Κάθε άλλο! Η όμορφη «Μπλε Μαντόνα» είχε πεθά-νει. Πρωτοδύ να πλησίωση τό τέλος της έκαμε διαθήκη και έφθεσε όλη της την πε-ριουσία, ή οποία άνέρχεται σε πέντε εκατομμύρια δολ-λάρια, στην «Παρηγοριά της ψυχής της».

— Και ό Χάμ Κούνιφερ; Τι σκέπτεται να κάνει; πε-τάχτηκε κάποιος απ' την πα-ρέα.

— Είναι φανερό, άπήντησε ό Χάθερσον, ότι ό Χάμ δεν θ' αφήση να πάνε χαμένα τά εκατομμύρια αυτά. Άπ' τό άλλο μέρος, ό Ντίκ ίσχυρί-ζεται ότι αυτός είχε αναλά-βει την ύπόθεσι και κατά συνέπειαν αυτός πρέπει να πάρη και τα λεπτά. Έκτός απ' αυτό ή κληρονομία είναι στο όνομά του.

— Και ή Κούνιφερ; ρώτη-σε ό Γιόν. Δεν έκαμε ακό-μα κανένα σκάνδαλο;...

— Καύμενε Γιόν, παρετή-ρησε ό Χάθερσον. Είσαι πά-ρα πολύ άφελής. Φαίνεται ότι δεν ξέρεις καθόλου κα-λά τις... αϊκες! Ήταν δυ-νατόν να προκαλέση σκάν-δαλο ή γυναίκα του, άφού πρόκειται για μία κολοσ-σιαία περιουσία... για πέν-τε δόλκλρη εκατομμύρια δολλάρια;...

ΓΚΙΖΙ ΓΚΡΟΥΜΠΕΡ.

ΓΕΩΡ. ΙΣΑΚΥΡΟΓΛΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ — ΜΑΙΕΥ-ΤΗΡ

Έως Έπιμελητής Μαιευτηρίου αμ. Ηλιάδης. Δέχεται 3-6 μ.μ. όδός Σόλωνος 74. Τηλ. 27.287.

Μόνον ή Πούδρα άντέχει είσαυτήν την δοκιμήν

Χρώμα «ματ» καθαρό και γοητευτικό από τας 9 το πρωί μέχρι τας 5 το απόγευ-μα. Δεν έχετε ανάγκη να ξα-ναπουδραρισθήτε όλόκληρη την ήμέρα. Αυτά είναι τά ήγγυ-μένα άποτελέσματα με την νέ-αν άεροποιημένη πούδραν. Ο εκπληκτικός τρόπος άεροποιή-σεως είναι ή ανακάλυψις ενός Παρισινού χημικού. Μόνον έ-λαφρά πούδρα όπως ό άέρας συλλέγεται δι' αυτήν την χη-μικήν. Έτσι επιτυγχάνεται μία πούδρα δέκα φορές λεπτότερα και έλαφροτέρα από τας συνή-θεις. Αυτή ή μέθοδος χρησιμο-ποιείται τώρα εις την πούδρα Τοκαλόν. Ίδου διατί ή πού-δρα Τοκαλόν εξαπλώνεται τό-σον κανονικά και όμοιομόρφως καλύπτουσα την επιδερμίδα με ένα σχεδόν άδιόρατον πέπλον

ZONES

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ
Δι' όλα τά γούστα, δι' όλα τά σπόρτ.

Χωρίς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλο
του Οίκου ΜΠΑΡΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΕΙΔΙ-
ΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ και προσώπικόν άρτιον εις την
διάθεσιν σας, εις τό ιδιαίτερον τμήμα του

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ και ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ
ελαστικές νέας παραλαβής, έντελώς άδιόρατες
και έπίδεσμοι ελαστικοί IDEAL, VELPEAU κ.λ.π.

Για να γνωρίσετε τον χαρακτήρα σας

Αι έπιστολαί που θα απευθύνωνται «Προς την Γραφολόγην» τοῦ «Θησαυρού» (Λεωφόρος 19, Αθήνας), πρέπει να περιέχουν σα-φή και συγκεκριμένα ερωτήματα. Έάν ή συμβουλή ζητήται δι' άλλο πρόσωπον και όχι για τον γράφοντα ή ημερώματός του να περιέγεται και ένα απόκομμα έπιστολής ή ημερώματός του. Προσέξτε όμως: Όταν καθίσετε να γράψετε, προσπαθήστε να είσαθε έντελώς φυσικοί. Μην έπιτηδεύητε να μιμηθήτε αυτόν ή εκείνον τον χαρακτήρα, γιατί αυτό θα σας ελάττη χωρίς να σας ώφεληση τίποτε. Τό σημείον αυτό είναι κεφαλαιώδες. Απαραίτητως επίσης πρέπει να περιέγεται στην έπιστολή σας τό ψευδώνυμον στο όποιον θέτε να σας απαντήσωμε.

Έκαστη έπιστολή πρέπει να συνοδεύεται και από πάντε δραχ- εις γραμματόσημα, δι' έκαστην απάντησιν.

ΡΟΔΑ Τ' ΑΠΡΙΑΗ.—Αυτό που γράφετε δεν έχει μεγάλη σημά-σια. Ο γραφικός χαρακτήρ δεν είναι ζήτημα μορφώσεως. Όπως όποτε εκείνο που έλέπω σε σας είναι μία άσάβεια και μία ακα-ταστασία, συγχρόνως δε μία φυ-σική άνικανότης προς αλαόληπτε σοφά άσυχολία. Οι έξάψεις που δοκιμάζετε είναι παροδικές και ά-λουδούνται συνήθως από μία περίοδο καταπτώσεως. Είσαθε κα-μωμένη για την εύκολη και ή-ρημη ζωή, αλλά δυστυχώς δεν θα την άπολαύσετε όπως σεις θέλε-τε. Αισθηματικώς θα στενοχωρη-θήτε πολύ γιατί δεν θα σας είναι δυνατόν να συγκρατήσετε τους ανθρώπους που θα ενδιαφεροθύν για σας. Θα παθρευθήτε με συ-νοικέσιον. Χρήματα όχι πολλά.

ΕΥΑΙ ΣΘΗΤΗ ΚΑΡΔΙΑ 13.— Είσαθε χαρακτήρ πολύ τρυφερός, ευαίσθητος, και όνειροπόλος με πολύ λίγη άντίληψιν της πραγ-ματικότητος. Θα συναντήσετε την εύτυχian κάπως άργότερα, άφού περσάτε από μερικές δοκιμασί-ας. Προσέξτε πολύ τας αισθη-ματικὰς περιπετειάς, διότι θα έγ-καταλείψητε πολύ στον άνθρωπο που άγαπήσετε. Προκαλείτε εύκο-λα την συμπάθειαν διότι έχετε μίαν φυσικήν γοητείαν. Χρήματα πολλά δεν θα αποκτήσετε, αλλά θα ζήσετε εύκολη ζωή. Γάμος ά-πό έρωτα εύτυχής. Σας άπειλεί μία νευρική ασθένεια και γι' αυτό πρέπει από τώρα να αρχίσετε να συγκρατήτε τα νεύρα σας και να περιορίσετε όσον μπορείτε τον αισθηματισμόν σας.

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΗΝ Α Π Ο ΤΗΝ ΖΩΗΝ, Δ ρ ά μ α ν.—Ο σύζυγός σας είναι πολύ ευαίσθη-τος χαρακτήρ και αυτό δεν ται-ριάζει εις ένα άνδρα. Η επιτυχία του στη ζωή θα είναι πολύ μετρία. Θα παραμείνι πάντοτε σε πολύ χαμηλά επίπεδα, διότι του λείπει τό θάρρος και ή θέλησις. Ο-πωρόποτε όμως θα κάμψι τὰ πάν-τα για να δώση την χαράν και την εύτυχian. Μεγάλην όλικήν ευημερίαν δεν πρέπει να περιμέ-νετε. Από όσα σας γράφω για τον σύζυγόν σας καταλαβαίνετε αρκετά ποιά θα είναι ή ζωή σας. Δεν θα αποκτήσετε παιδιά. Μία έρωτική σχέσις, έπειτα από μερι-κά χρόνια, θα σας φέρη εις με-γάλην στενοχωρίαν. Αλλ' επί ένα διάστημα θα σας δώση την εύτυ-χian. Εις την εργασίαν σας θα προχωρήσετε πολύ άργά, θα συ-ναντήσετε όμως μίαν σημαντικήν ύποστηρίξειν και αυτό θα σας ά-νακουρίσῃ.

ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΕΙ.—Ο φί-λος σας είναι ένα καλό παιδί στην κυριολεξία, με καλά και ευγενι-κά αίσθηματα. Η άγάπη του εί-νε ελκυστική, αλλ' όχι πολύ θα-θεία. Άγοπάει διότι είναι πλάσμε-νος γι' αυτό, αλλ' ή άγάπη δεν τον άπορροφά όλόκληρα. Η ζωή του πρέπει να είναι εύκολη, γιατί αλλιώς δεν θα μπορούσε να άντιδράση στις εναντιότητες. Του άρραει να περιστολογή και να άπιδεκνύεται, τον φαντάζομαι

ποδ. Αυτό θα σας βοηθήσει πολύ.
4) Όχι ευχαριστώ. Το περιέβα-
λον σας διακρίνεται δυσμενώς από
γαντί σας.
ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ Χ. Φ.— Αι καλ-
λιτεχνικά σας τάσεις δεν είναι
τόσον ισχυρά, όσον φαντάζεσθε.
Έχετε ικανότητα αφομοιώσεως
και κατανοήσεως, αλλά όχι μεγα-
λυν δημιουργικήν πνοήν. Θα επι-
τύχετε εν τούτοις διότι έχετε άρ-
αγήν ευφυΐαν και χάρις σ' αυτήν
θα διακρίνεται πάντοτε τί πρέπει
να κάνετε και πώς να ενεργήτε
για να διακριθίτε. Ένισχύστε
την θέλησιν σας πού ύστερεί πολύ
και φροντίστε να αποκτήσετε το
αίσθημα της τάξεως, διότι αι
προσπάθειαι σας είναι ακόμη πολ-
λύ επιπόλαια. Σας τραβούν πολ-
λά πράγματα, αλλά δεν άφοσιώ-
νασθε σε τίποτε με αποφασιστικό-
τητα. Είς τον έρωτα η άποτυχία
σας θα είναι μετρία. Θα αγαπήση-
τε περισσότερο παρ' ό,τι θα ά-
γαπήθητε. Γάμος εις στιγμήν πα-
ραφοράς όχι πολύ εύτυχος.
ΡΕΝΝΟΝ ΣΑΡΡΗΝ. 'Α η-
μ ό χ ό σ τ ο ν Κ ύ π ρ ο υ.—
1) Εύφραντασιν, με γοργήν αντί-
ληψιν, αλλά χωρίς συνέχειαν.
Θέλετε να κάμετε πολλά, αλλά
δεν μπορείτε να στρωθήτε στη
δουλειά. 2) Ονειρεύεσθε μίαν ά-
νωτέραν δημιουργίαν, αλλά χω-
ρίς ώριμμένην κρίσιν προς μίαν
κατεύθυνσιν. Μακάρι από επιχει-
ρήσεις. 3) Όχι. Πρέπει να βασι-
σθήτε εις τον εαυτόν σας. Προς
το παρόν η τύχη σας είναι δυσμε-

νης. Έλευθερον επάγγελμα. Είς
άσπληκτικήν θέσιν δεν θα μπορέ-
σετε να σταδιοδρομήσετε, διότι
θα σας είναι δύσκολον να περιο-
ρίσετε το μυαλό και την φαντα-
σία σας. 5) Τολμήσατε όχι. Κα-
ταναλίσκετε περισσότερας δυνά-
μεις από ό,τι πρέπει, δυστυχώς
δεν χωρίς σκοπόν. Σπαταλάς όχι.
Μάλλον γενναίωδός. Έξοδεύε-
τε ασυλλόγιστα, αλλά η σπατα-
λή δεν είναι το χαρακτηριστικόν
σας.
ΤΖΟΥΛΙΑΝ Χ.— Είθε χαρ-
ακτήρ στενόχωρος, κλεισμένος πολ-
λό, δυστροπός, λίγο ακατάστα-
τος. Η αίσθηματικότης σας είναι
πολύ περιορισμένη. Νομίζετε ό-
τι αγαπάτε περισσότερο από ό,τι
συμβαίνει εις την πραγματικότη-
τα, ενώ πού πολύ θέλετε να κα-
τακτήσετε έναν άνθρωπον και τί-
ποτε περισσότερο. Έν τούτοις ύ-
ποφέρετε συχνά διότι δεν σας προ-
σέχουν όσον θέλετε. Βασικώς ει-
σας άστολμη και χωρίς θέλησιν.
Γάμον προσεχί δεν έλέπω. Η ύ-
ψη του Κ. είναι με μολύδι
και μισοσυνεμένη. Δεν μπορώ να
άποφανθώ. Στείλτε μου κάτι κα-
λύτερον. Το «αγριοπούλουδο» μπο-
ρεί να κάμψι αυτό πού γράφετε.
Μίς Χ., Όν γ κ η ν.— Χαρα-
κτήρ αισθηματικός, θαρσαλέος,
φιλάρεσκος. Θα αντιμετωπίσετε
με θάρρος όλως τας εναντιότητες
της ζωής. Καλλιτεχνικά διαθε-
σεις, αι όποιας όμως δεν πρόκει-
ται να εκδηλωθούν. Θα αγαπήση-
τε πολύ και θα έρθετε πλήρη άν-
ταπόκρυσιν εις το αίσθημά σας.

Είς την ζωήν σας θα γνωρίσετε
πολλά αισθήματα, πολλά από τα
όποια θα είναι επιπόλαια και πα-
ρεκτικά. Προκαλείτε από την πρώ-
την στιγμήν εντύπωσιν, αλλά δεν
διδέσθε με εύκολιαν. Προς το πα-
ρόν παίζετε. Ο γάμος σας θρα-
ύνει. Θα ζήσετε εύκολην ζωήν
και άνετον.
ΤΖΑΙΗΜΣ ΚΑΓΝΕ-Υ. Π ό-
ρ ο ν.— Ό χαρακτήρ σας προβί-
δει άμέσως την ακαταστασίαν και
την άσυναρτησίαν. Είθε αρκετά
επιπόλαιος και μολονότι έχετε
καλή καρδιά εκτίθεσθε συχνά εις
παρεξηγήσεις. Οι τρόποι σας και
γενικά το φερισμόν σας είναι εύ-
γενικά και δι' αυτό προκαλείτε
σμέσως προσοχήν. Είς τας πρά-
ξεις σας είθε κώπας όρμητικός,
αλλά χωρίς συνέχειαν. Ένθουσι-
άζεσθε εύκολα, αλλά οι ένθουσια-
σμοί σας περνούν πολύ γρήγορα.
Είς την ζωήν παρ' όλ' αυτά, θα
επιτύχετε, διότι η τύχη θα σας
ευνόησιν πολύ σε λίγο. Το πρόσω-
πον για το όποιον μου γράφετε
έχει ένα θαύμα αισθηματισμόν.
Φυσία ρωμαντική. Πολύ στενόκαρ-
δη. Παρασύρεται πολύ από τα
δνείρα και την φαντασίαν της.
Θαυμασία ως έρωμένη. Πολύ η-
λότης και εκδικητική, με τον
τρόπον πού εκδικούνται οι γυναί-
κες. Μελαγχολικός χαρακτήρ, με
στιγμάς έντονου άπελπισίας και
άπογνώσεως. Είς μίαν παρομοίαν
στιγμήν να μπορούσε να φθάση
έναντις εύτοκτονίας δεν έγκαι-
λεπτό.
ΑΓΝΩΣΤΗΝ ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ Α. Η

ευτυχία δεν σας χαμογελά ακό-
μη. Έν τούτοις η σημερινή κατα-
στάσις είναι παροδική. Θα έχετε
ακόμη μίαν μεγάλην κρίσιν. 2)
Ναι, αλλά πολύ άργότερα. Προς
το παρόν τίποτε το αξιόλογον.
Μερικά άπογοητεύσεις. 3) Εύοί-
σθητες, εύκολος συγκινούμενος,
χωρίς αντίδρασιν. Παρασυρθε-
σθε από τα αισθήματα και δεν άφί-
νετε μεγάλην έσιν εις το λογικόν.
Μελαγχολείτε και στενωχωρείσθε
με το παραμικρό. Αι ζοφεράι σκέ-
ψεις σας καταλαμβάνουν συχνά.
Κατά τα άλλα είθε ένα ήμερος
χαρακτήρ και έγκαταλείψθε
χωρίς καμμίαν προσπάθειαν εις
την μαίραν σας. Αυτό δεν είναι
καλόν. 4) Θα εύτυχήσετε, δεν θα
αντρευθήτε όμως σύντομα. Προ-
ηγούμενος θα γνώριστε ένα με-
γάλον έρωτα, ό οποίος όμως δεν
θα καταλήξη εις τίποτε.
ΡΟΖΙΤΑΝ.— Ό φίλος σας εί-
νε άπολύτως ειλικρινής και πι-
στεύει άπολύτως όσα σας λέει ση-
μερα. Άλλά δεν θα μπορέση να
τά πραγματοποιήσιν. Λιότε μ. κ. η
και πρέπει να το πάρτε άπόφα-
σιν αυτό. Άργότερα αλλωστε θα
λέγτε ότι δεν θα υποφέρετε καθό-
λου γι' αυτό. Η εύτυχία σας έρί-
σκειται άλλοι, σε ένα μεγάλον έ-
ρωτα, πού θα γνωρίσετε εις ή-
λικίαν 19 ετών. Κατά τα άλλα ό
φίλος σας είναι ένας λαμπρός νέ-
ος και θα σταδιοδρομήσιν καλώς
εις την ζωήν. Θα χωρισθήτε όμως
για πάντα μαζί του. Σεις είθε
φύσις αισθηματική και θα υποφέ-
ρετε πολύ. Θα λημονήσετε όμως
γρήγορα. Βάλτε κάποιαν μεγα-
λύτεραν τάξιν εις την ζωήν σας,
διότι τώρα έλέπετε μόνον την ά-
συναρτησίαν και μίαν μεγάλην ύ-
περοχήν της φαντασίας επί του
λογικού σας.

ΕΝΑΝ ΔΕΙΛΟΝ. Θ ε σ υ ν η-
κ η ν.— Ό χαρακτήρ σας προβί-
δει μίαν έλαιο-ητα, πού σπρφεύει
όμως πάντοτε εναντίον του εαυτού
υας. Αι σχέσεις σας με τους άλ-
λους είναι επιφυλακτική και διστα-
κτική. Δυσπιστείτε προς όλους.
Σας λείπει η πρωτοδουλία και το
θάρρος. Σκεπτεσθε να κάμετε
διαφορά πράγματι, αλλά δεν κά-
νετε τίποτε και γι' αυτό κινδυνεύ-
ετε να παραμείνετε εις το περιθώ-
ριον της ζωής. Έγκαταλείψθε
εις την σημερινήν σας ζωήν. Χω-
ρίς καμμίαν προσπάθειαν. Και ό-
μως έλέπω σε σας πολλές ικανό-
τητας, τας όποιας έχετε άφήσει
να έξασθενήσουν έντελώς. Με τους
φίλους σας ερχεσθε σε συχνάς
μικροσυγκρούσεις, χωρίς όμως
σθεσώτερον αντίκτυπον. Θα παν-
δρευθήτε πολύ άργά. Προς το
παρόν δεν έλέπω τίποτε άπολύ-
τως.
Δ. Χ. Π. ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ.
Π ε ι ρ α ι α.— Θα εύτυχήσετε,
αλλά θα πανδρευθήτε πολύ άργά-
τερα και με πρόσωπον άλλο από
τον σημερινόν. Από έρωτα όμως
Υλική εύμερεια και οικογενεια-
κή γαλήνη. Το πρόσωπον για το
όποιον μου γράφετε είναι έγωιστι-
κόν και ματαιόδοξον. Τα αισθη-
ματά του έλαιο άλλα όχι σταθε-
ρά. Δεν μπορώ να έξέρω αν σας
σκέπτεται αυτή την στιγμήν, άλ-
λά πάντως δεν έλέπω την δικήν
σας εύτυχίαν μαζί του.

ΜΑΡΙΑΝ Μ.— Έχετε αρκετήν
θετικότητα, αλλά σας λείπει το
θάρρος και η πρωτοδουλία. Τα
αισθήματά σας είναι πολύ ψυχρά.
Πειράζεσθε όμως με το παραμι-
κρό και είθε λιγάκι γκρινιάρικα
και φειδωλή εις όλα: χρήματα
και αισθήματα. Η αγάπη δεν
σας συγκινεί, την θέλετε όμως έ-
πειδή άκούτε όλον τον κόσμον να
μιλά γι' αυτήν. Τα πρόσωπα εις
τα όποια απέσπαστε δεν θα σας
βοηθήσουν. Έντείνετε περισσότε-
ρον τας δικάς σας προσπάθειας.
Είς το έμπόριον δεν θα κάμετε
μεγάλα πράγματα εκτός αν έρ-
θε «οτρωμένη» δουλειά. Μόνη δεν
θα δημιουργήσετε τίποτε. Άποφύ-
γετε το πρόσωπον για το όποιον
μου γράφετε. Είναι από τους ά-
νθρώπους πού προτιμούν τον λο-
γόν δρόμον από τον εύδον. Υ-
πουργός, ύποκριτής, έγωκεντρικός
τύπος.

Νέα 'Ιουλιέττα

Μία καρδούλα θουρκωμένη
από το κλάμα κι' από την ά-
πελπισία — αυτό είναι το
γράμμα της μικρούλας μου φί-
λης, της «Νέας 'Ιουλιέττας»,
όπως υπογράφεται.
Όμολογώ πώς είναι πονεμέ-
νη πραγματικά η ιστορία της.
Πού γυναίκα πού έτυχε ν' ά-
γαπήσιν στη ζωή της θα μπο-
ρούσε να μη το παραδεχθί αυτό
... Η μικρή μου φίλη άρ-
αβωνιάστηκε μ' έναν νέο πού
της προέβλεψαν. Ο νέος ήταν
συμβαθηνικός και άρκετά πλού-
σιος: είχε εισόδημα 10.000 δρ.
τόν μήνα. Όταν άρραβωνιά-
στηκε, η φίλη μου δεν αγαπού-
σε, φυσικά, κανέναν. Έξαφνα,
όμως—αυτό είναι τα παιχνίδια
που μάς παίζει η τύχη καμιά
φορά—, λίγον καιρό μετά τους
άρραβώνες της, έγγνώρισε έναν
άλλο νέο και τον έρωτεύθηκε.
Ό άλλος αυτός νέος, είναι πο-
λύ μεγάλος στην ηλικία απ'
αυτήν. Και άμπαρταχος. Η ά-
πουσία του άρραβωνιαστικού
της—είχε μετατεθεί σε μία έ-
παρσία—διευκόλυνε τις σχέσεις
της με τον αγαπημένο της. Πρό
όλίγου όμως ο άρραβωνιαστι-
κός της επέστρεψε. Και ζήτη-
σε να γίνι ο γάμος το Πάσχα!
Μου ήθελε σαν τρέλλα—συ-
νεχίζει η φίλη μου. Το ίδιο
άπόγευμα πήγα και θάρρα αυ-
τόν πού αγαπώ και με δάκρυα
στά μάτια του είπα τα καθέκα-
στα. Αυτός, άφου έμεινε σπλ
λογισμένος, άρεκετή ώρα, μου
είπε ότι μ' αγαπάει και ότι θα
του στοιχίσιν πολύ αν με χά-
ση... αλλά έπειδή ό μισθός του
είναι μικρός, δεν μπορεί να με
πάρη. Όσο κι' αν του έδή-
λωσα ότι δεν με τρωά το χρή-
μα και η πολυτέλεια, αυτός
παρέμεινε ανένδοτος!..»

Και λές, ύστερα, πώς τον ά-
γαπάς; Μά η αυτοκτονία, στην
περίπτωσιν αυτή, θα ήταν πρώ-
τα—πρώτα ένα έγκλημα έναν-
τίον της αγάπης σου... Όπως
θυσιάζεται αυτός για σένα, έ-
τσι έχεις καθήκον να θυσιά-
σθης έσύ γι' αυτόν. Να δια-
κόψης κάθε σχέσι μαζί του—
για να τον άπολυτρώσης από
κάθε τύψη, από κάθε πικρία
πού θα του φέρνη ή σκέψις ότι
υπέφερες χάριν του. Και τότε
θα νοιώσης μίαν άνέκφραστη
ικανοποίησιν, την ικανοποίησιν
ότι για να κρατήσης ψηλά το
αίσθημά σου, για ν' άπαλλά-
ξής από τα δάσανα τον άγα-
πημένο σου, έκαμες κάτι πού
μια συνθησιμένη γυναίκουλα
δεν θάκανε ποτέ: έθυσιάστη-
κες για να έξασφαλίσης την
ψυχική γαλήνη του ανθρώπου
πού αγαπάς. Θα παντρευθής,
λοιπόν, τον άλλον. Και θα ζή-
σης τίμια μαζί του—και με τις
άναμνήσεις σου... Αυτό, περι-
μένο να μου γράψης ότι άπε-
φάσισες να κάνης..

Μαρι Κλαίρ

“Α, όχι, αγαπητή μου, δεν
θέλω να πιστέψω ότι έσκέ-

αθμικες να προτείνης τέτοιον
πράγμα στον νεαρόν αυτόν. Ί
Άκούς εκεί! Έσύ, κορίτσι σε-
μνό, χαριτωμένο και όμορφο—
σε φαντάζομαι τί όμορφούλα
θα είσαι με το ταφταδένιο σου
φόρεμα!— να προτείνης στον
νέον αυτόν από τη φούρκα σου
γιατί τα έμπλεξε με την φιλε-
νάδα σου, να σου τα φτειάξη
με τον φίλο του... Μόνον έ-
πειδή είσαι 15 χρόνων σου συγ-
χωρείται αυτή η επιπόλαια
σκέψις.
Πόσες κοπέλλες παρασύρθη-
καν έτσι, άθώα, από ένα πεί-
σμα και δεν καταλάβαιναν ότι
μ' αυτό το φέρισμό τους έτα-
πεινώνοντο και ξεπεφταν στα
μάτια των νέων οι όποιοι σχε-
τίζονταν και οι όποιοι έσπευ-
δαν κατόπιν, έξευτελίζοντάς
τες, να κομπορημονούν και να
καυχώνταν για τις κατακτή-
σεις των στοές φίλους των...
Πόσες μετάνοισαν πικρά, άρ-
γότερα, για το έπιπόλαιο αυτό
φέρισμά τους..
Στον νέον αυτόν, πού θέλησε
να σου κάνει τον έξυπνο, δείξε
περιφρόνησιν, η μάλλον τελεία
άδιαφορία. Έκτός εάν δεν έ-
χεις γυναίκείο έγωισμό. Όπó

Μαρι Κλαίρ

“Α, όχι, αγαπητή μου, δεν
θέλω να πιστέψω ότι έσκέ-

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ !

Όταν αγοράζετε τας γυναι-
κάς Γερμανικής Βαφάς Φο-
ρεμάτων «ARTI» προσέχετε
το πακετίδιον πού σας δί-
δουν ν' αναγράφη την παγ-
κοσμίου φήμης Γερμανική
μάρκα

ARTI

διότι ούτω και μόνον θα εί-
σθε βεβαία ότι αγοράσατε
γνήσιαν Γερμανικήν βαφήν
μάρκας «ARTI». Μόνον αι
βαφαί μάρκας «ARTI» είναι
γνήσια Γερμανικά και έρ-
χονται απ' έσθειας εκ Γερ-
μανίας έντός κλειστών πα-
κετιδίων. Όλοι αι άλλαι βα-
φαί, αι σημερον διαφημιζό-
μεναι ως δήθεν παγκοσμίου
φήμης και με ξενόφωνες
μάρκες χωρίς όμως ν' άνα-
φέρουν ότι είναι Γερμα-
νικά, δεν είναι όχι μόνον
Γερμανικά βαφαί, αλλά ου-
δέ καν έυρωπαϊκά.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ
Καζάκου
ΠΑΛΤΑ
Καζάκου
ΤΑΓΙΕΡ
Καζάκου
ΔΕΧΟΜΕΘΑ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΠΡΟΣ ΡΑΦΗΝ
Καζάκου
ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 19
ΤΗΛ. 25.173

Η Κάρτα
ELBEO
θριαμβεύει εις όλον
τον κόσμο λόγω της
κομψότητας της στε-
ρεότητας κ' της μόδε-
ρας εμφανίσεως της.
Εξωρρουχά
ALPHA
εις ώραιότατα σχέδια
κ' έξαιρετική ποιότητα

Ζητήσατέ τα εις τα καλά καταστήματα • Τιμαί άπολύτως ώρισμένοι.
ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΛΚΑ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΟΣ 44⁹ ΤΗΛ. 25-401

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΩΝ
ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ - ΚΑΛΑΝΤΙΔΗ
ΘΑ ΦΟΡΕΣΕΤΕ ΤΟ ΚΟΜΨΟΤΕΡΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ
ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΖΑΠΠΕΙΟΥ 1 - ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ - 1

ξε.. κρέμα στην μορφοιά σου!

Σύλβια Ρ.Ρ.

Γ' είν' αυτά, μικρή μου φίλη; Θα σε καλλώσω!.. Έσύ, μορφωμένο κορίτσι, να σκεφθής—να το συζητήσεις, έστω και μόνον—να δώσεις να φάη «μάνας—κόρης γάλα» σ' αγαπημένο σου.. για να σ' αγαπήσει..

Και μάλιστα.. αφού σ' αγαπά; Γιατί απ' όσα μου γράφεις, αυτό εικάζω. Το τέχνασμα, όμως, στο όποιο σκέπτεσαι να καταφύγης—να το υποκριθής, δηλαδή, την φτώχη—δεν το βρίσκω άσχημο! Πάντως, το ότι θεάσθι με αυτήν την άλλη γυναίκα, έφ' όσον μάλιστα σου εξήγησε για ποιούς λόγους ήταν μαζί της, δεν νομίζω ότι σημαίνει πως δεν σ' αγαπά..

Δοξάρι του πόνου

Ένας άνθρωπος που βασανίζει τόσο την αγαπημένη του και που.. δεν ξέρει κι' ο ίδιος τί θέλει, είναι απλούστατα ένας εγωϊστής που δεν θα μπορέσει να χαρίσει ποτέ την εδνυχία σε μια γυναίκα. Λησμόνησέ τον. Και παντρεύσου τον τίμιον άνθρωπο που σου προξενεύουν.. Θα αισθανθής κάποια πικρία διαβάζοντας τα λόγια μου αυτά. Είμαι βεβαία όμως πως ύστερ' από λίγον καιρό, αν ακολουθήσης την συμβουλή μου, θα μου ξανα-

γράψης για να μου εκφράσης την ευγνωμοσύνη σου..

Ρίτα Μ.

Ω, το συμπαθητικό γραμματάκι που έλαβα! Η μικρούλα μου φίλη Ρίτα Μ. είναι πολύ ντροπαλή και κοκκινίζει όταν της μιλά ο αγαπημένος της. Κι' αυτό την πειράζει, την εκνευρίζει—και την κάνει να φοβάται πως ο φίλος της δεν το καταλαβαίνει πως τον αγαπά και γι' αυτό δειλιάζει κι' αυτός να της εκφράση το αίσθημά του. Με ρωτά, λοιπόν, τί να κάνη για να μη κοκκινίζει, και μου ζητά να της δώσω λίγο θάρρος..

Μά, καλή μου φίλη, πως μπορεί καλύτερα να εκφράση του παρά με την ταραχή του, ένα άθωο κορίτσι την αγάπη με το κοκκίνισμά του, όταν του μιλεί ο νέος τον όποιον αγαπά; Ήσυχασε, λοιπόν. Έάν ο αγαπημένος σου ανταποκρίνεται πραγματικά στο αίσθημά σου θα σε καταλάβη!..

Άλεια Κ.

Το δεύτερο γράμμα σου παραπέμπεται στο σεβαστό μου φίλο δ. Κάμα. Το πρώτο όμως.. μήπως δεν ήταν δικό σου; Γιατί ανέφερε ώρισμα γονόνα στα οποία απήντησα με κάθε ειλικρίνεια. Μήπως πρόκειται περί συνωνυμίας; ΡΕΑ Ρ.

«ΘΑ ΤΑ ΝΟΙΩΣΗ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑ ΣΑΣ ΧΕΡΙΑ»

(Συνέχεια από τη σελίδα 15)
"Ίσως μονάχα εκείνος.. "Οταν έφυγαν όλοι, σύρθηκα ως τον τάφο. Είχα φέρει κι' ένα μπουκετάκι λουλούδια και τα σκόρπισα επάνω από τον νεκρό τάφο. (Σιγανά): Δεν του ξανάφερα δεύτερη φορά λουλούδια.. (Παύσις): Δεν είχα να παίρνω λουλούδια κάθε μέρα.. Έσεεις, έσεεις, του τα φέρνεις άγκαλιές. Και τα σκόρπατε στον τάφο του. Κι' είνε όλα δροσερά. Θα βάλετε άργότερα στον τάφο του και γλάστρες, δεν είν' έτσι; Έγώ, έγώ, δεν έχω να του φέρω τίποτα. Κι' ούτε και θα ξανάρθω άλλη φορά εδώ πέρα. Δεν έχω θέσι. Τώρα είναι δικός σας ξανά. Όλοτελα δικός σας. Έγώ έχω ξανά μια ξένη. Μια

ξένη, που πρέπει να χαθί, να εξαφανισθί για πάντα.. (Κάνει να φύγη. Η άλλη την σταματά. Την συγκρατεί με το χέρι, μα τώρα τα δάχτυλά της δεν χώνονται με την πρώτη σκληρότητα στη σάρκα της. Κυττάζονται στα μάτια. Αυδ' ξεγάρια μάτια, βουρκωμένα. Δεν μιλάει καμιά τους. Έξαφνα, η δεύτερη περνάει τα λουλούδια που κρατάει στα χέρια της άλλης).

Η ΔΕΥΤΕΡΗ (με φωνή σιγανή, σά να τρέμη): Νά, τα λουλούδια!.. Πάρτε τα έσεεις.. Σκόρπιστε τα έσεεις επάνω από τον τάφο του. Θα τα νοιάση καλύτερα από τα δικά σας χέρια..

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟ ΜΟΔΕΡΝΟ

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ράπτονται και γυναικεία Ταγιέρ
εις τιμάς άσυναγωνίστους

ΑΙΟΛΟΥ 105 (ΧΑΥΤΕΙΑ) ΑΡΙΘ. ΩΜΑΤΙΟΥ 7
ΑΘΗΝΑΙ

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

ΤΗΛ. 23.208

Η χάρις και ή όμορφιά των νέων κτενισμάτων δεν συγκρίνεται με καμμιάς άλλης έποχής.

Τι γούστο, τι γοητεία!...

Με την διαφορά πως πρέπει τα μαλλιά να έχουν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, και περμανάντ καλοφτιασμένη, μαλακιά, ωραία.

Τέτοιες περμανάντ μόνον έμεις κατορθώνομεν, γιατί τις έργαζόμεθα μόνον μας και με άριστα φάρμακα.

Η τιμή της Περμανάντ από της
1ης Φεβρουαρίου ώρισθη εις

125 δραχμάς

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ ΤΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

Μεσσηνός

